

New York Times bestselling author

ĐÌNH TRỌNG

HỒNG TỎI

Shannon McKenna

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

ĐỨNG TRONG BÓNG TỐI

Tác giả: **Shannon McKenna**

Thể loại: **Tình cảm, Trinh Thám**

Nguồn: **NXB Lao Động**

Ebook: **Cuibap**

Cover: **onizuka**

Nguồn text: **truyenfull.vn**

Chương 1

Khúc dạo đầu

Căn phòng không cửa sổ tối tăm, nguồn sáng duy nhất là ánh đèn tín hiệu nhấp nháy phát ra từ dây thiết bị kèm theo tiếng bíp bíp đều đều, êm ái.

Đột nhiên cửa phòng bật mở. Người phụ nữ bước vào, đưa tay bấm công tắc đèn. Ánh sáng soi tỏ một người đàn ông đang nằm trên tấm đệm hẹp bằng cao su đen, sản xuất theo công nghệ cao. Những chiếc kim mảnh như sợi tóc nối với đồng dây dợ từ các thiết bị phía sau cắm chằng chịt trên cơ thể gầy gò, nhợt nhạt của anh ta.

Người phụ nữ đóng sập cửa phòng rồi khoá trái. Cô ta ở độ tuổi trung niên, mặc chiếc áo choàng màu trắng dùng trong phòng thí nghiệm. Mái tóc xám bạc cùng chiếc cằm ấn tượng, cặp môi mỏng thoa lớp son đỏ rực dữ tợn.

Cô ta thoăn thoắt gỡ hết kim ra khỏi người anh. Sau khi xúc dầu lên tay, cô ta hít thật sâu và chà sát mạnh để làm nóng các đầu ngón tay to, mũm mĩm của mình. Sau đó, cô ta bắt đầu xoa bóp một cách chuyên nghiệp từ trước ra sau, từ ngón chân cho đến phần đầu đang dần bị hói của anh ta. Trong khi đang mát-xa mặt, trán cô ta nhăn lại với vẻ hăm hở đáng sợ và giả tạo.

Xong xuôi, cô ta liền lấy vài mẫu máu xét nghiệm, đo nhịp tim, huyết áp, rồi lặp lại quy trình cắm kim phức tạp vào người anh ta, điều chỉnh lại máy móc. Tiếp đó cô ta bổ sung dưỡng chất cùng thuốc điều trị vào túi đựng máu đang treo lủng lẳng trên hệ thống giá đỡ và ống truyền. Sau cùng cô ta khom người, ôm trọn khuôn mặt anh ta trong tay, hôn lên hai má, rồi cặp môi khép hờ.

Nụ hôn dài, đầy đam mê. Khi ngẩng đầu lên, hai mắt cô ta long lanh, khuôn mặt ửng hồng và hơi thở dồn dập. Vết son dính lại trên khuôn mặt tái nhợt trông như vừa bị cắn một miếng.

Cô ta tắt đèn, tạm biệt anh, bước ra ngoài và khoá cửa.

Một lần nữa, bóng tối lại ngự trị căn phòng và chỉ bị lay động bởi ánh sáng nhấp nháy của đèn tín hiệu cùng tiếng bíp nhịp nhàn, êm ái.

Chiếc điện thoại di động bằng bạc nằm trên ghế chiếc Cadillac màu be chọt rung lên, kêu ù ù.

Connor lún người xuống ghế lái và ngắm nghía nó. Theo lẽ thường khi có cuộc gọi đến, mọi người sẽ vồ lấy điện thoại, kiểm tra số và bấm nút nghe. Nhưng anh thường để mặc cho đường dây tự ngắt. Anh nhìn nó chằm chằm, lấy làm kinh ngạc vì sự thờ ơ của bản thân. Sừng sốt thì hơi nghiêm trọng. Ngớ ngẩn có lẽ thích hợp hơn. Mặc kệ. Năm hồi chuông. Sáu. Bảy. Tám. Chiếc di động vẫn dai dẳng kêu ù ù giận dữ.

Nó đổ chuông tới tận mười bốn hồi chuông rồi mới bực bội từ bỏ.

Anh quay lại tiếp tục quan sát tổ ấm tình yêu lúc này của Tiff qua lớp nước mưa loảng ngoảng trên kính chắn gió. Đó là một ngôi nhà to lớn, xấu xí theo lối kiến trúc đặc trưng của thành phố năm sừng sừng bên kia đường. Thế giới bên ngoài chiếc xe là một màn nước mờ mờ màu xám đục pha lẫn xanh lá cây. Đèn vẫn sáng trên căn phòng ngủ tầng hai. Tiff đang phí thời gian. Anh nhìn đồng hồ đeo tay. Cô ta thường rất ồn ào và thuộc típ không ngồi yên một chỗ quá hai mươi phút, nhưng cô ta đã ở đấy được gần bốn mươi phút rồi. Quả là thành tích đáng nể.

Có lẽ đó là tình yêu đích thực.

Connor khịt mũi, nhắc chiếc máy ảnh nặng trĩu lên và quay ống kính về phía cửa ngôi nhà. Anh ước gì cô ta nhanh nhẹn hơn. Ngay khi chụp được những tấm ảnh do chồng cô ta đã bỏ tiền thuê hãng Dịch vụ Thám tử tư McCloud thì nhiệm vụ của anh sẽ kết thúc. Lúc đó anh có thể lê bước về nơi trú ẩn của mình. Một quán rượu tối tăm, một vại whiskey nguyên chất và một chỗ ngồi ở góc khuất mà thứ ánh sáng xám xịt ban ngày không thể làm nhức mắt anh. Ở đó anh sẽ không phải dằn vặt về Erin.

Anh thở dài, buông rơi chiếc máy ảnh, lấy thuốc lá và giấy cuộn ra. Sau khi tỉnh lại từ trạng thái hôn mê, trong suốt giai đoạn phục hồi đau đớn, buồn tẻ, anh đã nảy ra sáng kiến tự cuộn thuốc, vì nếu dùng bàn tay đã bị thương, anh sẽ cuộn chậm hơn và rồi hút ít đi. Nhưng vấn đề anh lại làm rất nhanh. Bây giờ không cần liếc mắt anh cũng có thể cuộn gọn gàng một điếu thuốc chỉ trong vài giây với một tay bất kỳ. Một nỗ lực thảm hại để tự kiểm soát bản thân.

Anh cuộn điếu thuốc như một cái máy, mắt vẫn dán vào ngói nhà và vẫn lơ suy nghĩ không biết người gọi đến là ai. Chỉ có ba người biết số điện thoại này: Seth – bạn anh, hai người còn lại là Sean và Davy – em và anh trai anh. Chắc chắn Seth có nhiều việc thú vị để làm vào buổi trưa thứ Bảy hơn là gọi điện cho anh. Hẳn cậu ta vẫn chìm trong kỳ trăng mật hạnh phúc với Raine. Cũng có thể là đang quần quai trên giường, thực hiện những tư thế làm tình vẫn bị coi là vi phạm pháp luật ở một số bang miền nam. Gã khốn may mắn.

Connor mím chặt môi, tự chán ghét bản thân. Seth cũng phải chịu đựng tất cả những điều tồi tệ xảy ra từ vài tháng trước. Cậu ta là người tốt và người bạn thực sự mỗi khi gặp khó khăn. Cậu ta xứng đáng có được hạnh phúc với Raine. Thật không công bằng nếu Connor ghen tị vì chuyện đó. Nhưng lạ Chúa, mỗi khi nhìn hai người bọn họ rạng rỡ hạnh phúc, khuôn mặt bừng sáng như đèn nê-ông, môi quấn chặt môi, đùi cọ sát đùi thì... anh không thể không ghen tị được.

Connor lắc mạnh đầu, cố rũ bỏ những suy nghĩ lan man bẽ tắc và nhìn chăm chăm vào chiếc di động. Không thể là Seth. Anh lại nhìn đồng hồ đeo tay. Sean, em trai anh, giờ này đang dạy một lớp kickboxing ^[1] buổi chiều ở võ đường. Chắc chắn là Davy – anh trai anh.

Chính nỗi buồn chán đã dụ anh nhặt điện thoại lên kiểm tra số, và cứ như thế cái thứ chết dẫm đó nằm sẵn ở đây để rình rập anh, chiếc điện thoại đột nhiên réo vang ngay trên tay anh như có thần giao cách cảm vậy. Bản năng và cách chọn thời điểm của Davy thật thần kỳ.

Anh bấm máy, càu nhàu bực bội. “Chuyện gì thế?”

“Nick gọi.” Chất giọng trầm trầm của Davy cũng cộc cằn và ngắn gọn không kém.

“Thì sao?”

“Thì sao? Ý em là gì? Cậu ta là bạn em. Em cần bạn bè, Con. Em đã làm việc với cậu ta rất nhiều năm và cậu ta...”

“Em không còn làm việc với cậu ta nữa”, Connor thẳng thừng. “Bây giờ em không còn làm với bất kỳ ai trong số họ nữa.”

Davy bật ra một tiếng lầm bầm thất vọng. “Anh biết mình thật sai lầm khi hứa không cho ai số điện thoại này của em. Gọi cho cậu ta đi hoặc anh sẽ...”

“Không được làm thế?” Connor cảnh báo.

“Đừng có ra lệnh cho anh”, Davy gằn giọng.

“Thế thì em sẽ quẳng điện thoại vào thùng rác nào gần nhất”, Connor bình thản nói. “Em cóc cần bạn bè gì hết.”

Anh hầu như có thể nghe tiếng nghiến răng kèn kẹt của anh trai. “Em có biết thái độ của em thật chẳng ra sao không hả?” Davy bực bội.

“Thế thì thôi mó máy vào cuộc đời em, anh sẽ thấy dễ chịu ngay”, Connor đề nghị.

Davy cố tình im lặng một lúc lâu nhằm khiến Connor cảm thấy tội lỗi và hoang mang. Nhưng vô ích. Anh chỉ thản nhiên chờ đợi.

“Cậu ta muốn nói chuyện với em”, cuối cùng Davy đành lên tiếng, thận trọng giữ thái độ trung lập. “Bảo rằng quan trọng lắm.”

Ánh đèn phòng ngủ trong căn nhà bên kia đường vụt tắt. Connor nhấc máy ảnh lên, sẵn sàng. “Em chả bận tâm”, anh nói.

Davy lầm bầm một cách phẫn nộ. “Chụp được ảnh chuyển phiêu lưu mới nhất của Tiff chưa?”

“Chuẩn bị đây. Cô ta vừa mới kết thúc.”

“Xong rồi em có kế hoạch nào khác không?”

Connor ngập ngừng. “Có...”

“Anh có ít thịt nướng trong tủ lạnh”, Davy dễ dàng. “Và một thùng bia Anchor Steam nữa.”

“Em thực sự không đói.”

“Anh biết. Em đã không đói từ một năm rưỡi nay rồi. Chính vì thế em mới giảm mất hai mươi lăm pound [2]. Chụp ảnh đi rồi lết mông về đây. Em cần phai ăn.”

Connor thở dài. Anh trai anh biết rõ không thể quát nạt anh nhưng anh ấy vẫn cố tình không chấp nhận lời giải thích. Cái đầu ngoan cố của anh ấy còn cứng hơn cả xi măng. “Davy này, không phải em chê bai tài nghệ nấu nướng của anh...”

“Nick có vài tin tức về Novak mà có lẽ em rất quan tâm đấy.”

Connor thình lình ngồi bật dậy, chiếc máy ảnh nặng nề nảy lên rồi rơi một phát đau điếng xuống các chân sút sẹo của anh. “Novak à? Hẳn thế nào?”

“Chỉ thế thôi. Đó là tất cả những gì cậu ta tiết lộ.”

“Thằng khốn đó đang mục xương trong nhà tù an ninh hạng nhất rồi. Liệu có thể có tin gì về hắn được chứ?”

“Tốt nhất em nên gọi cho cậu ta và tự tìm hiểu đi. Rồi chuồn nhanh đến đây. Anh sẽ làm nước sốt thịt. Gặp lại sau, em trai.”

Connor nhìn đăm đăm chiếc điện thoại trên tay, quá lo lắng đến nỗi không cảm thấy khó chịu bởi sự đe dọa của Davy như mọi khi. Tay anh run rẩy. Ôi. Anh không nghĩ mình vẫn còn nhiều hoóc môn Adrenaline trong máu.

Kurt Novak chính là kẻ đã gây ra hàng loạt các sự kiện huỷ hoại cuộc đời Connor. Hoặc anh đã nhìn nhận như thế trong chuỗi ngày tự thương thân trách phận, mà thời gian gần đây lặp lại rất thường xuyên. Kurt Novak – kẻ đã giết Jesse, cộng sự của Connor. Kẻ phải chịu trách nhiệm về cơn hôn mê, những vết sẹo và dáng đi khập khểnh của anh. Kẻ đã tống tiền và mua chuộc Ed Riggs – đồng nghiệp của anh.

Novak, kẻ đã gần như chạm móng vuốt dơ dáy, xấu xa của hắn vào Erin – con gái Ed. Việc cô thoát nạn trong gang tấc một cách khó tin đã khiến anh gặp ác mộng hàng tháng trời. Ồ phải. Nếu trên trái đất có một từ ma thuật xốc bột anh dậy và khiến anh hoảng hồn thì đó chính là ‘Novak’.

Erin. Anh chà xát mặt và cố không nghĩ tới lần cuối cùng anh nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhưng hình ảnh đó vẫn cứ hiển hiện trong tâm trí anh, không sao xoá được. Lúc đó cô đang được quấn chặt trong một chiếc chăn trên ghế sau xe tuần tra. Choáng váng. Đôi mắt mở to kinh hãi và tổn thương vì bị phản bội.

Chính anh là kẻ đã gây ra điều đó cho cô.

Anh nghiền chặt răng chống lại cơn giận dữ quặn thắt, khó lòng kiểm soát, luôn gắn liền với ký ức đó cùng những hình ảnh gợi cảm đang ồ ạt tràn đến. Chúng khiến anh phát ốm và cảm thấy tội lỗi, nhưng vẫn không chịu buông tha anh. Từng chi tiết về Erin lưu lại trong trí não anh đều là những hình ảnh hết sức gợi cảm, nhất là mái tóc đen, mượt mà, cuộn thành từng lọn nhỏ duyên dáng sau gáy khi cô buộc lên. Cách cô nhìn thế giới với đôi mắt to tròn, đầy ưu tư. Cô bình tĩnh và yên lặng, tự rút ra những kết luận bí ẩn cho riêng mình, khiến anh nhức nhối và khao khát khám phá những suy nghĩ của cô.

Và rồi dùng một cái, cô bất ngờ nở nụ cười thẹn thùng, ngọt ngào. Giống như một tia chớp làm tan chảy tâm trí anh.

Một chuyển động chợt lọt vào mắt và anh giật phắt máy ảnh lên, sẵn sàng. Tiff hốt hả chạy vội xuống cầu thang trước khi anh kịp bấm liên tục một loạt ảnh. Cô ta lén lút liếc ngó xung quanh, mái tóc đen cọ vào lớp áo mưa màu be kêu sột soạt. Một gã đàn ông đi theo sau. Cao lớn, khoảng bốn mươi tuổi, hói đầu. Cả hai thực sự không có vẻ thoải mái hoặc thoải mãn. Gã cố hôn cô ta. Tiff quay mặt đi nên nụ hôn trượt vào tai. Anh chụp lại tất cả cảnh tượng đó.

Tiff bước vào xe. Chiếc xe gầm lên, lướt đi nhanh hơn cần thiết trên con đường mưa vắng vẻ. Gã đàn ông ngơ ngác nhìn theo cô ta. Gã khốn vô tội. Gã không biết mình đã rơi vào tình cảnh đáng sợ thế nào. Chẳng ai chịu làm gì cho đến khi đã quá muộn.

Connor buông máy ảnh xuống. Gã đàn ông bước lên bậc thềm vào nhà, hai vai rũ xuống. Những bức ảnh này chắc là quá đủ cho Phil Kurtz – gã chồng quý quyết, mưu mô của Tiff. Mía mai thay, Phil cũng đang lừa

dối Tiff. Gã chỉ muốn đảm bảo Tiff không thể bòn rút gã trong cuộc ly hôn thảm khốc khó tránh sắp tới.

Chuyện này khiến anh thấy buồn nôn. Không phải chuyện Tiff ngủ với ai khiến anh bận tâm. Nếu muốn cô ta có thể làm tình với cả tá những kẻ hói đầu. Phil là một tên khốn khắc nghiệt, không khoan nhượng, dù vậy hẳn cũng không nên đổ lỗi cho cô ta. Anh không thể giúp gì được. Cô ta nên rời xa Phil. Dứt khoát, không lưu luyến. Bắt đầu cuộc sống mới. Một cuộc sống thực sự.

Ha. Như thế anh có quyền được phán xét vậy. Anh cố gắng cười nhạt bản thân nhưng tiếng cười cứ đuối dần rồi tắt hẳn. Anh không chịu được sự phản bội. Dối trá và hèn hạ, lẫn khuất trong bóng tối như một con chó xấu xa đang cố trốn thoát. Nó đè nặng lên ngực anh khiến anh nghẹt thở. Hay có lẽ đó là do tác động của điều thuốc không đầu lọc anh vừa hút.

Anh đã sai lầm khi để Davy gạ gẫm mình làm việc cho phòng thám tử tư. Đáng lẽ anh phải biết rõ mình không có khả năng đối mặt với công việc cũ sau tất cả những chuyện xảy mùa thu năm ngoái. Sau khi tổng một đồng nghiệp vào trại giam vì âm mưu đẩy anh vào chỗ chết thì theo đuôi những kẻ không chung thủy trong hôn nhân cũng không hẳn là cách trị liệu hay ho lắm. Davy hẳn đã hình dung Tiff là dạng đàn độn, không có đầu óc tới mức đến thẳng em thất bại của anh cũng chẳng mất quá nhiều thời gian giải quyết.

Ôi trời. Cái sự thương hại này đang càng trở nên khó chịu rồi đây. Anh nghiến chặt răng và hung hăng cố gắng điều chỉnh thái độ. Davy chuyên vụ của Tiff và những kẻ giống cô ta cho anh bởi anh có thể chịu đựng được bọn họ, và ai có thể chê trách anh trai anh được. Nếu Connor không làm việc này thì anh có thể nghỉ và tìm công việc khác. Bảo vệ chẳng hạn. Làm ca đêm, anh sẽ chẳng phải va chạm với ai đó. Lê cái chổi dọc hành lang vắng vẻ, dài hàng dặm đêm này qua đêm khác. Ồ phải. Ý tưởng đó khiến anh thấy phấn chấn hẳn lên.

Dường như anh không gặp khó khăn về tài chính. Anh đã trả hết khoản trả góp mua nhà. Những khoản đầu tư Davy ép anh tham gia có kết quả tốt. Chiếc ô tô anh đang đi là một con Caddy cũ đời 67 nhưng còn lâu

mới hồng. Anh không quan tâm đến quần áo đắt tiền. Không hẹn hò. Trừ lần mua hệ thống video âm thanh nổi mà anh thích, anh khó mà biết tiêu hết khoản sinh lãi vào đâu. Với các khoản tiết kiệm được, anh có thể sống nhàn hạ suốt đời mà không cần nai lưng ra làm việc.

Chúa ơi, thật là một viễn cảnh đáng sợ. Hơn bốn mươi năm sống lãng phí nữa, không làm việc, chẳng có ý nghĩa với bất kì ai. Ý tưởng này làm anh rùng mình.

Connor mò điều thuốc chưa hút ở túi áo khoác ngoài. Mọi thứ đều bản thủ và dơ dáy, mọi thứ đều đổ vỡ và đều có cái giá của nó. Đã đến lúc chấp nhận sự thực và thôi giận dỗi. Anh phải làm lại cuộc đời. Một kiểu cuộc đời nào đó.

Anh đã từng rất yêu đời. Anh có chín năm làm cảnh sát mật trong đội đặc nhiệm của FBI mà Jesse, cộng sự của anh, gọi là “Hang động” và rất hài lòng với những cống hiến của mình. Anh tìm thấy mình trong những điều xấu xa, mà một trong số chúng khiến anh bị ám ảnh, nhưng anh cũng cảm nhận rõ đó là công việc trời sinh dành cho anh và mãn nguyện tới tận xương tuỷ. Anh yêu cảm giác trở thành trung tâm mọi chuyện, như một mạng lưới, chỉ cần chạm vào một sợi dây thôi thì tất cả các sợi còn lại sẽ rung lên và kêu rầm rĩ. Cảm giác quay cuồng, làm việc bất kể thời gian, lật đi lật lại các mối quan hệ, các suy luận, kết luận. Anh yêu chúng. Và anh cũng yêu nỗ lực để tạo nên điều khác biệt.

Nhưng giờ các sợi liên kết đã bị tách ra. Anh đã bị tê liệt, cô lập và rơi tự do. Làm sao có thể tìm kiếm thông tin về Novak? Anh chẳng thể làm gì được. Mạng lưới đã bị cắt, anh không còn sự giúp đỡ nào nữa. Giờ anh có thể trông cậy vào đâu?

Anh châm điều thuốc và mò mẫm trong đầu số điện thoại của Nick. Nó hiện ra ngay lập tức, nhấp nháy trong tâm trí anh. Nhớ như in là một đặc điểm của nhà McCloud. Đôi khi đặc điểm này rất hữu ích, đôi khi nó lại như một trò bịp bợm xuân ngọc trong phòng khách. Có lúc nó lại như một lời nguyền tai hại. Nó lưu giữ vĩnh viễn một cách rõ nét mọi ký ức mà anh muốn quên đi. Ví dụ như chiếc váy vải lanh mà trắng, có dây buộc vòng qua cổ mà Erin mặc tại buổi tối dã ngoại lần thứ tư được tổ chức

trong tháng Bảy của nhà Rigg. Sáu năm chết tiệt trước và ký ức này ngày càng sắc nhọn như mảnh thủy tinh vỡ. Hôm đó cô không mặc áo lót, và anh đã ở khoảng cách hoàn hảo để chiêm ngưỡng trọn vẹn bộ ngực tuyệt đẹp của cô. Cao, mềm mại và tròn đầy cứ nảy lên theo mỗi bước đi. Anh vô cùng ngạc nhiên khi Barbara, mẹ cô, lại cho phép cô ăn mặc như vậy. Đặc biệt là ánh mắt lạnh băng của Barbara sau khi bà bắt gặp anh đang nhìn con gái mình chăm chăm.

Barbara không ngu ngốc. Bà không muốn cô con gái ngây thơ của mình dính líu với một cảnh sát. Sống một cuộc đời giống bà.

Anh biết tốt hơn hết là xoá bỏ những ký ức đó. Nhưng lại càng khiến chúng trở nên mạnh mẽ, cho đến khi đủ lớn và chắc khoẻ để bám chặt lấy toàn bộ tâm trí anh. Hay hình ảnh đôi mắt u tối, kinh hãi của Erin phía sau cửa kính xe tuần tra. Đây ập nhận thức ghê tởm về sự phản bội.

Anh rút một hơi thuốc dài và nhìn chăm chăm chiếc điện thoại một cách đầy thù địch. Anh đã ném chiếc điện thoại cũ đi ngay sau khi mọi chuyện xảy ra mùa thu năm ngoái. Nếu bây giờ anh gọi Nick thì cậu ta sẽ biết số điện thoại mới này. Không được. Anh đang muốn thu mình lại để không ai có thể chạm tới anh. Như vậy mới phù hợp với tâm trạng anh.

Anh nhắm mắt, nhớ lại Giáng sinh năm trước, khi Davy và Sean đưa cho anh thứ đáng nguyện rửa này. Nó được lấy từ kho linh kiện hổ lốn của Seth, gồm một đồng chuông báo động, còi hiệu công nghệ cao, một số hữu dụng, một số thì không. Anh đã đọc lướt qua mớ giấy tờ hướng dẫn của Seth trong một chương trình vì lợi ích cộng đồng nhằm tránh làm tổn thương tới cảm xúc của mọi người và mang máng nhớ chức năng chặn hiển thị số điện thoại gọi đến. Anh lật giở những trang hướng dẫn lưu lại trong trí óc và tìm ra nội dung đang cần. Thiết lập xong anh liền bấm số gọi.

Dạ dày anh thắt lại đau điếng khi tiếng chuông từ đầu kia vang lên.

“Nick Ward nghe”, đồng nghiệp cũ của anh trả lời.

“Connor đây.”

“Đếch tin nổi.” Giọng Nick lạnh lùng. “Cũng hờn dỗi ra trò nhỉ, Con?”

Anh đã biết mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ mà. “Chúng ta có thể bỏ qua phần này không, Nick? Tôi không có tâm trạng đâu.”

“Tôi cóc quan tâm đến cái tâm trạng chó chết của cậu. Kẻ bán đứng cậu không phải tôi. Và tôi không đánh giá cao sự trừng phạt của cậu cho những gì Riggs gây ra đâu.”

“Tôi không trừng phạt cậu”, Connor phản ứng.

“Không ư? Vậy cậu làm gì suốt sáu tháng qua, hả đồ khốn?”

Connor lún sâu hơn vào lòng ghế. “Gần đây tôi cảm thấy rất lạc lõng. Nếu thế mà cậu thấy bị xúc phạm thì thật ngớ ngẩn.”

Nick thốt lên một tiếng lâu bầu bất mãn.

Connor chờ đợi. “Sao?”

“Sao cái gì?”

Giọng điệu của Nick khiến anh nghiêng răng ken két. “Davy nói cậu có vài tin tức cho tôi”, anh nói. “Về Novak.”

“À, chuyện đó hả.” Lúc này, Nick cảm thấy rất thích thú, tên khốn gắt gồng. “Tôi nghĩ cậu sẽ quan tâm đấy. Novak vừa trốn thoát khỏi nhà tù.”

Lượng hoóc môn Adrenaline tăng đột ngột và tràn ngập khắp người anh, “Cái quái gì thế? Bao giờ? Bằng cách nào?”

“Ba đêm trước. Hắn cùng hai gã tay chân, Georg Luksch và Martine Olivier. Hết sức tài tình, một kế hoạch tỉ mỉ và một số tiền lớn. Có sự trợ giúp từ bên ngoài, có lẽ là cả bên trong nữa. Đáng ngạc nhiên là không ai bị giết. Hắn lão bố của Novak đã đạo diễn vụ này. Cậu có thể làm được rất nhiều thứ nếu có hàng tỷ đô la trong tay. Bọn chúng đã quay lại Châu Âu. Novak và Luksch bị phát hiện đang lẩn trốn ở Pháp.”

Nick dừng lại, chờ đợi phản ứng của Connor nhưng anh đã bị á khẩu. Các bắp cơ ở cái chân vô dụng của anh bị chuột rút, gây ra những cơn đau thắt, bỏng rát như lửa truyền lên đùi. Anh tóm chặt lấy nó và cố gắng hít thở.

“Tôi chỉ nghĩ cậu nên biết. Nhớ là Georg Luksch có thù riêng với cậu đấy,” Nick nói. “Kể từ khi cậu đập vỡ hết xương trên mặt gã hồi tháng Mười một năm ngoái.”

“Hắn đã nhận lệnh sát hại Erin.” Giọng Connor run run, căng thẳng. “Hắn đáng bị hơn thế.”

Nick dừng lại. “Hắn không bao giờ đùng được tới cô ấy. Ed cam kết là anh ta đã có tính toán và uy tín của Ed đủ đảm bảo chuyện đó. Ed đã cố gắng bảo vệ vỏ bọc của mình, nhưng cậu có nghĩ thế trước khi lên kế hoạch giải cứu cô ấy không? Ồ không. Cậu là một anh hùng vĩ đại. Vì lòng nhân từ của Chúa. May mắn là cậu không biến nó thành sự thực. Nếu không cậu đáng bị đóng đinh trên cây thánh giá đấy.”

“Georg Luksch bị kết tội ám sát”, Connor nói qua hàm răng nghiến chặt. “Hắn đã sẵn sàng làm hại cô ấy. Hắn phải cảm thấy may mắn vì chưa chết.”

“Phải. Phải. Cậu nói gì cũng được. Dù sao cũng đặt cái tinh thần hào hiệp phức tạp của cậu sang một bên, tôi chỉ muốn cậu cần trọng hơn thôi. Không phải vì cậu đưa ra một nhận xét ngớ ngẩn, hay không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai. Và chắc hẳn cậu có nhiều chuyện đáng để làm hơn là nói chuyện với tôi, vì thế tôi sẽ không lãng phí thời gian quý báu của cậu nữa...”

“Này Nick. Khoan đã.”

Có gì đó trong giọng nói của Connor khiến Nick ngừng lại. “Ồ, cái quái gì nữa”, anh ta mết mội nói. “Nếu có chuyện gì kỳ lạ thì nhớ gọi tôi nhé, được chứ?”

“Được, cảm ơn”, Connor đáp. “Nhưng, à... thế còn Erin thì sao?”

“Cái gì về cô ấy?”

“Novak sẽ không quên cô ấy đâu”, Connor nói. “Hắn không đời nào bỏ qua. Ai đó nên được điều tới bảo vệ cô ấy. Ngay lập tức.”

Sự im lặng hồi lâu của Nick thật đáng lo ngại. “Cậu thực sự bị ám ảnh bởi cô gái trẻ đó phải không, Con?”

Anh nghiến chặt răng và đếm nhẩm cho tới khi kiểm soát được cơn giận. “Không”, anh hạ giọng, cẩn thận đáp. “Bất kỳ ai dùng nửa bộ não thôi cũng dễ dàng phát hiện cô ấy bị liệt vào danh sách đen của hắn.”

Nick thở dài. “Cậu không nghe rõ à? Cậu đã bị chìm đắm quá sâu trong thế giới ảo tưởng của riêng cậu. Tỉnh lại đi. Novak đang ở Pháp. Hắn

đã bị phát hiện ở Marseilles [3]. Hắn là một con quỷ nhưng đầu có ngu. Hắn không để tâm đến Erin đâu. Vừ đừng khiến tôi hối tiếc vì phải tạm giữ cậu ở trụ sở bởi cậu không đáng ngồi trong đó đâu.”

Connor lắc đầu. “Nick, tôi hiểu rõ hắn. Novak sẽ không bao giờ...”

“Quên chuyện này đi Con. Sống tiếp và nhớ cẩn thận.”

Nick lập tức cúp máy. Connor nhìn đăm đăm xuống chiếc điện thoại đang nằm trong bàn tay run rẩy, xấu hổ vì đã giấu số của mình. Anh huỷ lập trình và nhấn nút gọi lại. Nhanh chóng, trước khi anh kịp thay đổi ý định.

“Nick Ward”, bạn anh trả lời gọn lỏn.

“Lưu số này lại”, Connor nói.

Nick bật ra một tiếng cười kinh ngạc. “Ồ. Tôi rất vinh dự.”

“Phải, chắc rồi. Gặp cậu sau, Nick.”

“Tôi mong thế”, Nick đáp.

Connor ngắt điện thoại và ném xuống ghế, đầu óc anh căng ra. Novak là một kẻ giàu có bản thủ. Hắn ta có nhiều nguồn lực lẫn sự xảo quyệt để thực hiện một cách khôn ngoan, mua thẻ căn cước mới, một cuộc đời mới. Nhưng Connor đã theo sát hắn rất nhiều năm. Novak sẽ không thực hiện một cách khôn ngoan. Hắn sẽ làm bất cứ chuyện khốn kiếp nào hắn thích. Hắn cho rằng mình là Chúa. Chính ảo tưởng này đã làm hắn bị bại lộ. Và cũng chính nó sẽ khiến hắn trở nên vô cùng nguy hiểm một khi lòng kiêu hãnh của hắn bị xúc phạm.

Đặc biệt là Erin. Lạy Chúa, tại sao anh lại là người duy nhất nhìn ra nguy cơ này? Cộng sự của anh, Jesse, sẽ hiểu rõ, nhưng Jesse đã đi rất xa rồi. Sáu tháng trước Novak đã tra tấn cậu ấy đến chết.

Erin đã thoát khỏi bàn tay Novak trong đường tơ kẽ tóc. Hắn sẽ coi đó là một sự sỉ nhục lớn. Và không đời nào hắn dễ dàng quên đi lợi ích bản thân.

Anh lại bị chuột rút lần nữa. Anh ấn sâu các ngón tay vào bắp chân và cố gắng thở. Anh và các anh em mình có thể bảo vệ lẫn nhau, nhưng Erin thì hoàn toàn trợ trọi và sẵn sàng có thể bị hại bất cứ lúc nào. Connor chính

là người đã đặt cô ở đó. Lời khai của anh đã đẩy bố cô vào tù. Vì thế mà cô căm thù anh và ai có thể trách móc cô chứ?

Anh ôm lấy mặt rên rỉ. Erin sẽ là trung tâm mọi suy nghĩ vụn vẹo của Novak.

Giống như cô luôn là tâm điểm của riêng anh.

Anh cố gắng suy nghĩ một cách logic, nhưng lý trí trở nên vô dụng bởi những thôi thúc quá mạnh mẽ. Anh đành phải dùng cảm giác lựa chọn hướng hành động cho mình. Nếu các nhân viên Cục điều tra liên bang không bảo vệ cô, thì anh sẽ phải đích thân lao vào vòng nguy hiểm đó và che chở cho cô. Anh giỏi tiên đoán đến khốn kiếp vậy đấy. Erin rất ngây thơ và ngọt ngào, được định sẵn là người kích hoạt nút bấm muốn trở thành người hùng tuyệt đối ngu ngốc của anh. Và một khi đã suy nghĩ kỹ thì tất cả những hình ảnh tưởng tượng nóng bỏng, gợi cảm về cô bao năm qua cũng không giúp gì được.

Tuy thế, ý tưởng có một công việc thật sự để làm, một công việc thật sự ý nghĩa đã lôi tuột anh vào hồng tâm để tia lade có thể gọt dũa anh một cách đầy đau đớn. Đồng thời xé toạc màn sương mù bao phủ anh suốt mấy tháng qua. Một nguồn năng lượng hoang dại, mạnh mẽ, rần rật chạy khắp người anh.

Anh phải làm việc này, cho dù cô căm ghét anh nhiều đến đâu. Và ý nghĩ được gặp lại cô lần nữa khiến mặt anh nóng rức, bộ phận đàn ông của anh căng cứng, còn trái tim thì đập cái thịch vào xương sườn....

Chúa ơi, cô khiếp sợ anh còn hơn cả sợ Novak.

~*~

Tiêu đề: Trả lời thư: Hiện vật mới

Ngày: Thứ Bảy, ngày 18 tháng Năm, 14:54

Từ: "Claude Muelle"

Tới: "Erin Riggs"

Cô Riggs thân mến,

Cảm ơn đã gửi bản luận văn thạc sĩ của cô cho tôi. Tôi vô cùng thích thú với giả thuyết của cô về biểu tượng mang tính tôn giáo đặc trưng của

những chú chim trong các hiện vật của nền văn hoá Celtic [4] thời kỳ Đồ sắt. Tôi vừa giành được một chiếc mũ trụ sắt từ thế kỷ III trước Công nguyên trong giai đoạn này, và có một con quạ được đúc bằng đồng đậu trên chóp mũ (như ảnh đính kèm). Tôi rất mong được thảo luận thêm với cô về nó.

Ngoài ra tôi cũng có vài hiện vật khác nữa nhờ cô xem xét. Tôi sẽ ghé qua Oregon trên đường tới Hongkong và ở khu nghỉ dưỡng Sliver Fork vào ngày mai. Tối muộn tôi mới đến nơi và hôm sau sẽ lại lên đường. Tôi biết cô không thể thu xếp khi báo gấp thế này, nên tôi cứ đặt vé trước qua mạng tuyến bay Seattle – Portland ngày mai cho cô. Một chiếc xe limo sẽ đợi ở Portland để đưa cô tới bờ biển. Chúng ta có thể xem xét các hiện vật vào sáng thứ Hai và có thể dùng bữa trưa cùng nhau nếu thời gian cho phép.

Tôi hy vọng cô không cảm thấy tôi quá ngạo mạn. Xin hãy đến đó. Tôi rất mong được gặp cô vì tôi luôn có cảm giác kỳ lạ là đã quen biết cô từ trước.

Tôi tin thoả thuận về chi phí sẽ được chấp nhận như trước đây. Hình ảnh các hiện vật tôi muốn cô kiểm tra được gửi kèm theo thư này.

Trân trọng,

Claude Mueller

Quỹ Quicksilver.

~*~

Erin nhảy căng khỏi ghế vì quá sung sướng. Vách ngăn của căn hộ nhỏ xíu trong khu chung cư Kinsdate Arms quá mỏng manh để có thể hét thoải mái, vì vậy cô đành lấy tay bịt miệng để giấu tiếng hò hét chiến thắng bị bóp nghẹt thành tiếng rít nhỏ nhỏ hân hoan. Cô đọc đi đọc lại lá thư điện tử trên màn hình máy tính chỉ để chắc chắn nó vẫn không thay đổi.

Công việc này xuất hiện vừa đúng lúc giúp cô thoát khỏi tình cảnh bị biến thành trò hề đáng xấu hổ. Chắc hẳn, cô đã nện rầm rầm trên đầu người hàng xóm khó tính, hay gắt gỏng ở tầng dưới nhưng cô mặc kệ. Có lẽ vị thần vĩ đại nào đó nhận thấy cô đã chịu đủ bất hạnh nên giờ là lúc cô được cứu rỗi.

Edna đòi hỏi một lời giải thích cho sự phẫn khích bất lịch sự này bằng tiếng meo meo bất mãn. Erin bế nó lên nhưng cô ôm con mèo kiêu kỳ quá chặt làm nó phẫn nộ, gừ gừ trườn khỏi tay cô.

Erin xoay xung quanh nhà với những bước nhảy ngớ ngẩn. Cuối cùng vận may của cô cũng trở lại. Ánh mắt cô hướng lên tấm tranh thêu chữ thập bên trên máy tính, có dòng chữ: “Bạn làm nên cuộc sống của bạn mỗi ngày”. Lần đầu tiên trong nhiều tháng qua, câu khẩu hiệu này không mang lại cảm giác ai đó đang khinh khỉnh hỏi cô, “Và ra đây là toàn bộ nỗ lực của cô sao?”

Cô đã thêu mảnh vải chết giẫm này bốn tháng trước, ngay sau khi bị sa thải. Lúc đó cô đã rất tức giận, cô gần như không thể suy nghĩ được mạch lạc, và việc thêu thùa được coi như là sự cố gắng chuyển hướng tất cả đám năng lượng tàn phá, tiêu cực đó theo hướng lạc quan. Dù vậy cô vẫn coi đó như một trải nghiệm thất bại. Nhất là cứ mỗi lần nhìn thấy tấm tranh thêu, cô lại muốn giật nó khỏi tường và ném mạnh sang phía bên kia căn phòng.

À. Tuy nhiên cũng có thể coi đó là một sự cố gắng. Vì ít nhất cô cũng đã cố suy nghĩ một cách tích cực. Với tình trạng hiện tại của cô, bố vào tù, mẹ hoàn toàn suy sụp. Cindy chán nản, cô không còn đủ thời giờ để dành một khắc thương thân được.

Cô in email của Mueller cùng tấm vé ghi rõ lịch trình bay. Hạng nhất. Đáng yêu làm sao. Đến vé hạng thường cô còn không dám mong. Một chuyến xe buýt Greyhound ^[5] cũng quá ổn rồi. Quý thật, cô sẵn sàng đi nhờ xe xuống Silver Fork, nhưng lòng tự trọng đôi phần méo mó của cô đã được xoa dịu rất nhiều khi được coi trọng thế này. Cô liếc nhìn khắp các bức tường ố màu của căn hộ bé xíu, tối tăm, chỉ có duy nhất một cửa sổ nhìn ra bức tường gạch trơ trụi, bám đầy bồ hóng và thờ dài thườn thượt.

Nhưng vẫn phải ưu tiên những việc cần làm trước đã. Cô chộp lấy quyển sổ kế hoạch của mình, lật nhanh đến khi tìm thấy danh sách việc cần làm của ngày hôm nay, và ghi thêm: Gọi tới trung tâm làm thêm; Gọi Tonia nhờ chăm sóc Edna; Gọi cho mẹ; Đóng gói đồ đạc. Cô bấm số trung tâm làm thêm.

“Xin chào, tôi là Erin Riggs, tôi muốn gửi lời nhắn tới Kelly. Tôi không thể đến làm việc cho bên Winger, Drexler & Lowe vào thứ Hai tới. Tôi vừa được thông báo cách đây một phút là sẽ phải đi công tác vào ngày mai. Tôi đã xem xét toàn bộ ghi chép và nhận thấy tất cả những gì họ cần là một người trực điện thoại. Tất nhiên, tôi sẽ quay lại vào thứ Ba. Cảm ơn và chúc cô cuối tuần vui vẻ.”

Lúc cúp máy, cô buộc phải đè nén mạnh mẽ cảm giác áy náy khi nghỉ một ngày mà không báo trước. Thù lao mười ba đô la một giờ cho một trong những kiểu công việc tư vấn này tương đương gần hai tuần làm việc tại trung tâm làm thêm. Và liệu tính chất tạm thời có phải là tất cả vấn đề không? Cả cam kết lỏng lẻo giữa các bên nữa? Phải. Cũng như bạn sẵn lòng gặp gỡ mọi người khi bạn đang rảnh rỗi vậy. Chứ không phải vì bạn là chuyên gia trong các lĩnh vực đó. Hay kiểu quan hệ nào tương tự.

Rất khó mà quen được với khái niệm việc làm tạm thời dễ - có, dễ - mất. Cô thích lao mình vào công việc và dồn hai trăm phần trăm sức lực cho công việc ấy. Đây chính là lý do khiến cô cảm thấy bị tổn thương nặng nề khi bị sa thải khỏi nơi đã gắn bó từ lúc mới tốt nghiệp. Cô đảm nhiệm vị trí trợ lý cho một bảo tàng chuyên phát triển bộ sưu tập đồ cổ của nền văn hoá Celtic tại Học viện Huppert.

Cô đã làm việc quần quật như trâu như ngựa và đạt kết quả xuất sắc, nhưng khi các phương tiện truyền thông như phát cuồng về phiên tòa xử bố cô thì Lydia, sếp của cô, đã viện cớ để tống khứ cô đi. Bà ta phàn nàn các vấn đề cá nhân đã khiến Erin phân tâm đến nỗi bê trễ cả công việc, nhưng rõ ràng bà ta cho rằng Erin phải chịu trách nhiệm vì đã ảnh hưởng đến hình ảnh của bảo tàng, gây bất lợi cho việc xin tài trợ trong tương lai, “Lợn giọng” là từ Lydia đã dùng trong ngày bà ta sa thải cô. Trùng khớp làm sao, hôm đó cũng chính là ngày một đám nhà báo khát máu bám sát Erin đến tận chỗ làm để gặng hỏi cảm giác của cô về những đoạn băng đó.

Những đoạn băng nhạy cảm của bố cô và người tình được dùng để đe dọa, ép buộc ông tham nhũng và giết người. Chỉ có Chúa mới biết làm sao chúng lại xuất hiện tràn lan trên mạng cho mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Erin cố gắng xoa ký ức đó đi bằng những câu thần chú quen thuộc như “Tôi chẳng có gì phải xấu hổ”; “Quên đi”; “Mọi chuyện rồi sẽ qua”... để duy trì sự sáng suốt. Nhưng chẳng câu nào có tác dụng nữa, dù chúng từng rất hữu ích. Lydia biết tất cả nhưng lại đổ lỗi hoàn toàn cho một mình Erin.

Kệ xác Lydia và cả bố vì đã lôi tất thảy vào cái mớ lộn xộn, bần thiu này. Cơ giận dữ giống như chất độc nhanh chóng chạy khắp cơ thể, khiến cô cảm thấy tội lỗi và phát bệnh. Bố đã phải trả cái giá đắt nhất cho những gì ông gây ra. Cáu kỉnh hay ngu ngốc chẳng giúp thay đổi điều gì và cô không có thời gian để ủ rũ. Bận rộn sẽ tốt hơn.

Câu này trở thành một thần chú giữ tỉnh táo nữa cho cô. Câu hữu hiệu nhất. Nó thật vô tích sự và lỗi thời, nhưng khi câu nói chưa lỗi thời thì cô đã là kẻ nắm chắc phần thất bại rồi. Nếu tra từ lỗi thời trong từ điển bạn sẽ tìm thấy một bức ảnh của Erin Riggs. Erin Riggs bận rộn, bận rộn, bận rộn.

Cô gọt bút chì và gạch đi mục Gọi trung tâm làm thêm. Việc thêm các mục vào danh sách chỉ để lập tức gạch bỏ thật ngớ ngẩn. Chỉ để chộp lấy đôi chút cảm giác hoàn thành phù phiếm và rẻ tiền. Cô chẳng quan tâm. Từng chút công việc được hoàn thành đều rất có ích. Ngay cả với thể loại rẻ tiền chẳng nữa.

Các hoá đơn của mẹ vẫn đứng đầu danh sách. Đầu mục phiền muộn và đáng sợ nhất. Cô quyết định trì hoãn thêm vài phút và bấm số gọi cô bạn Tonia. Điện thoại của Tonia chuyển sang chế độ hộp thư thoại. “Tonia à? Vài phút trước mình mới nhận việc từ Mueller và sẽ phải tới bờ biển vào ngày mai. Mình chỉ định hỏi cậu có thể qua chỗ mình cho Edna ăn được không thôi? Báo mình biết sớm nhé. Đừng lo nếu cậu không qua được, mình sẽ tìm cách khác. Gọi cậu sau nhé.”

Cô ngắt máy, dạ dày quặn lại vì lo lắng lúc thu gom số séc, bảng kê ngân hàng của mẹ, máy tính của cô và chồng thư cô lấy về từ lần về thăm nhà vừa rồi. Loại bỏ thư rác cũng khiến chúng vơi đi phân nửa, nhưng còn rất nhiều phong bì để Thông báo cuối cùng bằng thứ mực in màu đỏ tươi đáng sợ. Grừ. Đống thư đó cần đặc biệt lưu ý.

Cô sắp xếp chúng thành từng chồng gọn gàng. Thuế nhà đất chưa nộp đã quá hạn từ nhiều tháng trước. Thư đe dọa của các công ty chuyên thu nợ.

Thông báo quá hạn thanh toán thể chấp. Hoá đơn điện thoại quá hạn. Hoá đơn y tế. Hoá đơn thẻ tín dụng, một đồng lớn. Một lá thư từ quỹ học bổng trường Đại học Edincontt Falls, “rất tiếc phải thu hồi học bổng của Cynthia Riggs vì thành tích học tập quá kém”. Nội dung lá thư khiến Erin nhắm mắt và bịt chặt miệng.

Phải hành động ngay. Không có mục nào trong danh sách còn có thể trì hoãn. Có rất nhiều vấn đề phải cân nhắc. Cô sắp xếp các thư đe dọa của công ty thu nợ thành một chồng, các thông báo quá hạn vào một chồng khác và chia thành ba cột trong sổ tay: Quá hạn cần thanh toán ngay tức khắc, Quá hạn và Đến hạn. Cô cộng tổng các con số và so sánh với số tiền còn lại trong tài khoản của mẹ. Tim cô chùng xuống.

Bà thậm chí không thể trả nổi khoản thâm hụt trong cột Quá hạn cần thanh toán ngay tức khắc cho dù có rút hết tài khoản séc nghèo nàn của mình đi chẳng nữa. Mẹ phải tìm việc làm; đó là giải pháp duy nhất, nhưng gần đây Erin không đủ may mắn để vực mẹ khỏi giường, chứ đừng nói đến chuyện đưa bà đi làm.

Nhưng đây là tình thế bắt buộc, nếu không bà sẽ mất căn nhà mà mình đã sống từ khi lấy chồng. Điều này chắc chắn sẽ đẩy mẹ qua đước miệng vực.

Erin úp mặt xuống chồng hoá đơn được xếp gọn gàng và chống lại thôi thúc được khóc thoả thuê. Khóc lóc không ích gì. Mấy tháng qua cô đã khóc đủ rồi và cô nên biết vậy. Cô cần những ý tưởng mới, giải pháp mới. Có điều thật quá khó khăn để cô tự mình thoát khỏi lối mòn suy nghĩ. Tâm trí mỗi mệ, đơn độc của cô như không tìm ra lối thoát. Cùng hàng loạt xiềng xích giam cầm.

Công việc từ Claude Mueller quả là một cơ hội trời cho. Ông ta là một nhân vật bí ẩn, một triệu phú ở ẩn, yêu nghệ thuật, cũng là người quản lý quỹ Quicksilver khổng lồ. Ông ta đã vô tình thấy cô trên Internet khi tìm kiếm các cổ vật của người Celtic và đọc các bài báo cô đăng trên trang web mà cô tự thiết kế lúc bắt đầu công việc tư vấn của riêng mình. Rồi ông ta gửi mail và khen ngợi các bài báo của cô, đặt vài câu hỏi, thậm chí còn đề

ngiht được sao một bản luận văn thạc sĩ của cô nữa. Ôi trời. Ông ta cũng là một kẻ ngốc say sưa tìm kiếm, nghiên cứu các cổ vật giống cô.

Nhưng rồi ông ta đã yêu cầu cô tới Chicago để xác nhận một số món đồ mới và không quên trả thù lao cho cô. Hay nói cách khác, nhân viên của ông ta không hề quên. Lúc đó ông ta đang ở Paris. Cô chưa từng một lần gặp ông ta ngay cả khi thực hiện ba công việc sau đó, các khoản tiền công thì vô cùng hậu hĩnh. Thù lao công việc đầu tiên giúp cô chi trả mọi chi phí khi cô chuyển từ căn hộ ở Queen Anne tới căn phòng rẻ hơn ở khu vực Kinsdale Arms xập xệ. Công việc thứ hai và ba tại San Diego đủ trả hết các hoá đơn y tế đã khấu trừ bảo hiểm gần đây của mẹ. Công việc ở Santa Fe là để trả cho hai khoản thanh toán thế chấp quá hạn của mẹ. Và lần này cô hy vọng có thể trả được hầu hết các mục trong cột Quá hạn cần thanh toán ngay tức khắc.

Làm việc cho Mueller cực kỳ dễ chịu. Đầu tiên là mọi phí tổn đều được thanh toán trước. Thứ nữa là cô rất được kính trọng và đánh giá cao. Giống như một khoảng lặng đáng yêu giữa guồng quay mệt mỏi trong cuộc sống hàng ngày của cô, tranh cãi với ngân hàng về các khoản thế chấp bị quá hạn, nài nỉ chủ nhà gọi công ty diệt côn trùng, trải qua nguyên tháng Một lạnh giá mà không có nước nóng. Và các chi tiết nhớp nhúa trong phiên toà xét xử bố, cái nợ nổi tiếp cái kia, cho đến khi không còn điều gì có thể khiến cô sốc hơn nữa. À, hầu hết là không. Những đoạn băng đó vẫn khiến cô khá choáng váng.

Đủ rồi. Phải hành động ngay. Vậy là Claude Mueller muốn gặp trực tiếp cô? Thật phấn khởi. Cô cũng rất tò mò về ông ta. Cô ghim các hoá đơn lại với nhau, rồi nhét chúng vào ngăn Hoá đơn của mẹ trong tủ tài liệu, chuyển sự chú ý sáng email của Mueller.

Cô phải trả lời một cách hoàn hảo. Ấm áp, nhiệt tình, nhưng không được huênh hoang, hay lạy Chúa đừng có tuyệt vọng. Kín đáo, nhưng thể hiện thêm một chút thích thú của bản thân ở phần cuối. Trông đợi... rất vui sướng vì cuối cùng cũng có cơ hội giúp công việc tư vấn của cô tiến xa. Và cô không còn làm việc với bảo tàng nào ở Seattle nữa kể từ khi bị Huppert sa thải. Cô cần chuyển tới thành phố khác để tránh xa đám mây đen đang lơ

lững trên đầu, nhưng cô lại không thể bỏ mặc mẹ và Cindy khi cả hai vẫn còn đang quá bấp bênh.

Cô đã lượm lặt tất cả thông tin có thể tìm được về Mueller từ trên mạng Internet. Ai cũng biết ông ta là người nhút nhát, mặc dù các tạp chí chuyên về bảo tàng luôn ca ngợi những đóng góp hào phóng cho nghệ thuật của ông ta. Các đồng nghiệp ở phòng tài trợ và phát triển của cô luôn choáng váng bởi sự rộng lượng của quỹ Quicksilver. Ông ta khoảng hơn bốn mươi tuổi, sống tại một hòn đảo tư nhân ngoài khơi phía Nam nước Pháp. Đó là tất cả những gì cô biết.

Cô đọc lại nội dung thư trả lời và nhấn nút gửi. Ai biết chứ? Có thể Mueller đang tỏ ra mình là người hấp dẫn và quyến rũ. Những email của ông ta đều thoáng có chút tán tỉnh cô. Ông ta là người có tri thức và uyên bác. Giàu có nữa, dù cô không quan tâm nhưng đó là một thực tế thú vị đã được biết đến. Ông ta đã đánh giá đúng về đập tiềm ẩn, đầy tính nhục dục trong các hiện vật của người Celtic và đó cũng là niềm đam mê của cô. Ông ta sưu tầm những tạo vật đẹp đẽ.

Hoàn toàn trái ngược với Connor McCloud.

Ồi. Chết tiệt. Cô luôn phải thầm nhắc nhở bản thân không được tổn hàng giờ nghĩ về Connor. Cô vật lộn để kéo tâm trí mình tránh xa khỏi anh, nhưng đã quá muộn. Lần cuối cùng cô gặp anh là trong cái đêm ác mộng ở núi Crystal ^[6] mùa thu năm ngoái. Mái tóc anh dài, rậm rì và hoang dã như một chiến binh Celtic. Anh đang tựa người lên cây nạng loang lỗ máu trong khi Georg phải nằm trên cáng phía sau. Anh nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt anh đanh thép, dữ dội. Ánh mắt như xuyên thủng cả người cô, sáng rực với cơn thịnh nộ khó có thể kiềm chế. Hình ảnh này không bao giờ có thể xoá mờ trong ký ức của cô.

Đó là ngày cuộc sống của cô bắt đầu sáng tỏ. Và Connor là người đã đưa bố vào nhà giam. Bố cô là một kẻ phản bội và là một tên giết người. Chúa ơi, khi nào nỗi đau này mới dịu đi đôi chút?

Suốt mười năm qua cô đã yêu thầm Connor McCloud say đắm, kể từ khi bố đưa những tân binh được ông huấn luyện cho đơn vị bí mật mới về

nhà ăn tối năm cô mới mười sáu tuổi. Một ánh mắt nhìn anh thôi và thứ gì đó sôi sục, dịu dàng và ngô nghê đã nảy nở trong lòng cô. Đôi mắt anh mang sắc xanh mờ ảo của mặt hồ băng và ánh lên tia trêu chọc. Khuôn mặt xương xương, gợi cảm ở mọi góc nhìn. Những nếp nhăn quyến rũ ở hai bên má mỗi khi anh cười. Bộ râu màu vàng nhạt mọc lởm chởm. Anh luôn im lặng và ngượng ngùng mỗi lúc tới nhà cô dùng bữa, hầu hết câu chuyện đều do Jesse, người cộng sự liên thoãn của anh, dẫn dắt, nhưng bất cứ khi nào anh cất tiếng, chất giọng nam trung gợi cảm lại khiến cả người cô run rẩy. Mái tóc anh rậm rì như bờm sư tử, một sự kết hợp điên rồ của tất cả các loại màu vàng hoe trên đời. Cô muốn được chạm vào độ dày và bông bênh của nó và vùi mặt hà hít mùi hương của anh.

Cô luôn bối rối và mắc những sai lầm ngớ ngẩn trước mặt anh, nhưng những giấc mơ lãng mạn về việc cô quyến rũ anh khi vòng một của cô đủ lớn hay không còn quá xấu hổ lúc nói chuyện với anh đều đã tan biến như bong bóng xà phòng vào cái ngày đen tối tại núi Crystal. Cái ngày khám phá ra bố cô đã dính líu đến một tội lỗi kinh khủng. Rằng Georg, anh chàng đang tán tỉnh cô ở câu lạc bộ trượt tuyết, hoá ra lại là một tên sát nhân đeo bám chỉ để uy hiếp bố cô.

Rằng sự phản bội của bố cô đã khiến Jesse bị giết, và khiến Connor phải trả giá gần như bằng chính mạng sống của mình.

Cô ôm lấy mặt, cố hít thở khi cơn đau thiêu đốt lồng ngực. Người đàn ông đó đã đặt dấu chấm hết cho đời sống ảo tưởng bí mật của cô.

Sự xuống dốc của bản thân khiến cô thở dài. Cô có nhiều vấn đề trầm trọng hơn ham muốn không cần thiết của mình. Đầu tiên là tình trạng tài chính của mẹ. Bận rộn vẫn tốt hơn cả, cô bám số của mẹ. Bận rộn vẫn tốt hơn rất nhiều.

Rất tiếc, số máy quý khách vừa gọi đã bị khoá... Ôi, Chúa ơi. Hình như tuần trước cô đã đăng ký lại số máy cho mẹ. Cô không thể rời thành phố mà không kiểm tra xem mẹ thế nào.

Trước khi kịp ngăn mình, cô đã chộp lấy chìa khoá.

Mấy tháng trước xe của cô đã bị tịch thu nhưng cô vẫn chưa bỏ được thói quen này. Cô chạy nhanh xuống cầu thang xô mạnh cửa và ngáng đầu

lên nhìn trời. Trời quang đãng. Một ngôi sao sáng lấp lánh ở dưới đường chân trời.

“Chào. Erin.”

Giọng nói trầm trầm đó khiến cả người cô chấn động mạnh mẽ. Cô lao đảo lùi lại và đâm sầm vào cánh cửa phía sau.

Connor McCloud đứng ngay đó, đăm đăm nhìn cô.

Chương 2

Anh thả lỏng, tựa người vào chiếc Cadillac màu be cũ kỹ, trầy xước, đang dừng trong khu vực cấm đỗ. Mẩu thuốc hút đỏ lập lòe giữa ngón trỏ và ngón cái. Anh cúi xuống, dập tắt nó. Khuôn mặt căng thẳng và dữ tợn trông như đang cố kiểm soát một cơn thịnh nộ. Anh đứng thẳng người lên, lừng lừng quá đầu cô. Cô quên mất anh cao lớn thế nào. Một mét tám mươi ba hoặc gì đó lố bịch tương tự.

Tay cô đang bịt chặt cái miệng há hốc vì kinh ngạc. Cô buộc mình phải thả tay xuống. Ngẩng cao đầu, thẳng lưng, không được ép chặt đầu gối, cô thì thầm nhắc nhở bản thân. “Tại sao anh lại rình rập trước khu nhà tôi?”

Cặp lông mày đen nhánh cau lại, “Tôi không rình rập”, anh nói. “Tôi chỉ đang hút thuốc trước khi bấm chuông nhà em.”

Mái tóc hung hung của anh đã mọc dài và lởm chởm hơn hồi ở núi Crystal. Thậm chí khuôn mặt xương xương như được chạm khắc còn gầy gò hơn. Đôi mắt xanh lục quá lấp lánh, tương phản với quầng thâm mệt mỏi bên dưới. Gió làm tóc anh rối bù trên đôi vai rộng, lòa xòa xả xuống mặt. Anh gạt chúng ra sau bằng bàn tay có vết sẹo đáng sợ do bị bỏng.

Với cái nhìn gay gắt, không khoan nhượng, anh có thể trở thành một chiến binh Celtic tàn bạo đang xông vào chiến tuyến. Gội nước sôi cứng đờ mái tóc [7] và đưa anh một cái mũ trụ bằng đồng, vòng xoắn bằng vàng đeo trên cổ, mặc áo vòng sắt – vì phần lớn những chiến binh Celtic thời kỳ Đồ sắt đều coi khinh bộ giáp nhằm thể hiện sự xem thường hiểm nguy của họ, vị học giả khó tính bên trong cô nhắc nhở. Họ cởi trần xông vào trận chiến, la hét giận dữ và thách thức.

Ôi, làm ơn. Biến đi. Đừng hiện ra đây.

Cô không muốn nghĩ tới hình ảnh hiện lên trong đầu, nhưng quá muộn. Cô đã phác họa xong thân hình vạm vỡ, rắn chắc của Connor. Trần như nhộng.

Hai mắt cô sụp xuống, bối rối. Cô chợt thấy những mẩu thuốc nằm rải rác trên mặt đất phía sau gót giày tả tơi của anh. Ba mẩu.

Cô ngẩng phắt. “Ba điếu thuốc? Cứ như đang theo dõi tôi thì phải.”

Mặt anh rúm lại. “Tôi chỉ cố lấy dũng khí thôi.”

“Để bấm chuông cửa nhà tôi sao?” Cô không giấu được giọng điệu mỉa mai. “Ồ, làm ơn đi. Tôi không đáng sợ thế đâu.”

Môi anh mím chặt. “Tin tôi đi, có đấy. Với tôi, em rất đáng sợ.”

“Hừ. Tôi rất hài lòng mình còn tác động được ai đó, trong những ngày này, toàn bộ phần còn lại của thế giới dường như chẳng mấy để tâm đến tôi”, cô nói.

Cô cảm thấy bị thôi thúc phải lên tiếng trước đôi mắt kiên quyết của anh. “Tại sao anh cần lấy dũng khí để nói chuyện với tôi?”

“Lời cuối cùng em nói với tôi rất thiếu thân thiện”, anh nhăn nhó. “Kiểu như ‘Tránh xa tôi ra, anh thật kinh tởm’.”

Cô cắn môi. “Ôi trời. Thật sự tôi đã nói thế sao?”

“Một cảnh tượng buồn”, anh thừa nhận. “Lúc đó em đang rất hoang mang.”

“Tôi xin lỗi”, cô nói. “Nên nhớ anh không đáng bị đối xử như thế.”

Cặt mắt anh sáng chói. Làm sao gam màu mát lạnh ấy lại tạo nên ấn tượng về một luồng sức nóng mạnh mẽ được nhỉ? Nó làm mặt cô cháy xém, ghì chặt thứ gì đó xuống sâu. Nóng bỏng và kéo căng bên trong cơ thể cô. Cô vòng tay quanh người. “Có một số tình tiết giảm nhẹ.”

“Phải. Chết tiệt, chắc chắn là có. Em ổn chứ, Erin?”

Gió giật từng cơn quanh họ, làm tà áo choàng dài bằng vải bạt bay phần phật quanh đầu gối anh. Cô rùng mình và giữ chặt vạt áo vét bó sát người. Cô quên cách trả lời vì đã lâu lắm rồi không còn ai hỏi cô câu đó nữa. “Anh hút hết ba điếu thuốc và đợi ở bên ngoài khu nhà tôi chỉ để hỏi thế thôi sao?”, cô lảng đi.

Cái lắc đầu nhanh, mạnh của anh đã cho cô câu trả lời.

“VẬY THÌ... VÌ SAO?”

“TÔI HỎI TRƯỚC”, ANH ĐÁP.

Cô nhìn xuống, nhìn ra xa, xung quanh, bất cứ đâu, nhưng cái nhìn chăm chăm của anh giống như thổi nam châm, luôn hút ánh mắt cô trở lại và lôi sự thật ra khỏi người cô. Bố thường nói McCloud là một tên phù thủy trời đánh. Anh luôn khiến bố phải lo sợ. Quả đúng như vậy, vì những gì đã xảy ra.

“ĐỪNG BẬN TÂM”, Connor nói. “KHÔNG NÊN HỎI. TÔI CẦN NÓI CHUYỆN VỚI EM, ERIN. LIỆU TÔI CÓ THỂ LÊN CĂN HỘ CỦA EM KHÔNG?”

Ý NGHĨ VỀ SỰ HIỆN DIỆN MẠNH MẼ ĐẦY NAM TÍNH CỦA ANH TRONG CĂN HỘ NHỎ XÍU, TÔI TÀN TRUYỀN TỪNG CƠN RUNG MÌNH XUỐNG XƯƠNG SỐNG CỦA CÔ. CÔ LÙI LẠI, VA MẠNH VÀO LAN CAN THÉP. “TÔI, Ờ, ĐANG ĐỊNH ĐẾN CHỖ MẸ VÀ XE BUÝT SẼ ĐẾN BÂY GIỜ NÊN TÔI VỘI LẮM, VÌ THẾ...”

“TÔI SẼ ĐƯA EM TỚI NHÀ MẸ. CHÚNG TA SẼ NÓI CHUYỆN TRÊN XE.”

Ồi, TUYỆT. THẾ CÒN TÔI TỆ HƠN. KẸT MỘT MÌNH TRONG XE VỚI MỘT CHIẾN BINH TO LỚN, HUNG HĂNG. CÔ KHÔNG THỂ CHỊU ĐƯỢC CÁI NHÌN CHĂM CHÚ, BỎNG CHÁY CỦA ANH TRONG LÚC BẢN THÂN CẢM THẤY MUỐN KHÓC, RUN RẪY VÀ DỄ BỊ TỔN THƯƠNG. CÔ LẮC ĐẦU, LÙI XA KHỎI ANH, HƯỚNG VỀ ĐIỂM ĐỔ XE BUÝT. “KHÔNG. XIN LỖI. LÀM ƠN, CONNOR. TRÁNH... XA TÔI RA.” CÔ QUAY NGƯỜI BỎ CHẠY.

“ERIN.” ANH VÒNG TAY ÔM CHẶT CÔ TỪ PHÍA SAU. “NGHE TÔI NÀY.”

LUÔNG HƠI NÓNG TỪ CƠ THỂ RẮN CHẮC ÉP VÀO NGƯỜI CÔ, TÁC ĐỘNG LÊN DÂY THẦN KINH CẢM XÚC KHIẾN CÔ CẢM THẤT HOẢNG LOẠN. “ĐỪNG CHẠM VÀO TÔI”, CÔ CẢNH CÁO. “TÔI KÊU LÊN Đấy.”

HAI TAY ANH CÀNG XIẾT LẤY CÔ, KHÔNG THƯƠNG XÓT. “XIN ĐỪNG LÀM THẾ”, ANH NÓI. “HÃY NGHE TÔI, ERIN. NOVAK VƯỢT NGỤC RỒI.”

MỘT ĐÁM CHẤM ĐEN NHẢY NHÓT TRƯỚC MẮT CÔ. CÔ KHUYU XUỐNG VÀ ĐỘT NGỘT BIẾT ƠN ANH VÌ HAI CÁNH TAY KHỎE MẠNH ĐÃ GIỮ CÔ ĐỨNG VỮNG. “NOVAK?” GIỌNG CÔ GIỐNG NHƯ MỘT SỢI ÂM THANH MỎNG MẠNH.

“HÃN ĐÃ TRỐN THOÁT MẤY ĐÊM TRƯỚC. CÙNG HAI TÊN ĐÀN EM. GEORG LUKSCH LÀ MỘT TRONG HAI TÊN ĐÓ.”

MÓNG TAY CÔ BẮM SÂU VÀO BẮP TAY CỨNG NHƯ ĐÁ CỦA ANH. ĐẦU ÓC VÀ DẠ DÀY CÔ QUAY CUỒNG. “TÔI NGHĨ SẴP ỒM ĐẾN NƠI RỒI”, CÔ NÓI.

“Ngồi xuống thêm đi. Tựa đầu vào vai tôi.” Anh ngồi xuống bên cạnh, vòng tay ôm lấy vai cô. Cử chỉ của anh rất nhẹ nhàng và cẩn thận, nhưng sự va chạm này đã làm toàn bộ cơ thể cô chấn động.

“Tôi ghét phải làm em sợ hãi”, anh dịu dàng nói. “Nhưng em cần phải biết.”

“Ồ, thế ư?” Cô ngược nhìn anh. “Như thế có ích gì cho tôi?”

“Để em có kế hoạch tự vệ.” Anh nói như thể chuyện này quá hiển nhiên vậy.

Cô gục xuống đầu gối, lắc đầu với tiếng cười cay đắng, nghe giống tiếng ho khan hơn. Tự vệ. Ha. Cô có thể làm gì được chứ? Thuê một đội quân? Mua một khẩu súng thần công? Hay trú ẩn trong một pháo đài? Cô đã rất nỗ lực để đẩy cơn ác mộng này vào quá khứ, nhưng rốt cuộc cô chỉ loanh quanh trong cái vòng luẩn quẩn và lại rúc đầu vào nó lần nữa, trực diện.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn trần trời vào khoảng không trống trải. “Tôi không xử lý nổi đâu”, cô nói. “Tôi không muốn biết. Tôi đã chịu đựng quá đủ rồi.”

“Vấn đề không phải là em muốn gì. Em phải....”

“Tôi sẽ nói cho anh biết tôi phải làm gì, Connor McCloud.” Co thành linh giật phắt ra khỏi anh và lao đảo đứng dậy. “Tôi phải tới nhà mẹ tôi để thanh toán các hóa đơn và khoản thế chấp, phải đăng ký lại số điện thoại bởi vì bà không chịu rời giường. Rồi tôi phải gọi điện tới trường của Cindy để cầu xin họ không thu hồi học bổng của nó. Tôi phải đi xe buýt bởi vì tôi đã bị đuổi việc và tịch thu xe. Tôi sẽ lo lắng về tên giết người điên cuồng đó vào lúc khác. Và xe buýt của tôi đến rồi. Cảm ơn anh đã quan tâm, chúc buổi tối vui vẻ.”

Khuôn mặt Connor méo xệch vì đau đớn. “Tôi không muốn em bị tổn thương, Erin. Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì.”

Vẻ mặt anh khiến ngực cô đau nhói và họng cô nghẹn lại. Chiếc xe buýt gầm lên rồi dừng lại, phả ra đám khói ngọt ngào bao quanh họ. Cánh cửa hất ra một tiếng, và há miệng chờ cô.

Cô để tay lên bộ ngực vạm vỡ của anh, đẩy mạnh về phía sau, sửng sốt vì hành động táo bạo của mình. Cơ thể anh rắn chắc và ấm áp.

“Tôi biết đó không phải là lỗi của anh”, cô nói. “Những chuyện xảy ra với bố tôi ấy. Tự ông ấy gây ra chuyện đó. Tôi biết ông gặp rắc rối, nhưng lại không cho ai giúp. Và không ai trong chúng ta biết chuyện nghiêm trọng thế nào.”

“Cô kia!”, tài xế hét lớn. “Có lên hay không?”

“Đó không phải là lỗi của anh”, cô nhắc lại. Rồi leo lên xe, chộp lấy cái cột khi chiếc xe lao đi, ngoái nhìn hình dáng cao lớn của Connor mờ dần trong bóng tối nhá nhem. Gió thổi tung mái tóc bồng bềnh quanh khuôn mặt lạnh lùng như được tạc khắc. Tấm áo khoác thô bay phần phật. Ánh mắt sắc sảo của anh ghìm chặt cô, lôi kéo cô đến khi chiếc xe rẽ ở khúc quanh và anh khuất khỏi tầm nhìn.

Cô đổ sụp xuống ghế. Cặp mắt cô đảo từ hành khách này sang hành khách khác, như thể Georg sẽ thành linh hiện ra, phô trương nụ cười quyến rũ đã làm cô bối rối sáu tháng trước ở núi Crystal. Cô rất ngạc nhiên và lấy làm thỏa mãn vì được một anh chàng như thế theo đuổi. Gần như đã bị cám dỗ trao cho anh ta cơ hội phá vỡ cuộc sống độc thân mà cô tự áp đặt cho mình – nhưng có thứ gì đó ngăn cản cô.

Các bạn cô còn nóng ruột thay cô. “Cậu muốn cái quái gì từ một chàng trai chứ, Erin? Anh ấy thông minh, khỏe mạnh, quyến rũ và có giọng nói gợi cảm. Anh ấy như người mẫu trang bìa của tạp chí GQ^[8] ấy và sự nồng nhiệt của anh ấy phù hợp với hình mẫu của cậu. Đừng có hành động như một nữ tu nữa! Hãy lên giường và tận hưởng đi, bạn ạ!

Cô đã cố gắng giải thích rằng sự nhiệt tình dễ dãi mà Georg thể hiện không khiến cô cảm kích. Như kiểu đường hóa học hay chất tạo ngọt không thể đánh lừa được vị giác của cô. Vị ngọt không đọng lại nên cô không thấy thỏa mãn. Các bạn cô giữ sạch lập luận đó. Họ bảo cô quá quan trọng hóa. Hoặc chỉ là một chú gà ngờ nghệch.

Thực tế cô không lên giường với gã đàn ông xấu xa đó về sau đã trở thành niềm tự hào an ủi nho nhỏ của riêng cô, khi thế giới xung quanh cô bị

phá hủy.

Không hành khách nào trên xe buýt có kích thước và khổ người như Georg, Mỗi lần chiếc xe nặng nề dừng lại ở điểm đón khách, cô lại nín thở đến khi nhìn thấy người mới lên. Một cô gái tầm dưới hai mươi tuổi ăn vận theo trường phái Goth^[9] với son môi đen xì và xỏ khuyên ở mắt. Một phụ nữ đầy đà người Mỹ Latin. Một phụ nữ thành thị trẻ, chuyên nghiệp mặc vét, đang trên đường về nhà sau ngày thứ Bảy làm việc với vị trí cấp cao, như cái thời cô còn được là công việc yêu thích và ổn định cũ. Không có Georg. Mặc dù cô không cần phải nhận diện khuôn mặt hăn, sau những gì Connor đã làm. Ký ức về cuộc ẩu đả đẫm máu đó khiến cô lại thấy buồn nôn.

Cô thật ngu xuẩn, Nếu Novak thực sự đng tìm cách hại cô thì có lẽ hăn sẽ không cử Georg đến.

Có thể là bất kỳ ai.

~*~

Novak đọc lại email trên màn hình máy tính xách tay và gõ phản hồi. Ngón tay hăn lướt nhanh trên bàn phím dù chỉ dùng bàn tay phải cùng ngón cái và ngón giữa bàn tay trái. Hăn nhìn chăm chú vào những dòng chữ vừa gõ trong lúc chà xát phần còn lại của bàn tay bị cụt.

Cơn đau nhói nhói liên tục nhắc nhở hăn về món nợ cần phải đòi. Gió thổi lồng lộng trên sân thượng khiến hăn chảy nước mắt. Đau rát và cay xè, không thể dùng kính sát trùng đổi màu, hăn lôi cái hộp ra khỏi túi và cất cặp kính đi. Chất keo cùng các bộ phận giả để hóa trang của hăn thật khó chịu, nhưng chỉ tạm thời thôi. Chỉ đến khi hăn trải qua đợt phẫu thuật thẩm mỹ cuối cùng.

Hăn đưa mắt nhìn về phía thành phố. Thật sung sướng, sau bao nhiêu tháng trời phải nhìn chăm chăm vào bốn bức tường phòng giam, giờ hăn có thể phóng tầm mắt ra dãy núi lờm chờm phía xa, được nhữn gam màu hài hòa giữa xanh lá cây, xanh nước biển và xám bạc của Seattle viền quanh. Hăn nhấn nút gửi và nhấp một ngụm rượu vang nho đen nguyên chất từ chiếc ly tuyệt đẹp từ thế kỷ II trước Công nguyên. Nó được chế tạo từ một

chiếc đầu lâu, dát vàng mỏng xung quanh. Hãn bỗng có niềm đam mê kỳ cục này sau thời gian ở tù.

Hãn phải cảm ơn Erin đã mang đến cho hãn thú vui mới mẻ, đắt tiền đó. Kỳ lạ ở chỗ hãn chẳng có chút cảm hứng nào với những hiện vật Celtic dẫm máu cho đến bây giờ. Thiên hướng ưa chuộng các nghi lễ giết người của họ đã gây chấn động tâm hồn hãn.

Những món quà hiến tế hãn chuẩn bị đã được các vị thần chấp nhận. Hãn biết điều đó nhờ Celia báo mộng. Hãn luôn thấy xúc động mỗi khi một trong các thiên thần của hãn tới thăm. Họ đã đến bên hãn lúc hãn sắp chết ở bệnh viện, an ủi hãn lúc ở trong tù. Những linh hồn đã được hãn giải thoát, mãi mãi trẻ trung và xinh đẹp. Họ luôn bay lượn xung quanh hãn, đau khổ khi thể xác hãn bị dày dạn. Belinda đã đến, rồi Paola, Brigitte và các linh hồn khác, nhưng khi Celia tới, đó là một điều đặc biệt. Vì Celia là thiên thần đầu tiên.

Hãn nhắm nháp ly rượu, tim đập mạnh vì ký ức cề cái đêm ghi dấu cuộc đời hãn. Hãn đang chiêm đoạt cơ thể trẻ đẹp của Celia và khi hãn giải phóng mình vào cô ta, thôi thúc cứ lớn dần giống như vị thần đèn được giải thoát khỏi cái chai, to lớn và mạnh mẽ. Thúc giục hãn đặt tay lên cổ cô ta và xiết chặt.

Cô ta giãy giụa và mặt chuyển sang màu đỏ, mắt lồi ra, với nhận thức cái chết ngày một rõ ràng, Celia không nói được, chỉ có thể thở hỗn hển, nhưng hãn cảm nhận được sự tán thành nồng nhiệt của cô ta. Họ đã hòa hợp thành một thể thống nhất. Cô ta là một thiên thần và nguyện đang hiến đời mình cho hãn.

Đêm đó các vị thần có răng nanh đã tuyên bố hãn thuộc về họ. Và hãn hiểu, để được trao quyền lực và thần uy thì phải hiến dâng cho các vị thần cái gì. Họ đã chọn hãn và hãn sẽ chứng minh mình xứng đáng.

Celia còn là một trinh nữ. Hãn phát hiện điều này lúc tắm rửa. Cảm động làm sao. Lời nguyện càng trở nên nhạy hơn. Bị dày dạn để hiểu thấu bản chất hoàn hảo từ hành động hy sinh của Celia, hết lần này đến lần khác. Nhưng không bao giờ có thể chạm tới.

Cánh cửa sân thượng chợt mở. Hẳn có thể cảm nhận được luồng sức nóng hùng hực từ nguồn năng lượng của Georg mà không cần quay đầu lại. “Một ly chứ Georg. Hãy tận hưởng niềm vui thú của tự do đi. Cậu đã từ chối thư giãn. Như thế sẽ khiến chúng ta gặp nguy hiểm đấy.”

“Tôi không muốn rượu vang.”

Novak nhìn gã. Vết sẹo màu hồng dày, sáng bóng hủy hoại khuôn mặt Georg, biến thành màu đỏ tươi trên nền nước da xanh xao sau thời gian ở tù. Mái tóc màu vàng ấn tượng bị cạo trọc giờ đã mọc lờm chờm, và đôi mắt gã sáng rực như hai hòn than. “Cậu lại đang hờn dỗi hả Georg? Ta rất ghét tính hờn dỗi.”

“Tại sao ông không cho tôi giết hết bọn chúng?” Georg rít lên. “Dù sao thì tôi cũng sẽ phải chạy trốn cho đến cuối đời. Tôi không quan tâm nếu...”

“Ta muốn điều tốt hơn cho cậu, bạn của ta. Cậu không thể mạo hiểm để bị bắt lần nữa.”

“Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi”, Georg nói. “Tôi sẽ chết trước khi bị tống trở lại tù.”

“Tất nhiên cậu sẽ làm thế. Ta rất cảm ơn sự cống hiến của cậu”, Novak đáp lại. “Nhưng rồi cậu sẽ thấy, khi đã bình tĩnh, kế hoạch của ta hoàn hảo hơn nhiều.”

Khuôn mặt Georg rúm lại vì đau đớn. “Tôi không thể chịu đựng được. Tôi đang chết dần chết mòn.” Âm thanh bật ra dưới dạng thổ ngữ Hungary mà chúng dùng để trao đổi với nhau.

Novak đứng lên, đặt chai rượu xuống. Hẳn áp bàn tay có những ngón bị cụt đã thành sẹo lên khuôn mặt bị huỷ hoại của Georg. Các bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ của hẳn sẽ xử lý được phần nào, nhưng vẻ trẻ trung hoàn hảo của chàng trai này sẽ biến mất mãi mãi. Một vấn đề nữa cần giải quyết.

“Cậu có biết tại sao loài bướm phải nỗ lực để thoát khỏi cái kén của nó không?” Hẳn hỏi, sử dụng ngôn ngữ của riêng hẳn.

Georg đột ngột ngoảnh đi. “Tôi không có tâm trạng để nghe truyền thuyết của ông.”

“Im lặng.” Hãn đâm sâu móng của ngón cái và ngón giữa bàn tay trái vào mặt Georg. “Đó là một hành động sinh tồn, giúp cơ thể con bướm tiết ra một chất dịch, hoàn thiện đôi cánh. Nếu được giải thoát quá sớm, nó sẽ lão đảo, trương phình, khó coi và chết sớm. Không bao giờ bay được.”

Đôi môi Georg co lại làm hở mấy cái răng bị gãy trống hoác cùng một cơn đau không lời. “Điều này có ý nghĩa gì với tôi?”

“Ta nghĩ cậu hiểu.” Hãn bỏ tay xuống. Máu trào ra từ những vết móng tay. “Nỗ lực là cần thiết. Trừng phạt là đáng trân trọng.”

“Thật dễ dàng cho ông khi nói về trừng phạt. Ông không phải chịu đựng những gì tôi đã trải qua, tiền của bố ông đủ để bảo vệ ông.”

Novak im lặng. Georg rúm người, phát giác mình đã đi quá xa.

Georg nhăm. Chính bố hãn đã dạy hãn về trừng phạt. Bài học này đã đóng băng trong tâm trí hãn – trung tâm của phần đã chết. Một cảnh bất động trong thế giới tinh thể băng vĩnh hằng. Hãn gạt đi ký ức đó và giơ bàn tay trái lên. “Nhìn nó có giống với việc ta không biết gì về trừng phạt không?”

Georg cụp mắt xuống xấu hổ, hoặc gã nên tỏ ra như vậy.

Một con mòng biển rít lên trên bầu trời đang tối dần. Novak nhìn lên, vui mừng với sự tự do của sinh vật hoang dã đó. Hãn sẽ sớm được tái sinh, sẽ không còn bố, không còn mẹ nữa. Hãn sẽ trong sạch, không một vết nhơ, được bao quanh bởi các vị thần và các thiên thần. Cuối cùng hãn sẽ được tự do và sẽ không bao giờ hối tiếc.

Hãn kéo tâm trí quay về hiện tại. “Hãy biết ơn vì cậu đã được chọn làm công cụ thực hiện hy sinh này, Georg. Các vị thần của ta sẽ không chọn những kẻ hèn nhát hay yếu đuối.”

Georg do dự. “Tôi không yếu đuối”, hãn cúi kính kê lên.

“Không, cậu không yếu đuối.” Hãn vỗ nhẹ vai Georg. Gã trai trẻ nao núng với sự đùng chạm đó. “Cậu biết thị hiếu của ta rõ như ta biết của cậu vậy. Ta sẽ cắn nát họng và uống máu chúng nếu ta có thể. Nhưng ta không thể làm tổn hại nhân dạng mới mẻ này trước khi tạo ra được nó. Cậu biết chính xác ta đã phải trả giá thế nào để đứng sang một bên và... quan sát cậu làm việc này.”

Georg miễn cưỡng gật đầu.

“Ta chọn cậu là người xé xác chúng thay ta. Georg”, Novak nhẹ nhàng nói. “Thế mà cậu nóng nảy. Cậu rên rĩ. Cậu phàn nàn.”

Georg nheo mắt, “VẬY là ông đã dự định từ bỏ nó.”

“Từ bỏ cái gì ? Uống máu những kẻ vô tội ư?” Novak nâng cái ly sợ người lên chúc mừng Georg và mỉm cười. “Cậu hiểu ta quá rõ để đưa ra câu hỏi ngu ngốc như thế.”

Những vệt đỏ tía đột ngột hiển ra trên má Georg. Và gần như lập tức mờ đi, chuyển sang màu xanh xao ma quái. “Tôi sẽ giúp ông”, gã nói.

“Ta biết cậu sẽ làm, bạn của ta”, Novak nói. “Và cậu sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng cho lòng trung thành của mình. Cậu cần kiên nhẫn, và tin tưởng ta.”

Cửa sân thượng lại mở, Tamara và Nigel bước ra. Nigel trông có vẻ cau có, nhưng đó là bản tính tự nhiên của gã.

Tamara cười tươi tắn, lộng lẫy trong bộ váy màu xanh ngọc. Cô ta đã nhuộm mái tóc màu hạt dẻ thành đỏ rực và đổi màu mắt từ vàng sang xanh lá cây kể từ khi hãn chuyển cô sang giám sát gia đình Victor Lazar – người bạn cũ và cũng là đối thủ của hãn. Hãn nghi ngờ cô ta thực hiện bốn phạm ở đó với phần nào quá mức nhiệt tình. Có lẽ do hãn bất công.

Dù sao thì màu đỏ cũng rất phù hợp với cô ta, và sau sáu tháng bị buộc phải sống độc thân, cũng trở nên phù hợp với hãn. Cô ta xinh đẹp một cách đáng kinh ngạc. Hãn sẽ không chấp nhận cô gái nào kém hơn cô ta trên giường. Khả năng xâm nhập cơ sở dữ liệu máy tính, thay đổi bản chất thực thể của cô ta sao cho phù hợp với ý thích bất chợt của hãn cứ như ma thuật vậy. Cô ta vô cùng thông minh.

Nigel hăng giọng. “Bên chuyển phát nhanh vừa mang tới các mẫu máu từ Thụy sĩ”, gã thông báo.

Novak gật đầu chấp thuận. Kế hoạch đang được tiến hành trôi chảy, đây ra đây. “Xuất sắc, anh biết phải làm gì rồi đấy. Để mắt vào.”

“Việc chuyển đổi đã được bố trí”, Nigel nói. “Tôi phát hiện một kỹ thuật viên tại phòng thí nghiệm AND có tên Chuck Whitehead cực kỳ phù hợp với mục đích của chúng ta. Tôi sẽ thu xếp để hãn ta thực hiện chuyển

đổi vào đêm Chủ nhật. Theo quan sát thì khi đó là lúc phòng thí nghiệm vắng vẻ nhất, sau đó tôi sẽ đích thân trừ khử hắn.”

“Em cũng có vài tin tốt”, Tamara lên tiếng. “Rốt cuộc chúng ta cũng không cần giăng bẫy. Tín hiệu từ xe McCloud cho thấy hắn đã đỗ khoảng ba mươi lăm phút bên ngoài toà nhà của Erin Riggs trưa nay, sau đó đi theo tới nhà mẹ cô ta.”

Ánh mắt hắn rà khắp người cô ta, tán thưởng cách chiếc váy bó sát khéo léo khoe cặp chân dài hoàn hảo. “Tuyệt vời. Vòng vây quanh cô gái tội nghiệp đó đang dần khép lại.”

Nụ cười của Tamara rạng rỡ. Một sinh vật xuất chúng. Bị truy nã trên toàn thế giới vì lừa đảo và tội phạm máy tính, còn kỹ năng làm tình của cô ta cũng hết sức phi thường. Cô ta hoàn toàn có thể làm bất cứ điều gì.

Thực tế, lúc này hắn đang nghĩ về nó, tính phóng túng của cô ta gần như đã bị kiềm chế. Thoáng chán ghét hoặc lo sợ giống như vị đậm đà của muối mang lại cho món ăn. Sau một thời gian dài sống không tình dục, hắn đã kém sáng suốt hơn bình thường, nhưng bản tính yêu cầu cao của hắn sẽ nhanh chóng quay lại.

Hắn đang bị kích thích. Hắn tự hỏi có phải do sự khiêu khích cố ý của cô ta không? Không thể chấp nhận được, một trong những kẻ hầu hạ lại liều lĩnh điều khiển hắn. Sao cô ta dám chứ?

Goerg bồn chồn, nắm chặt tay. “Vậy tức là cảnh sát đã báo McCloud vụ vượt ngục của chúng ta rồi”, gã nói.

Tamara hướng nụ cười thông minh về phía hắn. “Có vẻ là thế.”

“Có nghĩa Erin biết tôi đang theo dõi cô ta.”

Nụ cười của Tamara trở nên ngập ngừng bởi giọng nói chất chứa hận học của Georg. Rồi nhanh chóng rạng ngời trở lại... và cho Novak một ý tưởng. Có lẽ hắn nên trao Tamara cho Georg và quan sát kết quả. Vừa có thể đo được lòng trung thành của Tamara vừa rút bớt nguồn năng lượng lúc nào cũng như sôi sục của Georg.

~*~

Xe của mẹ vẫn đang nằm trên lối vào, nhưng trong nhà lại tối om. Erin kinh ngạc nhận ra tim cô thực sự có thể chìm sâu hơn nữa.

Cô tới trước cửa căn nhà có kiểu kiến trúc thời nữ hoàng Victoria, nơi cô khôn lớn. Khóm đồ quyên mọc tràn lan trên hiên nhà hiện ra trong bóng tối. Bãi cỏ nhà Fillmore bên cạnh được cắt xén gọn gàng như để nhấn mạnh tình cảnh xơ xác, tiêu điều của bãi cỏ nhà Riggs và sự phản kháng âm thầm của chúng trở nên rõ ràng hơn.

Cô lục lọi túi xách lấy chìa khoá, bước vào, cố tình tạo ra nhiều tiếng động. Cô bật đèn hành lang. Vẫn tối om. Cô chăm chú nhìn lên và phát hiện bóng đèn đã biến mất. Lạ thật. Nếu mẹ tháo ra thì hẳn bà đã phải thay bóng khác vào rồi.

Trong nhà tối tăm hết như nhà mồ, cô đi dò dẫm. Cô kéo công tắc của cây đèn đặt trong phòng khách. Vẫn chẳng có gì khác. Cô định vặn chặt bóng đèn, nhưng nó cũng không còn ở đó.

Cô cố gắng lần tìm công tắc đèn phòng ăn. Vô ích. Có lẽ bị mất điện... Ồ không. Nhà Fillmore vẫn sáng trưng.

“Mẹ?”, cô gọi to.

Không có tiếng trả lời. Cô từ từ tìm lối đi, hướng về cái tủ đựng đồ gia dụng, nơi cất bóng đèn, rồi chộp lấy ba chiếc, loạng choạng quay trở lại. Cô lắp một bóng vào cây đèn trong phòng khách và kéo công tắc.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô bàng hoàng. Cái bàn di động dùng để đặt tivi bị kéo ra khỏi tường. Những cáp nối tivi với ổ điện đã bị giật ra hết. Hộp cáp nằm chỏng chơ trên nền nhà. Ban đầu cô nghĩ là có trộm, nhưng dường như chẳng bị mất thứ gì cả.

Nỗi lo sợ của cô lớn dần. “Mẹ? Có chuyện gì với tivi thế?”

Vẫn chẳng có ai trả lời. Cô lắp bóng vào cái đèn treo phía trên bàn ăn. Căn phòng vẫn bình thường. Cô trèo lên ghế và thay bóng đèn trần nhà bếp.

Ánh sáng phời ra một đồng lộn xộn. Cô nhìn vào trong cái tủ lạnh trống rỗng, kiểm tra bình sữa. Nó đã đông thành pho mát. Cô sẽ phải cho bát đĩa vào máy rửa và đặt chế độ cho nó trước khi ra về. Có lẽ nên mua ít thực phẩm, nhưng như thế cô sẽ không còn tiền cho chuyến đi nữa.

Cô đi về phía cầu thang, mím chặt môi và nhìn chăm chăm vào đồng thư mới trong hòm thư.

Tạ ơn Chúa, vẫn còn một bóng đèn ở cầu thang. Cô bắt đầu đi lên, lướt qua những bức ảnh của cô và Cindy, ảnh chân dung ông bà cùng ảnh cưới của bố mẹ cô. Một bức ảnh cả nhà cùng đi trượt tuyết trong kỳ nghỉ ở Banff [10] năm năm trước.

Cô gõ cửa phòng ngủ chính. “Mẹ ơi!” Tiếng gọi của cô như một đứa trẻ đang sợ hãi.

“Con yêu, phải con đó không?” Giọng mẹ cô vọng ra, ồm ồm, khàn khàn.

Nỗi lo sợ đột ngột biến mất khiến cô rơm rớm nước mắt. Cô mở cửa, mẹ cô đang ngồi trên giường, ẩn hiện trong luồng ánh sáng từ cầu thang hắt vào. Căn phòng bốc mùi ẩm mốc.

“Mẹ, để con bật điện lên”, cô cảnh báo.

Barbara Riggs nhìn chăm chăm vào cô con gái, đôi mắt bà bàng hoàng và đỏ mọng. Chiếc giường ngủ luôn gọn gàng giờ là một mớ bừa bộn, ga giường xô lệch, làm lộ ra một nửa tấm đệm. Chiếc áo choàng tắm bằng vải bông che kín màn hình tivi. “Mẹ! Mẹ ổn chứ?”

Vệt đen dưới mắt mẹ cô trông như những quầng thâm. “Chắc rồi. Chỉ đang nghỉ ngơi thôi cưng.” Bà quay mặt đi như thể việc nhìn thẳng vào con gái tốn quá nhiều sức lực.

“Tại sao áo choàng tắm lại phủ lên tivi thế ạ?”, Erin hỏi

Cổ mẹ cô rụt sâu vào trong đôi vai đang chùng xuống giống như con rùa trốn vào trong mai. “Nó nhìn mẹ chăm chăm”, bà thều thào.

Riêng năm từ này thôi đã nói lên rất nhiều thứ khủng khiếp, làm Erin sợ hãi hơn tất cả những điều tồi tệ trong ngày hôm đó cộng lại. “Mẹ? Ý mẹ là sao?”

Barbara lắc đầu, nhắc người ra khỏi giường với sự nỗ lực rõ ràng. “Không có gì đâu cưng. Chúng ta đi uống trà nhé.”

“Sữa của mẹ bị hỏng rồi”, Erin nói. “Mẹ ghét uống trà không sữa mà.”

“Vậy thì mẹ đành phải chấp nhận thôi, phải không?”

Erin ngần ngại bởi giọng điệu sắc bén của mẹ cô. Ánh mắt Barbara dịu lại. “Mẹ xin lỗi, con yêu. Không phải tại con đâu. Con là một thiên thần.

Đó là vì... tất cả mọi chuyện. Con hiểu chứ?”

“Con hiểu”, Erin lặng lẽ nói. “Không sao đâu. Để con dọn giường cho mẹ.”

Cô gấp và vượt thẳng lại ga giường, nhưng khi cô định kéo cái áo choàng bông khỏi tivi thì mẹ cô nhào tới ngăn lại. “Không !”

Erin vội thả tay ra nhưng chiếc áo choàng đã trượt xuống sàn nhà. “Sao thế?”, cô hỏi. “Có vấn đề gì với cái tivi à?”

Mẹ cô ôm lấy người. “Chỉ là mẹ, ờ... mẹ đã nhìn thấy vài thứ.”

Erin đợi thêm lúc nữa, nhưng mẹ chỉ lắc đầu, đôi mắt bà đăm chiêu, vô hồn. “Thấy gì ạ?”, Erin thúc giục.

“Khi mẹ bật tivi lên”, mẹ cô nói.

“Mọi người đều làm thế”, Erin nhận xét. “Đó là công dụng của nó.”

“Đừng gặt gồng với tôi, cô gái trẻ”, Barbara giận dữ.

Erin hít một hơi thật sâu và thử lần nữa. “Mẹ đã nhìn thấy gì?”

Barbara lại ngã vật ra giường. “Mẹ nhìn thấy bố con, và người phụ nữ đó”, bà chán chường. “Trong những đoạn băng. Tất cả các kênh. Cả hai tivi.”

Erin ngồi phịch xuống giường. “Ồ”, cô thì thầm. “Con hiểu.”

“Không. Con không hiểu. Con không thể hiểu.” Giọng Barbara run run. Bà lau đôi mắt sưng húp và mò mẫm trong cái tủ cạnh giường lấy hộp khăn ướt hiệu Kleenex. “Lần đầu tiên, mẹ tưởng mình nằm mơ. Nhưng rồi việc ấy xảy ra thường xuyên hơn. Bây giờ thì xảy ra mỗi lần mẹ mở tivi. Hôm nay nó đã tự bật lên. Mẹ thề mẹ không bật nó, rồi nói lại tự tắt đi.”

Erin phải cố vài lần trước khi cô có thể điều chỉnh giọng nói ở mức thấp và nhẹ nhàng. “Không thể nào, mẹ ạ.”

“Mẹ biết là không thể”, mẹ cô gặt gồng. “Hãy tin mẹ, mẹ biết. Và mẹ cũng biết rằng nó... Rằng nó không phải là dấu hiệu tốt. Nhưng mẹ đã nhìn thấy họ.”

Ánh mắt họ chạm nhau, và Erin thấy được nỗi khiếp sợ sâu sắc của mẹ cô. Nỗi lo sợ khủng khiếp về khả năng mất kiểm soát thực tại của bà.

Cô vội tới phím điều khiển trên tivi.

“Không!” Mẹ cô kêu lớn. “Con yêu, xin con. Đừng...”

“Để con chỉ cho mẹ”, cô khẳng khái. “Nó hoàn toàn bình thường.”

Một tập cũ bộ phim Du hành giữa các vì sao hiện lên trên màn hình. Cô chuyển qua kênh khác đang phát lại chương trình M.A.S.H^[11]. Và kênh tiếp theo đang phát chương trình tin tức buổi tối. Cô chuyển nhanh qua các kênh xem có thông tin Novak trốn thoát khỏi nhà tù không. Đó là tất cả tin tức mẹ cần nghe đêm nay. Cô dừng lại ở mục quảng cáo vui nhộn về nước lau sàn nhà. “Mẹ thấy chưa? Tivi chẳng làm sao cả.”

Mẹ cô nhăn mày, lúng túng. Một cặp chổi lau nhà đang hát vang, hào hứng khiêu vũ trên sàn nhà bóng loáng. “Mẹ không hiểu”, bà lẩm bẩm.

“Chẳng có gì để hiểu hết.” Erin cố tỏ ra vui vẻ, nhưng lại thành ra gượng gạo và giả dối. Cô tắt tivi. “Xuống dưới nhà nào mẹ.”

Barbara lê chân theo sau cô với những bước đi chậm chạp. “Mẹ không biết nên nhẹ nhõm hay lo sợ hơn nữa.”

“Con tán thành cho ‘nhẹ nhõm’,” Erin nói. “Thực ra, con đề nghị chúng ta nên ăn mừng. Mẹ mặc đồ vào rồi chúng ta sẽ ra Safeway^[12]. Tủ lạnh của mẹ trống trơn rồi.”

“Ồ, không sao con yêu. Mai mẹ sẽ tự đi mua đồ.”

“Mẹ hứa chứ?”

Barbara vuốt nhẹ khuôn mặt nghiêm trang của con gái. “Tất nhiên, mẹ hứa.”

Một túi trà pha dở lơ lửng trong lòng ấm, phủ kín một lớp mốc meo. “Mẹ, từ lúc mẹ ăn tối giờ là bao lâu rồi?”, Erin gặng hỏi.

Barbara làm một động tác khó hiểu. “Mẹ ăn vài cái bánh quy cách đây không lâu.”

“Mẹ phải ăn chứ.” Erin lục tung mớ lộn xộn trong bếp để tìm nước rửa bát. “Mẹ biết chuyện học bổng của Cindy không?”

Barbara nhăn khuôn mặt buồn bã, “Có”, bà khe khẽ nói. “Họ đã gọi cho mẹ.”

“Rồi sao nữa ạ?” Erin dùng nước rửa bát cọ rửa ấm trà, và chờ đợi.

Có vẻ như không có câu trả lời nào. Cô liếc qua vai, nhúu mày. “Mẹ, còn gì nữa? Nói cho con biết đi.”

“Tại sao con cứ ép mẹ phải nói hả cứng? Các điều kiện rất rõ ràng. Học bổng chỉ được cấp tiếp nếu Cindy đạt điểm trung bình 3.0 trở lên. Học kỳ vừa rồi nó chỉ được 2.1. Kết quả giữa kỳ này còn thảm họa hơn. Chúng ta sẽ không đủ tiền đóng học phí nếu nó bị cắt học bổng.”

Erin hoảng sợ nhìn bà chăm chăm. “Cindy không thể bỏ học được.”

Vai Barbara nhô cao, rồi rơi xuống.

Erin chết đứng tại chỗ. Bọt nước rửa bát từ tay cô nhỏ từng giọt xuống sàn bếp.

Trông mẹ giống như một viên đại tướng bại trận. Giờ có lẽ là lúc nên thực hiện giải pháp bất ngờ nào đó, nhưng bọn họ còn chẳng đủ tiền để đóng học phí ở một trường đại học tư. Thậm chí cả các khoản thù lao từ khách hàng mới của cô cũng không đủ cho món tiền lớn như vậy. Các khoản tiền gửi đã đổi hết sang tiền mặt. Khoản tiền mới vay bằng thế chấp cũng đã dùng để trả tiền thuê luật sư bào chữa cho bố.

Erin lau tay vào quần. Cô cố tìm điều gì tích cực để nói khi nhìn chăm chăm vào mẹ. Nhưng sự thôi thúc cứ chùng xuống và héo úa trong im lặng. Barbara Riggs luôn trang điểm và ăn mặc rất hoàn hảo. Lúc này khuôn mặt và sừng húp, hai mắt đờ đẫn, mái tóc đã lâu không chải rối tung thành một mớ bờm xờm.

Đột nhiên căn bếp bừa bộn bỗng trở nên buồn thảm quá sức chịu đựng. “Mẹ, chúng ta quay lại phòng khách nhé.”

Barbara ngập ngừng. “Mẹ không muốn nhìn vào...”

“Chẳng có vấn đề gì với cái tivi đó cả. Ngay khi gắn lại con sẽ chỉ cho mẹ thấy nó cũng bình thường như cái trên gác. Cái bàn này không đủ rộng để con có thể ngồi bóc đồng thư của mẹ. Nào, chúng ta đi thôi.”

Trên đường đi ra, Erin cúi xuống nhặt đồng thư lên, cố gắng phớt lờ dáng đi loẹt quẹt, loạng choạng của mẹ cô ở sau lưng. Cô bật đèn trong phòng khách. Có điều gì đó rất kỳ lạ. Lúc mới đến do bị phân tâm bởi tình trạng lộn xộn của chiếc tivi nên cô không chú ý. “Tại sao đồng hồ lại quay mặt vào tường? Cả hai cái gương của bà nội nữa?”

Ánh mắt thẳng thốt, đờ đẫn của mẹ cô gắn chặt vào phần lưng gỗ sẫm màu của chiếc gương cổ kính. Sợi dây treo tường móc vào đã bị đứt rời

khỏi phần khung mạ vàng trang trí công phu. Mắt bà mở to. “Mẹ không bao giờ chạm vào nó.”

Erin làm rơi đồng thư trên đi văng, nhấc chiếc gương ra khỏi tường. Nó nặng tới mức khó tin. Cô đành xoay nó ra ngoài.

Mặt gương bị vỡ tan tành.

Vết nứt lan ra từ một lỗ thủng xấu xí, như có người đã dùng một vật nặng đập thẳng vào. Những mảnh vỡ lấp lánh của tấm gương nằm rải rác trên thảm, phản chiếu khuôn mặt khiếp sợ của mẹ cô trên các cạnh lờ mờ chồm của chúng.

Ánh mắt họ chạm nhau. Mẹ cô giơ tay lên che như để tránh một cú đánh. “Không phải mẹ”, bà nói. “Mẹ không bao giờ làm chuyện đó. Không bao giờ.”

“Còn ai trong nhà này nữa?”, Erin gặng hỏi. “Thế quái nào mà mẹ không nghe thấy ai đã làm chuyện này chứ?”

“Mẹ... Mẹ đã ngủ rất nhiều”, mẹ cô ấp úng. “Và đôi lúc, mẹ, ờ, uống vài viên Vicodin để giảm đau đầu và lưng. Nếu mẹ uống một viên thì dù cả một đội quân diễu hành qua đây mẹ cũng không nghe thấy gì đâu. Nhưng có Chúa biết, điều mẹ không bao giờ quên là luôn luôn khoá toàn bộ cửa ra vào sau tất cả mọi chuyện!”

Erin cẩn thận đặt tấm gương đứng thẳng trên sàn nhà áp vào tường và ôm lấy bản thân.

Bảy năm xui xẻo. Như thế chúng vẫn chưa thoát khỏi vận rủi của mình.

Một ý nghĩ chợt ập đến, cô liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường của ông nội, một kho báu khác của bà nội đến từ nước Anh vào cuối thế kỷ XIX. Cô xoay nó lại.

Mặt kính của chiếc đồng hồ cổ cũng bị đập vỡ.

Cô thần thờ đi tới chiếc đi văng, ngồi phịch xuống. Chồng thư bên cạnh bỗng nhiên trở nên không còn quan trọng như cô đã nghĩ vài phút trước.

“Mẹ, có lẽ mẹ nên nói chuyện này với ai đó”, cô thì thầm.

Đôi mắt đỏ mọng của Barbara giàn giụa tuyệt vọng. “Cưng à, mẹ thề. Mẹ không làm chuyện đó. Làm ơn hãy tin mẹ.”

Một sự im lặng nặng nề giữa họ. Nó giống như bóng tối, dày đặc và quăn quại những khả năng khủng khiếp.

Erin lắc người và đứng dậy. “Con sẽ dọn dẹp những mảnh gương vỡ, sau đó mang khung gương và đồng hồ vào phòng Cindy cho đến khi chúng ta có thể sửa lại. Rồi chúng ta sẽ cùng lau rửa bếp.”

“Đừng bận tâm, con yêu. Mẹ sẽ làm việc đó.”

“Không, mẹ sẽ không làm đâu”, Erin nói.

Barbara giận dữ kéo mạnh sợi dây thừng chiếc áo choàng của bà. “Đừng có nói cái giọng đó với mẹ, Erin Katherine Riggs.”

Kỳ lạ ở chỗ phản ứng mạnh mẽ của mẹ lại khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô lẩm bẩm một lời xin lỗi không rõ ràng và nhấc cái gương lên, cố gắng lắc cho thật nhiều mảnh kính rơi xuống sàn. Bận rộn thì tốt hơn. Hoạt động sẽ giúp cô sao lãng, và cô không muốn nghĩ ngợi gì. Cô vẫn thích chạy đi chạy lại, kéo gương và đồng hồ lên gác, quét dọn những mảnh gương vỡ trên thảm rồi đổ chúng vào một chiếc xô nhựa hơn là suy nghĩ.

Hơn là ngồi dằn vặt về hai khả năng. Mẹ đã làm chuyện này và không nhớ chút nào, hoặc mẹ không làm. Nghĩa là có người đã thực hiện nó.

Cô không chắc khả năng nào khiến cô thấy lo sợ hơn.

Cô không nên để mẹ một mình vào những thời điểm thế này, nhưng cô không thể huỷ chuyến đi tới Silver Fork được. Gia đình cô rất cần số tiền này. Tâm trí cô quét khắp vấn đề hết như chiếc máy hút bụi đang chạy trên thảm. Mỗi lần cô tưởng đã nghĩ ra thì lại nghe thấy một tiếng ting nho nhỏ. Lúc nào cũng có vô số các mảnh vỡ ẩn sâu dưới lớp thảm như những chiếc răng nhỏ bé, tàn nhẫn đang rình rập bàn chân trần bất cẩn.

~*~

Barbara vặn đầy bồn nước nóng, pha nước rửa và đang rửa chén đĩa thì Erin đi đổ rác trở vào. Thật tồi tệ khi phải thừa nhận về chứng ảo giác, hay bất cứ thứ gì như thế, nhưng để con gái nghi ngờ bà đã đập vỡ cổ vật

gia truyền... thì không thể tưởng tượng được. Thề có Chúa, nếu bà đập vỡ đồ gia truyền của gia đình Riggs thì chắc chắn bà sẽ nhớ rất rõ.

Erin tựa vào khung cửa dẫn ra ngoài hiên nhà. Tim Barbara thất lại bởi cái nhìn tê tái, lo lắng trên gương mặt con gái.

“Mẹ nghĩ mình sẽ dọn dẹp đồng bừa bộn này”, bà ngượng ngịu nói.

Trông Erin có vẻ nhẹ nhõm hơn. “Ý kiến rất hay.”

“Mẹ chỉ xếp bát đĩa vào máy và bấm công tắc. Có lẽ chúng ta nên hâm nóng hai suất Budget Gourmets [13] bằng lò vi sóng ? Con đã ăn gì chưa?”

“Con phải về. Con cần đóng gói đồ đạc cho chuyến đi ngày mai. Con làm một suất cho mẹ nhé.” Erin sẫm soi tủ lạnh. “Bít tết Thụy Sĩ và gà kiểu Nhật là món ăn ưa thích của mẹ nhỉ?”

Nghĩ đến thức ăn dạ dày Barbara chột nhột nhạo, khó chịu. “Để chúng lại đó, cưng. Mẹ sẽ ăn sau. Con đi đâu thế?”

“Con sẽ đến bờ biển. Một vụ tư vấn nữa cho Mueller.”

“Ồ, tuyệt vời! Con thấy chưa? Dù có gì xảy ra thì ý tưởng hay sẽ sớm được chú ý thôi. Con sẽ làm rất tốt, con yêu.”

“Chúng ta sẽ làm tốt, mẹ ạ”, Erin nói. “Nhưng mẹ phải để mắt tới đồng thư từ gửi cho mẹ, chúng ta cần đưa ra kế hoạch thanh toán các hoá đơn. Và mẹ, ừm, nên uống ít Vicodin thôi. Mẹ cần phải tỉnh táo hơn. Nếu... Nếu có ai đó vào nhà.”

Barbara gật đầu, và cố mỉm cười. “Tất nhiên.”

“Con sẽ cố hết sức giúp mẹ, nhưng con không thể làm một mình được.” Giọng Erin run run.

“Được, mẹ biết”, Barbara hấp tấp nói. “Mẹ xin lỗi đã làm con sợ, con yêu. Mẹ sẽ cố gắng, chúng ta sẽ ổn. Rồi con sẽ thấy.”

“Cả Cindy nữa. Cs lẽ chúng ta nên tới gặp uỷ ban xét duyệt học bổng, thuyết phục họ cho nó thêm một cơ hội nữa. Nó không thể bỏ học được. Tối nay con sẽ gọi cho nó.”

“Được. Con gọi cho nó đi. Em con trông cả vào con đấy”, Barbara khuyến khích. “Mẹ rất biết ơn con, cưng ạ. Mẹ thực sự biết ơn.”

Erin vội lấy chiếc áo khoác, lưỡng lự nhìn mẹ với đôi mắt mở to, lo lắng. “Mẹ chắc là sẽ ổn chứ?”

“Hơn cả chắc chắn.” Barbara trấn an cô. “Con về chuẩn bị đồ đạc đi. Chúc con có chuyến đi thành công nhé. Hãy gọi cho mẹ khi con đến đó, được chứ?”

“Con không thể”, Erin đáp. “Điện thoại của mẹ bị cắt rồi.”

Barbara ngập ngừng. “Ôi, Chúa ơi. À, đừng lo, con yêu. Mẹ sẽ đăng ký lại ngay lập tức.”

“Con sẽ làm khi về”, Erin đề nghị. “Con không ngại đâu.”

“Đừng lo. Cứ về chuẩn bị đi. Ngày mai con cần phải thật hoàn hảo”, Barbara thúc giục.

Erin ôm bà thật chặt hồi lâu, hôn tạm biệt rồi ra về.

Barbara nhìn qua cửa sổ và quan sát Erin nhanh nhẹn, duyên dáng bước xuống vỉ hè. Cô rẽ ở góc đường và biến mất.

Barbara đứng thẳng người, nhìn xung quanh với ý chí mới. Bà giật phắt tấm phủ được móc bằng kim thêu ra khỏi chiếc sôpha đôi, cất nó vào đúng chỗ, rồi xếp đặt lại những tấm ảnh trên mặt lò sưởi. Bà thu gom đồng thư từ và liếc nhanh qua các phong thư với vẻ sắc sảo ngày xưa, rồi lắc đầu với tất cả các thông báo quá hạn.

Đã đến lúc dừng việc than thở và ngược đãi bản thân. Dừng việc khiến con gái lo lắng rằng bà bị bệnh. Vì Chúa.

Bà nhìn chăm chăm vào cái tivi với ánh mắt thù địch, rồi cuối cùng quỳ xuống, cắm lại phích điện, kết nối lại cáp, và đẩy nó vào vị trí cũ sát tường. Bà run rẩy cầm điều khiển và giơ ra trước mặt như cầm vũ khí, thách thức màn hình trống không. Năm chặt chõng thư nhàu nát trước ngực bằng bàn tay còn lại cũng run rẩy không kém.

Quá ngu ngốc. Những thứ bà nhìn thấy là hậu quả của việc uống quá nhiều thuốc an thần. Và chẳng có gì đáng ngại khi xem tin tức buổi tối.

Bà bật tivi.

Những cơ thể trần trụi, sáng bóng, những tiếng hỗn hển và rên rỉ... bộ phim chậm chạp, nhưng các hình ảnh thì rõ ràng khủng khiếp. Chõng bà.

Nhân tình của ông. Bà nhấn vào điều khiển. Chiếc tivi vẫn tiếp tục chạy. Bà ấn vào nút tắt trên thân tivi. Chẳng tác dụng gì. Chiếc tivi như bị ma ám.

Bà đập nó xuống sàn nhà, nhưng các thân thể vẫn đang rên rỉ và hỗn hển, dâm dăng và đòi bại. Tiếng cười khúc khích ma quái vang lên trong đầu. Bà lao tới chộp lấy que cời lò bằng sắt đâm mạnh vào màn hình. Nó toé lửa rồi nổ bốp một tiếng, đám kính vỡ rơi rào rào xuống thảm. Chiếc tivi quý quái cuối cùng cũng im lặng.

Barbara nhìn đăm đăm vào phần que cời lò nhô ra từ màn hình tan nát của chiếc tivi. Rồi ôm lấy mặt. Đống thư bay tung toé quanh bà như những bông tuyết bị lãng quên.

Bà quỳ sụp xuống. Một tiếng khóc lớn bật ra. Những mảnh kính sắc nhọn trên sàn đâm vào đầu gối. Bà hầu như không còn cảm giác. Tim bà đập thình thịch. Phổi của bà dường như không có chút không khí. Bà đang bị xé ra từng mảnh. Từng mảnh.

Nỗi kinh hoàng tràn ngập tâm trí như luồng khói đen, nhấn chìm bà.

Chương 3

Chiếc xe phanh kít ngay sát cạnh Erin. Cô nhảy dựng, co rúm người cạnh bức tường đá phủ kín dây thường xuân đến khi nghe thấy giọng nói của Connor phát ra từ bên trong chiếc xe tối om. “Là tôi đây.”

Lòng tự trọng, cơn giận hòa lẫn sự thích thú kêu réo trong bụng cô. Cô lờ chúng đi, cố vuốt ve lòng tự trọng của mình. “Anh làm tôi giật mình.”

“Phải, tôi biết. Khá hoảng sợ phải không?”

Cô nghĩ không cần trả lời một tuyên bố rõ ràng như thế, nên chỉ tiếp tục bước đi.

Chiếc xe chậm rãi bám theo cô. “Thôi nào, Erin”, anh nịnh nọt. “Tôi sẽ đưa em về. Đi với tôi em sẽ được an toàn. Lên xe đi.”

Cô liếc nhìn đồng hồ trên tay. Hai mươi phút nữa mới có chuyến xe buýt tiếp theo. “Tôi cảm thấy không an tâm khi bị theo dõi khắp nơi”, cô ngắt lời.

“Tệ quá. Tôi lại cảm thấy lo lắng nếu em đi một mình trên phố vào ban đêm”, anh dỗ dành. “Vào xe đi.”

Cô đành leo lên xe. Tiếng cửa kính xe đóng lại kêu ro ro, các ổ khóa sập xuống, và cô, một mình trong xe với Connor McCloud. Người chiến binh tàn nhẫn, hung dữ này đã giữ vai chính trong những giấc mơ ướt át của cô nhiều năm qua.

“Em cần một vệ sĩ toàn thời gian cho đến khi Novak bị bắt lại”, anh đột ngột lên tiếng. “Em không thể đi lang thang một mình được. Như thế không an toàn.”

“Một vệ sĩ ư?” Cô khịt mũi chế giễu. “Vớ vẩn tiền của tôi à? Tôi chỉ đủ khả năng nuôi con mèo của mình thôi.”

“Tôi không yêu cầu thù lao.”

“Anh sao?” Cô cứng người. “Lạy Chúa, Connor, anh không thể...”

“Cài dây an toàn và, Erin.”

Cô cố vật lộn với chiếc dây bằng các đốt ngón tay cứng đờ, lạnh toát. “Tôi không muốn có vệ sĩ”, cô lo lắng nói. “Đặc biệt là anh. Không liên quan tới bản thân anh, nhưng tôi không muốn dính dáng gì tới “Hang động” cả. Tôi không muốn gặp lại bất kỳ đồng nghiệp cũ nào của bố.”

“Tôi không còn dây dưa gì với “Hang động” nữa”, anh nói. “Tôi nghĩ nhiều tháng rồi. Họ không nghĩ em cần được bảo vệ. Tôi lại cho là có. Đây là ý kiến cá nhân và tôi sẽ chịu trách nhiệm về nó.”

“Ồ. Ừ...” Cô tuyệt vọng tìm kiếm lời nói. “Tôi, ừm, thực sự cảm kích ý nghĩ đó, Connor, nhưng...”

“Em thật sự không hiểu tôi”, anh nói. Giọng anh rõ ràng hết sức thất vọng. Anh bấm xi nhan, rẽ vào con phố nhà cô.

“Có lẽ lúc này Novak còn đang bận rộn với âm mưu thôn tính thế giới”, Erin nói. “Tôi chắc hẳn còn nhiều thứ quan trọng để làm hơn là bận tâm về tôi. Làm sao anh lại biết chỗ tôi ở?”

“Danh bạ điện thoại.”

“Không thể nào. Tôi còn chưa đăng ký.”

Anh ném cho cô một cái nhìn khinh khỉnh. “Em có tên trong cơ sở dữ liệu, cho dù em không đăng ký danh bạ. Bất kỳ ai cũng có thể tìm ra em.” Anh đỗ lại trước toà nhà Kinsdale Arms đang dần mục nát và tắt động cơ. “Khu vực này rất nguy hiểm. Chuyện gì xảy ra với căn hộ của em ở Queen Anne thế?”

Thêm một điều ngạc nhiên nữa. “Làm sao anh biết về...”

“Ed đã kể rất nhiều về em từ lúc em nhận công việc tuyệt vời đó ở bảo tàng và chuyển ra sống một mình”, anh đáp. “Tất cả chúng tôi đều biết.”

Cô cau mày buồn bã khi nghe nhắc đến bố cô, và nhìn chăm chăm xuống đui. “Chỗ này rẻ hơn”, cô nói đơn giản. “Cảm ơn vì đã đưa tôi về.”

Cửa xe đóng sầm, anh theo cô vào sảnh. “Tôi sẽ đưa em lên căn hộ của em.”

“Không cần phải làm thế, cảm ơn anh”, cô nói với anh.

Lời nói của cô chẳng có nghĩa lý gì. Anh bước ngay sau cô khi cô bắt đầu lên cầu thang. Cô không biết phải đối xử với anh ra sao. Anh rất cương

quyết và cứng đầu, còn cô lại không muốn tỏ ra thô lỗ.

Sáu tầng cầu thang như kéo dài vô tận với sự hiện diện âm thầm, to lớn của anh phía sau lưng. Cô dừng ngay trước cửa, nhấn mạnh. “Chúc ngủ ngon.”

Anh vẫn đút tay trong túi quần, nhìn cô chăm chăm với ánh mắt mãnh liệt, đáng sợ. “Erin. Tôi thực sự không muốn em bị tổn thương.”

“Tôi sẽ ổn”, cô thì thầm. Đó là một lời nói dối, nhưng cô không cưỡng được thôi thúc an ủi anh. Cô luôn luôn là một người yếu đuối, tuyệt vọng. Cô nhận thấy mình đang nhìn chăm chú vào phần hõm dưới xương quai gò má anh. Hình dáng gợi cảm của đôi môi anh ép giữa những đường hằn khắc nghiệt. Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối cô được chiêm ngưỡng nụ cười rạng rỡ, tuyệt đẹp của anh.

Cô chột buột miệng. “Anh, ừm, có muốn vào không?”

“Có”, anh đáp.

Dạ dày cô co thắt dữ dội, Cô mở khoá cửa.

Anh bước theo cô vào nhà. Cô bật cây đèn sàn mua trong cửa hàng đồ cũ một năm trước, và tận dụng giỏ đựng quần áo bằng cây liễu gai làm chao đèn. Nó toả ra thứ ánh sáng kỳ lạ, những tia sáng màu hung hung đỏ đan xen với bóng tối xung quanh căn phòng chật hẹp.

“Đồ đạc không có mấy”, cô bối rối nói. “Tôi phải bán hầu hết đồ dùng của mình. Anh chờ một chút, tôi sẽ thu dọn đồng sách này. Mời ngồi. Tôi có thể mời anh cà phê hoặc trà nếu anh muốn. Tôi e là không có gì nhiều. Có lẽ một cá ngừ và vài lát bánh mì nướng. Hoặc ngũ cốc.”

“Tôi không đói, cảm ơn. Cà phê là được rồi.” Anh nhìn ngó xung quanh, ngắm soi các bức ảnh của cô, liếc qua các tiêu đề của chồng sách cạnh tường với sự thích thú rõ ràng. Edna nhảy xuống từ chỗ nằm yêu thích của mình trên giá sách và ngang nhiên ngắm nghía anh.

Connor cúi xuống vuốt ve con mèo trong khi Erin cất áo khoác và đặt ấm đun nước. Sự im lặng thuyết phục của anh đã tháo gỡ đa số những suy đoán nguy hiểm trong đầu cô. Cô quay lại.

Câu chuyện phiếm cô đang định kể chột đông cứng trong cổ họng. Ánh mắt rực lửa của anh khiến bản năng phụ nữ trong cô trở dậy. Anh

đang nhìn chăm chăm vào cơ thể cô, đánh giá với vẻ quan tâm đặc biệt. Cô cảm thấy mình như bị lột trần khỏi chiếc quần jean và áo thun. “Em gầy hơn đấy”, anh nhận xét.

Theo bản năng cô muốn lùi lại, nhưng cái bồn rửa áp sát sau lưng. Căn phòng trở nên nhỏ bé khủng khiếp với sự hiện diện của anh. “Tôi à, đã không còn cảm giác ngon miệng từ mấy tháng trước”, cô nói.

“Nói cho tôi nghe đi”, anh thì thầm.

Edna cong lưng, kêu gừ gừ trong tay anh, thật kỳ quặc. Edna vốn là một con mèo hoang nhút nhát và nhạy cảm. Nó không cho bất kỳ ai ngoài Erin chạm vào người, lúc này lại hoàn toàn phó thác vào cảm giác trên lưng. Cựa quậy sung sướng bởi cái vuốt ve từ các ngón tay dài của Connor.

Erin dời mắt khỏi cảnh tượng đáng lo ngại đó. “Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có thể giảm cân mà không cần phải cố gắng”, cô lắp bắp. “Và tôi quá căng thẳng nên không có thời gian để tận hưởng.”

“Tại sao em phải cố gắng giảm cân? Vóc dáng em rất đẹp.”

Giọng nói của anh không có vẻ tăng bốc hay tán tỉnh, hoàn toàn chỉ là một câu hỏi bình thường. “À, tôi, ừm... Tôi luôn thấy mình hơi...”

“Hoàn hảo.” Anh duyên dáng đứng lên, vẫn tiếp tục chiêm ngưỡng cơ thể cô. “Em luôn hoàn hảo, Erin. Em không cần phải giảm cân. Không bao giờ. Đừng cố giảm thêm chút nào nữa.”

Cô vô cùng bối rối. “À... Được.”

Nụ cười vô cùng ngọt ngào thoáng qua làm biến đổi khuôn mặt gầy gò của anh lúc anh ngồi xuống chiếc ghế vừa được cô dọn dẹp. Edna lập tức nhảy vào lòng anh.

Tay Erin run run khi cô xúc cà phê vào máy pha. Bận rộn, bận rộn, bận rộn....

“Erin, tôi có thể hỏi em một câu hỏi riêng tư không?”

Cô cảm giác như bị kim châm bởi giọng điệu của anh. “Còn tùy thuộc vào câu hỏi.”

“Mùa thu năm ngoái. Tại núi Crystal. Georg. Hãy nói thật với tôi. Em đã lên giường với gã phải không?”

Cô chết đứng trong sự im lặng đau đớn, quay lưng về phía anh. “Tại sao chuyện đó lại quan trọng với anh?” Giọng cô nhỏ, căng thẳng.

“Rất quan trọng.”

Câu hỏi của anh đã mang tất cả những nỗi hổ thẹn bồng rạt ùa về. Cô quay lại, hất cằm lên. “Nếu tôi nói là phải thì anh sẽ không còn tôn trọng tôi nữa, đúng không?” Cô ném những lời này vào anh.

“Không”, anh nhẹ nhàng đáp. “Mà là khi tôi tóm được hắn, rồi bắt đầu đánh hắn tới chết và lần này tôi sẽ kết thúc công việc đó.”

Ấm nước bắt đầu kêu lên. Cô không thể tắt bếp. Cô đã bị tê liệt bởi sự lạnh lẽo dữ dội trong đôi mắt anh. Ấm nước réo inh ỉ.

Connor hất cằm về phía nó.

Erin cầm chiếc ấm bằng đôi tay run rẩy. “Tôi nghĩ tốt nhất anh nên về”, cô nói. “Ngay lập tức.”

Giọng nói của cô hỗn hển, tắc nghẹn. Hoàn toàn không có chút uy lực nào.

Ánh mắt Connor không nao núng. “Em đã mời tôi một tách cà phê.”

Vẻ mặt anh cương quyết. Anh sẽ chỉ đi khi nào thích hợp. và không nhượng bộ. Còn cô không thể trách ai ngoài bản thân vì đã mời anh vào nhà.

Connor dịu dàng đặt Edna xuống sàn. Rồi đứng dậy, lơ đãng đi về phía bàn làm việc của cô, ngắm nghía những bức ảnh và thẻ gắn trên tấm bảng giấy^[14]. Lịch bay cùng bản in email của Mueller nằm trên mặt bàn ngay tầm mắt. Anh cầm lên xem xét. “Định đi đâu hả?”

“Vì công việc thôi.”

Anh nhíu mày. “Chẳng phải em nói bị mất việc rồi mà.”

“Hiện tôi làm việc độc lập. Tôi đã bắt đầu công việc tư vấn của riêng mình.”

“Em thu hoạch được gì chưa?” Anh quét ánh mắt khắp căn phòng nhỏ, tồi tàn.

“Tôi cũng không khuyến khích bản thân tự kinh doanh”, cô cứng rắn nói. “Tôi chỉ đang cố trang trải cuộc sống thôi. Nhưng giờ tôi đang có

nhiều hy vọng.”

Anh cầm bản in email lên gần bóng đèn và đọc nó.

“Xin thứ lỗi, Connor, nhưng đó là giấy tờ cá nhân, và tôi không yêu cầu anh đọc chúng.”

Anh phớt lờ cô và dán mắt vào tờ giấy. “Vậy là cuối cùng Claude cũng rất sung sướng được gặp em, hử?” Anh nhẹ nhàng nói. “Claude là ai?”

“Không phải chuyện của anh. Đặt nó xuống. Ngay tức khắc.”

Anh ngược lên, nhìn thấy tách cà phê nóng trên tay cô. Ánh mắt anh lập tức quay lại với lá thư, lơ đãng nói, “Tôi uống cà phê đen.”

“Đặt những giấy tờ đó xuống, Connor.” Cô cố gắng thể hiện giọng nói của mình có vẻ danh thếp và ra lệnh. Tuy nhiên nó chỉ cho thấy sự sợ hãi.

“Ông bạn Claude này cảm giác là đã từng gặp gỡ em. Đáng yêu nhi!” Anh đặt chúng xuống mặt bàn, đi về phía bàn ăn, nheo mắt nhìn cô đăm đăm. “Vậy gã Claude này, em chưa từng gặp hẳn à?”

Cô đặt tách cà phê xuống trước mặt anh. “Ông ta là một khách hàng của tôi. Không phải chuyện của anh.”

“Thẩm định tác phẩm nghệ thuật à?”

“Xác thực”, cô chữa lại. “Gần đây Mueller rất hứng thú với các hiện vật của người Celtic thuộc thời kỳ Đồ sắt, và đó lại là chuyên môn của tôi.”

Anh nhấp một ngụm cà phê, bần thần. “Từ khi nào?”

“Tôi chưa bao giờ hỏi ông ấy về chuyện đó”, cô đáp. “ Nó không phải...”

“Em biết gì về hẳn không, Erin?”

Giọng điệu khiêu khích của anh khiến cô nổi giận. “Tất cả mọi thứ tôi cần phải biết. Ông ta coi tôi là chuyên gia. Ông ta trả công hậu hĩnh và đúng hạn.”

“Nhưng em chưa bao giờ gặp hẳn, đúng không?” Ánh mắt anh dò xét cô một cách tàn nhẫn.

“Tôi đã gặp các nhân viên quản lý của ông ta”, cô nói. “Ông ta điều hành tổ chức từ thiện tên là Quỹ Quicksilver.”

“Vậy sao em lại chưa từng gặp hẳn?”, anh căn vặn.

“Bởi vì ông ấy luôn có những cuộc hẹn cấp bách khác”, cô trả miếng.
“Ông ta là người bận rộn.”

“Như lúc này hả”, Connor mĩa mai. “Thật thú vị.”

Cà phê bắn toé ra mặt bàn khi cô dẫn mảnh tách của mình xuống.
“Anh muốn ám chỉ cái chết tiệt gì hả, Connor?”

“Em có biết bất kỳ người nào từng quen biết hẳn không?”

Cô mím chặt môi. “Tôi biết vài người trong các tổ chức nghệ thuật được tài trợ từ ông ta. Chỉ cần điều đó là đủ.”

“Không, như thế vẫn chưa đủ. Lần này em không thể đi được, Erin.”

Cô đứng phắt dậy, khiến đùi va mạnh vào bàn đau điếng. “Sao lại không? Tôi đang phải chặt vật xoay sở, Connor. Khách hàng này là điều tốt đẹp nhất đến với tôi trong suốt sáu tháng qua. Tôi sẽ không để công việc bị ảnh hưởng chỉ vì chứng hoang tưởng của anh đâu.”

“Erin, Novak đang lớn vồn đâu đó ngoài kia”, Connor nói. “Tôi đã theo dõi hẳn rất nhiều năm và biết rõ mùi của hẳn. Hiện giờ tôi đang ngồi thấy nó. Hẳn sống là để huỷ hoại mọi người. Em là con gái của Ed Riggs. Em đã từng lọt vào tầm ngắm của hẳn, hẳn sẽ không bao giờ quên em đâu. Hãy nhớ điều đó.”

Erin gnooif phịch xuống ghế. “Mueller không thể có gì dính líu tới Novak”, cô lạnh lùng nói. “Khi ông ta rời khỏi viện thì Novak vẫn đang bị giam trong một nhà tù an ninh. Mueller bắt đầu thuê tôi từ bốn tháng trước. Chúng tôi đã lên kế hoạch gặp nhau hai lần một ở San Diego và một ở Santa Fe.”

“Nhưng không lần nào hẳn xuất hiện.”

Cô vênh mặt lên. “Ông ấy có việc đột xuất.”

“Tôi cá là vậy”, Connor đáp. “Tôi sẽ phải tìm hiểu về gã này.”

“Sao anh dám?” Cô nổi giận đùng đùng. “Thậm chí đừng có nghĩ đến chuyện làm rối tung điều tốt đẹp nhất cuối cùng của tôi có được. Tất cả mọi thứ trong đời tôi đã biến thành địa ngục. Anh cho rằng thế vẫn chưa đủ sao?”

Môi Connor mím chặt thành một đường thẳng dữ tợn. Anh đặt tách xuống, và đứng dậy, đi thẳng ra cửa. Không thể nhận ra dáng đi khập

khẽnh của anh, chỉ hơi cứng nhắc ở chân. Nhưng nó vẫn khiến tim cô đau nhói.

“Connor”, cô gọi với theo. “Đợi đã.”

Anh đẩy cửa ra và chờ đợi, bất động.

“Tôi xin lỗi vì đã nói thế.” Cô đứng lên, tiến một bước về phía anh. “Tôi biết đó không phải là lỗi của anh. Đó là... khoảng thời gian vô cùng tồi tệ.”

“Phải.” Anh quay lại và nhìn thẳng vào cô. “Tôi hiểu điều em muốn nói.”

Đó là sự thật. Anh biết rõ nó tồi tệ thế nào. Cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh. Anh đã bị phản bội và suýt chết. Anh đã mất đi cộng sự, Jesse. Anh đã chìm trong hôn mê nhiều tháng trời, chịu đựng cái chân bị tàn tật và các vết bỏng.

Trong sự việc khủng khiếp này, Connor mất mát hơn cô rất nhiều.

Một thôi thúc từ sâu bên trong khiến cô tiếp tục bước đến trước mặt anh. Mùi hương của anh pha trộn giữa xà bông và thuốc lá, nhừa nhựa và ngọt ngào. Mùi gỗ thông, mùi củi cháy và mùi mưa bão. Cô nhìn thẳng vào mặt anh, theo cách cô luôn khao khát, hít hà mùi hương của anh. Erin đắm đuối ngắm nhìn khuôn mặt anh, say sưa chiêm ngưỡng từng chi tiết trên đó. Bộ râu lấp lánh phản chiếu ánh đèn vàng từ hành lang. Nét tối tăm ẩn sâu trong đôi mắt thông minh, gò má nhỏ cao sắc gọn. Cái miệng kia làm sao có thể vừa lạnh lùng lại vừa gợi cảm đến vậy?

Và đôi mắt sắc sảo của anh đã nhìn thấu tâm hồn cô.

Cô đánh mất mình trong đó. Cô muốn chạm vào mặt anh, muốn lần theo từng đường nét nam tính và cảm nhận hơi ấm trên làn da anh. Cô muốn ghì chặt thân hình cao gầy, vững chắc của anh. Cô thầm ước mình có sẵn ít đồ ăn để mời anh dù anh đói hay không.

Connor nhào người ra sau, đóng sầm cửa, vẫn không rời mắt khỏi cô. Cô mong muốn đến vô cùng có người thấu hiểu nỗi cô đơn, mất mát của cô. Mẹ cô đã bị nhấn chìm trong tuyệt vọng. Còn bạn bè thì hầu hết đều lảng tránh cô. Cô nghĩ là do họ đang rất lúng túng chứ không phải vì họ tàn nhẫn. Nhưng sự an ủi đó chẳng giúp cô với bớt cô đơn.

Connor biết tất cả và anh không bối rối. Ánh mắt anh không lảng tránh cô. Cô cũng không từ chối khi anh chạm vào cô.

Sự đụng chạm của anh rất thận trọng và dịu dàng, cô không thể tin điều này lại xảy ra. Nước mắt cô chọt tuôn rơi. Anh nhẹ nhàng dùng ngón cái lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên má cô và ôm chặt cô trong vòng tay mình.

Anh ép chặt khuôn mặt cô vào lớp vải thô trên áo khoác của anh. Tay anh vuốt ve dọc theo sống lưng cô như thể cô được làm từ thủy tinh. Anh ấn đầu cô dưới cằm mình. Hơi thở anh phả ra sưởi ấm đỉnh đầu cô.

Cô nhắm nghiền mắt. Anh cũng đã từng ôm cô trước đây, trong bữa tiệc mừng cô tốt nghiệp, trong những buổi tụ họp cùng nhau, nhưng không giống thế này. Nhanh chóng, không cảm xúc, như anh em, nhưng chỉ thế thôi cũng đã khiến trái tim cô đập rất nhanh và mạnh, gần như nổ tung khỏi lồng ngực. Cơ thể to lớn của anh mạnh mẽ hơn cô nhớ, các cơ bắp cứng như thép.

Anh đã phải tập trung vào bản chất trong sáng, mạnh mẽ của mình.

Cô băn khoăn không biết những gì cô nghĩ về anh có hiện trên mặt mình không. Anh ôm cô thật dịu dàng, run run vì căng thẳng. Có lẽ anh sợ làm tổn thương đến cảm xúc của cô, hay sợ cô hiểu nhầm cử chỉ thân thiện của anh và đòi hỏi thứ mà anh không muốn. Hẳn anh phải cảm nhận thấy tất cả những tưởng tượng lãng mạn, tất cả những nồng nhiệt, những dồn nén đói khát suốt bao năm qua. Bố đã nói anh là một phù thủy.

Anh nhìn thấy tất cả: Cô đã cô đơn thế nào, thiếu thốn tình cảm ra sao. Anh vuốt tóc cô như thể đang âu yếm một con thú hoang có thể lồng lên, hoặc cắn người.

Cô không muốn cần trọng hay dịu dàng. Cô muốn anh đẩy cô xuống tấm đệm cứng hẹp, ghì chặt cô bằng thân hình to lớn, mạnh mẽ của anh và cho cô điều gì khác nữa để nhớ. Một thứ nóng bỏng, đáng sợ và tuyệt vời. Cô khao khát tới mức gần như phát khóc. Cô thèm được vòng tay quanh cổ anh, kéo lại gần và ngẫu nhiên anh.

Chúa ơi, chẳng trách sao anh lại thương hại cô thế?

Ý nghĩa đó làm cô đau nhói. Nó giúp cô đủ mạnh mẽ để vùng ra. Cô rút khăn giấy và lầm bầm. “Xin lỗi.”

“Không sao.” Giọng anh khàn khàn và anh phải hắng giọng.

Cô quay mặt đi. Anh phải ra về nhanh chóng trước khi cô oà khóc và lấy làm “hãnh diện” về nó. “Ừm, tôi phải thu xếp đồ đạc. Tôi có rất nhiều việc phải làm, vì thế, ừm...”

“Erin...”

“Đừng bắt đầu nữa.” Cô quay lưng đi, lắc đầu. “Tôi sẽ đi, và không muốn có một vệ sĩ, cảm ơn lời đề nghị của anh. Cảm ơn anh đã đưa tôi về, cảm ơn vì lời khuyên, sự thông cảm và cả... cái ôm. Còn bây giờ tôi rất, rất cần ở một mình. Chú ngủ ngon.”

Anh buột một tiếng kêu thất vọng. “Em cần một ổ khoá tốt hơn. Chết tiệt, em cũng cần một cái cửa mới. Thật phí phạm nếu lắp một ổ khoá tốt hơn vào cái cửa thế này. Đến cái chân tàn tạ của tôi cũng có thể đập tung bản lề.” Anh tỉ mỉ xem xét căn phòng của cô, cau mày. “Tôi sẽ gọi cho bạn tôi, Seth. Cậu ấy có thể lắp đặt vài thứ...”

“Rồi làm sao tôi có tiền trả cho anh ta chứ?”

“Tôi sẽ trả, nếu em thiếu tiền”, anh kiên nhẫn đáp. “Seth sẽ có ưu đãi cho tôi. Chuyện này rất cần thiết, Erin. Em không an toàn ở đây.”

“Cảm ơn, nhưng tôi có thể tự chăm sóc bản thân. Ngủ ngon, Connor.”

“Nhà mẹ em có hệ thống báo động không?”

Cô nghĩ về cái gương và chiếc đồng hồ vỡ. Một sự sợ hãi khủng khiếp cuộn lên trong bụng cô. “Có. Bõ khăng khăng phải lắp.”

“Nếu vậy có lẽ em nên tới ở với bà ấy một thời gian.”

Cô phát cáu. “Có lẽ anh nên để tâm tới công việc của mình thì hơn.”

Anh nhíu mày, lôi ra một bao diêm từ túi quần. “Đưa tôi cây bút”, anh yêu cầu.

Cô lấy bút cho anh. Anh nguệch ngoạc trên mặt bao diêm và đưa cho cô. “Gọi cho tôi. Bất cứ chuyện gì xảy ra, dù ngày hay đêm, hãy gọi cho tôi.”

“Được”, cô thì thầm. Bao diêm rất ấm áp vì nằm trong túi anh. Cô siết chặt tay đến khi nó bị nhăm nhúm. “Cảm ơn.”

“Hứa đi”, giọng anh rất cứng rắn.

Cô nhét nó vào túi quần. “Tôi hứa.”

Một cái nhìn sâu sắc và cuối cùng anh bước ra cửa.

Tiếng gõ mạnh khiến cô giật nảy. “Chốt cửa lại”, anh ra lệnh từ bên ngoài. “Tôi sẽ không đi đến khi nghe thấy em cài chốt.”

Cô làm theo yêu cầu của anh. “Ngủ ngon, Connor.”

Anh im lặng vài giây và lặng lẽ nói. “Chúc ngủ ngon.”

Cô áp tai vào cửa, nhưng không nghe thấy tiếng bước chân. Cô chờ một lát rồi mở cửa ngó ra ngoài kiểm tra. Chẳng còn ai ở đó.

Cuối cùng cô còn lại một mình. Cô đóng sầm cửa. Sau khi bị anh dọa nạt, lên lớp và làm cô sợ hãi với quyền uy nam tính áp đảo, cô đã nghĩ anh ra đi là một sự cứu rỗi.

Nhưng ngược lại, cô cảm thấy hụt hẫng. Gần như oán hận anh vì đã để cô xua đuổi dễ dàng như thế. À, anh thật thân mật và luôn tránh đối đầu trực tiếp với cô. Cô đã rơi vào tình trạng tồi tệ hơn cô tưởng.

Nhưng sự quan tâm của anh ngọt ngào đến không ngờ.

~*~

Connor áp khuôn mặt nóng rực vào vô lăng. Anh không thể lái xe với tâm trạng thế này. Anh muốn tự sát.

Trái tim anh kêu đánh thịch, còn tai anh thì ong ong. Anh gần như đã lên đỉnh. Nếu cô chỉ gần gũi anh thêm một hơi thở nữa thôi cô sẽ cảm nhận được phần căng cứng trong chiếc quần jean của anh. Đôi mắt nâu trong trẻo lạ kỳ đó có thể nhấn chìm bất kỳ gã trai nào, Chúa ơi. Ánh mắt cô chiếu trên mặt anh giống như một cái ôm rất chặt. Anh muốn vồ lấy cô, hôn ngẫu nhiên, nỗ lực kiềm chế đã khiến các cơ bắp của anh bị co rút.

Có lẽ cô sẽ cảm động và hôn lại anh.

Phải, nếu thế thì mặt trời mọc ở đằng tây. Càng gần với thực tế khắc nghiệt, anh càng ít bất cần.

Mia mai thay. Ngay trước mớ hỗn độn khiến anh bị hôn mê và giết chết Jesse, anh đã lấy hết can đảm để mời Erin Riggs đi ăn tối và xem phim. Khi đó cô đã bước sang tuổi hai mươi lăm. Chi tiết ấy in đậm trong anh như một con số kỳ diệu. Cô ngang hàng với anh trong một cuộc chơi

công bằng. Anh lớn hơn cô chín tuổi, khôn phải là quá nhiều, nhưng khi cô mới mười bảy thì anh đã hai mươi sáu tuổi, anh hiểu quá rõ tán tỉnh cô là chuyện không đứng đắn. Khi cô bước sang tuổi hai mươi, anh đã thực sự bị quyến rũ. Cô thật ngọt ngào và ngây thơ – nhưng Ed sẽ cắt đầu anh nếu Connor lãng vãng bất cứ chỗ nào gần cô con gái yêu quý của ông. Đây là thứ phải cân nhắc.

Nhưng lý do chính khiến anh không động tĩnh gì là vì cô đi rất nhiều, theo chương trình du học và các cuộc khai quật khảo cổ học, sáu tháng ở pháp, chín tháng ở Scotland, một năm ở Wales, vân vân. Trong thời gian đó tình cờ anh cũng có vài cô bạn gái, một số trong đó là những phụ nữ dễ thương, nhưng anh luôn rút lui mỗi khi họ đề cập đến tương lai. Anh luôn chuẩn bị tinh thần để nghe về chuyện đính hôn của Erin.

Nhưng chuyện đó không xảy ra. Cô tốt nghiệp, được nhận vào vị trí trợ lý bảo tàng, chuyển ra ngoài sống cùng nhóm bạn đại học và ở trong căn hộ riêng của mình. Hai mươi lăm tuổi và thật ngạc nhiên, cô không có lấy một người bạn trai. Đã đến lúc. Tất cả đều công bằng trong tình yêu và cạnh tranh, và tất cả mớ tào lao ấy. Nếu Ed không thích, ông ấy có thể phản đối.

Nhưng sự việc tồi tệ đó đã xảy ra trước khi anh có cơ hội hẹn hò cô. Tỉnh dậy sau hôn mê để rồi phát hiện mình bị phản bội và Jesse bị giết chết, anh không còn chút sức lực nào cho sự lãng mạn. Anh yêu quý người cộng sự của mình như anh em ruột thịt. Anh đã nỗ lực để có thể đứng dậy trên đôi chân mình và săn lùng Lazar cùng Novak, truy tìm kẻ phản bội và trả thù cho Jesse.

Đỉnh điểm của những nỗ lực đó đã đẩy Ed Riggs vào nhà tù.

Chết tiệt, anh chỉ có thể nghĩ cơ hội hẹn hò với cô ấy vào một tối thứ Bảy đã hoàn toàn tan tành khi đưa chính bố cô gái ấy vào tù vì tội giết người. Đặc biệt là với bộ dạng của anh trong những ngày này. Anh liếc nhìn vào gương chiếu hậu, nhăn mặt.

Anh lúc nào cũng sẵn chắc và buộc mình phải tập luyện cật lực để bù đắp cho cái chân bị tàn tật. Anh đã khôi phục tất cả các khối cơ bắp bị mất trong thời gian hôn mê, không một chút mỡ thừa trên người. Anh có thể

nhận thấy từng múi cơ và gân di chuyển dưới da khi quan sát mình qua tấm gương trong nhà tắm. Hình ảnh một bộ xương di động chết tiệt. Các vết bồng cũng không khiến nó xấu xí hơn được nữa. Cái chân khập khiễng cũng thế.

Trông anh không đáng khao khát cho lắm. Làm việc cho anh trai, sẵn lòng ảnh những kẻ ngoại tình. Anh chẳng có tương lai. Bây giờ anh chỉ tồn tại. Tất cả những gì anh có là quá khứ và mọi chuyện xảy ra trong đó đều bác bỏ cơ hội lên giường cùng Erin Riggs.

Thật ngu xuẩn. Thèm khát nàng công chúa trong tháp ngà sau bức tường gai chết tiệt. Anh rất muốn đi vào trong tháp và khám phá có gì phía sau cặp mắt to tròn, nghiêm nghị đó. Anh muốn mang lại nụ cười cho cô. Cả tối nay cô không hề cười. Không một lần nào.

Với mong muốn mãnh liệt đó, anh cài số và hướng về đại bản doanh của Davy nằm trên hồ Washington. Có lẽ Davy sẽ nhổ vào mặt anh vì tới muộn ba tiếng đồng hồ, nhưng anh ấy sẽ chỉ càu nhàu và ném một miếng thịt lên vỉ nướng. Dạ dày anh giật giật hưởng ứng, một trong những dấu hiệu đầu tiên của cuộc sống anh có được trong suốt một thời gian dài. Davy và Sean đã quen gọi điện và nhắc nhở anh phải ăn uống. Phiền nhiễu nhưng anh nghĩ mình thật may mắn vì còn có người quan tâm. Nếu không có lẽ anh đã chết vì đói.

Chiếc Jeep của Sean, em trai anh, đã đậu trên lối vào. Anh sẽ phải nghe cả hai giáo huấn. Bọn họ đang nói chuyện trên hiên lúc anh mở cửa. Đột nhiên cả hai đều im bật.

Cả hai cặp mắt màu xanh lá cây gần giống mắt anh cùng nhìn lom lom khi anh bước lên boong.

“Em đến muộn”, Davy nói. “Bọn anh ăn rồi.”

“Novak vượt ngục rồi”, Connor nói với họ. “Cùng hai tên đàn em của hắn. Trong đó có gã bị em đánh tơi tả hồi tháng Mười một năm ngoài. Georg Luksch.”

Họ lắng nghe tiếng sóng vỗ nhẹ lên bờ đá phía dưới sàn tàu hồi lâu.

“Em nghĩ hắn định đổi phó với chúng ta à?”, Davy hỏi.

Connor ngồi lúc xuống chiếc ghế bành, xương cốt rã rời, “Hắn sống vì điều đó.”

Sean vùi mặt vào hai lòng bàn tay. “Chúa ơi, em đang hết sức cố gắng để bắt đầu việc kinh doanh. Em không có thời gian đùa giỡn với Novak.”

“Anh lo lắng cho Erin hơn là về chúng ta”, Connor nói.

Davy và Sean nheo mắt nhìn anh chăm chăm, như hai luồng tia lade. Anh kiên nhẫn chịu đựng.

“Lo gì về Erin?”, giọng trầm trầm của Davy rất nhỏ và thận trọng.

Connor gấp mảnh giấy anh tìm thấy trên mặt bàn thành một con kỳ lân. Một trong những hoạt động giết-thời-gian trong giai đoạn trị liệu giờ đã phát triển thành một thói quen rèn luyện sự tập trung. “Hắn đã từng giữ Erin trong nanh vuốt và bị em cướp mất. Hắn sẽ không bao giờ quên đâu. Georg Luksch cũng không quên. Cô ấy xinh đẹp, trẻ trung và ngây thơ. Điều đó đã đưa cô ấy vào tầm ngắm. Và hắn cũng muốn trừng phạt Riggs vì đã làm hắn thất vọng.”

“Em không phải chịu trách nhiệm về Erin”, Davy nói. “Em đã làm đủ chuyện cho cô ấy và chẳng được chút cảm kích nào. Điều tốt nhất em có thể làm là cảnh báo cô ấy.”

“Em đã cảnh báo rồi.”

Davy và Sean nhìn nhau ẩn ý.

“Anh đã nói chuyện với cô ấy hả?”, Sean gặng hỏi. “Tối nay à?”

Connor lấy hết can đảm. “Anh đã đến chỗ cô ấy”, anh thừa nhận. “Đi theo tới nhà mẹ cô ấy. Rồi đưa cô ấy về nhà.”

Sean nhăn mặt. “A, chúng ta lại sắp nói về chuyện này nữa à.”

Davy nốc một ngụm bia lớn, gương mặt xương xương, cứng rắn tỏ ra bình thản. “Cô ấy thế nào?”, anh hỏi.

“Không ổn lắm”, Connor đáp. “Thực ra là rất tệ. Vì anh đã hỏi.”

“Coi nào, Con”, Sean mở lời. “Thứ lỗi cho em, nhưng...”

“Sao em không bắt đầu luôn đi?”, Connor đề nghị.

Sean đi thẳng vào vấn đề, không chút sợ hãi. “Em biết anh mê mẩn cô gái đó nhiều năm rồi, nhưng lời khai của anh đã đẩy bố cô ấy vào tù. Anh

không thể trở thành người hùng của cô ấy, chàng trai. Anh sẽ chỉ chuốc lấy đau khổ thôi.”

Lời nói của Sean chỉ khiến anh cảm thấy trống trải và buồn bã chứ không giận dữ. “Cảm ơn vì đã chia sẻ ý kiến của em”, anh đáp. Anh gỡ con kỳ lân giấy ra và viết nguệch ngoạc tên, địa chỉ email của Claude Mueller cùng thông tin chuyến bay mà anh ghi nhớ lên đó. Anh đẩy naggng qua bàn về phía Davy. “Anh kiểm tra những thông tin này cho em được không?”

Davy nhặt lên và xem xét. “Gã này là ai?”

“Một triệu phú bí ẩn, đột nhiên tỏ ra rất hứng thú với các cổ vật Celtic dạo gần đây. Erin sẽ bay đến Portland để gặp hắn và được đưa xuống khu nghỉ dưỡng Silver Fork để xác thực một mớ cổ vật vô giá của hắn.”

“Và chính xác điều gì khiến anh lo lắng?”, Sean hỏi.

“Cả cô ấy và bất kỳ ai mà cô ấy biết đều chưa từng gặp mặt tên triệu phú này”, anh đáp. “Hắn luôn quá bận rộn nên không thể gặp trực tiếp kể từ khi thuê cô ấy. Cách đây bốn tháng.”

“À”, Davy trầm ngâm.

“Tìm xem ai đã trả tiền cho những chuyến bay này”, Connor nói với anh. “Và bất cứ thông tin nào về Quỹ Quicksilver.”

“Anh sẽ xem tìm được gì.”

“Cô ấy khởi hành vào ngày mai. Em bảo cô ấy cần một vệ sĩ và cô ấy đã cười vào mặt em”, Connor nói. “Rồi ném em ra khỏi căn hộ của cô ấy.”

“Em không trách cô ấy đâu”, Sean nói. “Một gã như anh không phải phụ kiện thời trang thích hợp với một cô nàng sành điệu.”

“Châm chọc anh à?”, Connor mệt mỏi nói. Anh lôi thuốc lá và giấy gói từ trong túi ra.

“Anh không nghĩ phải cạo râu hay gội đầu trước khi gặp cô ấy à?”, Sean giảng giải. “Lạy Chúa, Con. Anh thật lỗ mãng.”

Connor hất đầu về phía anh trai. “Davy cũng có bộ râu bờm xồm đấy. Chọc giận anh ấy xem nào.”

“Davy lại là chuyện khác.” Giọng của Sean nhẫn nại và tử mẫn. “Davy là quần áo. Davy ăn. Bộ râu lờm chờm là một dấu ấn thời trang khác biệt của Davy.”

Davy vuốt bộ râu của mình và ném cho Connor cái nhún vai rất lấy làm tiếc.

Connor nhìn Davy. “Nói về chuyện ăn uống. Anh đã hứa cho em ăn thịt nướng.”

Davy giật mình. “Ý em là em muốn ăn hả?”

“Em rất đói”, Connor đáp.

Quai hàm Sean chùng xuống. “Vậy là anh cảm thấy thèm ăn sau khi bị Erin Riggs cười vào mặt hả?” Em trai anh nháy xuống. “Có ngay một suất thịt nướng chín tới ngon tuyệt. Em sẽ quay cho anh một củ khoai tây bỏ lò nếu anh thích.”

“Hai củ đi”, Connor đáp. “Cho nhiều bơ, kem chua và hành nhé. Nhớ cho cả tiêu đen nữa.”

“Đừng có lợi dụng thế chứ.” Nụ cười toe toét của Sean cho thấy đó là một lời căn nhắc ân yếm. Em anh đá cái cửa ngăn và đi vào nhà bếp.

“Khi nào em cần thông tin của Mueller?”, Davy hỏi.

“Sáng mai. Em sẽ lái xe xuống Protland.”

Mặt Davy sầm lại. “Bắt kịp chuyến bay của cô ấy hả? Ôi, Chúa ơi. Chỉ lần này thôi hãy bỏ thói quen làm anh hùng đi. Gọi cho Nick. Họ là những người nên...”

“Em đã cố gắng thuyết phục Nick. Họ nghĩ Novak đã quay lại châu Âu.”

“Có lẽ họ có lý do để nghĩ vậy”, Davy gầm gừ.

“Em có linh cảm rất xấu”, Connor nói. “Cô ấy không thể gặp gã triệu phú này một mình được. Nếu Ed còn tự do thì ông ta sẽ có trách nhiệm trông chừng cô ấy, nhưng...”

“Nhưng Ed lại đang trong tù”, Davy cắt ngang. “Và đó không phải là lỗi của em.”

“Cũng không phải lỗi của Erin.” Connor lảng tránh ánh mắt của anh trai khi cuốn xong điếu thuốc. “Và em không đổ lỗi cho bản thân.”

Davy dẫn mạnh chai bia xuống bàn, một biểu hiện giận dữ hiếm hoi từ người anh trai ít biểu cảm của anh. “Thật sao? Em không thể cứu vớt cả thế

giới này, đồ ngốc. Trước khi xông ra giải cứu người phụ nữ nào đó đang gặp hoạn nạn thì đưa cuộc sống trở lại bình thường đi đã.”

“Em không yêu cầu anh góp ý về chuyện yêu đương của em.”

Cặp lông mày của Davy đang hạ xuống lại dựng ngược lên. “Oa”, anh nói. “Nói lại xem nào. Đã nhắc tí gì về chuyện yêu đương của em đâu.”

Connor khum điều thuốc trong lòng bàn tay và châm lửa. Anh rít một hơi dài và nhả khói để lấy lại bình tĩnh trước khi dám mở miệng.

“Đừng nhắc lại nữa, Davy”, anh nói.

“Con chừng đấy, Con”, Davy đáp. “Em đang dẫn thân vào chuyện nguy hiểm.”

Sean đột ngột ngó ra từ sau cửa chắn và ném cho Connor một chai bia lạnh. “Đồ ăn sẽ tới trong vài phút nữa”, anh thông báo.

“Cảm ơn”, Connor lẩm bẩm.

Sea nhìn hết người này đến người kia, nheo mắt hỏi. “Em bỏ lỡ chuyện gì à?”

“Không”, cả Davy và Connor đồng thanh đáp.

Sean cau mày. “Em rất ghét khi hai anh làm thế”, anh gạt gông rồi đóng sầm cánh cửa, rất mạnh.

Connor im lìm hút nốt điều thuốc. Còn Davy thì lần đầu tiên tỏ ra hứng thú với chai bia và không mở miệng nói câu gì.

Vài phút sau Sean đá cửa mở ra, đặt trước mặt Connor một đĩa ngon ngon thức ăn. Anh xúc ăn luôn mà không do dự.

Hai người anh em lặng lẽ quan sát anh ngẫu nhiên miếng thịt bò nướng gần ba trăm gram, hai củ khoai tây nướng thật to, một quả cà chua thái lát và ba khoanh bánh mì Pháp nướng bơ tỏi cỡ lớn.

Cuối cùng Connor cũng để ý thấy ánh mắt trần trần của họ. “Thôi nào, các chàng trai”, anh phản đối. “Đừng có nhìn em ăn thế chứ. Mọi người đang làm em mất tự nhiên đấy.”

Davy khoanh tay trước bộ ngực vạm vỡ. “Không tin nổi. Bọn anh chưa bao giờ thấy em ăn như thế suốt mười sáu tháng nay.”

“Thật đáng sợ”, khuôn mặt Sean nghiêm trọng một cách bất thường. “Đó là lượng calo trong một tuần cho anh đấy, Con. Chỉ trong một bữa ăn.

Kiểm tra mà xem.”

Connor cầm khoanh bánh mì vét nốt chỗ nước sốt. Anh thoáng thấy chút tội lỗi. “Hai người không nên lo lắng. Em ổn mà.”

Davy khịt mũi. “Bọn anh sẽ xem em cảm thấy ổn thế nào khi trở về từ Portland.”

Sean cau mày. “Portland nghĩa là sao?”

“Nó định trở thành uỷ viên đón tiếp Erin khi cô ấy tới gặp gã triệu phú bí ẩn, mà không có hoặc không thể là Novak”, Davy nói với anh. “Nó muốn bảo vệ cơ thể ngọt ngào của cô ấy. Đích thân.”

“Ôi, Chúa ơi. Sao anh không nói sớm? Thế thì kết thúc bữa tối của anh đi. Anh cần lấy lại sức khoẻ đây. Anh định mang theo loại súng nào?”, Sean hỏi.

“Chỉ khẩu SIG. Và khẩu SP-101, để đề phòng.”

“Muốn có bạn đồng hành không?” Sean hỏi.

Connor giật mình nhìn em trai. “Anh tưởng em bận rộn lắm.”

“Em không quá bận để trông chừng anh trai mình,” Sean đáp.

Connor nhếch môi. “Nghĩ anh cần vú nuôi hả?”

“Muốn nghĩ thế quái nào thì tùy anh.”

Connor uống nốt ngụm bia cuối cùng. “Anh tự lo được”, anh nói. “Cảm ơn. Anh sẽ nói với em nếu anh đổi ý.”

“Anh muốn giữ Erin làm của riêng hả?”

Connor thừa kinh nghiệm để dễ dàng phớt lờ lời châm chọc chua ngoa của em trai. “Hai người báo cho Seth và Raine về Novak được chứ?”

“Em sẽ báo”, Sean đáp ngay.

“Còn anh sẽ tiến hành tìm kiếm thông tin”, Davy nói. “Cố ngủ một lát đi, Connor. Trông em kiệt sức quá. Ngủ ở đây, anh sẽ cho em bản tóm tắt trong bữa sáng. Giường đệm đã chuẩn bị sẵn cho em ở bên cạnh hiên đây.”

“Cảm ơn.” Anh đứng lên và nhìn chăm chú các anh em của mình, đột nhiên muốn bày tỏ tình cảm với họ đến lạ kỳ.

Sean đọc được điều này trong mắt anh, thương hại và dúi đầu anh xuống. “Nếu anh đang tìm kiếm một cuộc mây mưa, Con à, cắt mẹ đám tóc này đi.”

Connor nhìn mặt. “Em thô lỗ quá.”

“Phải, nhưng ít ra trông em cũng rất ngon lành”, Sean bình luận sau lưng anh.

~*~

Connor nằm phịch xuống giường, nhìn trần trời đám cành lá đu đưa qua lớp kính chắn ngoài hành lang. Trên cái ghế cạnh giường để sẵn một cái khăn tắm, khăn rửa mặt và một cặp khăn đượm mùi mồ hôi của Davy gấp gọn, có lẽ anh ấy đã ngủ ở đó. Dù mệt lử nhưng đầu anh vẫn ong ong. Anh không thể xoá hình ảnh Erin lảng vảng quanh bếp ra khỏi tâm trí mình. Anh luôn mơ lén vào phòng ngủ của cô ở nhà Ed và Barbara nhiều năm trước. Anh thấy mình là một gã trai to xác, vụng về trong thế giới rất nữ tính của rèm, đăng ten, những chiếc gối căng phồng, những lọ nước hoa, đồ lót. Và Erin, đang quay lưng về phía giường cô, đôi mắt mở to, cực kỳ phấn khích lúc anh khoá cửa.

Căn phòng ở Kinsdale không khiến anh cảm thấy lóng ngóng và xa lạ như phòng ngủ tưởng tượng, nhưng nó lại cảm dỗ hơn. Tính thực tế và sự gọn gàng, tính hài hước bất ngờ của cô, cách cô đấu tranh để đánh bại sự tự thương hại. Ý nghĩ lạc quan, tinh thần bất khuất. Căn phòng đó quyến rũ hơn bất cứ nơi nào anh có thể tưởng tượng.

Anh vùi mặt vào chiếc chăn quân đội làm bằng vải len thô và để mặt trí tưởng tượng bay bổng. Anh đang hôn lên những giọt nước mắt mặn chát chảy dài trên má cô, rồi cô đáp ứng và bám chặt lấy anh trong khi anh ngấu nghiến đôi môi dịu ngọt của cô. Thông thường anh sẽ đạt đỉnh với bước logic tiếp theo. Nhưng đêm nay, anh không hoàn thành việc đó một mình. Anh đã lên đỉnh cùng lúc với cơn cực khoái tưởng tượng của cô, chiếc gối chặn lại tiếng kêu của anh khi anh giải phóng mình vào chiếc khăn mặt. Anh vùi mặt vào gối, thở dốc.

Lúc ngẩng đầu lên, anh bàng hoàng nhận ra mặt mình ướt đẫm. Thật kỳ lạ. Anh lau má, nhìn chăm chăm vào bàn tay ướt nước mắt trong vài phút, nhưng anh quá mệt mỏi nên không thắc mắc nhiều về nó.

Anh tắm rửa sạch sẽ trong phòng tắm phía sau, rồi kéo chiếc chăn trùm kín người và hoàn toàn thất bại với mong ước có một giấc ngủ thật

sâu, thật ngon lành.

Chương 4

“**C**hắc chắn, mình sẽ ghé qua và chăm sóc cho mèo con. Không vấn đề gì”, Tonia đáp. “Nhưng mình sẽ qua từ rất sớm đấy nhé. Được không?”

“Hần rồi. Dù sao mỗi khi có chuyến bay là đến tảng sáng mình cũng dậy rồi. Cảm ơn cậu rất nhiều, Tonia. Cậu là một thiên thần.”

“Mình biết. Ngủ chút đi, chica^[15]. Cậu phải thật lộng lẫy khi gặp người đàn ông giàu sụ đó. Mình rất mừng vì cuối cùng cậu cũng được gặp ông ta. Thôi muộn rồi. Gặp cậu vào sáng sớm mai nhé.”

Erin cúp máy, gạch đi mục Gọi Tonia nhờ chăm sóc Edna trong danh sách ‘Cần làm’, và bắt đầu kiểm tra khắp căn phòng tù túng như một cái chuồng thú. Bát đĩa đã rửa sạch, quét hết vụn bánh, gần như các mục trong danh sách ‘Cần làm’ đã được gạch đi, trừ Thu xếp quần áo được tách thành một mục riêng biệt.

Cái va li hành lý của cô rất nhỏ nên cô buộc phải bỏ lại vài thứ. Món cuối cùng cô quyết định bỏ lại là chiếc váy ngắn, màu đen cô định mặc trong trường hợp Claude Mueller chứng tỏ có quan tâm đến cô. Vì một vài lý do, cuộc gặp Connor ngắn ngủi và đầy tai hại đã làm tiêu tan ý định này. Kể từ khi thăm yêu anh đến nay, bất kể người đàn ông nào gặp gỡ cô đều bị mang ra so sánh.

Dù cô đã rất cố gắng dừng việc đó lại. Chẳng hạn trường hợp Bradley mấy năm trước.

Có thứ gì đó quặn thắt bên trong mỗi khi cô nhớ về Bradley. Ồi. Vứt ngay suy nghĩ này đi. Nếu đó là một bữa ăn xã giao, cô sẽ mặc quần đen và áo lụa. Gọn gàng, hợp lý và chẳng ai có thể cho rằng cô đang tìm cách thu hút sự chú ý của vị triệu phú lãng mạn. Cô không còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện đó. Cô cần sắp chỗ cho hộp kim chỉ, thứ cô rất ghét phải bỏ lại. Mỗi khi bạn không mang theo thì thế nào bạn cũng cần đến nó.

Cô đang hết sức rối loạn. Cô cần phải cười, hoặc khóc, nhưng nếu bắt đầu khóc thì có lẽ cô sẽ chẳng dừng lại được. Cô cần ngủ để có thể gây ấn tượng mạnh với họ bằng vẻ bề ngoài chuyên nghiệp. Cô cần thôi nghĩ về cách Connor đã làm cô tan ra thành nước chỉ bằng một cái ôm nhẹ nhàng, tinh tế.

Cô cần phải phân tâm. Thu xếp đồ đạc và dọn dẹp nhà cửa vẫn chưa đủ. Cô đã hứa với mẹ sẽ gọi điện cho Cindy. Lúc này điều ấy thật trở nên hữu ích. Cô cần cứu vãn tương lai của Cindy khỏi bị chệch hướng.

Cô bấm số căn nhà Cindy sống cùng bạn đại học ở Endicott Falls.

“Xin chào”, giọng một người đang còn thờ hốt hốt trả lời.

“Chào, Victoria phải không? Erin – chị của Cindy đây. Nó có ở đó không em?”

“Không chị ạ, bạn ấy đã vào trung tâm thành phố với Billy rồi”, Victoria đáp.

“Billy à?” Dạ dày Erin run lên với cảm giác bất an. “Billy là ai?”

“À, đó là bạn trai mới của bạn ấy. Chịu chơi lắm, Erin ạ. Đừng lo, chị sẽ thích anh ấy. Anh ấy, như nào nhỉ, quyến rũ vô cùng.”

“Nó định làm gì ở trung tâm? Chẳng phải các em sắp có bài kiểm tra cuối kỳ ư?”

Victoria ngập ngừng “Ừm, em không rõ lắm về lịch thi của Cindy”, cô gái tỏ ra không thoải mái và đánh trống lảng. “Nhưng khi nào bạn ấy về em sẽ bảo bạn ấy gọi lại cho chị. Hay chị thử gọi vào di động của bạn ấy xem sao.”

“Di động? Cindy có di động từ bao giờ?”

“Billy mua cho bạn ấy”, Victoria hớn hờ. “Anh ấy hào phóng lắm, còn mua cho bạn ấy vô số quần áo thời trang nữa. Anh ấy lái con Jag, Caitlin còn nói với em là Cindy bảo đấy không phải là con xe tuyệt vời nhất của anh ấy đâu. Thêm nữa, anh ấy có một...”

“Victoria, em cho chị số di động của Cindy được không?”

“Được chứ. Nó nằm ngay trên bảng tin mà.”

Erin viết lại con số đó với các ngón tay trắng bệch khủng khiếp. Cô chỉ loáng thoáng nghe thấy mình cảm ơn Victoria và cúp máy. Cô ngồi

xuống giường, cố gắng gạt đi nỗi khiếp sợ đang đè nén trong cô như một tảng băng lạnh lẽo. Cô tự nhủ chắc tại mình đang sợ hãi. Tin tức về Novak, tình trạng lạ lùng của mẹ, tình cảm đáng lo ngại với Connor, tất cả xảy ra dồn dập khiến cô mất cân bằng, và cô nhìn đâu cũng thấy điềm gở. Chẳng có lý do gì đáng sợ hãi cả. Có khi anh chàng Billy này lại là một người hoàn toàn tốt đẹp.

Hắn rồi. Một anh chàng hết sức dễ thương và tình cờ lại lái con Jaguar. Kẻ đã sắm vô số quần áo hàng hiệu cho một cô gái mười chín tuổi, chưa kể đến điện thoại di động và dụ dỗ cô ta đi chơi trong tuần thi cuối kỳ.

Lạ lùng. Đáng sợ. Bất lương.

Lý do chính khiến bố mẹ cô khuyến khích Cindy tới học ở một trường đại học dân lập tại một thị trấn nhỏ như Endicott Falls với hy vọng con bé sẽ được hướng dẫn, giám sát kỹ hơn ở một trường đại học công lập lớn và thiếu kỷ luật. Với tính cách vô tự lực, dễ bị ảnh hưởng, Cindy đã rất háo hức đồng ý. Sẵn sàng chấp nhận đi bất kỳ đâu, miễn là được thoải mái. Hoàn toàn trái ngược với cô chị cẩn trọng và hay xấu hổ. Và quá đẹp nữa. Đẹp hơn Erin nhiều. Dễ dàng bị mời chài. Ngay từ đầu Erin đã thấy ghét Billy cùng con Jag của anh ta. Và mỗi lần bấm một con số cô lại càng thấy ghét anh ta hơn.

Cô giật mình khi chiếc điện thoại thực sự đổ chuông.

“Xin chào”, giọng Cindy vang lên trong trẻo.

“Chào Cindy, Erin đây.”

“Ồ. Ừm... Chào. Sao chị lại có số này?”

Erin nghiêng răng, “Victoria cho chị.”

“Thật đáng ghét. Em sẽ giết cô ấy”

Giọng nói vui vẻ của con bé khiến Erin càng điên tiết. “Sao em lại giấu số của em, Cindy?”

“Chị lại bắt đầu rồi”, Cindy cười khúc khích. “Chị đúng là bà cụ non. Em không muốn chị phải lo lắng, thế thôi.”

“Lo lắng về cái gì?”, giọng Erin dần trở nên sắc nhọn.

“Về chuyện em đang ở cùng Billy trong thành phố một thời gian.”

“Ở chỗ nào, Cin?”

Cindy phớt lờ câu hỏi của cô. “Em sắp phát điên trong cái thị trấn buồn tẻ đó rồi. Chẳng ai làm gì ngoài học hành suốt thời gian thi cử, nên em...”

“Bài thi của em thế nào?”, Erin bất ngờ hỏi. “Tại sao em không ôn thi? Học bổng của em phụ thuộc vào việc em có duy trì được điểm trung bình...”

“Thấy chưa? Em đã bảo chị rồi. Đó là lý do tại sao em không gọi điện. Em biết chị luôn áp đặt những điều chị nghĩ là đúng đắn cho em. Billy đề nghị đưa em...”

“Billy là ai?” Cô gắng hỏi. “Em gặp anh ta ở đâu?”

“Billy rất tuyệt vời”, Cindy chớp lấy cơ hội. “Anh ấy là điều tuyệt vời nhất xảy đến với cuộc đời kinh tởm của em kể từ khi bố bị tống vào tù. Em chỉ tạm rời đi cái nơi cuồng chân đó và vui vẻ một chút...”

“Cin, vui vẻ kiểu gì?” Giọng cô rít lên lo lắng.

Cindy cười khúc khích. Tiếng cười của em cô là một âm thanh vô thức, phát ra từ cổ họng, khác mọi khi và khiến Erin sồn gai ốc. “Kiểu như, ôi”, con bé nói. “Kiểu như chị sẽ thấy thú vị khi bị nhéo vào mông. Bình tĩnh nào, Erin. Em đang ở cùng với Billy. An toàn và rất ổn. Em đang rất hạnh phúc.”

Erin hoang mang bởi bức tường vô hình đột nhiên mọc lên ngăn cách cô và em gái. “Cin, chúng ta cần nói chuyện. Chúng ta cần tìm ra cách để em được tiếp tục ở lại trường. Học bổng của em...”

“Ồ, đừng lo.” Cindy lại cười phá lên. “Vấn đề tài chính của em đã được giải quyết. Học bổng này là chuyện nhỏ, Erin.”

“Em đang nói cái quái gì thế?” Sự hoảng loạn thít chặt lấy ngực cô, làm tim cô đập thình thịch. “Cindy, em không thể chỉ...”

“Đừng nổi khùng lên như thế. Có rất nhiều cách để kiếm tiền. Nhiều hơn em nghĩ và Billy đang dạy em làm thế nào để... Hừm? Cái gì nhỉ? À... Phải rồi, toàn bộ. Billy bảo em nói với chị rằng trường đại học này được đánh giá quá cao. Một sự lãng phí lớn về thời gian và tiền bạc. Dù sao đi nữa thì có ai thèm quan tâm đến Chaucer^[16], đối âm, Freud^[17] hay cuộc

Cách mạng công nghiệp chứ? Ý em là, kiểu như phải thực tế hơn. Tất cả chỉ là lý thuyết suông thôi. Cuộc sống đang vận động không ngừng. Lúc này cũng vậy.”

“Cindy, em đang làm chị sợ chết khiếp đấy.”

“Thư giãn đi nào. Em chỉ đang cố thực hành những điều vừa học thôi. Bình thường mà. Chị không bao giờ muốn tham gia đâu có nghĩa là em không được thử, đúng không? Nhưng đừng nói bất cứ điều gì với mẹ, được chứ? Mẹ sẽ nổi cơn tam bành cho mà xem.”

“Nghe này, chị cần nói chuyện về mẹ với em nữa...”

“Tạm biệt Erin. Đừng gọi cho em, em sẽ gọi lại cho chị sau. Và đừng lo! Mọi thứ sẽ tuyệt lắm.” Cuộc gọi đột ngột chấm dứt.

Erin bấm nút gọi lại. Tổng đài thông báo không liên lạc được.

Như thế cô không biết ấy.

Cô dập mạnh điện thoại, cuộn tròn trên giường. Cô lần tìm bao diêm có ghi lại số của Connor trong túi xách và nhìn nó đăm đăm.

Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, hãy gọi cho tôi, anh đã nói. Hứa với tôi đi.

Cô rất nóng lòng gọi cho anh rồi nức nở kể với anh tất cả những rắc rối của mình. Anh thật ấm áp và mạnh mẽ. Anh tỏa sáng như ngọn hải đăng trong cơn bão. Cô giận dữ gạt nước mắt đi. Đó không phải là lựa chọn. Connor là người cuối cùng cô nhờ vả. Không cần biết cảm giác sợ hãi của cô ra sao.

***

Ôi, Chúa ơi. Có ít nhất một tá vitamin to tướng, đáng sợ nằm trên mặt bàn cạnh cốc cam vắt to bự khi Connor chui ra khỏi phòng tắm sáng hôm sau. Dù tính gia trưởng của Davy đã giảm xuống mức đáng ngưỡng mộ, nhưng anh vẫn khăng khăng coi em trai mình là một kẻ tàn phế tội nghiệp.

Davy liếc nhìn anh và hất hàm về đồng vitamin, nheo mắt như muốn nói, “Đừng nghĩ đến chuyện phản đối.”

“Em bắt đầu một ngày bằng cà phê, không phải nước cam.” Connor lầm bầm.

“Đây là nhà của anh. Anh là ông chủ trong nhà này. Nếu em nuốt tất cả đồng thuốc này mà không làm anh bực bội, anh sẽ pha cà phê cho em”, Davy nói. “Rồi chúng ra sẽ cùng xem xét vấn đề Mueller.”

Nghe thấy thế tâm trí anh tỉnh táo ngay lập tức. “Tìm được tin gì hay ho không?”

Davy liếc xéo anh. “Muốn ăn sáng không?”

Connor ngáp. “Khi thật, có.” Dạ dày anh đang sôi ùng ục.

Davy chớp mắt. “Anh đáng bị nguyên rủa. Anh sẽ đi làm vài quả trứng và giảm bông cho em. Hai hay ba quả?”

“Bốn”, Connor đáp.

Nụ cười toe toét làm dịu gương mặt nghiêm nghị của Davy. Anh biến mất vào trong bếp.

Connor đang cau mày nhìn một viên thuốc màu hổ phách trong suốt kỳ lạ thì Sean thơ thẩn đi ra từ hành lang. “Cái quái gì đây?” Anh than vãn. “Trông như dầu đông đặc.”

“Là dầu đông đặc còn gì, anh đúng là đồ bã đậu. Vitamin E 400 viên nang mềm. Tốt cho da, móng tay, tóc và mô sẹo đấy. Uống đi. Nó bổ sung tất cả những thứ anh cần.” Sean đặt một cốc cà phê trước mặt anh. “Davy bảo nếu uống hết đồng thuốc này, anh sẽ được uống cà phê.”

Connor ngắm soi bộ đồ cắt may hào nhoáng của em trai với đôi mắt bán khoăn. Sean luôn trông rất bánh bao, kể cả khi vừa lăn ra khỏi giường. Chắc có một vài gen lặn mà Connor dứt khoát không được thừa hưởng.

Sean mặc một áo len dài tay mỏng màu vang đỏ bó sát, khoe hết các cơ bắp. Quần jean được may đo vừa vặn. Tóc đánh rối theo một rất hoàn hảo. Mùi kem cạo râu đắt tiền xộc vào mũi Connor.

Anh nhắm mắt tránh nhìn vào vẻ ngoài rạng rỡ của Sean và nuốt xuống đám thuốc dính dính đó. “Em còn đang làm gì ở đây?”

Sean cười nhăn nhó. “Rắc rối đàn bà. Julia đang cố thủ trong xe ô tô ngoài khu cao cấp của em. Em đã nói với cô ta ngay từ đầu là không được gây căng thẳng cho em, rằng bây giờ em chưa muốn bị ràng buộc. Vô ích. Nên em nghĩ nếu vài đêm em không về nhà thì cô ta sẽ cho rằng em đang quan hệ với ai đó và sẽ tự ngộ ra.”

“Em thật hư hỏng”, Connor nói. “Ngày nào đó em sẽ phải trả giá rất đắt đấy.” Anh nhặt viên thuốc cuối cùng lên, một viên thuốc to màu nâu pha vàng nhạt. “Viên thuốc này sẽ biến nước tiểu của anh thành màu lục nhạt, phải không?”

Sean liếc nhìn. “Đúng rồi. Viên tổng hợp vitamin B. Rất bổ ích.”

“Nó trông như phân thỏ ấy”, Connor phàn nàn. “Còn mùi thì giống hết phân ngựa. Tại sao hai người lại tra tấn tôi bằng thứ kinh tởm này?”

“Bởi vì bọn em yêu anh, đồ ngốc. Im miệng và uống ngay viên thuốc đó đi.”

Connor sững người, bất ngờ bởi giọng lười gay gắt của Sean. Sean nhìn chăm chăm ra hồ nước bên ngoài. Một bó cơ ở cái hàm nhẵn nhụi, sắc gọn chọt giật giật.

Trong một chốc, anh thoáng thấy những lo lắng sâu sắc của hai người anh em ruột thịt dành cho mình, một cảm giác nóng ran dâng lên trong cổ họng. Anh che giấu bằng cách ném viên thuốc có vị tởm lợm vào trong miệng và nuốt xuống với một ngụm lớn cà phê. “Chúa ơi. Anh bị dính vài vệt vàng trong cổ họng.”

“Cố chịu đi”, Sean bộp chát ngăn gọn.

Họ nhắm nháp cà phê. Sự im lặng căng thẳng, đầy ý nghĩa này là quá sức đối với anh để chào buổi sáng. Anh phải đùa cợt mấy chuyện nhằm nhá nào đó thì họ mới có thể thở được.

“VẬY là, ừm... Julia”, anh mạo hiểm. “Có phải là cái cô dạy thể dục nhịp điệu với cặp đùi như hai cái mỏ kẹp không?”

Sean chớp lấy cơ hội thay đổi đề tài với vẻ vui mừng rõ ràng. “Chết tiệt. Không. Đó là Jill. Anh bị lỡ mất Kelsey, Rose và Caroline.”

“À, hiểu rồi”, Connor lẩm nhẩm. “VẬY cô Julia này thế nào?”

Sean nhăn mày. “Tóc xoăn vàng, đôi mắt to màu xanh nước biển, đi giày cao ăm inch. Em gặp cô ta ở một câu lạc bộ vài tuần trước. Vui vẻ một thời gian, rồi ùng, cô ta đột nhiên lột xác thành một con bọ hút máu khổng lồ.”

Connor cau mày. “Khi thật. Anh ghét chuyện này xảy ra.”

“Em cũng thế. Rình rập trong bóng tối bên ngoài khu chung cư cao cấp của em cả đêm, grừ. Làm em nổi cả gai ốc. Điều tiếp theo em biết là cô ta sẽ nổi điên lên với em.”

Connor tỏ ra thông cảm. “Nghe có vẻ đau đớn nhỉ.”

Cánh cửa bếp bị đá mở toang bởi mũi giày ống nặng nề của Davy. Anh đặt hai đĩa thức ăn xuống trước mặt em trai. Miếng giăm bông nướng dày cộp, một đồng trứng bác thơm lừng mùi pho mát. Bốn miếng bánh mì nướng bơ còn đang nhỏ giọt. Một chồng dưa hấu thơm mát, tươi ngon với miếng dưa to tướng phết một lớp phô mai dày ở trên cùng.

Connor chớp mắt. “Oa. Thế, ừm... Khăn ăn thêu hoa và bát nước rửa tay có vắt chanh của em đâu?”

Davy nhún vai, không bối rối. “Em cần protein.”

Không bàn cãi về chuyện này. Anh cắm đầu vào ăn, phớt lờ hai khán giả đang chăm chú nhìn. Vài phút sau anh đẩy trả hai cái đĩa sạch bóng. “Đưa em nào”, anh nói. “Có gì về Claude Muller thế?”

Davy mở túi đựng hồ sơ chứa đầy những tài liệu in từ máy tính. “Không nhiều như anh tưởng với một gã giàu có như thế”, anh nói. “Sinh năm 1961 tại Brussel. Mẹ là người Bỉ, bố người Thụy Sĩ, một nhà công nghiệp lớn. Giàu có thái quá. Claude là một đứa trẻ ốm yếu, mắc phải một số dạng kỳ quặc của bệnh máu khó đông, lúc này có thể đã được kiểm soát hoặc tệ hơn. Một tí người ưa ăn dật. Ông ta học về nghệ thuật và kiến trúc tại Sorbonne^[18] từ năm 1980 đến 1983, rồi sau đó phải bỏ học vì sức khỏe yếu. Năm 1989, bố mẹ ông ta bị chết trong một tai nạn. Claude trở thành người thừa kế duy nhất của khối tài sản tầm nửa tỷ.”

Connor nghẹn cà phê và lau miệng. “Chúa ơi”, anh nói. “Khó có thể tưởng tượng một số tiền lớn chừng đó.”

Sean cười nham hiểm. “Đầu em còn vầng vất hơn anh ấy chứ.”

“Claude tội nghiệp đã bị tổn thương bởi cái chết của cha mẹ ông ta”, Davy tiếp tục. “Từ đó, ông ta ẩn mình trên một hòn đảo tư nhân nhỏ nằm ở phía Nam nước Pháp. Không kết hôn, không con cái. Tất cả mối quan tâm của ông ta là cổ vật. Ông ta có một bộ sưu tập những hòm đựng thánh tích,

vũ khí thời trung cổ, những cổ vật của người Saxon, người Viking, và tất nhiên cả người Celtic nữa. Ông ta thường xuyên xuất hiện trên mạng. Dành phần lớn thời gian tham gia vào diễn đàn về lịch sử nghệ thuật. Ông ta quản lý Quỹ Quicksilver do mình thành lập đầu những năm 1990. Đám tiền hôi hám ông ta bố thí cho các tổ chức nghệ thuật. Những kẻ liếm gót ông ta.”

“Ảnh đâu?”, Connor hỏi.

“Anh không tìm được bức ảnh nào gần đây. Đây là những cái từ năm mười sáu tuổi.” Davy vút ngang qua bàn một xấp hình in màu.

Connor đẩy đĩa sang một bên, xem lướt qua chúng.

Claude Muelle mảnh dẻ, không có gì nổi bật, không đẹp trai cũng không xấu xí. Các đặc điểm mờ nhạt, nước da màu ô liu, đôi mắt xanh nước biển, mái tóc mỏng màu nâu. Tấm rõ ràng nhất ảnh hộ chiếu chụp cách đây hai thập kỷ. Một phiên bản mập mạp hơn với chòm ria mép và chòm râu dê.

Connor sẫm soi chúng, để mặc tâm trí mở rộng như một mạng lưới, kết nối các hình ảnh, mối liên hệ, những khó khăn, cảm giác. Nhưng không có, chẳng có sáng kiến nào lóe lên. Tất cả những gì anh có là cảm giác bồn chồn, day dứt khó chịu. “Novak có thể giả dạng thành gã này”, anh suy tư. “Cùng chiều cao và vóc dáng.”

Davy và Sean trao nhau ánh mắt mau lẹ ra hiệu tiếp tục cuộc trò chuyện bắt đầu từ đêm qua sau khi anh đi ngủ.

Davy lắc đầu. “Anh đã thâm nhập vào dữ liệu của Quỹ Quicksilver đêm qua và tìm thấy các giao dịch Mueller mua vé máy bay cho Erin trong vài tháng vừa rồi. Lý do cấp bách khiến Muller không thể gặp Erin ở Santa Fe là vì sức khỏe yếu. Anh cũng đã đọc hồ sơ y tế. Hai ngày trước khi cô ấy đi Santa Fe, Mueller đã được đưa đến phòng khám bệnh sang trọng của một bệnh viện tư ở Nice do một vết loét bị chảy máu.”

Có thứ gì đó thắt lại trong lòng Connor. Tuy thế anh biết tin tức này có lẽ sẽ làm anh yên tâm hơn.

“Anh cũng thâm nhập vào hồ sơ của bệnh viện này”, Davy tiếp tục. “Ông ta không thể đến cuộc hẹn được là vì lúc đó còn đang nôn ra máu, Con. Chứ không phải vì đang ngồi trong tù, bày mưu hủy hoại Erin.”

Connor đặt cốc xuống. Giọng Davy đều đều, tẻ nhạt. “Anh biết đọc tiếng Pháp từ khi nào thế?”, anh hỏi.

“Anh đã lang thang ở Bắc Phi một thời gian sau chiến dịch Bão táp Sa mạc, nhớ không? Họ nói tiếng Pháp rất nhiều ở Ai Cập và Morocco. Anh học nó, không quá khó nếu em đã biết tiếng Tây Ban Nha.”

Connor nhìn chăm chú vào cốc cà phê của mình. Vậy là Davy biết tiếng Pháp. Anh trai anh chứa đầy những bất ngờ. “Có vẻ hơi dễ dàng tìm kiếm những thông tin này nhỉ?”

“Ừ, khá dễ dàng”, Davy chậm rãi đáp. “Cũng có thể nó là một âm mưu xảo quyệt, tinh vi. Bất cứ điều gì cũng có thể. Nhưng phung phí bọn tiền cùng một vỏ bọc phức tạp chỉ vì Erin sao? Thôi nào, Con. Tất nhiên cô ấy là một cô gái đáng yêu, nhưng...”

“Em không cho rằng đó chỉ vì Erin”, Connor gầm gừ. “Đó là vì lợi ích của Novak để hắn có một nhân dạng khác.”

Davy quay mặt đi. “Như Nick đã nói, Con. Novak đã chạy về nhà ẩn nấp dưới cánh của bố hắn. Đó là lựa chọn thông minh nhất.”

“Nhưng hắn là kẻ mất trí”, Connor nhìn Davy rồi Sean. Cả hai người đều lảng tránh ánh mắt của anh. “Hắn không có lý do để hành động như một người bình thường.”

“Anh phải đối mặt với thực tế, Con.” Sean mím chặt môi.

Connor nghiêng chặt hàm. “Vậy kiểu thực tế của em là gì?”

Sean trông như đang cố kiềm chế bản thân. “Tức là anh ghét ý tưởng cô gái anh thầm yêu đang đi gặp một gã cực kỳ giàu có, say mê nghệ thuật Celtic. Chẳng ai có thể trách móc anh về chuyện đó.”

Thức ăn trong dạ dày Connor đông cứng lại thành một tảng băng lạnh toát.

“Hãy để cô ấy đi, Con.” Giọng Davy nặng nề. “Dừng ở đây thôi.”

Connor đứng bật dậy, vồ lấy mớ tài liệu trên mặt bàn. “Cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Thứ lỗi cho em, em còn có việc phải làm.”

“Này, Con”, Sean gọi khi Connor xô mạnh cửa.

Connor quay ngoắt lại với vẻ mặt như-thế-tốt-hơn-đấy.

“Gã này có thể giàu có hơn cả Chúa, nhưng... Hẳn ta phun ra máu”, Sean nêu ra. “Vết loét mà cứ chảy máu liên tục thì chẳng quyến rũ tí nào. Hãy cảm thấy an ủi vì điều đó.”

Connor đóng sầm cánh cửa ngoài hiên mạnh tới nỗi nó rung bần bật. Họ chuẩn bị tinh thần. Một tiếng “Rầm” tiếp theo vang lên từ cửa trước.

Sean nện trán bộp bộp xuống mặt bàn. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Bắn em ngay đi. Cứu em khỏi cảnh khốn khổ này.”

“Phải, thông minh đấy.” Davy lạnh lùng. “Em toàn làm mọi thứ rối tung lên. Thằng thẩn. Đúng tim đen.”

“Đó là một đặc điểm mang tính di truyền đấy.” Sean ngẩng đầu lên, nheo mắt bực bội.

“Em là người đang lảng tránh sự khỗ sở của Connor”, Davy nhận xét. “Không phải anh.”

Sean đổ sụp xuống ghế. “Em không nghĩ những chuyện đó lại khiến anh ấy đau lòng hơn chúng ta tưởng. Em sai rồi.”

“Mọi chuyện luôn luôn có thể trở nên tồi tệ”, Davy bình tĩnh. “Luôn luôn.”

“Ôi, im đi”, Sean càu nhàu. “Đồ khốn bi quan.”

Chương 5

Lúc đó là hoàng hôn trong một khu rừng rậm. Luồng không khí ấm áp đang ve vuốt làn da cô. Những tia nắng vàng của ánh chiều tà xuyên qua kẽ lá, đung đưa, run rẩy trong làn gió mềm mại ngát hương.

Connor đang theo sau cô với bước đi đều đặn, nhẫn nại suốt khoảng thời gian vô tận của giấc mơ. Anh sẽ chẳng bao giờ thu hẹp khoảng cách khi nào cô vẫn còn quay lưng lại phía anh.

Cô dừng lại ngay dưới một tán cây, cỏ thơm dưới chân và bầu trời thăm thẳm trên cao, ngần ngại đôi chút rồi quay lại.

Gương mặt cô sáng bừng niềm hân hoan. Gió lồng lộng khi anh chạm vào cô, gạt đi những lọn tóc xòa trên mặt cô. Cô đã giải được câu đố bí ẩn và cuối cùng họ có thể đòi lại những thứ vẫn luôn thuộc về họ.

Không khí râm ran như bầy ong mật. Tiếng nhạc ngọt ngào, vang vọng trong không gian. Không ai nói một lời. Đó là một điệu nhảy long trọng, một ràng buộc huyền diệu.

Niềm khao khát cuộn trào bên trong cô và cô chạm vào anh. Năng lượng tràn khắp cơ thể cô như nhựa sống lan tỏa trong thân cây cùng hàng ngàn cánh hoa với đủ sắc thái diện mạo nở bung trong khu vực nhạy cảm của cô, trong trái tim và trong trí óc cô.

Chuông đồng hồ rít lên đỉnh tai. Erin ngồi bật dậy. Cô đập mạnh vào cái chuông với bộ dạng khuất phục và ôm lấy mặt với đôi tay run lẩy bẩy. Tiếng chuông đã xen vào đúng lúc gay gắt nhất, khiến cô mắc kẹt. Đúng lúc một cách tàn nhẫn và đáng ghét. Cô hầu như không thể thở, cô đã rất sung sướng.

Giấc mơ này đã đeo bám cô rất nhiều năm. Vẻ bề ngoài của Connor biến đổi đa dạng tùy theo nghiên cứu thời điểm đó của cô; có khi anh mặc quần jean và áo phông, đôi lúc anh là một chiến binh Celtic, thi thoảng lại

trở thành người lính La Mã. Giấc mơ này luôn khiến cô vật lộn trên giường, hai đùi run rẩy siết chặt. Bị phân tâm bởi ham muốn. Đó là điều cuối cùng cô cần đối phó ngày hôm nay.

Cô cố gắng trở nên khách quan, trưởng thành. Những giấc mơ là thông điệp từ trong tiềm thức. Chúng thật tuyệt vời và đẹp đẽ, cô đánh giá cao sự ưu ái đó. Những giấc mơ này muốn nói lên điều gì với cuộc sống hiện nay của cô? Cô chưa bao giờ làm tình với Connor. Thậm chí cô chưa bao giờ tìm cách làm tình với bất kỳ ai, ít ra là không thành công, vậy tại sao tiềm thức lại sử dụng tình dục để nêu ý kiến? Khiến cô chú ý chẳng?

Cô ôm sát đầu gối và ngực, vẫn run rẩy. Nếu đó là mục đích của nó, thì thành công rồi đấy. Chỉ là giấc mơ thôi mà, cô nhắc lại. Chỉ là giấc mơ.

Cô liếc nhìn đồng hồ. Bảy giờ sáng. Đã đến lúc pha ít trà và làm việc gì đó bận rộn và có ích để bản thân bình tĩnh lại, nhưng thật kinh hoàng, chẳng còn thứ gì cho cô làm cả. Căn hộ gọn gàng đến đau đớn. Mọi thứ còn có thể sắp xếp theo thứ tự chữ cái. Từng bề mặt đã được lau chùi sạch bóng. Đồ đạc được đóng gói, quần áo mặc đi đường được để riêng, bên dưới cái kẹp tóc. Nếu còn tiếp tục thì cô sẽ phải dùng khăn bông và cần làm sạch các chất bẩn tích tụ trên bàn phím máy tính mất. Một cách đối phó điên rồ.

Hệ thống chuông nội bộ chọt reo vang. Suy nghĩ đầu tiên của cô là Connor và giật mình, loạng choạng khi hấp tấp chạy ngang qua phòng. “Ai đó?”

“Mình đây, đồ ngốc. Tonia đây. Đừng có nói là Cô nàng Hoàn hảo vẫn đang trên giường đấy nhé”

“Ồ Tonia, chào. Thang máy vẫn đang bị hỏng. Đi bộ lên nhé.”

Cô lau mồ hôi trong khi chờ Tonia gõ cửa. Cô mở cửa và ôm bạn thật chặt, bày tỏ lòng biết ơn. “Cậu thật tốt vì đã giúp đỡ mình. Mình ghét phải gửi Edna đến chỗ trông giữ thú nuôi.”

Tonia hất lộn tóc xoăn màu đen của mình ra sau. “Không có gì. Xin lỗi vì mình đã đánh thức cậu sớm thế này. Mình sẽ đưa Edna về nhà hay chỉ cần lấy chìa khóa của cậu thôi?”

“Như thế nào thuật tiện nhất cho cậu là được”, Erin đáp, “Và mình sẽ đãi cậu bữa tối lúc về.”

“Ôi thôi.” Tonia trợn tròn đôi mắt được trang điểm đầy nghệ thuật của cô ta, tỏ ra không hài lòng. “VẬY mình sẽ mang Edna về nhà. Nó có thể theo đuổi mấy con mèo lảng giềng. Nó là một nàng mèo hiếu chiến và chắc chắn sẽ cảm thấy bồn chồn không yên ở cái chỗ gọn gàng thế này.”

Erin hiểu quá rõ cô nàng Edna kiêu kỳ không thích bị giam trong một căn hộ nhỏ bé này. Nhưng cuộc sống vẫn luôn khắc nghiệt.

“Mình tin hẳn sẽ rất tuyệt vời với nó”, cô nói khó khăn.

Tonia giơ lên một túi Starbucks. “Mình mua vài cái bánh cuộn cùng một ly đúp cà phê sữa. Cậu cần một lượng gấp đôi caffeine.”

Erin ngăn nghiêng một cái bánh trong lúc Tonia kiểm tra va li của cô. “Cậu không thể ăn mặc thế này mà gặp gỡ ông triệu phú tiềm năng đó được”, Tonia phản đối. “Cậu không may may suy nghĩ đến chuyện khoe ngực ra sao, và cậu có một bộ ngực rất đẹp, cô gái! Mình phải làm gì với cậu đây?”

Erin nhún vai, “Mình muốn gây ấn tượng là một người chuyên nghiệp chứ không phải một cô nàng gợi tình.”

“Hai điều này không mâu thuẫn nhau”, Tonia phẩy tay khiển trách. “Khi nào cậu về, chúng ta sẽ đi mua sắm, rồi mình sẽ chỉ cho cậu cách kết hợp chúng.”

“Mình đang túng bấn”, Erin nói. “Không mua sắm đến khi trở nên thành đạt.”

Tonia trợn tròn mắt. “Đó chính là lý do tại sao mình yêu mến cậu. Thật ngây thơ. Hãy để mình sắp xếp kế hoạch cho cậu. Bước một, mượn quần áo của mình để tạo ấn tượng đầu tiên hết sức quan trọng. Bước hai, xây dựng tình bạn nồng nhiệt với vị triệu phú đó. Và rồi sau đó chúng ta sẽ đi mua sắm.”

“Ôi, dừng lại. Đây là công việc. Với lại, mình...” Giọng cô nhỏ dần và bắt đầu đỏ mặt.

Tonia chớp mắt. “Đừng nói là cậu sẽ đập tắt cơ hội này vì vẫn bị cái gã đã hủy hoại cuộc đời cậu ám ảnh đấy nhé!”

“Cuộc đời mình không bị hủy hoại”, Erin ngắt lời. “Connor đã đến gặp mình hôm qua.”

“Đến đây à?” Tonia há hốc miệng vì kinh ngạc. “Trong căn hộ của cậu? Anh ta đã làm gì? Anh ta có đòi quan hệ với cậu không? Mình sẽ bắn chết anh ta nếu làm chuyện đó với cậu.”

“Không! Anh ấy không làm thế! Anh ấy đến để báo cho mình biết Novak và Georg Luksch đã trốn khỏi tù. Anh ấy lo lắng về sự an toàn của mình và cố thuyết phục mình hủy chuyến đi.” Không cần thiết phải đề cập đến cái ôm mãnh liệt của anh vì nó hoàn toàn trong sáng. Ít ra là về phía anh ấy, không phải cô. “Thực ra, mình nghĩ anh ấy rất tử tế”, cô ngập ngừng. “Vì đã cảnh báo mình.”

“Tử tế?” Tonia khịt mũi nhạo báng. “Anh ta muốn thứ trong quần cậu thì có. Chấn chấn, anh ta đã bảo vệ cậu khỏi gã tay sai trung thành của một tên tội phạm ghê gớm, nhưng cậu cũng nói với mình là Georg tán tỉnh cậu. Và McCloud đã biến anh ta thành cái bánh hamburger ngay trước mặt cậu. Có lẽ một vài cô gái sẽ cảm kích với chuyện đấy, nhưng cậu không phải loại người đó.”

Thật đau đớn khi nghe các sự kiện được nói ra bằng chất giọng lạnh lùng, nhẫn tâm của Tonia nhưng Erin vẫn gật đầu. “Thật kinh khủng.”

“Coi chừng đó Erin. Anh ta là một kẻ bạo lực, hoang dã và nguy hiểm. Anh ta có mối thù với bố cậu và cái kiêu của anh ta, cái kiêu quá quan tâm đến cậu. Vậy mà cậu vẫn tiếp tục bào chữa cho anh ta, cứ như bị anh ta bỏ bùa hay sao đấy.”

“Không đúng.” Cô đặt nửa cái bánh cuộn ăn dở xuống. Cảm giác ngon miệng đã biến mất. “Mình không nghĩ anh ấy muốn làm hại mình.”

“Không ư? Nếu cứ cố ngăn cậu đi công tác lần này thì anh ta điên rồi. Và bất kỳ thứ gì gây trở ngại đến khách hàng này đều có nghĩa là gây hại cho cậu.”

“Mình biết.” Erin nhìn chăm chăm vào bức tường phủ đầy bồ hóng của căn nhà bên cạnh qua cửa sổ, hai mắt cô cay xè, rung rưng.

Tonia thở dài. “Mình biết là rất khó. Toàn bộ y tá của bệnh viện đều cảm động trước sự tận tụy của cậu. Mỗi ngày cậu đều đến đó, đọc sách cho

anh ta nghe. Như cuốn Lassie về nhà gì đó^[19]. Rất đáng yêu.”

Cách ví von mang tính ẩn dụ của Tonia khiến cô khó chịu. “Tonia...”

“Nó làm trái tim mọi người tan chảy, thật lãng mạng”, Tonia cắt ngang. “Nhưng không có nghĩa là bắt buộc phải vậy. Chỉ là anh ta không đủ tốt với cậu, Erin.”

Erin lắc đầu. Không ai trong số bạn bè hoặc gia đình cô biết chuyện hàng ngày cô đều đến thăm Connor trong suốt thời gian anh bị hôn mê, nhưng chẳng có cách nào giấu giếm y tá bệnh viện được.

Tình bạn giữa cô và Tonia nảy nở khi Tonia phát hiện Erin đang khóc trong phòng vệ sinh nữ. Tonia đã đưa cho cô khăn giấy, rồi ôm và dìu cô ra một quán cà phê bên ngoài. Lần đầu tiên trong đời, Erin đã thổ lộ hết nỗi lòng, thú nhận tình yêu đơn phương, niềm khao khát và cả nỗi buồn khổ của mình. Cô lo sợ Connor sẽ không bao giờ tỉnh dậy.

“Một chủ đề đau đớn nhỉ?”, giọng điệu châm chọc của Tonia kéo cô trở lại hiện tại. “Nỗi đau thực sự, phải không?”

Erin hít sâu để kìm nén mong muốn được gào thét cho đến khi hoàn toàn kiểm soát. “Đừng nói về Connor nữa”, cô điềm tĩnh nói. “Mình đã bác bỏ đề nghị của anh ấy. Mình sẽ tiếp tục chuyển đi và bảo anh ấy để mình yên. Mình đã làm tất cả những điều đúng đắn, vì thế không có lý do gì khiến cậu rầy la mình như vậy.”

Tonia bối rối. “Cậu nói rất đúng. Thình thoảng mình như bị điên ấy. Tha lỗi cho mình nhé.” Cô chớp chớp hàng mi dài.

Erin miễn cưỡng mỉm cười. “Tất nhiên rồi.”

“Được. Tốt rồi. Quay lại tủ quần áo của cậu nào. Nếu cậu đi taxi đến sân bay thì sẽ có đủ thời gian ghé qua nhà mình và lục lọi tủ đồ trước khi đi. Cứ coi như đây là một khoản đầu tư đi. Nếu cậu đánh gục anh chàng này, thì cả phần đời còn lại của cậu sẽ sống trong nhung lụa, đi mua sắm cùng với người bạn tốt Tonia.”

Erin bật cười. “Cảm ơn, nhưng ngài triệu phú đó sẽ chỉ phải đương đầu với con người thật của mình thôi. Và con người thật của mình nằm bên dưới bộ đồ xoàng xĩnh.”

Tonia thở dài thất vọng. “VẬY mình về đây. Giúp mình nhốt con mèo của cậu vào cái lồng di động, được không?”

“Cậu nhớ thuốc nhỏ tai của nó nhé”, Erin lo lắng. “Đây là bốn giọt vitamin thực phẩm dạng nước, cộng với một viên nghiền nhỏ và rắc lên thức ăn khô của nó, hai ngày một lần. Nó đã ăn một viên sáng nay rồi.”

Tonia rướn mày lên. “Lần sau nếu cậu nhận nuôi một thú cưng từ chỗ chó mèo lạc thì cố chọn lấy con khỏe mạnh nhé.”

“Nhưng con khỏe mạnh sẽ có nhiều cơ hội được nhận nuôi hơn”, Erin phản đối. “Những con ốm yếu thật bất hạnh. Mình lại luôn mềm lòng với những con chó yếu ớt. Hoặc mèo cũng thế. Nào Edna, chúng ta đi thôi.”

Edna chui vào gầm giường, gầm gừ, rít lên giận dữ. Cuối cùng Erin cũng xoay sở đưa nó vào trong lồng và cài then.

Tonia làm mặt cười. “Giờ tóm được mày rồi nhé, mèo cưng, tao sẽ đưa mày về hang ổ của tao và làm món súp mèo.” Cô ôm Erin thật chặt. “Đừng quên những gì các bà mẹ đã dạy chúng ta nhé, cô gái. Rơi vào lưới tình với một anh chàng giàu có cũng như với một kẻ đê tiện thất nghiệp rất dễ dàng. Tạm biệt!”

Erin đóng cửa, thở dài. Tonia là người duy nhất biết được tình cảm cô dành cho Connor, nhưng đôi khi Tonia có vẻ thích thú khai thác yếu điểm này. Như thế cô ta có đặc quyền là người duy nhất được biết. Cô ta chọc vào đó chỉ để làm Erin nháy dưng.

Cô thầm nhắc nhở bản thân rằng Tonia là một người bạn tốt. Cô ta chính là người tìm ra căn hộ này cho cô và giúp cô chuyển nhà. Bạn bè khác đã tránh xa cô kể từ khi mọi chuyện trở nên kinh khủng, nhưng Tonia vẫn đứng bên cạnh cô, vững chắc như một tảng đá.

Bất chấp những tính cách kỳ lạ thất thường của cô ấy.

***

Connor chậm chậm lái chiếc Cadillac vào bãi đỗ xe cao tầng ở sân bay và liếc qua đồng hồ đeo tay. Chuyến bay của Erin sẽ hạ cánh trong vòng hai mươi phút nữa cộng thêm khoảng mười phút hoặc hơn để cô làm thủ tục, ra khu lấy hành lý, nơi lái xe của Mueller đợi cô ở đó.

Bước qua xác anh đã.

Ánh mắt anh rơi vào đồng tài liệu mà Davy thu thập được về Claude Mueller rải rác trên ghế xe. Anh đã ghi nhớ mọi chi tiết. Anh nên cảm thấy an tâm vì người khách bí ẩn của Erin đã được xác minh, nhưng một bàn tay ma quỷ nào đó vẫn thít chặt họng anh, thậm chí ngày càng chặt hơn. Bản năng chưa bao giờ đánh lừa anh nhưng anh cũng chưa bao giờ ở trong tình trạng hỗn loạn như lúc này. Ngay cả Sean và Davy cũng cho rằng anh đang vượt quá giới hạn. Điều này khiến anh cảm thấy cô độc.

Nhưng anh không thể bỏ qua cảm giác này. Không, nếu Erin bị đe dọa.

Kế hoạch duy nhất của anh cho đến bây giờ là bí mật đưa cô rời khỏi sân bay. Trò lừa điêu luyện, rằng em-đang-gặp-nguy-hiểm-chết-người-và-tôi-là-người-duy-nhất-cứu-được-em đã chính thức thất bại thảm hại đêm qua. Anh chưa bao giờ suôn sẻ với phụ nữ. Đó là biệt tài của Sean, không phải của anh.

Nghĩ đến Sean khiến anh bất giác liếc vào gương chiếu hậu. Hôm nay anh đã rất cố gắng, nhưng có vẻ không được ổn lắm. Anh đã mặc chiếc áo sơ mi đẹp nhất anh có thể tìm thấy – một chiếc áo theo kiểu dệt thô màu be, món quà Giáng sinh từ Sean – người luôn tràn trề hy vọng. Chiếc áo vẫn còn nguyên nếp gấp cùng quần vải bông nhàu nát vừa được lôi ra từ dưới đáy giỏ đựng quần áo sạch, trông chúng thật tệ. Một số việc anh không làm đến nơi đến chốn, trong đó bao gồm chuyện là ủi quần áo.

Nhưng anh đã cạo râu và chải mái tóc bờm xờm ngang bướng vàng hoe, cố gắng buộc nó nằm yên trong túm đuôi ngựa. Tóc anh luôn có cá tính riêng của nó. Có lẽ anh nên cắt phéng đi. Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ nếu đã cắt rồi thì anh sẽ phải tiếp tục cắt thường xuyên. Phiền toái lớn.

Ôi Chúa ơi, đủ rồi. Đây không phải là một cuộc chiến về sắc đẹp. Nếu anh đến đây với mái tóc bờm xờm quen thuộc như người tiền sử trong phim *The Clan of Cave Bear*^[20] thì chắc chắn đảm bảo vệ sân bay đã đá anh ra ngoài trước khi anh kịp bước vào cửa. Thậm chí nếu ăn mặc chỉnh tề mà lôi xềnh xệch một phụ nữ trẻ xinh đẹp đang phản kháng dữ dội ngang qua một sân bay quốc tế cũng là một nhiệm vụ bất khả thi. Then chốt nằm ở giây phút định mệnh lúc Erin nhìn thấy anh.

Sẽ rất may mắn nếu cô không hét lên.

Anh từ từ thở ra. Khi thật, anh đang cảm thấy vô cùng lo lắng. Anh đã đối mặt với cái chết rất nhiều lần và luôn giữ được bình tĩnh, nhưng lại bị một cô gái điềm tĩnh, ít nói làm cho sợ chết khiếp. Có lẽ anh đã thực sự bị hoảng loạn. Cảnh sát quốc tế cam đoan Novak đang ở châu Âu. Nick cũng thuyết phục anh rằng Novak không phải là mối lo ngại với Erin. Vị khách bí ẩn của cô cũng đã được kiểm tra. Chẳng có lý do gì khiến anh phải nhúng tay, rồi đi theo khắp nơi, gây rắc rối cho cô. Nhưng tại sao?

Mẹ kiếp, Anh chỉ biết mình phải làm thế. Đó là một trong những cảm giác ăn sâu vào xương tủy, không sao lý giải được. Anh nhét đám tài liệu về Mueller vào ngăn chứa đồ rồi ra khỏi xe.

Anh có thể hành hạ mình cả ngày, và chỉ làm theo những mệnh lệnh quyền thế nào đó ăn sâu trong cơ thể anh. Lương tâm chẳng, có thể. Davy và Sean gọi đó là bản năng anh hùng phức tạp của anh. Nhưng lúc cần thì nó lại câm như thóc, đặc biệt có lần nó còn suýt giết chết anh.

Nó là gì thực sự không quan trọng. Thứ nhất, anh đang làm một việc ngu ngốc, tự hủy hoại bản thân mà có thể coi là nguy hiểm, chứ không chỉ khó khăn. Thứ hai, chẳng có thứ khốn kiếp nào có thể giúp anh ngăn bản thân mình cả. Kết luận là gì?

Làm theo nó.

Trước tiên anh quan sát đám người đang qua lại như con thoi ở khu vực băng chuyền trả hành lý để xem kẻ nào đang đợi Erin. Chắc chắn là cái gã mặc đồng phục, cao lớn, tóc đen, có vẻ là người Tây Ban Nha, trên mặt gã như hiện rõ tên “Erin Riggs”. Connor kiểm tra đám người còn lại. Kế hoạch của anh chỉ có thể thực hiện được nếu Erin không ký gửi hành lý. Thật may mắn cô ấy chỉ có một va li hành lý nhỏ, nhưng với phụ nữ, chẳng lường trước được đâu.

Và cô ấy sẽ không bao giờ chịu bỏ lại túi xách. Đến quý cũng không đáng sợ bằng một người phụ nữ bị lấy mất túi vật dụng cá nhân.

Anh đứng lên thang cuốn, cảm giác run run trào lên trong bụng. Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Tám phút, Anh thông thả đi về phía quán cà phê bình dân trong khu thương mại, mua một ly và uống nhanh hơn cần thiết.

Anh sờ vào bọc thuốc lá trong túi. Anh nên hút một điếu lúc ở bên ngoài. Ý tưởng môi trường không khói thuốc chết tiệt.

Còn khoảng hơn ba phút nữa. Cà phê là một sai lầm lớn. Anh nghiên cứu đám người xung quanh. Một phụ nữ bồng một đứa trẻ sơ sinh và một cậu bé bốn tuổi đang nhảy lên nhảy xuống, chờ đợi bố trở về. Một cặp vợ chồng già, khuôn mặt tươi cười chờ đợi những đứa cháu. Cuối cùng, hành khách cũng bắt đầu tràn ra. Một phút...Hai ... Và cô xuất hiện trong bộ vét màu xanh lá cây đậm. Tóc cuốn cao, bóng mượt. Đôi hoa tai vàng lủng lẳng. Trông cô thật rạng rỡ, anh muốn đá cho mình một phát vì ít nhất đã không cố gắng là áo sơ mi. Anh sẽ không chết nếu cố thử.

Quá muộn. Cô đang kéo chiếc va li phía sau, cảm ơn Chúa. Đã đến lúc biến kế hoạch tệ hại của anh thành hành động.

Tim anh nện thình thịch vào xương sườn như cái búa khoan lúc anh đi vào lối dành cho hành khách. Cô vẫn chưa nhận ra anh. Anh chọn cách tiếp cận theo đường chéo, giúp anh đứng ngay sau lưng và chụp lấy tay cô. “Này, em yêu.”

Cô giật mình quay lại. Anh lợi dụng lúc cô còn đang hoảng hốt, kéo cô lại gần hơn, nhìn sâu vào đôi mắt nâu vàng mở lớn, sững sốt. Miệng cô ẩm ướt với lớp sơn bóng, đang mở ra với vẻ bối rối đáng yêu.

“Rất vui được gặp lại em, cưng à.” Anh ôm cô chặt sát vào người và hôn cô.

Cô cứng người, bám chặt vào tay anh để giữ thăng bằng và một tiếng kêu nhỏ, sợ hãi vang lên trong miệng anh.

Anh trượt lưỡi vào miệng cô, đưa tay đến vùng nóng bỏng dưới hông và vuốt ve bờ mông tuyệt đẹp của cô. Anh không định hôn cô. Sự thôi thúc này lặng lẽ nhen nhóm rồi bất giác bùng lên, nhưng thật hoàn hảo. Đầy cảm hứng. Trông giống như một cặp tình nhân, và cái miệng mềm mại, ngọt ngào của cô quá bận rộn để có thể phản đối.

Rồi mùi hương của cô tỏa ra quanh anh, như một đám mây nóng bỏng và tâm trí anh trở nên trống rỗng. Đó là mùi thơm của mùa xuân, nồng nàn và ngọt ngào. Mùi hương nữ tính mãnh liệt. Một thứ vũ khí bí mật mà anh

không lường trước được. Anh muốn hít từng ngụm, hít thật sâu, tràn đầy trong phổi như cuối cùng được ngoi lên sau khi bị chìm dưới nước.

Hương thơm và mùi vị của cô quyện vào nhau, ngọt ngào, mềm mại, gợi ra cảm giác sai lầm về lớp vải mịn màng, không thể tin được, sự dịu dàng của đôi môi cô, làn tóc óng mượt như xa tanh sau gáy, làn da mịn màng như da em bé. Các giác quan của anh đã bị qua tải.

Cô run rẩy trong tay anh, nhẹ nhàng như chú chim nhỏ bị mắc kẹt. Anh quên hết cả Novak, cả sân bay và những người bảo vệ. Anh quên tất cả, ngoài ham muốn đang cào xé tuyệt vọng để dụ dỗ cô mở miệng, để thưởng thức hương vị của cô nhiều hơn.

Cô giật đầu ra, thở hỗn hển. Một vệt đỏ màu hoa hồng đại in hằn trên má, tạo dấu ấn khác biệt trên làn da màu đồng tinh tế của cô. Đôi đồng tử giống như hai cái giếng sâu hun hút được bao quanh bởi lớp viền mã não màu nâu. Hoàng hôn, mật ong và sô cô la. Hàng mi đen dài, cong vút chóp chóp bối rối.

Cô liếm môi. “Connor? Tại... Tại sao anh...”

Anh đổi tư thế để giữ cô thăng bằng và lại chộp lấy môi cô. Tay anh trượt dọc theo sống lưng duyên dáng, ép cô sát vào phần thân dưới của anh trong khi anh đỡ lấy gáy cô. Anh chìm đắm vào những nụ hôn-dồn-dập-như-sóng-trào-trên-bờ-biển, ngọt ngào, ngẫu nhiên và liêu lĩnh. Cuối cùng khi rời khỏi cô, anh còn run rẩy dữ dội hơn cô.

Cô hít một hơi thật sâu. Anh tựa cái trán nóng rực của mình lên trán cô, dùng bàn tay khum khum che khuôn mặt họ để tạo không gian riêng tư. “Suyt”, anh thì thầm. Anh giật chiếc va li khỏi tay cô. “Đi thôi.”

Anh quàng tay qua vai, kéo cô đi theo. Cô phải chạy mới theo kịp bước chân anh. “Đi đâu?” Giọng cô vẫn nhỏ nhẹ và không chắc chắn. Không có dấu hiệu nào của sự giận dữ. “Connor, làm ơn. Tôi...”

Lần này anh ngả người cô về phía sau khiến cô phải bám lấy cổ anh để đứng vững. Môi anh đặt lên môi cô, ngăn cản sự phản đối của cô đến khi cô chỉ có thể bám chặt, lắc lư. Anh đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên mặt, lên cổ cô, hít hà mùi nước hoa và dụi vào cổ cô.

“Suyt”, anh nài nỉ. “Hãy tin tôi.”

Vượt qua những cái cửa xoay to lớn này, anh có thể tự do về nhà.

“Tin anh?” Giọng cô rung rung vì anh tiếp tục kéo cô đi. “Về cái gì? Connor, tôi được đề nghị đến gặp một người ở khu vực lấy hành lý! Chậm thôi!”

Cô bắt đầu lắp bắp, vùng vẫy trong vòng tay anh, nhưng họ đã thoát qua khỏi cái cửa xoay và anh vội vã đẩy cô ngang qua sảnh chờ. Không có nhân viên an ninh. Chỉ có những hàng khách đang bận rộn, thỉnh thoảng ném cho họ ánh mắt hiếu kỳ.

Erin dồn lực xuống chân, kéo anh dừng lại. “Chết tiệt, chờ một phút, Connor McCloud, và... Không! Sao anh dám hôn tôi nữa chứ!” Cô lùi lại. “Một trò lừa bịp bản thiêu! Thế là không công bằng!”

“Tôi chưa bao giờ nói về sự công bằng.” Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi mọng đỏ, mềm mại của cô, nhận ra mình đang thở hỗn hển. Miệng há hốc, như một con vật. Anh kéo cô đi. “Nhanh nào.”

“Để làm gì? Vì cái gì? Anh đang làm cái chết giẫm gì ở đây thế?”

Họ đã tới chỗ thang máy xuống bãi đỗ xe, chuông báo kêu lên, cửa sắp mở, còn cô đang cố thở để mắng anh lần nữa. Anh ôm lấy cô, trượt lười vào miệng cô.

Một tiếng kêu the thé, hơi thở hỗn hển, cảm nín và cô mềm rũ.

Đến lúc này mọi chuyện đã suôn sẻ hơn hy vọng ngây cuồng nhất của anh. Vấn đề chỉ là làm thế nào để anh ngừng hôn cô. Cô ngọt như đường. Anh có thể bị lạc lối trong thế giới nhục cảm của cái miệng ẩm ướt, mềm mại của cô. Anh có thể bị hút vào đó. Quên cả tên mình.

Anh chờ đến khi thang máy trống và mọi người đi hết mới dám buông cô ra. Anh ôm lấy mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô. Cố gắng truyền đạt sự cầu xin của mình bằng tất cả những gì anh có. Có vẻ hiệu quả. Anh nắm tay cô. Cô loạng choạng phía sau anh, khuất phục.

Anh mở cốp xe, ném va li của cô vào, rồi sập mạnh xuống. “Đi thôi.”

Cô giằng ra khỏi vòng tay anh. “Chờ đã, tôi sẽ không đi đâu với anh Connor. Giải thích đi. Ngay bây giờ.”

Nhanh hơn thời gian đánh vần từ “hôn”, anh đã đẩy cô tựa sát vào chiếc Cadillac, nhốt cô giữa hai cánh tay.

“Tôi sẽ lái xe đưa em đến bờ biển”, anh nói. “Tôi đã đặt một phòng ở khách sạn khác. Ngày mai tôi sẽ đi cùng em đến buổi gặp mặt. Sau đó tôi sẽ đưa em về nhà. Còn câu hỏi nào nữa không?”

“Connor, tối qua tôi đã nói với anh là tôi không cần vệ sĩ...”

“Quá tệ”

Cô đẩy mạnh vào ngực anh. “Tôi không chấp nhận bị bám sát mọi nơi. Anh không có quyền. Anh không thể... Ồ!”

“Nhìn thẳng vào tôi.” Anh đẩy cô ngã người ra sau, sát vào chiếc xe. Cô chớp mắt nhìn anh, ngực phập phồng.

Anh biết hăm dọa cô bằng kích thích và sức mạnh của mình là không công bằng. Dù sao chuyện này về lâu dài sẽ không xảy ra, đây chỉ là giải pháp tạm thời, nhưng cô thật ấm áp, ngực cô căng tròn sau làn áo. Anh cảm nhận từng cơn chấn động từ thân hình mềm mại của cô. Còn mùi hương của cô là một ngón đòn đầy thủ đoạn. Một loại thuốc gây nghiện đi thẳng vào đầu và khiến anh trở nên ngu ngốc.

Làn mi dày sụp xuống, che giấu đôi mắt cô. Cô ngo nguậy bên dưới anh, vô tình lại rất gợi cảm. “Connor”, cô thì thầm. “Làm ơn. Như thế là không đúng.”

“Tôi đã giữ va li của em để làm tin, Erin. Tôi rất nghiêm túc đấy.”

“Anh không phải chịu trách nhiệm về tôi. Connor.” Giọng cô nghiêm khắc, có vẻ trách mắng, trái ngược một cách lạ lùng với tư thế dễ bị công kích của cô. “Anh không có quyền. Tôi có thể tự quyết định...”

“Tôi phải làm chuyện này”, anh thô lỗ cắt ngang. “Em biết tại sao không?”

Anh chờ đợi câu trả lời đến khi cô nhìn anh. “Bởi vì đây là điều bố em sẽ làm”, anh nói dứt khoát. “Ông ấy có quyền theo sát em mọi nơi, nhưng ông ấy không ở đây.”

Cô mở miệng. Chẳng lời nào thoát ra. Anh chộp lấy cằm và buộc cô phải nhìn anh. “Em không biết gì cả, Erin. Về khả năng của Novak. Chúng ta đã hiểu rõ nhau chưa?”

Cô liếm môi nuốt nước bọt. “Nhưng như thế thật thô lỗ!”

Anh nghệt ra. “Thô lỗ? Ai? Tôi à?”

Cô mím chặt môi. “Phải, anh đó, giờ anh đề cập đến rồi đấy, nhưng tôi không có ý ám chỉ anh. Có một lái xe đang chờ tôi. Không đi cùng anh ta mà không báo trước thì hết sức bất lịch sự!”

Anh giật mình và cười to. “Chỉ thế thôi à? Ai thèm quan tâm nếu người hầu của Mueller đợi ở sân bay chứ? Ông ta không cảm thấy bị tổn thương vì chuyện đó đâu.”

Cô cau mày. “Nếu muốn đổi lịch trình thì tôi nên báo trước với họ! Tôi không thể chỉ...”

“Vậy thì gọi cho họ khi chúng ta đến bờ biển. Nói là em đã thay đổi kế hoạch. Em gặp hoặc mang theo ai đó. Nói là đến phút cuối bạn trai em lại quyết định đi cùng.”

“Bạn trai á?” Cô lù lị.

“Tại sao không?” Anh không thể rời mắt khỏi bộ ngực cô, nó đang khiến các nút áo căng tối đa. “Em nghĩ họ sẽ không tin à? Một cô gái như em với một kẻ đồi bại như tôi?”

Cô đẩy anh ra để lấy không gian cho cô đứng thẳng dậy. “Thôi cư xử như một tên đồi bại đi, Connor McCloud, nếu anh không muốn bị nghĩ như thế.”

“Em giận dữ vì tôi đã hôn em à?” Giọng anh phóng đấng một cách nguy hiểm. “Tôi đã dám chạm bàn tay bẩn thỉu vào nàng công chúa. Điều đó khiến em phiền lòng phải không?”

Cô chợt lấy cơ hội, cố luồn qua cánh tay anh. Anh chặn lại. Cô đứng thẳng người, sửa lại áo vét và kéo váy chỉnh tề. Cô không định tranh cãi với anh. Cô không thể thẳng và lòng tự tôn quan trọng hơn với cô.

“Một cách hoàn toàn trung thực, câu trả lời là không”, cô cứng rắn đáp. “Tôi không hề buồn bực. Chỉ không thể hãnh diện vì một người đàn ông hôn tôi là do anh ta muốn tôi ngậm miệng.”

Trong một thoáng anh suy xét câu nói từ mọi góc độ. Rồi chờ đợi đến khi sự tò mò khiến cô ngược mắt lên. Anh vuốt nhẹ gò má mịn màng, tinh xảo bằng ngón tay cái cho đến khi xuất hiện một vết màu hồng tự nhiên. Anh nhìn xung quanh. Không ai đang nhìn ngó hay nghe lén. Không có lý do gì để bắt cô phải im miệng.

Anh hôn cô lần nữa.

Anh không chắc mình mong chờ cái gì. Có thể là mong cô sẽ trở nên cứng rắn và đẩy anh ra. Bất cứ điều gì nhưng cuồng nhiệt đang gầm rú và sôi sục bên trong anh, bùng nổ thành từng chùm tia lửa. Cô nắm chặt cánh tay anh; để đứng vững hoặc kéo anh lại gần, anh không quan tâm. Anh dụ dỗ cô hé miệng. Anh muốn chạm vào cái lưỡi màu hồng ngọt ngào và khiêu vũ cùng nó. Lạy Chúa. Anh đang nghĩ gì vậy? Họ đang ở giữa bãi đỗ xe của sân bay. Anh ở đây là để bảo vệ cô.

Làm tình với cô không nằm trong kế hoạch của anh.

Anh tách ra khỏi cô với một nỗ lực lớn lao. “Lần này tôi không cố làm em in miệng”, giọng anh rời rạc. “Em đã cảm thấy tự hào chưa?”

Chương 6

Cô đưa tay lên, chạm vào đôi môi căng phồng. Cô đã bị lạc trong đôi mắt Connor. Đôi đồng tử như miệng giếng đen sâu hun hút, không bờ bến tiếp giáp với màu xanh của núi, của nước trong trẻo, tinh khiết. Cô không nói lên lời.

Anh giật mạnh cửa phía hành khách của con Cadillac. "Vào đi."

Dù sao thì chân cô cũng không thể đứng vững được nữa. Cô trượt vào ghế, mềm nhũn. Cánh cửa đóng sầm lại, dứt khoát. Connor ngồi vào ghế lái. Anh nhìn cô rồi nhìn ra xa, chà xát mặt mình. Có thể nghe rõ hơi thở hỗn hển, ngán, gập gáp của cô trong chiếc xe yên tĩnh.

"Ôi, mẹ kiếp", anh lầm bầm. Rồi trườn về phía cô. Cô vồ lấy anh, vòng tay quanh cổ để anh không thể thay đổi ý định.

Họ ngã người trên chiếc ghế da trơn trượt, ghì chặt lấy nhau. Những tưởng tượng của cô không sát với thực tế sống động về con người anh. Anh quá mạnh mẽ và rắn chắc. Miệng anh dụ dỗ, rồi đòi hỏi. Cô mở miệng chào đón anh, nhấp nháp hương vị cà phê, thuốc lá cùng sự nóng bỏng của anh. Vị mặn của muối biển hòa với vị đàn ông. Lưỡi anh chạm nhẹ vào môi cô. Thăm dò. Rồi trượt mạnh vào trong.

Liệu anh có thể thỏa mãn cô, tại đây, ngay bây giờ. Cô đọc thấy câu hỏi không lời trong mắt anh. Nếu cô không trả lời nhanh thì cơ thể cô sẽ lên tiếng, và cô sẽ thấy mình đang trở nên hoang dã, làm tình ngay tại bãi đỗ xe của sân bay.

Cô trượt khỏi người anh, vụng về leo sang chiếc ghế bên cạnh. Kéo mạnh váy xuống với những ngón tay run rẩy, vuốt thẳng tóc.

Anh ngã người vào thành ghế, nắm chặt tay, "Tôi xin lỗi", anh nói. "Tôi thề tôi không định làm thế."

"Không sao", cô thì thầm. "Không phải lỗi của anh."

Anh ném cho cô một cái nhìn chằm biếm, khó hiểu. "Vậy thì lỗi của ai hả?"

Cô lắc đầu và nhìn chăm chăm vào lòng mình.

Anh khởi động xe. "Tôi không tới đây để lợi dụng em", anh thô lỗ. "Em cần được bảo vệ, Erin. Tôi không có lựa chọn nào khác, cả em cũng vậy. Nhưng tôi hứa sẽ không chạm vào em lần nữa."

"Luôn có những lựa chọn", Erin nói.

"Không phải lần này. Cài dây an toàn vào."

Giọng nói uy nghiêm đột ngột của anh khiến cô liên tưởng tới bố cô. Giọng nói là dấu hiệu cho thấy: Không thương lượng, không bàn cãi gì nữa.

Thật sai lầm khi nghĩ về bố. Cô thắt dây an toàn, thu mình trên ghế. Miệng sưng phồng. Cô nhìn trộm mình qua gương và hỗn hển kinh hãi. Tóc cô xõa xuống, mặt đỏ bừng và cái miệng... Thậm chí trông nó không giống miệng cô.

Connor bật đài, chuyển kênh cho đến khi anh tìm thấy chương trình nhạc Blues^[21] cổ điển. "Chuyển kênh nếu em muốn."

"Nghe được đấy." Đó là tất cả những gì cô có thể gắng gượng để nói với anh.

Cô chỉ ngồi đó, ép chặt hai đùi đang run rẩy quanh vùng nóng bỏng đau đớn. Quần lót của cô ẩm ướt. Cô muốn dừng lại ở khách sạn đầu tiên, kéo anh vào đó, và khiến anh kết thúc thứ anh mới bắt đầu. Cô muốn nháy ra khỏi xe, gào thét. Cô bị cắt thành từng mảnh và mỗi mảnh lại muốn một thứ khác nhau.

Cô lén nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng dứt khoát của anh, hình ảnh hiện lên trong đầu khiến cô đỏ mặt. Cô quá chán ngán với cuộc sống độc thân. Cô đã gần hai mươi bảy tuổi, sống tự lập và đang vô cùng rối loạn. Sẽ không ai biết nếu cô làm gì đó điên rồ như làm tình với Connor McCloud.

Ít ra thì cô không phải là trinh nữ, dù khó có thể tính trường hợp của Bradley. Trớ trêu thay, lý do chính khiến cô bị hấp dẫn bởi Bradley ngay lần đầu gặp mặt là vì ngoại hình của anh ta có nhiều nét tương đồng với

Connor. Anh ta cao, gầy, tóc vàng. Vừa tốt nghiệp trường Princeton và ngay lập tức được nhận vào khoa Luật, Đại học Harvard. Sắc sảo, dí dỏm, có thể làm cô cười. Anh ta đã thuyết phục cô rằng anh ta làm tình rất giỏi, và hoàn hảo để tháo gỡ gánh nặng trinh nữ của cô.

Ký ức này vẫn hiển hiện trong đầu dù cô tìm mọi cách xua nó đi. Cô hoàn toàn không có cảm giác gì khi kết thúc. Chỉ hoang mang về những nhận xét mang tính đánh giá của anh ta về cơ thể cô, còn trên giường thì chỉ có cảm giác khó chịu do bị xâm chiếm. Thôi thúc đẩy anh ta ra trời lên mạnh mẽ, và cô đã kiểm soát được. Dù sao cô cũng đã đồng ý. Bradley không đáng bị đối xử như thế.

Khách quan mà nói, từ lời khẳng định quả quyết đầy tự hào của Bradley cũng như trong các tiểu thuyết lãng mạn, kỹ năng làm tình của Bradley không tệ. Cuối cùng, một đêm anh ta đã nằm phịch xuống và nói nếu ngay cả anh ta cũng không thể khiến cô đạt đỉnh thì hẳn cô là một con chó nhỏ bị thương. Xin lỗi cưng. Hãy đối mặt với thực tế. Một tép thuốc kích thích có thể sẽ hữu ích. Em có muốn thử không?

Cô từ chối. Anh ta rời khỏi trường Harvard và không bao giờ gọi lại, để giúp cô khuây khỏa. Và mẹ cô đã rất thất vọng.

Biết được khả năng tình dục kém cỏi của mình khiến cô không đủ dũng cảm thử lại lần nữa. Cô co rúm lại mỗi khi nghĩ về rủi ro phải chịu cảm giác trống rỗng, xấu hổ của sự thất bại. Giải pháp dễ dàng hơn là vùi đầu vào nghiên cứu. Đó là thứ mà cô chắc chắn mình làm rất tốt.

Cô hầu như đã thuyết phục được bản thân rằng dù sống một mình thì cô vẫn ổn cho đến khi khám phá ra cái bẫy mà Connor rơi vào. Anh và Jesse đã bị Novak lừa bịp. Connor đang lên tàu thì nó bị nổ, hất anh vào hồ nước đóng băng ở phía Nam. Toàn thân anh bị bỏng, còn chân bị gãy nát. Ngay khi được tìm thấy và vớt lên anh đã bất tỉnh. Còn Jesse đã chết.

Sau đó cô phải đối mặt với sự thật, một cú đánh dữ dội, khủng khiếp. Cô đã yêu Connor McCloud. Cô thèm khát anh, và chỉ mình anh. Đến bệnh viện và đọc sách cho anh nghe không phải là thử thách khó khăn. Phần khó khăn chính là phải tạm biệt anh mỗi ngày, trong tĩnh mịch và yên lặng.

Rồi anh tỉnh lại, cô đã vui mừng đến phát điên, nhưng cô vẫn ngần ngại, không dám bày tỏ với anh. Có vẻ không công bằng khi ném những khao khát tuổi vị thành niên vào một người đàn ông còn đang bàng hoàng với cú sốc và nỗi thương tiếc, cùng những cơn đau thể chất nghiêm trọng. Từng tuần nối tiếp nhau trôi đi. Quyết tâm của cô nhạt dần. Rồi tuần trở thành tháng, và sự kiện ở núi Crystal xảy ra. Novak, Georg, bố, Connor cùng một cơn lốc xoáy của sự trả thù và phản bội đã xé nát cuộc đời cô thành từng mảnh vụn.

Cô đã cố hết sức để mọi chuyện lại phía sau, nhưng cô không lường được lại có cơ hội như này, để một lần biến những giấc mơ ướm át của cô về Connor thành hiện thực. Sẽ chẳng ai biết hết. Cô sẽ giữ chặt bí mật này cho riêng mình, quý giá và đau đớn như nhau. Chỉ một lần cô nằng bậm rộn, nhạy cảm và thực tế Erin Riggs trở nên điên rồ, làm điều gì đó hoang dã và ngu xuẩn.

Cô lại lén nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Bắt gặp ánh mắt anh, cô vội vàng quay đi, mặt đỏ bừng.

Chỉ nụ hôn của Connor cũng khiến cô điên đảo hơn bất cứ điều gì Bradley đã làm.

Cuộc đời cô thật lạnh lẽo và âm đạm. Còn hơi ấm của anh lại không thể cưỡng được.

Connor kiểm tra chỉ dẫn trước khi anh rời khỏi đường cao tốc. Ngày hôm nay anh hoàn toàn không thể tin tưởng bản thân, thậm chí ngay cả khi anh đã nhớ rõ ràng. Anh không chắc điều gì khiến anh sợ hãi hơn: Mất kiểm soát và nhảy bổ vào một người phụ nữ không chào đón mình hay phản ứng cuồng nhiệt của cô. Cô đã ôm anh, hôn anh. Tan chảy với anh, nóng bỏng và sẵn sàng như trong giấc mơ hoang dại nhất của anh.

Bảo vệ cô là điều anh tâm niệm. Quyến rũ cô là không thể chấp nhận được. Kết quả, cô sẽ căm ghét anh và anh xứng đáng bị như thế. Cho dù anh không có khả năng tự lừa dối mình. Anh có thể nhìn nhận, đánh giá qua con mắt của Nick. Anh đã đến căn hộ của một cô gái độc thân, để bị tổn thương đêm qua, nói với cô ấy là có một tên khốn xấu xa đang truy đuổi cô. Rồi anh bắt cóc, ép buộc, tịch thu va li của cô ấy, còn đâm lưỡi vào

tận hòng, mơn trớn ngực và tốc váy cô ấy lên. Chỉ trong nháy mắt anh đã đẩy cô ấy ngã ngửa ra mui xe, tấn công cô trước mặt Chúa cùng tất cả mọi người.

Một kiểu anh hùng khốn khiếp.

Cô đã vội vàng tránh xa anh, co người lại trên ghế càng xa càng tốt, tay cô che giấu đôi môi đỏ rực. Có lẽ đang lo sợ liệu anh có nhảy vào cô như một con thú hoang không.

"Kia rồi", anh nói.

Khuôn mặt cô lại tái nhợt, trừ vệt màu hồng nhàn nhạt trên gò má mịn màng. Cô chỉ gật đầu rồi ngay lập tức quay đi.

Anh lái xe vào bãi đậu chật kín của khách sạn Crow's Nest Inn. Đó là một nơi giản dị, bao quanh bởi đám đá cuội xám xịt vì mưa gió. Mỗi phòng đều có ban công nhìn ra biển. Anh đã ở đây vài lần trong những đợt công tác và rất thích. "Nó không được đẹp đẽ như khu nghỉ dưỡng của gã triệu phú kia", anh nói với cô. "Nhưng ít nhất em có quyền chủ động."

Cô bước ra khỏi xe. "Anh được chủ động chứ không phải tôi, Connor."

Giọng nói kiêu ngạo của cô đã chọc tức anh. "Em cho rằng tôi dàn xếp chuyện này hả Erin?" Anh gay gắt.

Không hiểu sao cô lại coi thường anh cho dù anh cao hơn cô một cái đầu. "Tôi không thể tin rằng Claude Mueller lại có bất kỳ mối liên hệ nào với Novak. Tôi đã tới tư vấn cho ông ta bốn lần. Lần nào cũng được đối xử rất lịch sự và tôn trọng. Hơn bất kỳ ai thời gian gần đây."

"Như tôi hả?" Anh gặng hỏi.

"Phải, như anh", cô kiêu căng đáp trả. "Tôi không yêu cầu anh giúp đỡ. Lý do duy nhất tôi cho phép anh ép buộc tôi là vì tôi thành thật cảm kích sự quan tâm của anh và..."

"Lạ thật, cảm ơn", anh gầm gừ.

"... Và tôi tin rằng nó rất chân thành, dù hoàn toàn không cần thiết..."

"Không cần thiết, buồn cười nhỉ!"

"... Và tôi yêu cầu anh dừng la hét ngay. Thật đáng xấu hổ."

Anh liếc ra xung quanh. Cô nói đúng. Mọi người đang trở mắt nhìn.

Thử thách tự kiểm soát tiếp theo của anh xuất hiện dưới hình dạng nhân viên đăng ký phòng, một đứa trẻ lóng ngóng, đang tuổi dậy thì và quá nhiệt tình quảng cáo với bài diễn văn dài ngoằng.

"Một phòng đôi là rất hiếm, nhưng kiểu phòng Trăng mật thì vẫn đang trống. Nó có một giường cỡ lớn và bồn sục Jacuzzi", cậu ta nhấn mạnh. "Nó đắt hơn phòng đôi thông thường mười đô la và chúng tôi cung cấp một..."

Connor quát mạnh hai tờ năm mươi đô la xuống. "Cho phòng có hai giường", anh nói cộc lốc. "Không hút thuốc."

Trán thẳng nhóc nhăn tít, bối rối. "Nhưng phòng Trăng mật chỉ đắt hơn có mười đô la. Ngài không muốn có bồn sục Jacuzzi à?"

Anh mừng rỡ tượng ra cảnh Erin nằm trong bồn Jacuzzi, mái tóc đen nhánh của cô xõa ra như chiếc lá hoa huệ tây. Rồi cô đứng lên với đám mây hơi nước mềm mại, tóc cô dính vào tất cả đường cong trên cơ thể hồng hào của cô, những hạt nước đọng trên da cô lóng lánh, ngực cô...

"Không, tôi không muốn cái bồn tắm Jacuzzi chết tiệt đấy", anh gầm gừ.

Thằng nhóc lùi xa bàn quầy bởi giọng nói đáng sợ của anh.

Erin theo anh vào thang máy sau khi anh đã điền hết các thông tin vào bản đăng ký. Mắt cô sụp xuống, hàng lông mi in bóng hình quạt lên má cô. Không thể biết cô đang nghĩ gì khiến anh phát điên.

Đó là một căn phòng đẹp đẽ, rộng rãi, thơm tho với một cửa sổ rất lớn để ngắm cảnh cùng ban công nhìn thẳng ra bãi biển. Anh chốt cửa lại và gắn một trong những cái chuông báo động mà Seth đưa cho lên cánh cửa. Erin lững thững ra cửa sổ, chăm chú nhìn xuống từng con sóng vỗ vào bờ cát trắng xóa.

Anh nhìn chăm chăm vào lưng cô. Cô có tư thế cao ngạo với đầu và lưng thẳng đứng, tao nhã. Giống một nàng công chúa. Một vài lọn tóc bóng mượt lay động dưới cằm. Cả người anh căng cứng vì ham muốn.

Không thể tin được nụ hôn mê mẩn ở bãi đỗ xe lại thực sự xảy ra. Ở đây, khi nhìn đăm đăm vào hình bóng thẳng đứng màu đen của cô nổi bật

trên nên đại dương xám xịt, anh có cảm giác ký ức đó dường như chỉ là giấc mơ.

“Ừm, xin lỗi vì em phải ở chung phòng với tôi”, anh cộc cằn. “Nhưng nếu định bảo vệ em, tôi phải...”

“Tất nhiên”, cô cắt ngang, lạnh lùng, điềm tĩnh.

Anh lúng túng. “Coi kìa. Tôi thực sự không có ý định lợi dụng tình huống này. Chuyện xảy ra ở sân bay, chỉ vì tôi, ờ... Bị mất kiểm soát. Nhưng sẽ không xảy ra nữa đâu.”

“Được rồi. Đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Cô ném cho anh một nụ cười nhẹ khinh miệt, giống như cái vỗ nhẹ lên đầu một một con chó quá cuồng nhiệt để giúp nó bình tĩnh lại. Cô lại hướng ra cửa sổ.

Đứt khoát kết thúc chủ đề này.

Anh nghiên rặng. Có vẻ quá dễ dàng để quay lại Seattle. Lúc này anh cảm thấy như đang đi trên một sợi dây vắt ngang qua dòng dung nham sôi sục.

Anh cần một liều thuốc. Anh ngồi xuống giường, lôi gói thuốc được giấu kỹ ra. Cô quan sát anh cuốn thuốc với vẻ mặt thất vọng.

“Đây là phòng không hút thuốc”, cô nhắc nhở.

“Phải, tôi biết. Tôi sẽ hút ngoài ban công”, anh bảo cô.

Cặp lông mày đen mượt của cô nhíu sát vào nhau. “Trời đang mưa”, cô nói. “Và anh phải biết là chúng có hại với anh.”

Anh lầu bầu, kéo chốt cánh cửa trượt. Làn gió từ đại dương đập vào anh như một cái tát. Áo choàng căng phồng, bay phần phật quanh chân anh. Khả năng không thể châm được một liều thuốc trong các điều kiện thế này là một thách thức đáng hoan nghênh.

Bất cứ thứ gì giúp anh quên đi cách cô cho anh thấy anh không quan trọng như anh tưởng. Chỉ cần thêm một cái nhìn mang phong thái của một nàng công chúa vương giả, quyền uy từ cô là anh sẵn sàng ngồi, nằm, lăn và cầu xin.

Khốn kiếp, không được suy diễn. Anh gằn như cười phá lên.

Mọi thứ trong cuộc sống đều chưa bao giờ dễ dàng.

Erin vòng tay quanh người, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. Connor khum tay che gió, châm lại điếu thuốc sau vài lần thất bại. Anh dùng thân mình che kín cái ban công lộng gió lúc hút thuốc, quắc mắt nhìn sang phải rồi sang trái như thể lo ngại bị tấn công từ mọi phía.

Ôi, Chúa ơi, anh quá đẹp trai. Mọi thứ thuộc về anh đều rất gợi cảm. Thậm chí ngay cả cách anh hút thuốc cũng vô cùng lôi cuốn dù cô rất không thích khói thuốc. Cô muốn xem loại kem đánh răng anh dùng, muốn hít hà mùi mồ hôi trên áo, lấy cặp bực anh trong bằng lái xe của anh. Cô bị điên mất rồi.

Nhưng anh lại không muốn lợi dụng tình huống này.

Chà, vậy thì quá tệ cho anh. Cô sẽ phải tự mình lợi dụng hoàn cảnh này. Anh chỉ có một mình. Phó mặc cho cô định đoạt. Nếu nụ hôn trong xe biểu lộ bất kỳ dấu hiệu nào, thì có lẽ anh cũng sẽ không phản đối quá kịch liệt chuyện bị lạm dụng tình dục. Các bạn cô nói đàn ông thường không từ chối bao giờ.

Ôi Chúa ơi, đầu óc quay cuồng, cô ngồi cứng đờ trên giường.

Làm sao cô có thể bình tĩnh đây? Cô sợ gần chết. Bradley đã nói rằng cô lạnh lẽo như ngọn núi băng ở Greenland. Nhưng lãnh cảm có nghĩa là không muốn tình dục và không đúng với trường hợp của cô. Cô thêm muốn Connor đến tuyệt vọng, cô bị đóng băng vì sợ hãi.

Nhưng một lần nữa, nghĩa đen của từ lãnh cảm có phải là như thế không? Lạnh lẽo. Nguyên nhân là gì không quan trọng, kết quả vẫn như nhau. Có lẽ cả hai đều tồn tại trong sự tuyệt vọng đau đớn.

Ánh mắt chạm vào cuốn sổ ghi chú cài bên ngoài túi xách khiến cô giật mình khó chịu. Cô nên tận dụng khoảnh khắc được ở một mình để kiểm soát một số thiệt hại. Cô mở sổ ghi chú, nhấn số gọi khu nghỉ dưỡng Silver Fork, đề nghị nối máy cho Nigel Dobbs.

“Xin chào?” Giọng nói nhanh nhẹn, khinh khỉnh của Dobbs vang lên.

“Ngài Dobbs phải không? Erin Riggs đây.”

“Cô Riggs! Rốt cuộc! Chúng tôi đang rất lo lắng cho cô.”

“Tôi rất cảm kích sự quan tâm của ngài và hết sức xin lỗi vì tôi không có cơ hội gọi điện và...” Giọng cô nhỏ dần. Connor đẩy cái cửa trượt kêu

rầm một tiếng, hiên ngang bước vào, để mặc cửa vẫn mở. Anh đứng sừng sững chỉ cách một inch trước mặt cô, nhìn trừng trừng. Luồng hơi lạnh, mùi muối ẩm ướt cuộn xoáy quanh anh.

“Alô! Alô! Cô Riggs, cô còn đó không?”

“À vâng, tôi đây. Thứ lỗi cho tôi. Chắc tại kết nối kém thôi”, cô hấp tấp lên tiếng. “À, tôi rất xin lỗi. Tôi, ừm...”

“Cô ổn chứ? Cô gặp rắc rối gì à?”

Ôi, ngài không tưởng tượng nổi đâu. “Không có gì”, cô quả quyết. “Tôi rất ổn.”

“Cô cần ai tới đó đón cô không?”

“Không, cảm ơn ngài. Đó chính là lý do tôi gọi điện cho ngài. Tôi rất muốn xin lỗi vì đã không thông báo cho ngài kịp thời để báo lái xe không phải tới sân bay Fortland nữa. Tôi đã thay đổi kế hoạch và...”

“Nói với họ là bạn trai em đi cùng”, Connor nói.

Cô nhìn anh chăm chăm, im bật.

Tiếng thở dài thiếu kiên nhẫn của Dobbs vang lên rõ ràng. “Cô Riggs. Cô định thông báo vài điểm về sự thay đổi kế hoạch của cô phải không?”

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Bạn... Bạn trai tôi đi cùng.”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu. “Tôi hiểu.”

"Anh ấy gặp tôi ở Portland, lái xe đưa tôi đi và chúng tôi đã đăng ký phòng ở một khách sạn khác, vì thế tối..."

"Vậy tôi đoán cô không thể ăn tối cùng ngài Mueller rồi. Ông ấy sẽ rất thất vọng. Thời gian của ngài Mueller rất eo hẹp."

"Nhưng tôi không được biết ngài Mueller sẽ tới khách sạn tối nay", cô ấp úng. "Tôi nghĩ ông ấy sẽ tới lúc nửa đêm."

"Ông ấy đã thay đổi kế hoạch khi nhận được email của cô." Dobbs lạnh lùng. "Ông ấy đang trên đường tới đây trưa nay. Thật đáng tiếc, hừm!"

Erin nhắm mắt và thầm thì một lời nguyện rửa tâm lạng. "Vậy thì, ừm, có thể tôi..."

"Không." Giọng Dobbs nghiêm khắc, uy hiếp. "Không đời nào. Không ăn tối với hẳn ta tối nay. Quên chuyện đó đi."

Nigel ho khan. "E hèm. Có lẽ tốt nhất cô nên giải quyết ổn thỏa vấn đề cá nhân của mình. Tôi sẽ bảo ngài Mueller về sự thay đổi kế hoạch của cô lúc ông ấy tới."

"Cám ơn ngài", cô khỗ sở.

"Và nếu ngài Mueller mạo hiểm tiếp tục sử dụng dịch vụ chuyên nghiệp của cô, tôi sẽ coi là một ân huệ to lớn nếu cô thông báo trước với chúng tôi về những thay đổi của cô. Ngài Mueller đã đi chuyến bay sớm từ Paris tới đây chỉ để có thời gian dùng bữa tối với con. Nếu cô gọi sớm hơn thì tôi đã có thể thông báo cho cô rồi."

"Ôi Chúa ơi", cô lẩm bẩm. "Tôi vô cùng xin lỗi."

"Tôi sẽ cho xe tới đón cô vào sáng mai. Địa chỉ chỗ cô ở là gì?"

Cô dò tìm ở tập giấy ghi số điện thoại. "Chờ một chút, nó có ghi trên tập..."

Cô khẽ kêu lên khi Connor giật chiếc điện thoại từ tay cô và bịt kín ống nghe. "Không được cho địa chỉ", anh nói.

"Connor!" Cô nhào tới giật lại điện thoại.

Anh giơ ra xa khỏi tầm với của cô. "Sáng mai tôi sẽ đưa em tới đó. Em mở miệng nói cho hẳn ta địa chỉ, tôi sẽ giật đứt dây điện thoại." Anh quấn dây quanh ngón tay và nheo mắt. "Đồng ý đi, Erin. Cho tôi thấy là chúng ta đã hiểu rõ nhau đi."

Cô gật đầu. Anh đưa lại điện thoại cho cô. "Ngài Dobbs. Tôi không muốn làm phiền tài xế của ngài..."

"Đó không phải là làm phiền, cô Riggs."

"Thật sao, vậy thì tốt. Chúng tôi sẽ tự lái xe tới khu nghỉ dưỡng."

"Nếu cô quyết định thế. Khi nào chúng tôi được tiếp đón cô? Có lẽ mười một giờ là phù hợp. Như thế ngài Mueller sẽ có thời gian nghỉ ngơi."

"Mười một giờ là ổn", cô đáp. "Và vui lòng chuyển lời xin lỗi của tôi tới ngài Mueller. Tôi thực sự không có ý..."

"Vâng, vâng, tất nhiên rồi, Dobbs nhiệt tình. "Chúc buổi tối vui vẻ."

Erin cúp máy. Cô cảm thấy phát ốm. Dạ dày cô quặn lại, bất an. Cô ấn chặt bàn tay run rẩy lên nó.

Cô hít một hơi sau, rùng mình, đứng dậy đối mặt với anh. "Connor", cô nói. "Anh còn quá cả hoang tưởng đấy. Đó là khách hàng giá trị nhất của tôi, Anh đang cố hủy hoại tôi phải không?"

Anh nhún vai. "Em đang định nói cho hẳn ta số điện thoại. Nó sẽ làm mất hết lợi thế khách sạn này mang lại cho em."

Cô hùng hổ đi về phía cửa, đóng sập nó lại. "Và anh có quyền gì bắt tôi phải nói anh là bạn trai của tôi?"

"Khiến mọi người bớt chú ý hơn nếu nói tôi là vệ sĩ của em. Hợp lý hóa lý do tại sao tôi bám dính lấy em, lừ mắt với bất kỳ gã nào sán lại gần em. Đó là hành động ghen tuông thông thường của một gã bạn trai. Hầu hết phụ nữ đều phải lòng một trong số đám thất bại ấy và phải đưa ra một lệnh cấm với anh ta."

"Tôi chưa bao giờ làm thế", cô bất bình.

"Đừng lo lắng Erin. Tôi đã làm cảnh sát chìm chín năm, Tôi diễn xuất rất tốt. Em không bắt buộc phải ngủ với tôi để chuyện đó có vẻ thuyết phục hơn."

Quai hàm cô chùng xuống vì lời nói thô lỗ của anh. "Ồ! Cảm ơn Connor! Nhận xét sâu sắc đó khiến tôi an tâm lắm đấy!"

"Tôi không định trấn an em", anh vắn lại.

"Chết tiệt, rõ ràng là như thế!" Cô hét lên. "Anh có biết tôi cảm thấy tệ thế nào không? Mueller đã bay chuyển sớm hơn từ Paris chỉ để gặp tôi tối nay!"

"Ồ, Lạy Chúa, không." Vẻ mặt anh vờ tỏ ra đau khổ một cách đầy biếm họa. "Gã tử phú thất vọng, ăn món trứng cá muối một mình trong ánh nến lung linh. Tội nghiệp Claude. Em đang làm trái tim tôi tan nát."

Cô hất cằm lên. "Vậy sao." Rồi chộp lấy va li. "Tôi thật sai lầm khi chiều theo ý anh. Anh không có chút tôn trọng nào với công việc của tôi, và hoàn toàn bị điên. Tôi sẽ rời khỏi... Ối!"

Anh giật phắt cô lại. "Em sẽ không đi đâu hết."

"Có, tôi sẽ đi." Cô lùi lại nhưng anh đã túm chặt vai cô. "Tôi đã chịu đựng anh đủ... Connor!" Thế giới nghiêng ngả, quay tròn, và cô hạ cánh

trên giường rồi nảy lên. Cú nảy dừng lại khi anh đè lên cô, ghì chặt cô dưới thân hình to lớn, vững chắc của mình.

"Không", anh nói điềm tĩnh như thể nằm trên cô không phải là việc gì to tát. "Em sẽ không đi đâu hết, Erin."

Cô buộc mình phải im lặng. Tim cô đập thành thịch, và cô chắc chắn anh có thể cảm nhận được nó đập mạnh vào ngực anh. Cô vật lộn dưới sức nặng rắn chắc của anh, và hành động đó lại có vẻ... gợi cảm.

Cô nằm im lìm. "Connor. Đừng", cô thì thầm.

Anh ôm gọn khuôn mặt cô trong đôi tay to lớn. "Novak nên bị tiêu diệt khi chúng ta có cơ hội. Georg cũng thế. Tôi nên giết hẳn, nhưng tôi đã để pháp luật trừng trị hẳn. Đó là quyết định ngu ngốc, bởi vì có vô số cái hố mục ruỗng trong cả hệ thống. Jesse bị rơi vào một trong những cái hố đó và bị giết chết. Tôi rơi vào hố khác. Tôi đã sống trong đường tơ kẽ tóc, một may mắn tình cờ. Một cái hố khác giúp Novak và Georg trốn thoát. Em có hiểu không?"

Cô gật đầu rất nhẹ.

"Tôi sẽ không để em rơi vào một trong số chúng, Erin. Tôi sẽ không bỏ em một mình. Tôi sẽ không biến mất. Hiểu chưa?"

Cô cố hít một hơi thở mỏng manh. "Tôi không thở được."

Anh chống khuỷu tay xuống, vẫn đè lên cô. "Để tôi kể cho em vài điều về Kurt Novak."

Cô lắc đầu. "Làm ơn, đừng. Tôi không muốn nghĩ về..."

"Tệ thật. Nhìn tôi đi."

Cô nhắm mắt, rồi từ từ, miễn cưỡng nhìn anh.

"Bố hẳn là một ông trùm tiếng tăm trong các băng đảng ở Đông Âu. Có lẽ là một trong những người giàu có nhất thế giới. Ông ta đã thu xếp cho con trai mình tới học ở Mỹ. Tôi đoán ý định của ông ta là dọn bước cho hẳn đi đúng luật, mở rộng cơ sở quyền lực, nhưng Kurt, chà, hẳn lại là một gã hài hước. Những sự việc kỳ lạ bắt đầu xảy ra ở ký túc xá. Đỉnh điểm là một cô gái bị bóp cổ đến chết trong khi đang quan hệ tình dục."

Erin nhắm nghiền mắt. "Connor, tôi không..."

"May mắn cho anh chàng Kurt của chúng ta, cô gái đó không giàu có, cũng chẳng phải là con của một chính trị gia hay một viên tướng. Mẹ cô ta chỉ là một thủ thư góa bụa, không đủ nguồn lực để theo một cuộc chiến lớn. Hoặ có lẽ cũng chẳng phải may mắn, có thể Kurt đã suy nghĩ kỹ lưỡng, ở cái tuổi mười chín. Sự việc bị bùng bít và chìm đi, Kurt bị lôi về châu Âu, sửa chữa lỗi lầm trên các sườn núi trượt tuyết ở dãy Alps¹.

Cô quay mặt đi nhưng bàn tay anh đã buộc cô phải quay lại đến khi cô nhìn vào mắt anh lần nữa. "Nhìn tôi khi tôi đang nói chuyện với em, Erin."

Dãy núi Anpơ, là dãy núi dài nhất châu Âu, chạy qua các nước Áo, Ý, Slovenia, Thụy Sĩ, Đức, Pháp.

Sao anh dám ra lệnh cho cô chứ. Cô muốn nói gì đó thật chua ngoa để anh hiểu rõ vị trí của mình, nhưng ánh mắt dữ dội của anh khiến đầu óc cô trống rỗng.

"Em có biết, khi một con chó bình thường luôn ngoan ngoãn, bắt đầu đuổi bắt cừu và hạ gục một con, con chó ấy sẽ không bao giờ dừng lại không? Nó không thể quên cảm giác rùng mình và mùi máu tươi trong miệng."

"Không. Tôi không muốn biết", cô thì thầm.

"Chà, sao lại không? Em là một cô gái thành thị. Nhưng dù sao con chó cũng có lý do. Nó chỉ quay lại bản chất mà thiên nhiên định sẵn cho nó. Còn Novak, hẳn khám phá ra niềm đam mê thực sự trong đời hẳn vào đêm hôm đó. Giết hại phụ nữ trẻ là thú vui xa xỉ của hắn, giống như một loại ma túy thượng hạng. Hay sưu tầm cổ vật Celtic vô giá."

Cô lắc đầu. "Không thể nào, Connor. Mueller là..."

"Em có biết tại sao tôi phát cáu lên không? Xin em đấy, Erin. Nói cho tôi ít nhất là một người biết hắn ta. Tôi đang hết sức mơ hồ. Một gã phóng đảng luôn có hứng thú với những cô gái trẻ xinh đẹp và hẳn biết rõ tên em. Hãy nói là tôi có quyền lo lắng cho em!"

Giọng nói khẩn khoản tuyệt vọng của anh khiến cô muốn ôm chặt lấy anh và đồng ý với bất kỳ yêu cầu nào chỉ để anh cảm thấy khá hơn. Cô dừng lại kịp thời, vô tình bật ra tiếng cười lo lắng. "Tôi không đáng ước vọng thế. Novak có thể tìm được người đẹp hơn tôi nhiều."

Anh hoài nghi. "Hả?"

"Cindy có nhan sắc, Erin có bộ não", cô lảm nhảm. "Mẹ tôi thường nói vậy. Bà không ám chỉ Cindy ngu ngốc hay tôi xấu xí. Bà có ý tốt. Luôn có ý tốt."

Anh cau mày. "Em đang đùa hả? Hãy nói là em đang đùa đi."

Cô cắn môi, ánh mắt cô trượt khỏi anh.

"Chúa ơi", anh nói. "Em đẹp tuyệt. em phải biết điều đó chứ."

Mặt cô bỗng đỏ bừng. "Làm ơn, đừng lố bịch thế."

"Tôi không phải là kẻ lố bịch." Anh thay đổi vị trí để chân anh nằm giữa chân cô. Váy cô bị kéo gần như tới tận hông.

"Connor." Cô dừng lại và cố giữ giọng bình tĩnh. "Đừng nói thêm gì về Novak nữa. Tôi không muốn nhắc đi nhắc lại về bạo lực và cái ác. Tôi đang cố gắng suy nghĩ tích cực. Tôi không muốn biết."

"Em không thể chạy trốn sự thật."

Cô đẩy mạnh vào ngực anh. "Tôi phải đối mặt quá đủ với sự thật ấu xa rồi!"

"Em không thể khẳng định thế nào là đủ", anh nói. "Không ai trong chúng ta có thể khẳng định. Em không thể kiểm soát được. Không bao giờ."

"Tôi sẽ thử", cô cáu kỉnh.

"Chắc chắn, em có thể thử. Nhưng em sẽ tự làm mình đau đớn."

Sự trống trải trong đôi mắt anh khiến những điều cô muốn nói chợt tan biến. Ngực cô nặng trĩu như thể vừa chạy một quãng đường dài.

"Làm ơn, Erin." Giọng anh nhỏ, xúc động. "Tôi sẽ cố cư xử tốt. Tôi sẽ không hủy hoại cuộc sống của em. Chỉ cần đóng kịch cùng tôi. Hãy để tôi làm việc của tôi."

Tất cả sự che chở mạnh mẽ này đều là dành cho cô. Trái tim cô xoắn lại vì khao khát.

Connor đã đối mặt với rất nhiều sự thật nghiệt ngã, nhưng anh vẫn chiến đấu. Vẫn dũng cảm và cố gắng làm điều đúng đắn. Cô muốn ôm chặt lấy anh và nói, Ồ vâng. Hãy che chở em khỏi cái thế giới xấu xa rộng lớn

này. Và trong khi anh làm thế, hãy hôn em một cách điên cuồng. Vì Chúa, đừng dừng lại.

Cô tập hợp tất cả mảnh vụn tự kiểm chế ít ỏi còn lại. "Ừm, có lẽ tôi có thể sáng suốt hơn nếu anh không nằm lên tôi, ép tôi xẹp lép và làm nhàu bộ đồ của tôi. Anh không phiền chứ?"

Nét mặt căng thẳng, anh lập tức nhắc người ra khỏi cô.

Cô đá văng đôi giày vẫn đang dính chặt vào chân, ngồi dậy, quỳ gối trên giường. Connor gập người trên mép giường, quay lưng về phía cô. Âm thầm chờ đợi.

Giấc mơ vụt hiện ra trong đầu cô: Cách anh bám sát cô với sự kiên nhẫn cứng đầu giống thế này. Không rời mắt khỏi cô, không bỏ cuộc. Cô muốn chồm lên bờ vai rộng lớn và ôm chầm lấy anh.

Quyết định chợt xuất hiện, đột ngột, không thể thu hồi. "Được rồi", cô nói.

Anh quay đầu lại, ánh mắt đờ phờ. "Được cái gì?"

"Được, anh có thể làm việc của anh. Nếu anh nghiêm túc về việc cố gắng không hủy hoại cuộc sống của tôi. Và, ừm, cảm ơn anh vì đã bận tâm."

Anh nhìn cô chăm chú hồi lâu. "Không có gì."

Ánh mắt anh trượt xuống thân hình cô. Hơi nóng lại bùng lên giữa hai chân, cô phải ép chặt hai đùi, cố gắng vuốt thẳng tóc ra sau. Áo cô nhàu nát. Anh nhìn cô vuốt thẳng áo, khuy áo rồi đến nếp gấp với niềm đam mê mãnh liệt. Sự im lặng càng kéo dài, càng khiến nó trở nên ý nghĩa hơn.

"VẬY", cô nở một nụ cười vui vẻ, kiểu chúng-ta-đi-thôi, nhưng lại chẳng biết có đạt được mục đích không. "Giờ thì sao?"

Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay. "Em đói hả?"

Cô gặp quá nhiều chuyện nên không có thời gian nghĩ tới thức ăn, nhưng cả ngày hôm nay cô chỉ ăn đúng một cái bánh cuộn hồ đào. "Tôi muốn ăn gì đó", cô thừa nhận.

"Chúng ta xuống nhà hàng bên dưới nhé. Đồ biển ở đó ngon tuyệt."

"Được. Tôi sẽ, ừm, chỉ vào nhà tắm thay đồ một lát."

Cô quá luống cuống để lấy đúng thứ mình cần dưới ánh mắt chăm chú của anh nên đành lôi cả va li vào nhà tắm. Cô đóng nắp bồn cầu, ngồi lên đó, run rẩy gấp đôi với sự kết hợp âm thầm giữa tiếng cười và nước mắt.

Điều đó là không thể, lên kế hoạch quyến rũ anh trong tình cảnh này.

Chương 7

Connor vùi mặt vào lòng bàn tay, lắng nghe tiếng nước chảy trên bồn rửa mặt. Anh đang rơi vào một mớ rắc rối tệ hại. Mọi thứ về cô đều thách thức và khuấy động anh. Anh muốn làm cho vẻ ngoài thực sự của cô tan biến trong nhiệt độ nóng chảy, để nghe giọng nói gợi cảm, tươi mát, thốn thức, mẫn nguyện. Cầu xin thêm nữa.

Cửa phòng tắm bật mở và Erin bước ra. Cô đã thay chiếc áo sơ mi trắng giản dị cùng chân váy jean chỉ dài chấm tới đầu gối xinh xắn. Cô đặt bộ vest lên giường. “Nó cần phải là”, cô lẩm bẩm. “Tôi sẽ, à, hấp nó sau.”

Khuôn mặt cô ửng hồng, trong sáng. Tóc được bện thành một bím lủng lẳng dài tới lưng và cô đã thoa thêm ít son bóng làm nổi bật bờ môi đầy đặn, gợi cảm.

Son bóng là thứ đồ vật quái quỷ, nó luôn làm đàn ông nghĩ về tình dục. Ấm ướt, căng mọng, sẵn sàng để hôn, để nhắm nháp, để...

Ôi trời. Dừng lại, cậu bé. Anh nhanh chóng quay đi, chà xát mặt mình.

“Anh ổn chứ?” Cô hỏi. “Trông anh có vẻ hơi lạ lùng.”

Anh chuyển tiếng cười khàn khàn thành một tiếng ho khan. “Đau đầu”, anh nói dối.

“Anh cần một viên giảm đau không? Tôi có Excedrin, Advil và Tylenol.”

“Tôi chỉ cần ít đồ ăn, thế thôi.”

“Anh chắc chứ?” Cô tỏ ra thất vọng vì viên thuốc không thể giải quyết vấn đề của anh. Ngay thơ làm sao. Vấn đề của anh đòi hỏi nhiều hơn thế. Nó liên quan đến một đêm dài, đấm mồ hôi, điên cuồng, ngoài tầm kiểm soát, vật lộn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, từ sau ra trước. Mê mải, dữ dội, kéo dài.

Nghĩ thử xem, sẽ cần nhiều hơn một đêm đấy.

“Chà, nếu vậy. Chúng ta đi tìm thứ gì đó cho anh ăn nào”, cô nhanh nhẩu nói. “Có lẽ anh chỉ bị hạ đường huyết thôi.”

“Phải, có lẽ thế.” Anh đút tay vào túi quần vải thô và cho sai lầm ngớ ngẩn của mình chút riêng tư khi anh vô hiệu hóa kẻ chỉ điểm này. Anh rất láu cá trong thang máy, kẹp chặt cái phần đàn ông của mình giữa hai đùi. Vừa ngồi xuống bàn họ đã kiểm tra ngay thực đơn và thảo luận lựa chọn một món tôm pandan^[22] nhồi hay chiên, hầu áp chảo với vụn bánh mì giòn, cuộc đối thoại kéo dài.

Cuối cùng Erin giữ chặt thực đơn trong tay. “Connor, nếu tôi hỏi anh một câu hỏi, anh có hứa sẽ không nổi điên không?”

“Không”, anh đáp. “Tôi không thể hứa hẹn bất cứ điều gì nếu không biết em đang muốn hỏi về cái gì.”

Cô mím môi, rồi xé một túi bánh sò, nhắm nháp.

Anh không thể chịu đựng hơn nữa. “Thôi được. Lúc này tôi đang rất tò mò”, anh nói. “Em phải nói ngay lập tức, cho dù tôi có nổi điên hay không. Bắt đầu đi.”

“Tôi chỉ muốn biết về Claude Mueller.” Cô nhìn lên, thận trọng. “Anh đã, ừm... kiểm tra lý lịch của ông ta rồi phải không?”

“Một người anh em của tôi, Davy đã tìm kiếm, phải”, anh thừa nhận và chuẩn bị tinh thần để nghe một bài thuyết giảng.

Cô chỉ chờ đợi, trông mong. “Và?”

“Và gì?”

“Cho tôi biết anh ấy tìm thấy gì. Tôi cũng không biết nhiều về Mueller.”

“Cũng không nhiều”, anh nói. “Lý lịch của ông ta có vẻ tốt. Ông ta có một số tiền lớn kinh khủng. Hiến tặng cho nghệ thuật. Không hay ra ngoài. Mua rất nhiều cổ vật có giá trị từ các bảo tàng.”

Cô trông có vẻ bối rối. “Tức là cho dù ông ta đã được kiểm tra, anh vẫn...”

“Lý lịch tốt vẫn chưa đủ! Em chưa bao giờ gặp mặt người đàn ông này, Erin.”

“Làm ơn nói nhỏ một chút.” Cô với tay qua bàn, chạm vào mu bàn tay anh bằng đầu ngón tay, nhẹ nhàng, êm ái. Như một nụ hôn. “Tôi chỉ tò mò thôi. Đừng cảm thấy lại bị tổn thương nhé.”

“Tôi không tổn thương”, anh gầm gừ.

Tình cờ, đúng lúc đó món bò bít tết và tôm pandan của anh cùng hào áp chảo của Erin được mang ra. Anh bị mê hoặc bởi phong thái ăn uống quý phái của cô: Dùng khăn tay chấm nhẹ sau mỗi miếng ăn nhỏ. Phẩm chất tinh túy của một cô gái tốt. Thành linh, trong đầu anh hiện ra hình ảnh đang chui dưới gầm bàn và trêu chọc cô trong khi cô cố tỏ ra bình thản và dùng bữa tối như chưa có gì xảy ra. Quả là một tưởng tượng hư hỏng, bệnh hoạn, và khiến anh hứng hơn bao giờ hết. “Có chuyện gì vậy?”, cô hỏi. “Anh không thích món ăn của mình à?”

Không, tôi chỉ muốn nhúng em trong nước sốt như món tôm ngon ngọt và rồi liếm sạch chúng trên người em thôi. “Tôi ổn”, anh lầm bầm. “Thức ăn rất tuyệt.”

Cô quan sát anh trong khi nhai một miếng thịt hào được cắt cẩn thận khác. “Vậy, người anh em Davy của anh cũng làm trong lĩnh vực thi hành pháp luật à?”

Anh cắt một miếng bít tết và chữa lại, “Thám tử tư.”

“Anh hay em trai anh?”

“Anh trai, hơn tôi hai tuổi.”

“Anh còn anh chị em nào nữa không?”

“Một đứa em trai nữa, kém tôi bốn tuổi. Tên là Sean.”

“Gia đình anh sống ở đâu?”, cô lịch sự hỏi.

Anh do dự, đang đưa dở một miếng tôm chiên lên miệng. “Em biết được bao nhiêu về gia đình tôi?”, anh hỏi. “Ed có bao giờ kể về tôi không?”

Ánh mắt cô trượt khỏi anh và màu đỏ càng đậm hơn trên mặt vô. “Thỉnh thoảng”, cô nói. “Ông nhận xét về tất cả đồng nghiệp và nói với mẹ. Nhưng ông không bao giờ nói với tôi. Tôi chỉ tình cờ nghe được. Hoặc có thể nói là nghe trộm.”

“Thế ông ấy nhận xét gì về tôi?”

Trông cô như bị mắc bẫy. “Ừm... một lần tôi nghe thấy ông nói lý do anh trở thành điệp vụ giỏi như thế là vì anh đã sống trong bí mật suốt cuộc đời. Nhưng tôi chưa bao giờ hiểu điều ông ám chỉ. Và khi tôi hỏi thì ông bảo đó không phải là việc của tôi.”

Anh bắt đầu cười toe toét. “Em hỏi ông ấy về tôi à?”

Cô cụp mắt xuống, cắt một con hào thành những hình vuông hoàn hảo, rồi trang nhã ăn một miếng. “Tôi rất tò mò. Dù sao thì ý của ông ấy là gì?”

Anh nhìn xuống miếng bít tết. “À, ừm, đó là một câu chuyện dài.”

Cô đưa một miếng hào nữa vào cái miệng căng mọng, gợi cảm của mình, mỉm cười khích lệ anh.

Anh uống một ngụm bia lớn và ngẫm nghĩ để bắt đầu một cách logic. “À... mẹ tôi chết năm tôi lên tám, Davy lên mười...”

Cái nĩa của cô rơi xoảng xuống đĩa. “Ôi, Chúa ơi, tôi xin lỗi”, cô nói. “Mọi chuyện thật tồi tệ với anh.”

“Phải, rất tệ”, anh thừa nhận. “Hai đứa em song sinh của tôi mới lên bốn...”

“Song sinh?” Cô tròn mắt. “Anh chưa bao giờ nói về cặp song sinh này.”

“Tôi đã từng có ba anh em trai”, anh giải thích. “Sean có một người anh em sinh đôi. Tên là Kevin. Nó đã mất mười năm trước. Đâm vào vách đá.”

Mắt cô mở to kinh hoàng. Cô lấy khăn ăn lau miệng. “Chúa ơi, Connor. Tôi không định gợi lại những ký ức đau đớn đó.”

“Và tôi cũng không định làm em đau lòng với một tấn bi kịch của Shakespeare”, anh nói dứt khoát. “Tôi đã mở đầu sai lầm. Xin lỗi. Bắt đầu lại nhé. Để tôi thử lại lần nữa. Vì thế bố và bốn anh em chúng tôi sống tách biệt ở vùng đồi núi phía sau Endicott Falls. Không biết em có biết nhiều về khu vực này không.”

Cô gật đầu. “Tôi biết Endicott falls. Cindy đang học đại học ở đó.”

“Tôi hiểu. Dù sao đi nữa, sau khi mẹ mất, bố tôi trở nên lẫn lộn. Ông là một cựu chiến binh ở Việt Nam và tôi không nghĩ những trải nghiệm trong chiến tranh đã tác động đến tinh thần ổn định của ông. Nhưng, khi

mất bà, ông mất luôn sự kiểm soát của bản thân. Ông dạy chúng tôi học tại nhà kể từ khi xe buýt của nhà trường không đi qua khu vực cách nhà chúng tôi khoảng hai mươi dặm. Chương trình dạy của ông mang tính... cá nhân”

Anh dừng lại, kinh ngạc. Thông thường anh luôn lảng tránh nói về thời thơ ấu kỳ lạ của mình. Những câu hỏi quen thuộc và lời đánh giá hấp tấp làm anh phát cáu. Nhưng ánh mắt quan tâm của Erin khiến nó trở nên dễ dàng hơn.

“Bố tin rằng sự kết thúc của nền văn minh nằm trong tay con người”, anh tiếp tục. “Ông đang chuẩn bị cho chúng tôi để sống sót khi trật tự thế giới bị sụp đổ. Nên cùng với việc học đọc, viết và làm toán là những trận đấu tay đôi, lịch sử xã hội và chính trị, làm vườn, săn bắn, theo dõi. Chúng tôi học cách chế tạo bom từ những vật dụng bình thường. Học cách làm thế nào để nướng thịt, thuộc da, ăn côn trùng, khâu vết thương. Tất cả mọi thứ cần biết sau sự sụp đổ. Sống sót giữa tình trạng hỗn loạn.”

“Thật đáng kinh ngạc”, cô nói.

Anh đâm dĩa sâu vào miếng bít tết. “Một lần, một nhân viên xã hội đã từng đến kiểm tra chúng tôi. Bố giấu chúng tôi trong đồng củi, nói với bà ấy là ông đã gửi chúng tôi đến sống cùng họ hàng ở vùng ngoại ô phía bắc New York. Rồi khuyên bà nên dự trữ dần đi là vừa. Làm người phụ nữ đó hoảng loạn và bỏ chạy.”

“Anh và các anh em nghĩ gì về chuyện đó?”

Anh nhún vai. “Bố là một người rất có sức lôi cuốn. Vô cùng thuyết phục. Và chúng tôi bị cô lập, không tivi, không đài báo. Bố không muốn chúng tôi bị tẩy não bởi các phương tiện truyền thông đó. Trong một thời gian dài chúng tôi tin tưởng hoàn toàn vào câu chuyện. Nhưng rồi Davy quyết định đi học ở trường trung học. Anh ấy nói với bố là sẽ nhận nhiệm vụ thăm dò lãnh thổ của kẻ thù, nhưng thực ra chỉ vì anh ấy liều lĩnh muốn gặp gỡ các cô gái.” Anh mỉm cười với ký ức đó rồi nụ cười nhanh chóng nhạt đi. “Thời điểm đó đã rất gần cuối đời bố. Ông bị đột quỵ cũng trong năm đó.”

Cô với tay ngang qua bàn và nắm lấy tay anh. Như có dòng điện chạy qua và cô rút tay về với một tiếng thì thầm nho nhỏ.

Anh nhìn chăm chú xuống tay mình, thầm ước cô lại đặt tay lên đó. “Đó có thể là những gì Ed muốn ám chỉ”, anh nói. “Thích nghi với cuộc sống, sau khi lớn lên ở một thế giới khác. Em sẽ mau chóng học được các kỹ năng sinh tồn.”

“Vậy chuyện gì xảy ra sau khi cha anh mất?”, cô hỏi.

“Chúng tôi chôn cất ông trên mảnh đất đó. Tôi không nghĩ như thế là hợp pháp, nhưng chúng tôi không biết điều đó. Davy tìm được công việc trong một nhà máy. Chúng tôi đùm bọc lẫn nhau cho đến khi tôi tốt nghiệp trung học, rồi Davy gia nhập lực lượng hải quân và tôi tiếp tục công việc trong nhà máy.” Anh nhún vai. “Chúng tôi sống dựa vào nó.”

“Anh bao nhiêu tuổi khi ông qua đời?”

“Davy mười tám, tôi mười sáu. Kevin và Sean thì mới mười hai.”

Erin cắn môi. Mắt cô ướt đẫm. Điều này làm anh lo lắng.

“Xem kìa, em không cần cảm thấy thương lại tôi”, anh quả quyết với cô. “Đó là một cách lạ lùng để lớn lên, nhưng không tệ. Vùng đất đó rất xinh đẹp. Tôi có các anh em đùm bọc. Tôi không lấy làm tiếc về những thứ bố đã dạy chúng tôi. Nếu mẹ không mất, tôi sẽ cho rằng mình vô cùng may mắn.”

Cô lén lút lau nhanh mắt và mỉm cười với anh, hỏi. “Trông bà thế nào?”

Anh ngẫm nghĩ một lúc. “Khi bà mất tôi còn rất nhỏ”, anh nói. “Tôi quên rất nhiều, nhưng không bao giờ quên nụ cười của bà. Bố tôi thuộc típ người ít nói, luôn ủ rũ nhưng bà có thể khiến ông cười. Bà là người duy nhất làm được điều đó. Sau khi bà mất, ông không bao giờ cười nữa.”

“Bà mất thế...”, giọng cô nhỏ dần. “Ừm, xin lỗi”, cô thì thầm. “Đừng bận tâm. Tôi không có ý...”

“Mang thai ngoài dạ con”, anh nói. “Chúng tôi sống cách bệnh viện quá xa. Lúc đó là tháng Một. Tuyết rơi ngập ba foot^[23]. Bà chết vì mất máu.”

Cô nhìn xuống, đưa khăn lên lau miệng.

“Tôi ổn”, anh không kiềm được lên tiếng. Chúa ơi, anh không định làm cô khóc. “Đừng quá đau lòng, chuyện xảy ra được gần ba mươi năm rồi.”

Cô sụt sịt, nhìn anh với nụ cười sưng nước, xấu hổ. Đôi mắt nâu vàng của cô đắm lệ.

Anh không định làm thế, nó chỉ tự nhiên xảy ra. Anh rướn người tới, chạm vào gò má trắng hồng, mịn màng của cô, bắt lấy giọt nước mắt đang lăn dài trên đó. Anh đưa tay lên miệng và nếm nó.

Một giọt nước mặn chát được tiết ra từ lòng trắc ẩn.

Niềm khao khát âm ỉ trong anh bỗng gầm lên và bùng nổ thành thứ gì đó to lớn hơn. Cô tránh xa khỏi anh, đôi mắt thông minh ướt đầm mở to cùng với sự cẩn trọng đầy nữ tính. Một tiếng loảng xoảng vang lên, nước tràn ra mặt bàn. Anh đang túm chặt khăn trải bàn, khiến cái ly nước thân dài bị đổ. “Ôi”, anh lầm bầm. Anh lấy khăn thấm vũng nước. “Xin lỗi.”

“Không sao”, cô lí nhí.

Họ ngừng lại một chút rồi tập trung vào đồ ăn còn lại trên đĩa. Tiếng nĩa khua lanh canh trong sự im lặng nặng nề khiến anh nhớ đến bố mình. Eamon McCloud không thể chịu đựng được những cuộc trò chuyện vớ vẩn trên bàn ăn. Ông tin rằng nên ngậm miệng trừ khi có gì liên quan để nói. Davy gần như lầm lì giống bố, nhưng sự im lặng bắt buộc rõ ràng là địa ngục với Sean – một đứa bé liến thoắng.

Nhưng Erin không được nuôi dưỡng bởi Eamon McCloud. Cô không biết cách đương đầu với sự im lặng khủng khiếp như anh. Cô hít một hơi thật sâu và thử lại lần nữa. “Vậy, anh em của anh tính tình thế nào?”

Quyết tâm của cô làm anh buồn cười. “Họ rất kỳ cục.”

“Tôi không nghi ngờ điều đó”, cô sôi nổi. “Họ đã lập gia đình chưa?”

“Chưa”, anh đáp. “Davy từng kết hôn một lần khi anh ấy còn trong quân đội. Chúng tôi chỉ biết chuyện khi anh ấy yếu lòng kể vào một đêm uống say. Tuy nhiên cô ấy đã gây ấn tượng sâu sắc cho anh ấy. Anh không bao giờ muốn người vợ nào khác nữa. Davy không bao giờ học được cách làm thế nào để vui vẻ. Anh ấy phải chăm sóc mấy đứa em nhỏ trong khi lẽ ra anh ấy phải được ra ngoài vui chơi, rồi ngay khi tôi đủ lớn để chăm nom

cho Sean và Kevin thì anh ấy tham gia chiến trường vịnh Ba Tư. Thế giới xung quanh Davy luôn âm ảm và nguy hiểm.”

“Còn Sean thì sao?” Cô nhắc nhở. “Anh ấy thế nào?”

Connor mỉm cười. “Hoàn toàn trái người với Davy. Tuyệt vọng nhưng theo hướng tích cực. Một kẻ hoang dã nhưng lại quá đẹp trai. Có sức thu hút các cô gái trẻ từ khi nó mới mười ba tuổi. Cực kỳ thông minh, giống Davy, nhưng lại có vấn đề với khả năng kiểm soát tính bốc đồng. Và mỗi khi chán nản nó sẽ gây ra rắc rối trầm trọng nào đó. Cuộc sống đối với Sean là một sân chơi rộng lớn và mọi thứ đều như trò đùa. Em đang cười gì thế?”

“Anh”, cô nói. “Tôi có thể thấy anh yêu anh em mình nhiều đến thế nào từ cách anh mô tả về họ.”

Anh nhìn xuống đĩa, băn khoăn một gã trai nên nói cái quái gì sau lời bình luận như vậy.

Erin chống tay lên cằm. “Nếu thế giới của Davy là âm ảm và nguy hiểm, thế giới của Sean là sân chơi lớn, thì thế giới của Connor là gì?”

Anh uống chỗ bia còn lại, mắt dán chặt vào cặp môi đỏ mọng của cô. “Câu hỏi này không liên quan đến chuyện đó.”

Nhân viên phục vụ tới và bắt đầu thu dọn chén đĩa. “Món tráng miệng đặc biệt tối nay là bánh táo Hà Lan cùng kem vani tự làm”, cô ta giới thiệu với họ.

Họ nhìn nhau. “Dùng thử nhé”, Connor nói.

“Nếu anh ăn”, cô đáp.

Connor tươi cười với cô phục vụ. “Cho hai suất.”

Chiếc bánh rất ngon. Táo thơm, ngọt và có mùi vị của bơ, lớp vỏ giòn tan, bị bóp vụn, trộn lẫn với kem đang tan chảy thành một món lộn xộn ngon tuyệt.

Erin nhắm mắt và xuýt xoa hài lòng mỗi khi cô đưa thìa lên cái miệng xinh xắn, mút sạch để khi rút ra nó trở nên bóng loáng, lịch sự. Mọi thứ thuộc về cô đều quyến rũ anh, khiến anh căng thẳng, dù là thứ vô thưởng vô phạt nhất.

***

Erin liếc trộm anh trong thang máy, khiếp sợ bởi cái nhìn dữ tợn trên mặt anh. Quyết định quyến rũ Connor McCloud đã được ký, đóng dấu nhưng hành động thực tế vẫn còn là một dấu hỏi đáng sợ. Cô cho rằng đã có một vài tiến triển khi anh cởi mở về gia đình mình, nhưng khi cô bắt đầu khóc lóc om xòm như một con ngốc thì anh lại im thin thít như cũ. Chỉ nghĩ về mẹ anh thôi cũng khiến cổ họng cô nghẹn đắng.

Trông anh có vẻ căng thẳng, gần như giận dữ, cơ hàm rung rung. Anh đi trước cô đến gần cửa, ra hiệu cho cô đứng chờ rồi rút khẩu súng từ thắt lưng ra. Anh kiểm tra phòng một lượt rồi mới cho cô bước vào, lẳng lặng lắp lại cái thiết bị kỳ lạ anh đã gắn trên cửa ra vào và cửa sổ.

“Chúng là gì thế?”, cô hỏi.

“Chuông báo động. Tôi lấy từ chỗ Seth – bạn tôi. Cậu ta gọi chúng là những kẻ chỉ điểm.”

“Quả là một pháo đài”, cô lầm bầm.

Ánh mắt anh cứng rắn. “Chúng không gây hại.” Anh bật công tắc, tia sáng nhỏ xíu màu đỏ trên thiết bị bắt đầu chớp chớp.

Cô cảm thấy rất xấu hổ. Cô sẽ không bao giờ đủ can đảm lại gần anh trong khi anh hung dữ như thế này.

Anh ném áo khoác lên giường. “Em có cần nhà tắm trong vài phút nữa không? Tôi muốn tắm qua một chút.”

“Cứ tự nhiên”, cô đáp.

Anh biến vào phòng tắm. Cô lẳng nghe tiếng nước chảy. Anh không khóa cửa. Nếu thực sự là cô gái hư hỏng, táo bạo chuyên quyến rũ đàn ông, cô chỉ cần lột hết quần áo và tham gia cùng anh.

Rồi sao nữa? Cô có đủ loại tưởng tượng, nhưng lại rất ít kinh nghiệm thực tiễn. Vòi hoa sen chảy mạnh, giống như những hạt mưa đang đập vào cửa sổ rộng lớn hay như những con sóng đập vào bờ biển bên dưới. Cô vùi mặt vào lòng bàn tay, rên rỉ thất vọng. Cơ thể cao lớn, tuyệt đẹp của anh đang trần như nhộng và ướt đẫm trong đó. Còn cô thì vẫn đang ngồi đây.

Vài phút sau Connor đi ra, mặc quần jean và áo thun, tóc rối bù quanh vai. Anh lục lọi trong túi đồ cá nhân, lôi ra một chiếc lược nhỏ với một

phần ba số răng bị gãy. Anh giật mạnh tóc mình. Erin do dự bởi âm thanh phản đối của mớ tóc bị kéo căng và đứt gãy. “Ồi! Dừng lại.”

Anh giật mình. “Dừng cái gì?”

“Dừng hành hạ tóc như thế! Anh sẽ làm hỏng nó đấy!”

Anh nhìn cô hoài nghi. “Ừm, tôi thường chải tóc như thế mà Erin”

Cô phẩy tay về phía anh. “Tóc anh bị khô và chẻ ngọn là do anh sử dụng cái lược khủng khiếp ấy. Tôi đã để tóc dài từ nhỏ nên biết rõ phải chăm sóc và không nên làm gì với nó.”

“Nhưng nó đang rối bù. Tôi nên làm gì? Cuốn lộn à?”

“Anh đã từng xem chương trình quảng cáo chăm sóc tóc trên tivi chưa?”

“Tôi không bao giờ có thói quen xem tivi.” anh thừa nhận.

Cô trượt xuống giường, mở vali. “Anh cần một hộp chăm sóc tóc chuyên dụng đấy. Và anh thật may mắn vì tôi luôn mang theo một ít.”

Anh nheo mắt. “Ừm, Erin. Tôi không biết nói gì về chuyện này, nhưng tôi thực sự không thuộc loại cần chăm sóc tóc chuyên dụng.”

“Vậy thì có vẻ anh cũng không thuộc kiểu nên để tóc dài”, cô nói. “Có muốn tôi cắt ngắn không? Tôi có mang theo kéo xịn đấy?”

“Ồi, Chúa ơi”, anh lẩm bầm.

“Chọn đi”, cô nhấn mạnh. “Một trong hai cái.”

Anh lùi lại một bước. “Em đang làm tôi sợ đấy.”

Cô lôi hộp đồ nghề ra khỏi vali. “Dừng sợ, Connor. Chỉ cần nhượng bộ thôi. Anh không thể kiểm soát mọi thứ, nhớ không? Anh sẽ chỉ tự làm tổn thương chính mình.” Cô giật mạnh mấy cái kéo ra. “Voilà!^[24]”

“Thật không công bằng. Dừng ném trả lời nói của tôi vào mặt tôi như thế.”

“Ồ, đừng ngớ ngẩn thế chứ.” Cô cảm thấy cân bằng hơn vì bây giờ cô có mục tiêu mới. Nó khiến cho tính hách dịch tự nhiên của cô hiện ra trên mặt. “Xoa dầu dưỡng lên tóc sẽ chỉ giúp nó mềm và bóng hơn. Nó sẽ không ảnh hưởng tới sự cương cứng của anh đâu.”

“Hứa chứ?” anh hỏi.

“Được”, cô đáp bừa. “Tôi hứa.”

Một tia sáng nóng rực lóe lên trong mắt anh. “Muốn thử không?”

Bàn tay cô độ nhiên tê liệt làm mấy cây kéo tuột ra và rơi xuống giường. Có, cô đã muốn nói thế, chúng ta hãy thử ngay bây giờ đi.

Nhưng cô không thể thốt nên lời. Sự im lặng càng trở nên nặng nề hơn.

Anh chớp mắt. “Xin lỗi, hãy quên điều tôi vừa nói đi.”

Anh ngồi xuống giường. Cô nhìn chăm chăm vào tấm lưng rộng lớn, vào mái tóc dày, rối bù, ướt nước màu vàng sẫm mà cô luôn mơ ước được luồn tay vào đó. Cô rất muốn được quan tâm và chăm chút cho anh. Chỉ vài điều anh ủi, nhỏ nhoi, dù không đáng kể.

“Connor. Hãy để tôi làm chuyện này”, cô nài nỉ. “Hãy để tôi sửa sang tóc cho anh.”

Anh ngập ngừng và thở dài. “Ôi, chết tiệt.”

“Tuyệt vời.” Erin vội vã hành động, tập hợp kéo, dầu gội, dầu dưỡng, xô đựng đá bằng nhựa và lược. Cô hất tung đôi giày ở chân, đá mạnh cửa phòng tắm ra. “Vào đây nào. Chúng ta sẽ bắt đầu ngay.”

Anh đứng đợi ở cửa trong khi cô xả nước ấm vào bồn tắm. Cô gấp một cái khăn tắm, phủ lên thành bồn bằng sứ để không làm lạnh lưng anh.

“Tôi có thể tự làm được.” Giọng anh căng thẳng. “Chỉ cần bảo tôi phải làm như thế nào.”

“Không, tôi muốn làm”, cô rối rít. “Cởi áo thun ra, nó sẽ bị ướt đấy.”

Anh do dự lâu tới nỗi có ngược lên nhìn anh, khó hiểu.

Khuôn mặt anh căng thẳng, khổ sở. Anh đang túm chặt mép áo hệt như một cậu bé nhút nhát.

Cô vuốt phẳng cái khăn tắm. “Connor, có chuyện gì thế?”

Anh không thể nhìn vào mắt cô. “Bây giờ trông tôi không được ổn lắm. Các vết sẹo. Chúng, ừm... trông rất kinh khủng.”

Chúa kính mển, mìa mai làm sao. Anh không tự tin về cơ thể mình. Cô che giấu những giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống bằng một nụ cười gượng gạo.

Cô bước anh về phía anh, chộp lấy mép áo và kéo ngược lên.

Anh túm chặt tay cô. “Erin, tôi...”

“Suyt”, cô dễ dàng. “Giơ tay lên nào.”

Anh để cô cởi áo ra. Hơi thở của cô nghẹn lại trong phổi. Anh đẹp một cách đáng kinh ngạc. Không chút mờ thừa, nở nang và gân guốc hết một chú ngựa đua, các cơ bắp của anh săn chắc, dẻo dai, từng đường viện sắc mịn nổi rõ dưới lớp da vàng mịn màng của anh. Các vết bồng chằng chịt ở vùng xương sườn, vai trái, cánh tay và bàn tay anh. Nó khiến cô ớn lạnh nhận ra anh đã gần với cái chết thế nào. “Chúa ơi, Connor”, cô thì thầm.

“Tôi đã nói rồi.” Giọng anh nhạt nhẽo. “Ghê tởm quá hả?”

Cô lướt tay ngang qua vai anh. Anh né xa ra.

“Tôi xin lỗi. Vẫn còn đau à?” Cô lo lắng.

Anh lắc đầu. Anh vẫn không dám nhìn vào mắt cô.

Cô muốn ghi nhớ từng chỗ lõm bằng tay và bằng miệng. Vết sẹo làm tăng vẻ đẹp nam tính của anh, chứ không phải cay đắng.

Cô có thể rướn người tới và đặt môi lên vòm ngực cứng rắn của anh ngay lúc này. Cô loạng choạng lùi lại một bước. “Ngồi vào bồn và ngả đầu ra sau.” Giọng cô run run.

Anh làm theo, ngả đầu ra sau, duỗi dài chân về phía trước. Cô bước vào bồn, ngồi lên thành, cạnh anh.

“Trước tiên tôi sẽ gội đầu cho anh”, cô nói với anh.

Anh rướn mày. “Tôi vừa gội xong mà.”

“Không phải với dầu gội của tôi.” Cô nhắc cái xô đá lên, từ từ dội nước ấm lên tóc anh. “Ngả ra sau nữa đi, tôi có thể giữ được đầu anh trong tay tôi.”

Cô cẩn thận vặt khô tóc anh, đứng lên. “Đã đến lúc chải đầu và cắt tóc”, cô thông báo. “Phiền anh ngồi lên thành bồn nào.”

Anh nhăn nhó. “Nhất định phải làm à?”

“Anh đã chịu đựng đến bây giờ rồi, đừng quá xúc động khi sắp kết thúc như thế chứ.”

Anh nhắc người lên. “Em không định biến tôi thành một con chó bông chứ hả?” Anh cắn nhần. “Nó đủ dài để buộc túm đuôi ngựa. Vì Chúa, chúng dài như nhau. Hơn nữa, nó khiến tôi phát điên.”

“Đừng lo lắng”, cô nói. “Hãy tin tôi. Tôi rất giỏi trong chuyện này.”

Cô cài lược vào mái tóc anh và chải theo hình nan quạt trên bờ vai rộng lớn của anh. “Tôi sẽ cắt ngắn đến vai, như thế sẽ bỏ đi toàn bộ phần chẻ ngọn. Đường rẽ ngôi của anh đâu?”

Anh vắn vẹo, bối rối. “Cái gì của tôi?”

“Đường rẽ ngôi tóc của anh”, cô giải thích. “Nó sẽ làm thay đổi cách cắt.”

“Chúa ơi, phức tạp quá. Nó có thể ở bất cứ chỗ nào mỗi khi tôi kéo mạnh tóc ra sau. Thực sự tôi chưa bao giờ để ý.”

“Chúa ơi, anh đúng là hết thuốc chữa”, cô cắn răng.

Cô cắt tóc cho anh chậm rãi, đúng cách thức. Cô cố tình cắt lâu nhất có thể, như vậy cô sẽ được ở gần bên anh thêm chút nữa, nhưng cuối cùng cô cũng phải đứng lên, vượt một lượt quanh tóc anh. “Xong rồi”, cô nói. “Bây giờ chỉ còn sấy khô nữa và anh sẽ xong xuôi.”

Anh lùi lại sợ hãi. “Kinh tởm. Đó chính là điều tôi lo lắng.”

Cô vung vẩy cái máy sấy. “Nhưng Connor, nó chỉ là...”

“Bỏ thứ đó ra xa khỏi tôi trước khi em làm cả hai bị điện giật chết.”

“Anh thật trẻ con.” Cô quét gọn đám tóc bị cắt xuống, vứt vào sọt rác và nhanh chóng ra khỏi phòng tắm. Cô cúi thả ném những chai lọ nhộp nháp, dính đầy tóc vào túi đồ, khác hẳn bản tính khéo léo, gọn gàng thường thấy của cô. Cô đang hết sức giận dữ với bản thân. Nhiều thời cơ đã đến nhưng cô lại để chúng đi qua, cái nọ tiếp sau cái kia. Ngu ngốc. Hèn nhát.

“Erin!”

Cô quay lại. Anh đang dựa vào khung cửa phòng tắm, vẫn cời trần đến thắt lưng. Phần tóc phía sau được chải gọn gàng làm nổi bật lên vẻ đẹp khắc nghiệt, sắc cạnh trên khuôn mặt anh. Cô lúc sâu xuống giường, run rẩy. “Sao?”

“Em thật sự rất tốt bụng. Rất đáng yêu. Cảm ơn.”

“Không có gì,” cô lí nhí.

Đáng yêu. Anh ấy nghĩ rằng cô rất đáng yêu. Và tốt bụng nữa. Nó giống như một niềm say mê xấu xa. Cô cố nuốt nhưng nó không chịu trôi xuống.

Mọi người đã luôn khen ngợi cô như thế. Bất cứ lúc nào cô cũng luôn là một cô bé ngoan giả tạo, cố gắng trở nên hoàn hảo và làm cho thế giới của mẹ và bố hòa hợp với nhau. Bởi vì họ không thể hòa hợp được và cần tất cả mọi sự giúp đỡ.

Đáng yêu và tốt bụng. Tôn trọng, lịch sự và hiếu học. Luôn đạt điểm A, nằm trong top các sinh viên ưu tú, không chút khuyết điểm, hết sức trong trắng.

Cô không thể chịu đựng thêm nữa.

“Ừm... Erin? Tôi nói gì sai à?”

Cô nhìn anh dửng dưng. “Không, tất nhiên là không. Tôi, ờ, cần dùng nhà tắm một lát, nếu anh không phiền.”

Anh gật đầu. Nụ cười của anh vô cùng ngọt ngào khiến cô bàng hoàng. Cô chụp lấy túi đồ trang điểm, bộ đồ ngủ và lật đật đi vào nhà tắm trong lúc cô vẫn còn chút kiểm soát khuôn mặt mình.

Cô nhắm nghiền mắt dưới những tia nước từ vòi hoa sen. Cô sẽ làm chuyện gì đó hết sức ấn tượng để phá vỡ câu thần chú tồi tệ này. Trường hợp đáng sợ nhất là anh sẽ chỉ cười vào mặt cô.

Không. Connor lỗ mãng và thẳng thừng, nhưng không phải người tàn nhẫn. Nếu không muốn cô, có lẽ sẽ rất khó khăn cho anh để từ chối. Nhưng điều ấy sẽ không giết chết họ. Cả hai sẽ vượt qua được.

Cô tắt vòi hoa sen. Nhưng có thể nó sẽ giết chết cô. Tuy thế ngay cả viễn cảnh xấu hổ đến chết cũng không phải lý do bào chữa cho sự nhát gan. Cô lau người, mặc đồ lót và quần áo ngủ. Cô đặt tay lên nắm đấm cửa... rồi sững lại.

Cô đã mua bộ đồ ngủ này bởi vì nó giống như trang phục trong một tiểu thuyết tình cảm về thời Nhiếp chính^[25], mỏng nhẹ như tơ, kiểu dây buộc rất lãng mạn. Nhưng lại rất trong sáng. Không đủ gợi cảm để đưa ra lời tuyên bố ngấm như cô mong muốn. Ngay cả bộ đồ lót bằng vải bông màu trắng cũng thế. Nếu muốn một đi không trở lại thì cô phải liều lĩnh. Dù sao thì ngay khi bước qua cánh cửa này cô sẽ im lìm như một bức tượng.

Nếu cần phải gửi một thông điệp thì tốt nhất đó là một thông điệp không lời.

Cô cởi bộ đồ ngủ ra, treo lên mắc. Cởi đồ lót ra, mặc vào rồi lại cởi ra. Ngón tay cứng đờ của cô đang túm chặt nắm đấm cửa thì cô nhớ ra mái tóc. Cô gỡ búi tóc và để nó xõa xuống vai.

Cô nhìn chăm chăm vào gương. Trần truồng, tóc buông xõa có thể coi là gợi cảm. Quá tệ, cô đã bỏ túi đồ trang điểm trên giường. Không có sự trợ giúp của thứ đồ quý giá đó, cô đành phải để tự nhiên vậy.

Cơ hội tốt hơn để quyến rũ anh có lẽ sẽ không bao giờ đến nữa. Và có thể cô không có tài năng, nhưng ờ, phải chăng cô có động lực. Cô cố hít một hơi thật sâu, nhưng không có tí không khí nào lọt vào phổi.

Cô mở cửa ra, bước vào phòng.

Chương 8

Connor quay lại khi nghe tiếng cửa mở.

Sự im lặng bàng hoàng của anh khiến cô cảm thấy vừa cô đơn vô cùng, vừa lỏa lồ khủng khiếp, như thể cô đang trần truồng đứng trên sân khấu trước một đám đông rì rầm, còn đôi mắt rực lửa của Connor là ánh đèn rọi thẳng vào cô. Sự im lặng tiếp tục kéo dài. Anh há miệng. Rồi ngậm lại. Yết hầu của anh nhấp phồng.

“Ôi chúa ơi”, giọng anh khản đặc. “Em đang làm cái quái gì thế?”

Đầu tiên là môi, rồi đến toàn bộ hàm cô run cầm cập. “Tôi không biết”, cô thều thào. Chính cô cũng không biết mình đang làm gì. Nhưng dù gì thì rõ ràng đó cũng là một hành động sai lầm.

Phải, đây chính là điều đã xảy ra. Một kịch bản tồi tệ. Những lúc như này chính là cơ hội để một cô gái thể hiện bản chất thực sự của mình. “Tôi sẽ, ừm, mặc lại quần áo ngay”, cô lầm bầm. “Thứ lỗi cho tôi.”

Nước mắt đầm đìa lúc cô quay người lại. Cô lao người về hướng mà cô thực sự hy vọng đó là cửa phòng tắm.

Anh ôm chặt cô từ phía sau, xoay tròn và ép chặt cô vào tường. “Không cần vội thế. Chết tiệt, chờ một phút nào.”

Khuôn mặt giận dữ của anh chỉ cách mặt cô vài inch. Bộ ngực trần của anh áp sát hai núm vú cô. Cô mở miệng nhưng không thốt nên lời. “Tôi...”

“Đừng có khoả thân tung tăng ra ngoài phòng tắm chỉ để trêu ghẹo tôi như vậy!”

Cô hỗn hển. “Nhưng tôi... nhưng tôi nghĩ...”

“Sao? Em nghĩ gì hả? Rằng trần truồng, nghênh ngang trước mặt tôi là một trò giải trí hay ho? Một trò đùa cợt buồn cười, hả? Đung đưa miệng mời trước mũi tôi và nhìn tôi lao đầu xuống hả?”

Cơn thịnh nộ không thể lý giải được của anh khiến cô hoang mang.
“Connor, tôi...”

“Đừng có khiêu khích tôi kiểu này, Erin... Đừng... có... làm thế.”

Cuối cùng cô cũng tìm lại giọng nói của mình. “Anh hiểu nhầm rồi.”

“Nhầm thế nào? Nói to lên. Tôi không nghe thấy gì cả.”

Cô đẩy mạnh vào ngực anh, nhưng anh không nhúc nhích. Như thể anh đã mọc rễ vào nền nhà. “Đừng hét vào mặt tôi!”

“Nói rõ ràng đi, Erin.” Giọng anh nhẹ nhàng nhưng vẫn đầy hăm dọa.
“Tôi sai thế nào?”

Cô cố che ngực nhưng anh đã chộp lấy tay cô, kéo ra hai bên và găm chúng vào tường. Anh sáp lại gần hơn. “Không đời nào, Erin. Đây là ý tưởng của em. Hãy chịu trách nhiệm về nó.”

Cô trừng trừng nhìn thẳng vào anh. “Tôi chỉ muốn...” Cỗ họng thít lại và cô cố gắng lần nữa. “Tôi muốn....”

“Cái gì? Em muốn cái gì? Em đang chơi trò điên rồ gì với tôi?”

“Đừng nguyên rủa tôi! Tôi không chơi trò gì hết! Tôi muốn anh!”

Khuôn mặt anh đờ đẫn, “Hả?”

“Tôi muốn anh!” Cơn giận dữ đã tiếp thêm sức mạnh cho cô giật tay ra. “Chúa ơi, Connor! Quá khó khăn để nhận ra điều đó sao? Tôi có cần nói rõ ràng hơn không? Tôi phải làm gì đây, gửi tin nhắn cho anh hả?”

“Tôi?”, anh lặp lại.

Cô đẩy mạnh vào bộ ngực nóng như lửa của anh, lần này anh loạng choạng lùi lại. “Phải, chính là anh! Đồ ngốc! Tôi không hiểu sao anh lại lỗ bịch như thế!” Cô nhào vào phòng tắm. “Bỏ qua đi. Đừng bận tâm. Tôi hứa sẽ không bao giờ...”

“Mẹ kiếp, không.” Anh túm hai vai và kéo cô quay lại đối diện với anh. “Chúng ta sẽ không bỏ qua chuyện này. Không đời nào.”

Cô đã hy vọng chuyển từ một giai điệu êm ái sang một điệu nhảy gợi cảm, mà Connor sẽ dẫn dắt còn cô sẽ làm theo chỉ dẫn của anh, che giấu sự vụng về, không thông thạo của mình. Nhưng chuyện không xảy ra theo cách đó.

Anh đã rất tức giận. Một cơn rùng mình bởi nỗi khiếp sợ ban sơ pha lẫn thích thú chạy khắp người cô. “Nhẹ tay một chút, làm ơn”, cô thì thầm. “Anh đang làm tôi đau.”

Tay anh lập tức rời ra. “Xin lỗi”, anh cộc cằn nói.

Cô xoa xoa vết hằn do ngón tay anh để lại. “Anh làm tôi sợ.”

Anh lắc đầu kèm theo tiếng cười khan đầy mỉa mai. “Phải, em cũng doạ tôi chết khiếp.”

“Bố nói là anh có bộ thần kinh thép. Tôi không nghĩ một cô gái khoẻ thân lại có thể khiến anh sợ hãi.”

Anh buông một tiếng thở dài rời rạc. “Phụ thuộc vào cô gái nào. Chúa ơi. Nhìn em kìa”, anh dịu dàng. “Thân hình em đẹp tuyệt.”

Cô đỏ mặt. Anh ngọt ngào và lịch sự làm sao khi để mắt đến cơ thể hoàn toàn bình thường của cô. “Ừm, cảm ơn.”

Anh nhìn chăm chăm như bị thôi miên. Cơn xúc động đốt cháy hai gò má của anh. Cô rướm người, chạm vào đó bằng mấy đầu ngón tay. Các cơ mặt anh co giật liên tục bên dưới làn da nóng rực, mềm mại.

Cô khám phá cổ rồi đến vai và vòng tay quanh eo anh, thở dài lúc cơ thể họ chạm vào nhau. “Em cũng thích cơ thể anh”, cô thì thầm. Cô lướt tay dọc theo các múi cơ, xương và vết sẹo. Cái vuốt ve như có như không của cô khiến anh rùng mình, thở hỗn hển.

Anh ngập ngừng đặt tay lên vai cô. “Anh không biết nên để tay ở đâu.”, giọng anh run rẩy. “Em quá mềm mại và ấm áp. Em còn khoẻ thân nữa. Mọi chỗ.”

“Thế thì hãy chạm vào mọi nơi trên người em”, cô nói.

Anh luồn tay vào tóc cô và để mặc nó trượt theo chiều dài mượt mà của mái tóc. “Anh đang mơ phải không? Hãy cho anh biết đây không phải là giấc mơ đi.”

“Được.” Cô lướt tay qua lưng vào nhéo mạnh vào hông anh. “Thế nào?”

Anh vùi mặt vào mái tóc cô, cười khẽ. “Anh tin rồi”, anh nói. “Erin trong mơ của anh không bao giờ làm thế.”

Ý nghĩa của những lời này thấm vào cô. “Erin trong mơ?, cô thì thầm. “Tức là trước đây anh đã từng nghĩ về em à?”

“Chúa ơi, tất nhiên. Anh đã thèm muốn em trong nhiều năm.” Tay anh lang thang khắp người cô, táo bạo và khao khát. Cô áp khuôn mặt nóng rực, tươi cười vào ngực anh. “Em cá là Erin trong mơ của anh không bao giờ véo vào mông một người đàn ông nhỉ?” Cả người cô bắt đầu run lên vì trận cười không kiểm soát được. “Em cá cô ta trông như một con búp bê sứ hoàn hảo với đôi giày da màu đen bóng lộn và không bao giờ đi nhầm tất phải không?”

Anh cau mày, bối rối. “Sao?”

“Em cá cô ta là một kẻ ăn nói vòng vo, ngốc nghếch và luôn nghe lời cô giáo. Em cá cô ta không bao giờ dọa một anh chàng sợ đến chết khiếp bằng cách trần truồng nhảy ra khỏi nhà tắm. Nhưng đoán thử xem, Connor. Hãy tạm biệt cô nàng Erin trong mơ của anh đi. Cô ta đã là quá khứ rồi. Không còn Tiểu Thư Tốt Bụng nữa. Em xin kiếu.”

“Xem nào!”, anh tỏ ra thích thú. “Có phải em định mặc váy ngắn bằng da, đi giày mười lăm phân và cướp nhà băng không?”

“Không. Em sẽ quyến rũ anh”, cô thông báo.

Một nụ cười hài lòng sáng bừng khuôn mặt anh. “Anh phải run vì điều đó đấy. Nhưng để em thoải mái hơn thì Erin trong mơ của anh không bao giờ đi giày da bóng. Cô ấy luôn luôn thoải thân. Làn da mịn như kem luôn ẩm ướt và hồng hào.”

“Ôi trời”, cô thở gấp. “Thật sao?”

Anh gật đầu. “Quay lưng lại nào.”

Cô giật mình vì mệnh lệnh đột ngột này. “Sao cơ?”

Anh ôm lấy bờ mông cong tròn của cô. “Cặp mông em luôn khiến tôi phải điên. Quay lại đi, ngay đây. Đứng trước gương. Anh muốn nhìn vào đó.”

Thật lố bịch sau tất cả những điều táo bạo cô đã làm mà mặt cô vẫn nóng rùng rục. “Em... nhưng nó, à quá to. Cindy luôn chọc ghẹo và tặng em một đĩa Để mông săn chắc^[26] vào dịp Giáng Sinh, và em...”

“Cindy có thể gắn thép vào cái móng gầy gò của con bé nếu muốn. Anh thích cái móng tròn trịa, xinh đẹp của em. Em là người đã cởi bỏ quần áo vì anh, Erin. Anh đã lén lút nhìn trộm móng em nhiều năm qua. Bây giờ anh mới có cơ hội được chiêm ngưỡng nó thật lâu. Nên hãy quay lại đi. Nào.”

Cô không quên tính mệnh lệnh ẩn chứa trong giọng nói lười biếng, gợi cảm của anh. Và anh nói đúng. Đây là ý tưởng của cô. Cô quay lưng lại phía anh.

Anh siết chặt eo và nhẹ nhàng đẩy cô về phía trước. Cô cong người, chống tay trên mặt cái bàn thấp. Gương mặt cô chuyển thành màu hồng tươi.

Connor mỉm cười – một nụ cười nóng bỏng, đầy nhục dục khiến các cơ ở hai đùi cô co thắt. Tư thế anh yêu cầu cô thực hiện là một lời mời mọc rõ ràng.

Anh đang thử cô. Hai tay cô run rẩy. Cô không nhúc nhích. Cô không phải là kẻ nhát gan. Không đời nào. Cô đã đi quá xa rồi.

Anh kéo cô đứng thẳng, áp lưng vào người anh, vòng tay ôm chặt quanh eo cô khiến phần đàn ông cứng nhắc của anh đè mạnh vào móng cô. “Em khiến anh không thể làm điều đúng đắn”, anh lẩm bẩm.

Cô nỗ lực tập trung chú ý. “Điều đúng đắn? Là gì vậy?”

“Không chạm vào em”, anh gầm gừ. “Anh đã ép buộc em vào toàn bộ chuyện này. Dù dễ em đẩy anh lún sâu vào tình huống ngu ngốc này.”

“Chờ chút nào. Ai quyến rũ ai chứ? Anh đã tán thành chuyện này, ngài Connor McCloud Luôn-Làm-Điều-Đúng-Đắn-Bằng-Mọi-Giá?”

“Đó không phải là vấn đề.”

Cô hất cằm lên. “Em nghĩ đó chính là vấn đề? Anh đang bị nhầm lẫn thảm hại về cái gì mới là đúng, Connor.”

Môi anh cong lên. “Thật sao?”

“Điều đúng đắn anh nên làm là thoả mãn ham muốn xác thịt của em”, cô nói. “Đó là câu trả lời hợp lý duy nhất cho tình huống này.”

Một nụ cười tán thưởng từ từ nở trên mặt anh. “Chà. Erin trong mơ cũng chưa bao giờ nói như vậy.”

“Tạm biệt Erin trong mơ đi. Xin chào Erin thực tại. Hãy làm quen với chuyện này.”

“Ồ, anh cũng đang dần thích nghi”, anh cam đoan với cô, “Lúc đầu em đã khiến anh ngỡ ngàng, nhưng anh sẽ rất nhanh chóng quen với Erin thực tại cứng đầu.” Anh ôm trọn bộ ngực cô. “VẬY, hãy nói cho anh ham muốn của em đi, cưng. Anh sẵn lòng phục vụ em bằng bất kỳ cách nào.”

Cô ngật ngừng và quyết định nếu giả vờ biết rõ những gì mình đang làm sẽ khiến mọi chuyện căng thẳng hơn. “Em không chắc lắm”, cô thừa nhận. “Em đã hy vọng, anh sẽ có vài ý tưởng.”

Anh khịt mũi. “Ồ, anh biết chính xác mình muốn làm gì. Chỉ có một vấn đề, anh không có bao cao su.”

Mắt cô mở lớn. Cô hoàn toàn quên mất chi tiết nhỏ nhưng lại rất cần thiết này.

“Anh không mong sẽ có cơ hội được ngủ với em khi đến đây”, anh nói thô lỗ. “Thậm chí anh còn không cho phép mình nghĩ về nó nữa. Anh không thể tin mình lại có cơ hội làm tình với em và anh đã thổi bay mất nó.”

Cô cắn môi do dự. “Chúng ta không thể... làm nó bằng mọi cách à?” Cô hỏi. “Em đã từng nghe nếu người đàn ông dừng lại đúng lúc, rằng...”

“Về lý thuyết, chắc chắn.”

Cô vội vàng, hăng hái trình bày ý tưởng khi nó vẫn còn hiển hiện trong đầu. “Chu kỳ của em đều đặn và nó vừa hết đêm hôm kia, vì thế có lẽ em sẽ không...”

“Có lẽ là từ khoá quan trọng. Nhưng anh không thể hứa chắc sẽ rút ra kịp thời.”

Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu cô. “Em xin lỗi, em nên nói điều này sớm hơn. Nếu anh đang nghĩ về vấn đề an toàn thì em có thể tóm lược lịch sử tình dục của em, dù làm gì em cũng luôn dùng bao cao su, nên...”

“Không, Erin. Thực sự đó là điều bận tâm cuối cùng của anh”, anh dụi dàng. “Nhưng nhân tiện đang bàn về chủ đề này, anh cũng luôn chú trọng vấn đề an toàn. Kết quả xét nghiệm lần cuối trước khi anh bị hôn mê đều

âm tính. Và anh cũng không quan hệ với bất kỳ ai trong thời gian dài trước đó. Vì vậy, ừm... chỉ để em biết.”

“Cảm ơn anh”, cô thì thầm. “Đó là quãng thời gian rất dài.” Tất nhiên không dài bằng thời gian cô sống độc thân, nhưng cô là một cá biệt. “Vậy, chúng ta có thể, ừm, làm những chuyện khác không?”

Nụ cười của anh thật chậm rãi, gợi cảm, tàn nhẫn. “Ồ, được, chuyện gì nào?”

“Ồ, có rất nhiều khả năng.” Cô cố tỏ ra tự nhiên.

“Liệt kê cho anh vài khả năng”, anh dịu dàng nói. “Nói cho anh cái em thích nhất.”

Cô cụp mắt xuống, thì thầm. “Em không biết.”

Anh kéo cô vào lòng. “Đó là điều anh đã nghĩ.”

Cô giấu mặt vào ngực anh. Anh quấn tóc ở gáy cô vào tay và kéo cô ngã ra sau. “Em có thể thành thật với anh vài chuyện không, Erin?”, anh hỏi. “Bởi vì anh sẽ phát điên nếu không được biết.”

Cô bắt gặp ánh mắt dò xét của anh. “Chuyện gì?”

“Những lần quan hệ tình dục em vừa kể, có phải cùng với Georg Luksch không?”

Cô vặn người, thoát ra khỏi vòng tay anh. “Em chưa bao giờ để cho gã khốn đó chạm vào người! Sao anh lại có thể hỏi em câu đó?”

“Đừng nóng nảy”, anh xoa diu. “Anh không trách móc em nếu em đã từng. Không ai có quyền trách em. Một gã trai trông như...”

“Như cái gì?” Cô nhào tới cạnh va li, lục lọi bộ đồ nào đó để mặc bằng các ngón tay lập cập. “Hắn giống một gã trai bao! Hắn không quan tâm tới tôi tí ti nào!” Cô tìm thấy mấy chiếc quần lót bằng vải bông, xỏ chân rồi xốc mạnh lên người.

“Ồ, thôi nào. Gã khốn đấy trông giống hệt người mẫu quảng cáo của hãng Calvin Klein mà.”

“Không, ngay cả trước những gì anh đã làm với hắn!”

Anh nhăn nhó. “Anh xin lỗi đã để em chứng kiến chuyện đó. Nhưng anh không áy náy về điều mình đã làm.”

“Bất cứ chuyện gì”, cô gằn giọng. “Hãy nghĩ về cái anh muốn, Connor. Tôi không quan tâm. Tôi đã bị hãm hiếp, làm ô uế, dơ bẩn. Tôi đã làm mọi thứ có thể với hắn. Tôi bị huỷ hoại hoàn toàn. Được chưa? Giờ anh thoả mãn chưa?”

Cô lôi ra một cặp quần dài từ va li và ngồi xuống giường để mặc vào. Connor giật khỏi tay cô, ném chúng ra xa rồi đè ngửa cô xuống giường. Phần thân trần, nóng bỏng bên trên của anh đè nặng lên người cô. “Nhắm nhí. Nhìn vào mắt anh, Erin.”

Cô vùng vẫy điên đại bên dưới anh. “Buông tôi ra!”

“Nhìn vào mắt anh”, anh nhắc lại. “Anh chỉ yêu cầu thế thôi.”

Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh một lát. “Thoả mãn chưa?”

Anh thoả mái, gật đầu. “Phải. Em chưa bao giờ để hắn chạm vào người.”

“Ồ phải, làm sao anh biết. Tôi có thể nói dối.”

“Em không thể nói dối anh”, anh bình tĩnh đáp. “Anh có thể đọc được con người em.”

“Ồ! Thật kiêu ngạo! Anh không hiểu tôi, Connor! Anh cho rằng chỉ cần nhìn vào mắt tôi là có thể được được suy nghĩ của tôi sao?” Cô đánh mạnh vào ngực anh. “Thậm chí tôi còn không thể hiểu được suy nghĩ chết tiệt của mình nữa.”

“Anh hiểu rõ em”, anh ngoan cố. “Và em chưa bao giờ cho phép hắn chạm vào em.”

Cô quay mặt đi, cổ họng rung rung. “Không”, cô thừa nhận. “Hắn không thuộc tí người tôi thích. Và hắn luôn khiến tôi thấy lo sợ.”

Anh lăn khỏi người cô và chống tay đỡ lấy đầu. Tay kia xoè ra đầy sớ hữu trên bờ lông cong cong của cô. “Tốt”, anh nói.

“Em không thấy có gì thay đổi cả.”

“Đúng”, anh đáp “Nhưng điều đó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn. Anh đã gặp ác mộng về cảnh thẳng khốn đó đang sờ mó em trong nhiều tháng trời.”

Cô giật mình, bật dậy. “Thật sao?”

Ánh mắt thẳng thắn, im lặng của anh đã cho cô câu trả lời. Bàn tay anh vuốt ve, rồi dừng lại ở vòng eo thon nhỏ và kéo cô đến khi cơ thể họ sát vào nhau.

“Em cũng thế”, cô thì thầm. “Cảm giác đó thật khó chịu. Trong chốc lát.”

Anh âu yếm hôn lên cô và quai hàm cô. “Chúng ta đang tranh luận về chuyện gì nhỉ? À phải. Anh thích em khoẻ thân hơn.”

“Đó là trước khi anh làm nổi điên kia”, cô đáp.

“Anh có thể khiến em tha thứ cho anh.” Anh phủ kín mặt cô bằng những nụ hôn dịu dàng. “Chúng ta hãy cởi đám quần áo này ra, anh sẽ cho em thấy điều anh muốn.”

Nỗi sợ hãi lạnh toát thít chặt bụng cô. Cứng à, đối mặt với sự thực đi. Một con chó nhỏ bị tổn thương. Một bạn tình tồi tệ, Bradley đã tỏ ra vô cùng khó chịu và chán nản vì làm đủ mọi cách và tốn nhiều thời gian mà cô vẫn lạnh băng. Cô bật ra tiếng cười sợ sệt. “Ồ, em muốn cởi đồ của anh trước. Anh là người cần...”

“Quy định rất rõ ràng”, anh cắt ngang. “Phụ nữ trước. Đó là luật.”

“Nhưng em không, à...” giọng cô nhỏ dần, khổ sở.

Anh chiếu cái nhìn dò hỏi vào cô. “Anh nghĩ đó chính là điều em muốn”, anh chậm rãi lên tiếng. “Em đổi ý à?”

“Chúa ơi, không! Chỉ là em... em không dễ dàng lên đỉnh. Em không... thực sự có phản ứng, và không muốn làm anh buồn nản. Em rất lo nếu bị áp lực em sẽ căng thẳng hơn. Nên em hy vọng chúng ta có thể bỏ qua phần này và thử vài thứ khác. Như thế có thể em sẽ có cơ hội thả lỏng...”

“Erin. Suyt...” anh cắt ngang những lời bập bẹ lo lắng của cô bằng một nụ hôn. Khi anh ngừng đầu lên, cô cảm thấy choáng váng và khó thở. “Không chút áp lực. Và anh sẽ không thấy chán nản. Anh đã có một khoảng thời gian quan sát rất dài. Em không có tí kinh nghiệm nào.”

“Nhưng em...”

Anh chụp lấy miệng cô bằng đôi môi tham lam của mình và mọi ngờ vực cùng nỗi lo sợ của cô tan biến vào vòng xoáy của sự hỗn loạn ngọt ngào. Đôi môi anh thật mềm mại, dễ dàng, nài nỉ. Lưỡi anh mơn trớn lưỡi

cô, và nụ hôn trở nên đam mê hơn, ngọt ngào, dai dẳng, giống như anh muốn hút linh hồn ra khỏi thể xác cô.

Anh trượt tay vào quần nhỏ của cô, những ngón tay nhẹ nhàng tách đôi cô ra.

“Ồ, đúng rồi. Thật đáng yêu”, anh thì thầm. “Em thật ấm ướt và mềm mại. Chẳng có vấn đề gì với em cả, em yêu ạ. Em rất nhạy cảm. Chỉ cần anh chạm vào là em đã sẵn sàng. Để tay em lên và cảm nhận đi nào. Có phải như thế em đang chờ anh nếm nấp đúng không?”

Cô giấu mặt đi, thở hổn hển. Cơ thể cô quần quai, rướn về phía tay anh. Khoái cảm tăng dần, một niềm ngọt ngào không thể chịu nổi, rồi lớn dần, cuối cùng bùng nổ.

“Connor. Ôi chúa ơi. Đừng.... Đừng....”

“Anh sẽ không bỏ mặc em đâu”, anh dỗ dành. “Anh ở ngay đây. Nào.”

Có thứ gì to lớn đang dâng trào trong cô. Cô hoang mang và chống cự. “Connor... có gì đó rất lạ lùng đang xảy ra. Em... em sợ.”

“Cứ tận hưởng. Mọi chuyện điều ổn, Erin.”

Cô lắc đầu. “Làm ơn. Dừng lại. Em không thể. Em không...”

“Tận hưởng.” Giọng anh kiên quyết, còn ngón tay càng dẫn sâu hơn.

Bất thành linh, thế giới bỗng tan chảy trong sức nóng đen tối bập bùng. Cuối cùng khi mở mắt ra, cô kinh ngạc nhận thấy một con người hoàn toàn khác. Cũng cùng độ tuổi, bản chất giống cô.

Connor kéo mặt cô quay về phía mình và nhẹ nhàng vuốt mớ tóc ướt đầm khỏi trán cô. “Em ổn chứ?” anh hỏi nhỏ.

Cô nhìn anh chăm chăm, không nói lên lời.

“Không quá tệ, phải không?”

Cô nghiêng mặt sang một bên, rúc vào bàn tay đang vuốt ve má cô, thì thầm. “Đó... đó là gì thế?”

Trông anh có vẻ lo lắng. “Ừm... em lên đỉnh, Erin”, anh chậm rãi nói. “Em không định nói đây là lần đầu tiên của em chứ?”

Cơ thể cô đang run rẩy với niềm khoái lạc còn sót lại. Cô nhắm mắt, khép chặt hai đùi và tận hưởng. “À, không. Ý em là, phải. Em cho rằng mình từng lên đỉnh, nhưng chưa bao giờ em cảm thấy thế giới tan chảy như

thế. Làm em sợ chết khiếp, em nghĩ mình đã ngất xỉu. Thậm chí còn tưởng mình sắp chết nữa.”

Cô cảm nhận nụ cười của anh khi anh rúc vào cổ cô. “Một cái chết ngắn ngủi. Điều tuyệt vời nhất mà anh từng thấy.”

Những cơn run rẩy ngọt ngào, gợn sóng từ từ nhường chỗ cho cảm giác ấm áp thoải mái. “Connor? Còn anh thì sao?”, cô hỏi.

Anh rướn mào “Anh hả? Anh đang ở trên thiên đường.” Anh kéo cô trượt theo cho đến khi chân cô lơ lửng cạnh chân giường trong mớ chăn đệm lùng bùng.

“Connor? Anh đang làm...”

“Một người lên đỉnh đã tuyệt”, anh đáp. “Hai người còn tuyệt hơn.”

Anh cúi về trước, đặt môi lên phần nhạy cảm của cô trước khi cô kịp phản đối và mọi suy nghĩ điều bay biến. Cô vùng vẫy trong sự kìm kẹp của anh, nhưng lần này cô không còn sợ hãi.

Chương 9

Trong nhà tắm, khuôn mặt Erin đỏ rực như quả anh đào. Miệng hé mở, ngực phập phồng, hai đùi kẹp chặt lấy người anh. Người phụ nữ này nóng bỏng không thể tin nổi. Như muốn thiêu đốt anh thành tro bụi. Anh không thể duy trì lâu hơn được nữa, nhất là với cường độ thế này. Từng đợt co giật càng trở nên mãnh liệt và anh bùng nổ.

Anh chỉ có thể xoay sở để thoát ra kịp thời và tuôn trào.

“Em không biết mình có thể nhúc nhích được không”, cô thú nhận. “Em bị khập khiễng.”

Anh kéo người lên đến khi ngồi trên thành bồn tắm. Cô kịp bắt gặp cái nhìn mặt của anh khi anh xoa bóp cái chân sứt sẹo.

“Nó lại đau à?”, cô ngập ngừng hỏi.

Anh nhún vai. “Đỡ hơn nhiều trước khi bị vỡ thành từng mảnh. Anh biết ơn là mình vẫn có thể đi được.”

Cô vuốt tay dọc theo chiều dài của hàng loạt vết sẹo phẫu thuật. Rướn người về phía trước và dịu dàng hôn lên từng vết một.

Anh lẩm bẩm rời rạc, giấu mặt vào mái tóc ướt đẫm của cô.

Họ giữ nguyên tư thế đó đến khi Erin bắt đầu run rẩy. Anh giúp cô đứng lên, họ lau khô người cho nhau trong sự im lặng ngại ngùng.

Căn phòng trông như vừa trải qua một cơn bão. Chăn bị cuốn sang một bên, khăn phủ giường nhàu nhĩ ở phía bên kia, gối dưới sàn nhà, ga giường bị kéo lên tới nửa đệm. Quần áo của Erin nằm rải rác khắp nơi. Cô bắt đầu thu xếp lại giường, Connor đặt tay lên cánh tay cô.

“Để mặc đấy.” Anh nhặt chăn, gối và ném bừa lên chiếc giường bị tàn phá. “Chúng ta sẽ chỉ ngủ ở cái giường còn lại.”

Thật khó chịu nếu cứ để cái giường trong tình trạng lộn xộn như thế, nhưng giọng nói dai dẳng, đòi hỏi sự gợn gàng, ngăn nắp thường xuyên

ngự trị trong đầu cô đã trở nên im bật và xa xôi. Có vấn đề lớn hơn thu hút tâm trí cô. Một chiếc giường bừa bộn là thứ cuối cùng cô bận tâm. Nhưng quần áo lại là mối quan tâm khác. Cô gập chúng gọn gàng và khi cô ngược nhìn lên, Connor đã nằm dài trong chăn và đang quan sát cô.

Cô liếc nhìn bản thân. Hoàn toàn trần truồng trước mặt anh, và cô không thèm để tâm. Cô đã thay đổi.

“Em rất đẹp, Erin”, anh dịu dàng nói. “Em thôi bay suy nghĩ của anh.”

Ý thức đột ngột trở lại như một cơn lốc xoáy.

Cô để mớ tóc rối bù lòa xòa trên khuôn mặt nóng bừng khi đẩy cái hộp vật dụng cá nhân vào chỗ để. Lời bình luận đó xứng đáng được công nhận một cách duyên dáng nếu cổ họng cô có thể ngừng run rẩy đủ lâu. “Cám ơn”, cô lí nhí.

Anh lật chăn ở mé giường phía cô và ra hiệu, phơi bày tất cả cơ bắp cuộn sóng trên thân hình tuyệt đẹp của anh. “Lên nằm cùng anh nào?”

“Một phút nữa. Em phải cố liên lạc với Cindy. Mặc dù có thể nó không muốn nói chuyện với em.”

“Có chuyện gì xảy ra với Cindy à? Con bé ổn chứ?”

“Em cũng không biết.” Erin lục lọi cuốn sổ tay trong túi xách và cuộn tròn ở phần giường Connor dành cho cô. Cô thử gọi số di động trước. Đổ chuông liên tục. Sau đó cô gọi tới căn nhà tập thể của Cindy. Caitlin, một trong số bạn cùng nhà với Cindy nhắc máy. “Alô?”

“Chào Caitlin, chị là Erin-chị gái Cindy. Nó có ở đó không?”

“À không. Em không gặp bạn ấy khá lâu rồi. Nhưng khi bạn ấy về, em sẽ báo là chị gọi điện, được không?”

“Cám ơn em”, Erin đáp. “À Caitlin, anh chàng mà con bé đang hẹn hò, Billy ấy. Em có biết nó gặp cậu ta ở đâu không? Hay bất cứ thông tin gì về cậu ta?”

Có một sự ngập ngừng khó xử. “À,... e là em không biết. Em chỉ gặp anh ấy một, hai lần”, Caitlin đáp. “Nhưng có vẻ anh ấy rất tốt bụng.”

“Được rồi. Cảm ơn em. Tạm biệt, Caitlin.” Cô cúp máy. Cảm giác lo âu lạnh lẽo lại cuộn lên trong bụng cô.

“Chuyện gì xảy ra với Cindy thế, Erin?” Giọng nói của Connor cứng rắn, đanh thép và chắc chắn cô có thể nhận ra.

Cô bắt đầu chải mái tóc rối bù và cố giữ yên những ngón tay đang run lẩy bẩy. “Nó bỏ học trong suốt tuần thi cuối kỳ. Bị mất học bổng. Và giờ nó đang ở trong thành phố, Chúa mới biết ở đâu, cùng với một người tên Billy. Anh ta lái một con Jaguar và tặng nó rất nhiều đồ đắt tiền. Em đã gọi vào số di động mới của nó ngày hôm qua. Nó bảo trường đại học là một thứ ngu ngốc, lãng phí thời gian và các rắc rối tài chính của nó đã qua rồi. Nó đã tìm ra cách khác để kiếm tiền.”

Anh ngồi dậy, cau có. “Chà.”

“Quan điểm của em cũng giống anh”, Erin nhiệt tình nói.

“Con bé có tỏ ra vui vẻ không?”

Cô nuốt nước bọt. “Khó nói lắm. Em không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này. Nó cười khúc khích và rất phấn khởi, nhưng Cindy luôn cười khúc khích. Và em nghĩ nó đang yêu. Điều đó có thể giải thích cho sự hưng phấn của nó.”

“Chúng ta cần tìm hiểu thêm về anh chàng Billy này.”

Anh ngẫu nhiên sử dụng từ “chúng ta” khiến ngực cô nhói lên đầy biết ơn, Không hẳn là ai cũng có thể giúp, nhưng ít nhất anh cũng quan tâm. Cô luồn ra sau và bắt đầu chải tóc cho anh. “Chúng ta chẳng thể làm gì được đến khi nó nghe điện thoại và cho em thêm thông tin”, cô nói.

Connor nhăn nhó khi cô chải mái tóc bù xù. “Erin, chải tóc một lần mỗi đêm vẫn chưa đủ sao? Em sẽ chải tóc anh thành hói mất.”

“Anh không thể đi ngủ với mái tóc rối thế này”, cô om xòm. Cô chải ngược tóc từ mặt anh ra sau gáy đến khi mỗi lọn tóc đều bóng mượt. “Có lẽ bạn cùng nhà với nó cho rằng chúng đang bảo vệ cho Romeo và Juliet bằng cách không tiết lộ gì với em”, cô nói. “Một đám đầu đất ngu ngốc.”

Anh quay lại, cười toe toét. “Có nhiều hơn một cách để lấy được thông tin”, anh nói. “Anh có một ý tưởng.”

***

Connor mò mẫm trong túi áo khoác để tìm di động và nhấn số của Sean khi anh nằm xuống giường, sát vào cơ thể mảnh mai, hấp dẫn của

Erin. Tin tốt là đồ chơi trên giường mới nhất của Sean đã biến thành một con đĩa hút máu khổng lồ. Nếu không khả năng Sean nhấc máy vào cái giờ này hầu như bằng không. Mọi buổi tối của Sean hầu hết đều kết thúc trên giường của một vài phụ nữ hoặc những cô nàng khác.

“Gì thế?”. Giọng Sean có vẻ như hết hơi và bức bối.

“Chúa ơi, Sean, em lại có bạn gái mới hả?”

“Chết tiệt, không phải việc của anh, nhưng nếu anh muốn biết thì em đang ở võ đường. Em vừa kết thúc lớp dạy kickboxing cho Davy. Sao hả? Anh đã gặp rắc rối chưa?”

“Chưa, nhưng anh có việc cho em đây. Rất cấp bách. Loại cần điều tra.”

Sean than vãn. “Ôi Chúa ơi. Anh không tổng khứ một trong những vụ theo dõi những ả-mắt-xanh-mỏ-đỏ-ngu-đần-bần-thiù của Davy cho em đấy chứ?”

“Không. Anh biết chính xác giới hạn khả năng tập trung của em. Vụ này hoàn toàn là sở trường của em. Liên quan tới việc đến thăm một ngôi nhà đầy nhóc các em sinh viên đại học tươi trẻ, ngọt ngào và tìm hiểu thông tin về bọn họ.”

Một sự im lặng suy tư. “Em đang nghe đây”, Sean đáp.

“Anh nghĩ là em có hứng thú.” Connor kể vắn tắt các sự kiện cho Sean. “Bọn anh cần biết cái thằng đần cuời con Jaguar là ai và hắn đang ở đâu. Và anh cần biết ngay bây giờ.”

“Hiểu rồi. Một điều nữa. Những em sinh viên ấy. Họ có thực sự dễ thương không? Hay anh đang lừa gạt em hả.”

Connor nhìn Erin. “Bạn cùng nhà với Cindy. Họ có dễ thương không? Sean đang muốn biết.”

Erin há miệng ra rồi ngậm lại, hoang mang. “À em... chà, em chưa bao giờ nghĩ tới... ừm...”

“Vô cùng lộng lẫy, từng người một”, Connor nói vào điện thoại. “Có một cô nàng tóc bạch kim, một tóc đỏ và một tóc đen, cùng một cô người châu Á...”

“Ôi, điên rồ”, Sean lẩm bẫm. “Địa chỉ là gì?”

“Địa chỉ?” Connor chỉ vào cuốn sổ tay và Erin đưa cho anh. Anh đọc địa chỉ cho em trai. “Hãy đến đó nhanh nhé Sean. Anh có cảm giác rất tệ về chuyện này.”

“Anh có cảm giác xấu về mọi thứ”, Sean càu nhàu. “Em biết rồi, đừng lo lắng. Việc ưu tiên hàng đầu vào sáng mai.”

Connor cúp máy. “Nếu ai có thể moi thông tin từ một ngôi nhà toàn phụ nữ thì đó chính là Sean”, anh nói với cô. “Đẹp trai như thần Adonis^[27]. Thật tàn nhẫn khi xúi giục nó làm phiền họ suốt những tuần cuối cùng, nhưng này, đây là một cuộc chiến mà.”

“Em trai anh không có việc làm à? Làm sao anh ấy lại rảnh rỗi vào thứ Hai?”

“Sean làm việc tự do. Cả hai người anh em của anh đều thế. Sự giáo dục của bọn anh không dễ dàng phù hợp với hệ thống cấp bậc hiện tại.”

“Nhưng anh thì có phải không?”, cô hỏi.

“Anh nghĩ là phải.” Câu hỏi của cô khiến anh thấy ảm đạm. “Anh đoán là anh cũng không phù hợp với một công việc thực sự hơn các anh em của mình.”

“Một điều nữa,” cô cau mày nói. “Anh nói là em trai anh, Sean rất đẹp trai. Anh ấy có ưa nhìn như anh không?”

Anh cười phá lên. “Chà. Ngay cả khi anh phong độ nhất cũng vẫn thua xa Sean. Và cả Davy nữa, theo một cách khác. Davy nặng hơn anh mười tám cân và cơ bắp hơn anh. Nhưng Sean lại là người gợi tình nhất trong ba anh em.”

Cô lắc đầu. “Em không thể tin được,” cô nói. “Anh ấy không thể đẹp trai hơn anh được. Tuyệt đối không thể.”

Khỉ thật. Anh sắp đổ mặt nữa rồi. Ánh mắt dịu dàng của cô làm anh muốn lăn qua lăn lại trên giường, khoái chí như một chú chó nhỏ được xoa bụng. “Trở lại giường đi”, anh nài nỉ.

Cô chui vào phần chăn anh nhấc lên và nắm sát vào anh. “Cám ơn vì anh đã gọi điện cho em trai anh”, cô nghiêm trang nói. “Em đã cảm thấy khá hơn rồi. Chỉ vì đã có người đang làm gì đó.”

Anh ôm cô chặt hơn nữa. “Không có gì.”

“Với em thì không.” Cô hôn lên ngực anh. “Người hùng của em.”

Anh cứng người. “Ôi Chúa ơi. Không phải em nữa chứ.”

Cô dịch xa ra anh. “Ý anh là, không phải em nữa là sao?”

“Anh em anh, ‘Hang động.’ Và giờ là em. Anh không thể thoát khỏi nó.”

Cô bật dậy, lắc đầu bối rối. “Thoát khỏi cái gì?”

“Những lời khen ngợi mĩa mai”, anh gắt gỏng.

Mắt cô mở to, đầy vẻ tổn thương. “Đó không phải mĩa mai. Em không có ý xúc phạm anh. Thực sự đó là một lời khen ngợi.”

“Anh lật người nằm ngửa và nhìn chăm chăm lên trần, tự cảm thấy xấu hổ. “Xin lỗi”, anh lí nhí. “Anh không khó chịu. Chỉ là không thoải mái thôi.”

Cô hôn lên ngực anh. Đôi môi mềm mại của cô chạm vào da anh, cơ thể ấm nóng, thơm tho của cô khiến anh bị kích động... và tim đập mạnh.

“Vâng, bất cứ điều gì”, cô mạnh mẽ. “Trong mọi trường hợp, cảm ơn anh. Anh là một người tốt bụng và em rất cảm kích sự quan tâm của anh dành cho em gái em.”

“Anh cũng rất lo lắng cho Cindy”, anh đáp. “Con bé luôn là một người bạn tốt của anh.”

“Em biết. Em đã từng rất ghen tị vì anh có thể đùa giỡn thoải mái với nó mà không bao giờ làm thế với em.”

Anh há hốc miệng nhìn cô. “Không thể tin được. Lúc đó Cindy là một đứa bé gầy gò. Còn em thì sao. Một cô gái vị thành niên với những đường cong mê hoặc, gợi tình. Muốn anh cù hay vật tay với em hay thường xuyên đụng chạm vào em ngay trước mặt bố em ư? Anh không mong muốn một cái chết đau đớn như thế.”

“Ôi, làm ơn”, cô thì thầm. “Đừng phóng đại thế chứ.”

“Phóng đại, trời ơi”, anh lẩm bẩm. “Ngoài ra, ngay từ đầu mẹ em đã phát hiện ra.”

“Ý anh là sao? Phát hiện ra cái gì?”

“Rằng anh thích em”, anh đáp. “Bà ấy ghét cay ghét đắng anh và anh khá chắc chắn về lý do.”

“Mẹ không ghét anh”, Erin phản đối. “Thật buồn cười.”

“Chắc chắn. Anh là người duy nhất trong số những đồng nghiệp của bố em gọi bà ấy là bà Riggs. Tron suốt chín năm, bà ấy chưa từng đề nghị anh gọi là Barbara.”

“Ôi trời. Mẹ thuộc kiểu người... đôi khi thích hình thức”, Erin áp úng. Connor ném cho cô một cái nhìn nghi ngờ, “Jesse gọi bà ấy là Barb.”

“Jesse lại khác”, cô phản đối yếu ớt.

“Phải. Jesse không bao giờ nhìn chăm chăm vào ngực em.” Connor kéo cô vào gần. “Anh không hề đổ lỗi cho bà ấy. Anh cũng sẽ cư xử hết như vậy nếu có gã nào nhìn cô con gái trẻ ngây thơ của anh theo cách anh nhìn em.”

“Anh... anh nhìn em thế nào?”, cô hỏi không kịp thở.

Anh nhào người qua người cô và tắt đèn ngủ. “Giống như anh muốn em lên cái giường nào gần nhất và làm... thế này.”

Anh đè lên người và hôn cô.

Chương 10

Connor giật mình, tỉnh giấc vì tiếng chuông điện thoại reo vang. Anh với tay, định nhắc máy nhưng Erin ở gần hơn nên cô chộp lấy trước.

“Xin chào?”, cô chờ đợi. “Alô? Alô?”, cô cố thử vài lần rồi cúp máy, nằm xuống. “Chắc hệ thống báo thức có vấn đề”, cô ngái ngủ nói. “Anh có yêu cầu báo thức không?”

“Vào lúc 3 giờ 17 phút sáng à? Điên thật.”

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, mắt anh dần phân biệt được từng chi tiết trong bóng tối: Các đường cong, các góc cạnh và khuôn mặt mờ ảo đáng yêu của cô. Anh áp mũi vào mái tóc cô, tập trung vào các bài luyện thở theo phương pháp Yoga mà Davy đã dạy anh khi phải vật lộn với cơn đau và cai thuốc Percocet^[28]. Hít một hơi đầy vào khoang bụng, rồi đến ngực. Giữ hơi ở đó, một... hai... ba, từ từ thở ra. Mỗi hơi thở lại sâu hơn, căng thẳng tan đi, nhịp tim chậm dần, từng cơ bắp giãn ra...

Chiếc điện thoại lại rít lên đỉnh tai. Anh chộp mạnh khiến Erin giật mình, thức giấc. “Mẹ kiếp, ai đấy?”, anh gầm gừ.

Một thoáng tạm dừng, không phải do mất sóng, đường dây vẫn hoạt động tối và anh biết có người đang nghe. Sau đó người ở đầu dây kia bắt đầu cười. Tiếng cười khùng khục, lạo xạo. “Chào McCloud. Tao biết mày đang vui vẻ. Rất sáng suốt. Nhưng ai biết ngày mai thế nào nhỉ?”

“Ai?”, anh gặng hỏi.

“Mày biết tao là ai mà”, người kia lên tiếng. “Mày biết giọng nói của tao đúng không?”

Erin bật đèn trước khi anh kịp ngăn cô lại. Anh quay mặt đi vì không muốn cô nhìn thấy anh hoảng sợ thế nào. “Mày muốn gì?”

Tiếng cười điệu đà, góm giếc lại nổi lên. “Mày biết tao muốn gì McCloud. Mày đã lấy một thứ của tao. Tao muốn đòi lại.”

“Mày đang ở đâu?” Anh hỏi chỉ để hỏi mà thôi.

Lách cách. Chiếc điện thoại tắt ngúm.

Anh thả điện thoại xuống giường. Erin chạm vào tay anh và anh giật thót như thể tay cô có điện.

“Ai thế?”, cô hỏi.

“Novak”, anh đáp.

Tay cô buông thông xuống. “Không thể nào.”

“Anh biết”, anh gầm gừ. “Nhưng chính là hã. Anh biết giọng nói của hã.”

“Nhưng làm thế nào... Có ai biết chúng ta sẽ đến đây không?”

“Không”, anh đáp. “Ngay cả anh em của anh cũng không.”

Anh nhắc máy và gọi xuống quầy lễ tân. Chuông đổ sáu hồi trước khi giọng một cậu bé đang ngái ngủ trả lời. “Ờ... ờ, chào buổi tối, đây là khách sạn Crow’s Nest Inn, tôi có thể giúp...”

“Cậu vừa chuyển một cuộc gọi tới phòng 404 phải không?”

Cậu bé vừa ngáp vừa trả lời. “Ờ... thực ra tôi đang ngủ gật, nên không. Không hề có cuộc gọi nào từ trước nửa đêm.”

“Liệu cuộc gọi có thể thực hiện qua hệ thống thư thoại tự động không?”

“Không, thưa ngài, chúng tôi không có chức năng đó.” Đứa bé đã tỉnh hã, giọng cậu ta the thé và đề phòng. “Nếu có người gọi cho ngài thì chắc chắn được thực hiện trong khách sạn. Từ phòng này sang phòng khác.”

Câu trả lời khiến máu anh đông cứng, nếu nó vẫn chưa ở nhiệt độ âm. “Cậu có đưa số phòng của tôi cho bất kỳ vị khách nào không?”

“Không bao giờ!” Cậu bé rít lên chói tai, phẫn nộ. “Chúng tôi không được phép! Chúng tôi có thể chuyển cuộc gọi nhưng không bao giờ tiết lộ số phòng khách!”

Anh đã ngu ngốc vì không thân thiện với cậu ta nhưng quá bối rối nên không để ý. “Vậy tôi cần danh sách tất cả khách trọ trong phòng khách sạn. Ngay bây giờ.”

“Tôi phải hỏi quản lý chuyện này. Tôi không có quyền quyết định.”

“Hỏi đi”, Connor ra lệnh. “Ngay lập tức.”

“Tôi không thể.” Giọng đờ đẫn rất hoan hỉ. “Ông ấy không có mặt ở đây đến 9 giờ sáng mai, và lại...”

Connor giập mạnh điện thoại. Duy nhất đôi mắt mở to, lo lắng của Erin mới ngăn cản được anh không ném cái thứ chết tiệt đó vào tường.

Anh đang mất bình tĩnh, Erin nhìn anh chăm chăm, giữ chặt chiếc chăn trước ngực. Lo lắng cho anh. Hay tệ hơn là, sợ anh. Anh dụi mặt vào lòng bàn tay, suy tính kế hoạch. Anh bị cám dỗ bởi ý tưởng gọi cho Nick, nhưng anh biết kết quả sẽ ra sao. Thậm chí nếu Nick tin anh, mà chuyện ấy rất đáng nghi ngờ, và cử ai đó có thể đến đây tương đối nhanh chóng với lệnh khám xét khách sạn thì Novak cũng không bao giờ để nó xảy ra dễ dàng. Connor sẽ trở thành thằng hề và mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn. Erin sẽ gặp thằng cha Mueller. Một mình.

Mày có thứ tao muốn. Anh ớn lạnh.

Erin bò qua giường, choàng hơi ấm mềm mại, dễ chịu lên đôi vai run rẩy của anh. “Novak không thể biết chúng ta đang ở đây được.”

“Anh đã nghe hăn nói, Erin”, anh cương quyết. “Anh biết giọng của hăn.”

“Giọng nói có thể đánh lừa, nhất là qua điện thoại”, cô nói. “Hăn có nói mình là ai không? Hăn có thực sự xưng tên là Kurt Novak không?”

Anh hồi tưởng lại cuộc trò chuyện trong đầu. “Không”, anh miễn cưỡng thừa nhận. “Nhưng hăn gọi tên anh.”

“Hmm”, cô thì thầm. “Hăn đã nói gì?”

“Hăn nói, ‘mày biết tao là ai mà’.” Và anh đã lấy một thứ của hăn, hăn muốn đòi lại. Anh cho rằng hăn ám chỉ em. Rồi hăn cúp máy.”

“Nhưng hăn không nói mình là ai”, cô nhắc lại.

“Erin, chết tiệt...”

“Liệu có phải anh đã nằm mơ không? Tự ám thị giọng nói của Novak vào một cuộc gọi trên đũa ngọc ngấn chẳng?”

“Em đã chứng kiến anh nói chuyện với hăn”, anh gất gông. “Trông anh có giống đang mộng du không? Có bao nhiêu khả năng trùng hợp rằng chúng ta sẽ nhận được một cuộc gọi như thế vào đêm nay?”

Cô áp gò má nóng rục vào lưng anh. “Em ngủ rất say”, cô nói. “Em đã nhìn và nghe thấy nhiều thứ kỳ lạ lúc choàng tỉnh khỏi giấc mơ. Anh quá lo lắng và căng thẳng, rất dễ hiểu nếu anh...”

“Anh không mất trí.” Anh bật ra những lời hăn học.

Cô trầm mặc. “Em chưa bao giờ nói thế.” Giọng cô mạnh mẽ. “Sao anh dám cáu kỉnh với em, Connor McCLoud.”

Anh dò dẫm tìm bàn tay cô vẫn đang đặt trên vai anh và áp vào môi. Như một lời xin lỗi mà anh có thể làm được.

Dường như những cử chỉ này làm cô hài lòng. Tay cô bắt đầu di chuyển, trượt trên ngực anh. “Được. Chúng ta hãy thử xem xét nó dưới góc độ khác nhé”, cô nói. “Liệu hăn có thể tìm ra chúng ta bằng cách lần theo thẻ tín dụng của anh không?”

Từ giọng nói từ tốn của cô, anh hiểu rằng cô chỉ đang cố chiều lòng anh, nhưng anh đánh giá cao nỗ lực đó. Cũng nhiều như anh cảm kích bàn tay ngọt ngào, đang vuốt ve của cô. Anh lắc đầu. “Anh sử dụng số thẻ giả. Cả số bảo hiểm xã hội, lịch sử tín dụng, bằng lái xe.”

Tay cô dừng lại. “Như thế, ừm... là phạm luật à?”

“Tất nhiên. Bạn thân của anh - Seth đã làm cho anh. Một món quà sinh nhật, có tin nổi không? Anh nghĩ Seth đã sáng tạo ra một món quà hoàn hảo.”

“Ồ”, cô nhỏ giọng trầm tư.

“Lúc đó anh đã cho cậu ta một tràng các bài học đạo đức bản thủ. Nhưng cậu ta chỉ cười và bảo. ‘Sinh nhật vui vẻ, đồ ngoan đạo. Sẽ có lúc cậu cần đến nó’.”

“Bây giờ là 3 giờ 30 phút sáng, và anh cần nghỉ ngơi một chút, ai ở đầu giường bên kia cũng không quan trọng.”

Anh đặt tay lên đường cong của ở cái eo mảnh mai của cô. “Erin...”

“Anh đã cài chuông báo động ở cửa sổ. Anh có súng ở ngay tầm tay. Nếu lúc này anh không thư giãn thì lúc nào chứ.”

“Anh muốn ở một mình một chút.”

Anh lão đảo đi vào nhà tắm, cau có nhìn vào gương. Đôi mắt anh điên loạn. Trông anh như một gã đã nghe thấy những giọng nói không tồn tại

vào ban đêm, một kẻ bị nhầm lẫn giữa mơ và thực. Kẻ bắt cóc một cô gái bị tổn thương, kéo cô ấy vào một khách sạn hẻo lánh và làm tình với cô ấy suốt đêm. Bao nhiêu lần - không có ranh giới để xác định. Lần này pha trộn vào lần khác. Đó là một chuỗi làm tình triền miên, chỉ bị gián đoạn bởi những cuộc trò chuyện và giấc ngủ ngắn. Tất nhiên cả mối đe dọa giết chóc bởi tên giết người điên cuồng nữa. Chỉ làm mọi thứ sống động hơn.

Anh sửng người, mừng tượng lại đoạn hội thoại khốn kiếp trong đầu. Vô lý, không thể tin được nếu cho rằng Novak tìm ra họ ở đây. Không ai biết. Anh chỉ đưa ra quyết định vào giây phút cuối cùng. Nhưng khả năng thay thế còn khiến anh lo sợ hơn - ít nhất là về phía anh. Nghĩa là thứ anh nghe thấy là không có thật. Anh quay lại bồn và rửa mặt lần nữa. Anh sợ phải ra ngoài, đối diện với cô. Xấu hổ vì cô có thể cho rằng anh đã...

Không. Anh đã chìa điểm yếu trước một thứ không tưởng. Anh không đủ khả năng để nghi ngờ chính mình.

***

Tamara đuổi dài cơ thể hoàn hảo, hiểu rõ tác dụng cô ta tạo ra trong đồng chăn đệm nhàu nát. Cô ta mỉm cười với gã đàn ông nằm bên cạnh qua làn mi cong vút. Hẳn đang đùa nghịch mái tóc rực lửa của cô ta, vẽ mặt thư giãn và bình tĩnh, nhưng có thể thay đổi trong nháy mắt. Một cái rướn mày, một nụ cười dễ khiến người ta đánh giá sai về hần và thế giới có thể nổ tung.

Cô ta đã quen sống với vài bộ mặt khác nhau cùng lúc, nhưng đây là bộ mặt đáng yêu nhất mà cô ta từng thể hiện.

Cô ta chuyển tất cả năng lượng của nỗi sợ hãi cực điểm thành nụ cười lung linh, gợi cảm, mãn nguyện và cố gắng ghi nhớ lý do của bản thân, vì sao việc này lại vô cùng quan trọng. Bình thường cô ta luôn yêu thích sự mạo hiểm, thậm chí còn khao khát. Nhưng kể từ ngày đi theo Novak, cô ta dần dần không còn thích thú nữa.

Sự nhạt nhẽo, buồn tẻ có vẻ như rất hấp dẫn với cô ta ngay lúc này.

“Đêm nay ngài rất có hứng”, cô ta thì thầm bằng chất giọng khàn khàn, thoải mái. Bắt trước giọng điệu của một gái gọi luôn dễ dàng với cô ta.

“Có lẽ báo cáo của Nigel đã truyền cảm hứng cho ta.” Đôi môi hằn cong lên thành một nụ cười trông có vẻ rất ngọt ngào với hai má núm đồng tiền. “Gã có thể nghe tiếng McCloud cách đây nửa dặm hành lang. Như một con lợn rừng trong mùa động dục. Tội nghiệp Erin.”

Cô ta cười khúc khích. “Thật ngạc nhiên. Em đã nghĩ cuộc gọi của ngài sẽ khiến chúng cụt hứng đấy.”

“Không hẳn thế. Hãn đã phản ứng đúng như ta mong đợi. Sự hãi và giận giữ sẽ nảy sinh khát vọng chinh phục, trừng phạt và kiểm soát.” Hãn quần lộn tóc qua ngón tay rồi giật mạnh. Cô ta nhăn nhó, kêu to. Từ sự trả giá của bản thân, cô ta đã học được rằng, che giấu cơn đau là một sai lầm to lớn. “Ta đã nghiên cứu hãn, cô biết đấy”, hãn tiếp tục. “Ta đã xem xét tiểu sử của hãn. Bọn ta có rất nhiều điểm chung.”

“Thật sao? Những điểm nào?”

Hãn thả tóc cô ra, như một sự giải cứu, nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Chẳng hạn thời thơ ấu không bình thường. Hay bọn ta đều phải sớm đối mặt với nỗi đau buồn vì mất mẹ.”

Cô ta khẽ thở dài, tỏ ra buồn bã nhưng hãn không thèm đếm xỉa đến sự cảm thông đó. Đôi mắt hãn xa xăm. “Bọn ta đều có một người cha tinh thần không bình thường. Cả hai đều có những khiếm khuyết trên cơ thể. Của hãn là do ta gây ra, còn của ta cũng gián tiếp do hãn.” Hãn nhắc bàn tay tàn tật lên, vuốt ve vết sẹo do súng gây ra trên phần đùi nhợt nhạt của hãn.

“Rất hấp dẫn”, cô thì thầm. “Em chưa bao giờ nghĩ đến sự cân xứng. Những vết sẹo rất phù hợp với nhau. Tay và đùi.” Cô ta nhoài xuống, vuốt ve dọc theo vết sẹo trên đùi hãn và thực hiện một việc mạo hiểm có tính toán. Cô ta cầm tay hãn, đưa lên miệng hôn từng ngón tay cụt sứt sẹo.

Hãn mỉm cười, đánh giá cao cử chỉ đó, cô ta rùng mình, nhẹ nhõm. “Còn gì nữa?”, cô ta hỏi thục.

“Dữ dội”, hãn trầm ngâm. “Không thể thỏa hiệp. Hãn là một đối thủ cân tài cân sức. Ta sẽ rất tiếc nếu để mất hãn. Như mất một người bạn.”

Cứ như ông biết có một người bạn nghĩa là thế nào.

Ý nghĩ nguy hiểm này lướt qua đầu trước khi cô ta kịp ngăn chặn và kéo theo cảm giác sợ hãi. Cô ta không thể để những ý nghĩ như thế xuất hiện trong tâm trí tỉnh táo của mình. Hẳn là một người nhạy bén dị thường, có thể đánh hơi được mùi hương dù là thoáng qua của sự phản bội.

Ánh mắt của hắn tập trung vào cô ta với tia nhìn đáng sợ. “Sở trường của ta là khám phá ra các lỗi lầm và khai thác chúng”, hắn nói. “Giống Victor. Ông ta đã dám cả gan thử thách ta. Cô nhớ chứ?”

“Vâng”, cô ta lặng lẽ đáp. “Chính vì thế ngài đã giết ông ta.”

“Ta đã phát hiện ra điểm yếu của hắn rồi phập, phập, rắc và ông ta vỡ thành từng mảnh. Đó là cách ta sẽ phá hủy tất cả. Phập, phập, Tamara. Chỉ cần thế, chúng sẽ vụn vỡ và càng nhanh chóng hủy hoại bản thân.”

Cô ta hi vọng nụ cười của mình không quá run rẩy. “Rất thông minh.”

“Erin sẽ khó khăn hơn, nhưng giờ ta nghĩ mình đã có chìa khóa để nắm giữ cô ta.”

“Rõ ràng điểm yếu của cô ta là Connor McCloud”, Tamara nói.

“Nhìn xa hơn những thứ rõ ràng ấy đi”, hắn quát lên. “Erin thích trật tự. Sự hỗn loạn khiến cô ta phát điên. Bị giáng chức, chuyện xảy ra ở núi Crystal làm sụp đổ niềm tin của cô ta. Khi phần thể giới còn lại của cô ta bị vỡ thành từng mảnh, chúng ta sẽ thấy cô ta thực sự làm gì.”

“Thông minh.” Cô ta nghe thấy giọng mình rất máy móc.

“Chuyện này đang tiếp diễn nhanh”, hắn tiếp tục. “Chúng ta phải tăng tốc để theo kịp thói dâm ô thái quá của McCloud và Erin.”

“Em đã nói chuyện với tay trong của chúng ta ở Marseilles, ngay trước khi ngài đến với em”, cô ta báo với hắn.

Hắn túm lấy một lọn tóc của cô ta, giật mạnh, vô cùng tàn nhẫn. “Cô nên nói với ta ngay lúc đó.”

Cô ta buộc mình phải thút thít và sợ sệt. Bản chất tự nhiên bắt buộc cô ta phải im lặng chịu đựng, nhưng cô ta không muốn thách thức hắn.Ồ, không, không, không. Thậm chí cô ta còn biết khi nào nên tỏ ra khuất phục. “Em xin lỗi”, cô ta lên tiếng. “Ngài đã quá mãnh liệt,... khiến nó bay khỏi đầu óc em. Làm ơn...”

Hắn thả tóc và tát mạnh cô ta bằng mu bàn tay. “Hắn nói gì?”

Cô ta sờ bên má vẫn đang đau nhói. Một vết bầm nữa. Dù là bậc thầy về trang điểm nhưng vết bầm này đã vượt quá khả năng của cô ta. “Martin Olivier đã sẵn sàng cho vai diễn của mình”, cô ta trả lời. “Họ đã huấn luyện anh ta rất cẩn trọng. Anh ta sẽ bị cảnh sát bắt và thú nhận trông thấy ngài và Georg ở điểm hẹn bên ngoài Marseilles. Bất cứ khi nào ngài muốn.”

“Gọi cho chúng”, hấn chậm rãi nói. “Nó phải xảy ra vào ngày kia. Như thế Ingrid và Matthieu mới có thời gian đưa Claude tội nghiệp về Marseilles.”

“Liệu có nguy hiểm không nếu di chuyển một người đang hôn mê?”, cô ta rụt rè hỏi.

Novak nhún vai. “Claude chưa bao giờ làm trái ý ta trong suốt cuộc đời ông ta. Ông ta sẽ không dám chết trước khi cái chết đó thuận lợi cho ta. Phải, sáng thứ Ba là tốt nhất. Nó cũng sẽ cho Erin và McCloud thời gian sáng tạo ra vài đoạn video cấp ba kịch tính tặng chúng ta khi quay về Seattle. Ta cần chúng cho màn kết lớn. Nhân tiện đang nói về chuyện này, Rolf Hauer đã sẵn sàng để lo liệu cho Claude chưa? Phải xảy ra ngay sau khi Martin thú nhận. Tốt nhất là nên trong cùng ngày hôm đó.”

“Anh ta đang ở Marseilles và sẵn sàng đợi lệnh”, cô ta cam đoan. “Những người khác cũng đã vào vị trí. Sự tính toán của ngài cực kỳ hoàn hảo.”

Hấn khó chịu, đăm đăm nhìn cô ta hồi lâu. “Cô đang tâng bốc ta”, hấn chậm rãi nói. “Ta hi vọng cô không có ý định điều khiển ta bằng cách nịnh bợ. Ta không thích thế.”

Ánh nhìn trắng sáng, nóng rực của hấn khiến cô ta chết khiếp. “Chúa ơi, không. Thực sự, em...”

“Tất nhiên, cô biết sự am hiểu của cô về mọi thứ đã buộc cô với ta suốt cuộc đời. Và hơn thế nữa.”

Cô ta buộc mình phải thả lỏng, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt hấn qua hàng mi dài. “Vâng”, cô ta nhỏ nhẹ. “Em rất vinh dự với niềm tin của ngài.”

“Ta khá thích thú với những video khiêu dâm. Ta cũng tưởng tượng cô làm như thế trong suốt thời gian cô ở cùng với Victor. Đó là đam mê của

ông ta.”

Cô ta che giấu cơn rùng mình khi nghe tới tên Victor bằng nụ cười khúc khích. “Ồ, em chỉ chiều theo ý thích của ông ta thôi.”

“Thật sao, con điểm xinh đẹp của ta? Như thế nào? Kể chi tiết cho ta.”

Cô ta tập trung tất cả khả năng diễn xuất của mình. Cô ta chưa bao giờ cảm thấy mình được sống như trong khoảng thời gian ngắn ngủi trên giường của Victor. Ông đã thấy mọi trò lừa đảo của cô ta và chấp nhận chính con người cô ta.

Và ông cũng thèm muốn cô ta với niềm đam mê cháy bỏng đã khơi dậy mọi cảm xúc mà cô ta cho rằng chúng đã chết từ lâu. Một trong số ít những thứ mà cô ta tuyệt đối không chấp nhận để chủ nhân hiện tại của mình chà đạp lên đó là kỷ niệm về Victor.

Nhưng một lần nữa... cơn giận giữ cùng nỗi sợ hãi đã nhắc nhở cô ta nên làm gì đầu tiên. Thật tốt, rất có ích.

“Cũng không có gì nhiều để kể”, cô ta nhẹ nhàng nói. “Ông ta đàn độn và đơn giản trên giường hơn là những gì người quen nghĩ về ông ta. Ví dụ như kém hấp dẫn và ít thử thách hơn ngài.”

Hắn hôn cô ta, cái lưỡi dài như một con rắn trườn vào miệng và cắn ngập môi dưới của cô ta bằng hàm răng sắc nhọn, ngừng một lát. Rồi cắn mạnh hơn, gần như làm đứt da. Cô ta cứng đờ vì sợ hãi.

Hắn cười to và nhả ra. “Ta nghĩ cô đang nói dối.”

Cô ta nhóm người dây, lắc đầu. Mím cười, mím cười, mím cười. Giống như một con chó đang chìa cổ ra cho con đầu đàn với hi vọng không bị xé ra làm từng mảnh. “Em ước là mình đã làm thế”, cô ta nói. “Ngài biết rõ là em ghét bị buồn chán thế nào mà. Em có thể sáng tác vài câu chuyện kỳ dị nếu không biết ngài thích nghe sự thật hơn, ông chủ. Cho dù nó ít thú vị hơn một lời nói dối ngọt ngào.”

Cô ta nhìn thẳng vào mắt hắn với tất cả sức mạnh của mình. Ấm áp, sáng rực. Ồ thành thật đến nỗi khiến người khác phải nguôi giận.

Hắn vuốt ve má cô ta, gật đầu mím cười. Hắn chấp nhận.

Chương 11

Giấc mơ của Erin là những tiếng gầm gừ của những hình ảnh kêu gọi, sự kết hợp thay đổi liên tục của niềm sung sướng, giận dữ và khao khát đau đớn. Một giọng đàn ông đan xen vào đó cùng tiếng đóng cửa làm cô hoàn toàn tỉnh táo.

Cơn đau sâu, gọi cảm ngấm vào cơ thể cô. Làn da cô nhạy cảm một cách kỳ lạ. Tấm ga trải giường ram ráp chạm vào người khiến cô muốn lăn lộn và duỗi chân tay. Cô hé hé mắt nhìn.

Chắc chắn. Đây là phòng khách sạn. Ôi Chúa ơi. Nó không phải là giấc mơ. Đó là sự thực, tất cả. Từng giờ từng phút. Một cơn rùng mình nhẹ chạy qua người. Cô hít một hơi thật sâu và nghiêng người sang nhìn anh.

Connor đang đứng cạnh giường, nhìn xuống cô. Anh mặc mỗi chiếc quần jean. Đôi mắt anh có vẻ u ám, tối tăm. “Chào buổi sáng”, anh nói.

“Chào buổi sáng”, cô lặp lại. “Anh ngủ ngon chứ?”

Anh lắc đầu. Cô nhớ lại cuộc gọi kỳ lạ, khó hiểu đêm qua và nó đã khiến anh phiền muộn thế nào. Tất nhiên anh không ngủ, tội nghiệp, nhưng có lẽ tốt hơn nên tránh chủ đề đó. Chắc hẳn anh đã rất sợ hãi và lo lắng.

Cô ngồi dậy, kéo chăn lên che ngực. “Ai đó đã ở đây à? Em nghĩ mình nghe thấy vài giọng nói.”

Anh xòe tay ra. Một nắm đầy bao cao su. “Hóa ra có một máy bán hàng tự động cạnh phòng vệ sinh nam ở sảnh khách sạn. Lễ tân vừa mang chúng lên đây.”

Anh nói rất đơn giản, như mặc định rằng họ sẽ làm tình lần nữa, lần nữa và lần nữa. Cô đỏ mặt, co rúm lại tựa vào đầu giường.

Khuôn mặt anh cứng đờ. Anh ném đám bao cao su xuống cái bàn bên cạnh giường. “Đừng nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi của một con thỏ như thế. Em không cần phải sợ. Anh sẽ không bao giờ ép buộc em.”

Ôi, Chúa lòng lành, anh ấy quá tự trọng và nhạy cảm, cô đã làm tổn thương cảm xúc mỏng manh của anh. Cô chộp lấy tay anh và kéo lại khi anh định quay đi. “Connor, đừng. Em chỉ xấu hổ, mệt mỏi và kiệt sức. Chỉ thế thôi.”

Nụ cười thận trọng, chậm rãi mở ra trên môi anh. “Thật đáng mừng”, anh nói. Anh đưa tay cô lên môi hôn. “Chúng được chấp nhận.”

Cô nhìn lên, lóa mắt vì vẻ đẹp của anh. Cuối cùng cô cũng xoay xở quay mặt đi, tập trung vào đồng bao cao su. “Trời đất ời”, cô ngậy ra. “Anh yêu cầu bao nhiêu cái?”

“Anh cho là chúng ta sẽ cần mười hai cái trước khi tìm thấy được một hiệu thuốc khác”, anh nói. “Dựa trên chuyện xảy ra đêm qua.”

Cô trợn tròn mắt. “Mười hai? Connor, em sẽ phải tránh mặt anh chàng đó khi chúng ta trả phòng mất! Mười hai?”

“Xin lỗi.” Anh chớp mắt một cách vô tội. “Đừng lo lắng Erin. Chúng ta sẽ không sử dụng hết chúng trong sáng nay đâu. Anh chỉ là, em biết đấy... chuẩn bị sẵn thôi.”

Cô thu chân lên ngực, giấu mặt vào đó. “Đây là một vấn đề lớn với em”, cô nói. Anh quỳ xuống giường, bên cạnh cô. “Hãy là chính mình. Không giả tạo, đúng không? Chẳng phải chúng ta đã đồng ý như vậy đêm qua sao? Hãy tin anh. Còn bây giờ hãy tặng anh nụ hôn chào buổi sáng nào.”

Nụ cười ấm áp, trêu chọc của anh cực kỳ lôi cuốn. Cô bị hút về phía anh và môi họ gặp nhau. Mềm mại, thăm dò, dù chỉ diễn ra trong một phần tí đầu tiên của giây.

Một luồng năng lượng nhục dục gầm thét bên trong họ. Cô thấy mình quần quai bên dưới anh, chiếc chăn bị kéo tuột khỏi cơ thể trần trụi của cô. Môi anh đang chuyển động trên môi cô trong một nụ hôn thô bạo, gợi cảm toan tính ném họ vào một cuộc mây mưa cuồng dại khác. Anh có thể lôi kéo cô một cách dễ dàng.

Cô đã phải nỗ lực rất nhiều để quay mặt đi. “Đủ rồi”, cô nài nỉ. “Em phải thu xếp. Phải tập trung. Đừng làm thế với em, Connor. Làm ơn.”

Anh ngồi trên gót chân. “Vậy thì hãy tập trung. Cứ tự nhiên.”

“Anh đang làm em xao lãng”, cô ngắt lời. Cô nhảy xuống từ phía bên kia giường. Một chiếc váy ngủ là giải pháp che thân nhanh nhất. Cô vội vàng giật nó ra khỏi va li một cách tuyệt vọng.

“Thôi nào. Anh xin lỗi.” Ánh mắt anh quét khắp người cô.

Cô kéo váy qua đầu và thả nó buông xuống. “Em phải tắm rửa và là quần áo. Em cũng phải làm gì đó với quần áo của anh nữa. Tình trạng của chúng thật khủng khiếp.”

Anh nhìn về ngò vệt. “Có chuyện gì với quần áo của anh à?”

Cô lôi chiếc bàn là du lịch và cắm điện. “Bộ đồ anh hôm qua rất phù hợp cho buổi gặp mặt nếu em là chúng, nhưng dù sao anh cũng sẽ không đến nhà hàng, nên không có vấn đề gì nếu...”

“Khoan đã.” Anh nheo mắt. “Nói lại xem nào. Cái gì mà anh sẽ không đến nhà hàng?”

Cô cố nhắc cái va li lên giường và chuẩn bị tinh thần cho cuộc tranh cãi. Cô làm sao có thể dùng bữa trưa mang tính chất công việc với khách hàng trong khi Connor lớn vờn xung quang, căng thẳng và khó chịu. “Em đã tìm kiếm nhà hàng trên mạng trước khi đến đây”, cô nói. “Họ yêu cầu ăn mặc sang trọng. Em không thấy túi hành lý ở đây, nên đoán là anh không mang theo áo vét và cà vạt.”

“Em sẽ không đi đâu mà không có anh đi cùng, Erin.” Giọng anh lạnh lùng và sắt đá. “Anh nghĩ chúng ta đã thống nhất rồi.”

“Đừng ngốc như thế.” Cô đặt chiếc khăn tắm sạch lên bàn rồi phủ quần áo lên. “Em đã thu xếp ăn trưa cùng Mueller trước khi anh xen vào. Không có gì xảy ra với em trong một nhà hàng bốn sao đông đúc được. Và anh đã hứa sẽ không cản trở...”

“Chờ một phút. Xin chào. Trái đất gọi Erin. Chúng ta hãy gạt thực tế lúc này anh đang là vệ sĩ của em sang một bên. Hay phớt lờ cuộc gọi đêm qua. Hoặc giả sử những chi tiết tầm thường không phải là vấn đề. Sau những gì đã xảy ra giữa hai chúng ta, em vẫn tiếp tục lên kế hoạch ăn trưa cùng thằng cha triệu phú chết tiệt đó trong khi anh thơ thẩn bên ngoài hành lang như một thằng điên sao?”

Cô há hốc mồm nhìn anh, kinh hãi. “Connor, có lý một chút. Em chưa bao giờ gặp người đàn ông đó. Không có lý do gì để anh ghen tuông cả, đó hoàn toàn là vì công việc. Không phải vì anh, hay Mueller, hay...”

“Chết tiệt, sao lại không? Em đã đi sai nước cờ rồi, em yêu. Sau một đêm trên giường với anh, em có thể quên bữa trưa ngon lành, riêng tư, lãng mạn với người đàn ông khác. Chỉ là... chết tiệt... quên nó đi.”

Cơn thịnh nộ thể hiện sự chiếm hữu của anh như một luồng gió tấp vào mặt cô. Anh tiến về phía cô. Cô lùi lại. Bức tường đã chặn đường lui của cô. “Dừng lại. Connor”, cô nói. “Anh đang khiến em lo lắng đấy.”

“Tốt. Hãy lo lắng đi. Anh cũng cảm thấy như vậy và không phiền nếu có người cùng tâm trạng đâu.”

“Connor, em...”

“Anh không cho phép em ra khỏi tầm nhìn của mình. Nếu em cần đi vệ sinh thì anh cũng sẽ đi theo em. Anh cực kỳ nghiêm túc. Em hiểu chưa? Cuối cùng chúng ta đã nói chuyện được với nhau chưa?”

Anh ghì cô vào tường, ép ngực anh vào ngực cô. Cô hếch cằm lên. “Anh đang cư xử như một kẻ thô bạo”, cô buộc tội.

“Anh không đóng kịch”, anh nói. “Không giả tạo, em nhớ chứ?”

“Như thế là không công bằng!” Cô gắt gỏng. “Em không bị hăm dọa đâu! Chỉ vì chúng ta qua đêm cùng nhau không có nghĩa là anh có quyền...”

“Anh không đe dọa em, Erin. Anh chỉ đang mô tả trước cho em.”

Anh chặn lời phản đối của cô bằng nụ hôn mạnh mẽ. Cô vùng vẫy nhưng anh chỉ nuốt lấy sự phản kháng bị bóp nghẹt của cô và di chuyển bàn tay to khỏe khắp người cô. Ôi, làm ơn. Lỡ bịch làm sao. Cố gắng bảo vệ tuyên bố của mình bằng sức mạnh thể chất tàn bạo, sự thô lỗ, ngạo mạn...

Và tất cả xảy ra cùng lúc, cơn giận đã phản bội cô, đem toàn bộ sức nóng của nó truyền sang cơn đói khát bùng cháy bên trong cô. Cô rùng mình trong vòng tay anh.

Anh giật mạnh phần cổ rộng của chiếc váy ngủ qua vai, làm lộ ngực cô, rồi trói tay cô ra sau bằng dây vải cotton trắng viền đăng ten. Anh quay

lưng cô về phía mình, ghì chặt cô vào ngực. Một khoảng khắc ngắn ngủi của sự đấu tranh vô ích, hai chân cô chới với và rồi anh đã ở trên giường, còn cô đang ngồi trong lòng anh, đối diện với cái gương to. Anh kéo váy lên quá eo cô.

Mắt họ gặp nhau trong gương. Cô rất ngoan ngoãn trong vòng tay anh. Lẽ ra cô nên nổi điên. Cô nên nói thẳng vào mặt anh rằng đây chỉ là màn phô trương sức mạnh, gã đàn ông rác rưởi như anh không có tí ấn tượng nào với cô hết. Nhưng những lời nói đó không thoát ra được. Cô không thốt lên lời, dù cảm giác râm ran và rối rắm cứ cuộn lên. Cô đang thích thú.

Không, còn tệ hơn thế. Cô cực kỳ thích thú. Cô rung chuyển trong tay anh. Khuôn mặt đỏ rực, hơi thở nặng nề, hỗn loạn, hai mắt mở to. Cô không thể giấu anh được. Anh biết rõ điều này. Cô nhìn thấy ánh mắt chiến thắng của anh, sự chiếm hữu trong cách anh rúc vào cổ cô. Tự tin vào quyền lực của mình đối với cô.

Chúa ơi, thật khủng khiếp. Cô đã bị phần tiềm thức bị đàn áp của mình bắt cóc, cơ thể cô bị sử dụng bởi một người đàn bà phóng đảng, không có nhân phẩm, kẻ luôn bị kích thích bởi những hành vi xấu xa.

Cô nhắm nghiền mắt để không phải nhìn anh. “Tại sao anh lại làm thế với em?”, cô gắng hỏi. “Tại sao anh lại tra tấn em như thế?”

Anh hôn cổ cô, gã khốn quyến rũ. “Tất cả điều anh muốn là khiến em tan chảy,” anh ngân nga. “Hãy trải nghiệm nó, Erin. Thật tuyệt nếu cho phép anh làm em ngây ngất. Anh không coi thường em chút nào vì chuyện đó.”

“Nó không tốt cho cái tôi to lớn của anh”, cô nổi cáu.

Anh lắc đầu cười. “Chúng ta sẽ quan tâm đến cái tôi to lớn của anh vào lúc khác. Chẳng hạn như sau khi anh làm em đạt đỉnh. Rồi sau đó em sẽ cho anh biết anh là thằng khốn áp đặt như thế nào. Bất cứ điều gì em muốn.”

Cô hất đầu ra sau, tựa vào vai anh và lắc đầu bối rối. “Không ổn với em”, cô nói. “Em không phải loại người phục tùng.”

“Tất nhiên em không phải”, anh xoa dịu. “Và cảm ơn Chúa vì điều đó. Em là một nàng công chúa xinh đẹp, uy quyền và em khiến anh phát điên.”

Nào cho anh bày tỏ sự ngưỡng mộ với vẻ đẹp phi thường của em đi nào.”

Trong giấc mơ của người, cô bạn, cô thầm nghĩ. Trong khi đó người đàn bà phóng đấng đã điều khiển cơ thể cô tuân phục anh, dang rộng hai chân cô. Mở rộng cơ thể cho anh chiêm ngưỡng, mơn trớn và đùa nghịch.

Cô nhìn chăm chăm vào gương, kinh ngạc. Người đàn bà mà cô thấy trong gương là một người hoàn toàn khác.

Tư thế của cô vô cùng quyến rũ. Thậm chí là gợi tình. Hai cánh tay trói phía sau, mặt đỏ bừng, ngực vương ra căng cứng. Cánh tay cuộn cuộn của Connor giữ chặt ngang eo cô. Cánh tay còn lại đang vuốt ve, khám phá cho đến khi cô rơi vào từng đợt run rẩy, rên rỉ điên cuồng.

Connor đòi thực cứng rắn, dữ dội và khó hiểu hơn rất nhiều trong giấc mơ của cô. Cuồng nhiệt và đòi hỏi, nhưng cũng rất dịu dàng, khéo léo một cách tàn nhẫn. Và sự thèm muốn của anh khiến cô rất kích động. Cô chưa bao giờ tưởng tượng ra bất kỳ thứ gì giống như vậy. Cô không thể tưởng tượng nổi.

Cổ siết chặt quanh anh, quần quai chống lại bàn tay đang chuyển động vào ra của anh. Luồng áp lực tăng dần và phình to trong cô đến khi trở thành sự tra tấn tuyệt vời. Cô hét lên khi sự căng thẳng cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Lúc mở mắt ra cô thấy mình vẫn đang nằm dài trong lòng anh. Anh giữ cơ thể mềm oặt của cô an toàn trong khi âu yếm và mơn trớn cô như anh đang vuốt ve một chú mèo con.

Cô quay khuôn mặt đỏ rực sang phía anh. Anh trao cho cô một nụ hôn dài triển miên, mỉm cười nhìn vào mắt cô. Rất tự mãn và hài lòng với chính mình.

Cô leo ra khỏi lòng anh, gỡ tay và hất chiếc váy ngủ ra. Mong muốn được che giấu cơ thể của cô đã hoàn toàn bay biến. Cô nhìn chiếc váy và nói. “Anh đã làm rách nó.”

“Anh xin lỗi, em có sửa được không?”

“Em nghĩ là có. Nó bị rách theo đường may. Không vấn đề gì.” Cô ném nó về phía va li và nhìn xuống anh. Cả phần dưới của cô ẩm ướt nhưng cô không cảm thấy xấu hổ. Cô chụp lấy tay anh, bàn tay đã đem lại sự sung

sướng cho cô và đưa vào miệng thưởng thức. Thưởng thức hương vị của chính mình.

Anh mở to mắt. “Oa, Chúa ơi, Erin. Anh nhớ là em đã nói mình rất mệt mỏi. Em nói là mình không muốn.”

Luồng nhiệt nóng rực đã đốt cháy mặt cô. “Em ớn.”

“Ồn không có nghĩa là đủ khỏe. Em có muốn anh làm tình với em không?”, anh gặng hỏi. “Không vòng vo. Không chơi trò chơi với anh.”

Cô cười rộ trên mặt anh. “Ồ, anh là người giỏi nói về trò chơi mà.”

“Chỉ cần nói”, anh găm gù. “Anh muốn nghe những lời đó.”

Cô lôi ra một cái bao cao su từ trên bàn cạnh giường và cắn rách lớp vỏ. “Cởi quần ra, Connor. Như thế đã đủ rõ ràng chưa?”

Anh gật đầu, đứng bật dậy mở chốt thắt lưng. “Em được chấp nhận.”

Khi anh bước ra khỏi quần, đứng trước mặt cô. Chết tiệt, anh nên cảm thấy tội lỗi mới phải. Anh đã xảo quyệt lôi kéo cô vào chuyện này. Cô đã bị đau đớn, vì anh. Nhưng anh không cưỡng được. Cô có ánh nhìn hoang dại, rực rỡ của nữ thần tình yêu khiến anh phải quỳ gối khuất phục.

Anh quăng cô xuống giường, và lập tức đè lên cơ thể mềm mại, uốn éo, nóng bỏng của cô. “Em có đau không?”

“Em không sao”, cô gất nhẹ.

“Anh không hỏi em có sao không.” Anh găm mạnh từng từ. “Anh hỏi em có đau không?”

“Có, nhưng em không quan tâm. Vì thế đừng dừng lại hoặc em sẽ phải giết anh đấy!”

Anh không thể nhịn cười. “Anh sẽ rất nhẹ nhàng”, anh hứa hẹn. Rồi nhẹ nhàng đẩy mình trên những cánh hoa nhạy cảm của cô. “Hãy nói cho anh nếu anh làm em đau nhé.”

“Nếu em không muốn nhẹ nhàng thì sao?”, cô hỏi. “Thôi lo lắng vớ vẩn đi! Anh đang khiến em phát điên đấy.”

Anh bật cười thành tiếng. “Ôi, Chúa ơi, anh yêu con người phóng dăng, nhẫn tâm, tham lam vô độ trong em quá.”

Anh len mình vào trong cô, mạnh mẽ và kiểm chế. Cô quá mỏng manh với anh. Cô có thể mắng nhiếc anh bằng tất cả những gì cô muốn, nhưng

anh không dám mạo hiểm làm tổn thương cô.

Sự hung hăng vừa gay gắt, vừa ngọt ngào giống hệt con mèo cái của cô khiến anh bị thiêu đốt bởi ham muốn. Anh chuyển hướng và đắm tới giữa những tiếng gào thét điên cuồng của con người bên trong anh, kẻ muốn được làm tình với cô đến kiệt sức và cơn rùng mình nhẹ khiến anh muốn khóc.

Chúa thứ lỗi. Đó là tất cả những gì anh cần.

Anh rút ra, thở dốc khi cô siết chặt quanh anh, rồi đắm vào thậm chí còn sâu hơn, cố gắng tìm kiếm một nhịp điệu dâng trào, uyển chuyển. Thật tuyệt vời. Anh có thể làm thế này cả ngày lẫn đêm. Trong suốt phần đời còn lại.

Thình lình một ý tưởng hiện ra trong đầu. Anh rút ra, im lìm ngay phía trên cô. “Anh sẽ không để em một mình với Mueller”, anh nói.

Cô bắt đầu phản đối, nhưng anh giữ mặt cô và hôn thật sâu. “Thỏa thuận nhé. Anh sẽ cho em thứ em muốn, còn em phải đồng ý với anh. Hãy gật đầu nếu chúng ta đã hiểu rõ ý nhau.”

Cô lắc đầu. “Thế là không công bằng. Anh không thể ra điều kiện...”

“Ồ có chứ, anh có thể. Và anh sẽ làm thế”, anh khẳng định. “Anh sẽ làm.”

Cô nhìn sâu vào mắt anh, ôm chặt anh trong sự thất vọng không che giấu. Nhưng anh cứ trêu chọc, không cho cô những gì cô khao khát.

Cô ngả đầu ra sau và rít lên qua hàm răng nghiến chặt, cào cấu vào vai anh. “Khốn kiếp, Connor...”

“Chúng ta đã thỏa thuận xong, phải không?”

“Phải, hãy làm đi! Ngay lập tức!”

Anh hành động ngay, trao cho cô mọi thứ anh có, mọi thứ thuộc về anh. Nó còn đi xa hơn anh dự định, xa hơn cả những gì anh từng mơ đến. Nó cuốn họ lên cao, cao mãi.

Đam mê kết nối họ với nhau. Cả hai đều hiểu rõ sự thật ẩn sâu trong trái tim người kia. Không thể che giấu điều gì, không thể giữ lại thứ gì. Không ranh giới, không phân chia. Chỉ là một.

Họ quần quai cùng nhau ở trung tâm của một ngôi sao đang bùng cháy.

Hồi lâu sau, anh lặn khỏi người cô và nằm ngửa xuống giường. Anh rùng mình vì mồ hôi túa ra, lạnh cóng. Thật lạ lùng. Anh gần như không dám nhìn vào mắt cô.

“Chà”, cô thầm thì. “Anh không làm gì nữa chùng nhỉ?”

“Không bao giờ. Trong suốt cuộc đời”, anh đáp. “Tốt hơn là hãy làm quen với chuyện đó.”

Họ rơi vào sự im lặng ngại ngùng. Không một lời về Mueller. Không một lời về thỏa thuận kỳ lạ, ép buộc mà anh đưa ra với cô. Và tất nhiên cũng không thảo luận về... về chuyện đó. Nó có thể là bất cứ thứ chết tiệt gì. Hòa hợp về tâm hồn. Có vẻ giống quan điểm của trào lưu duy linh New Age^[29] với vẫn những năm 80. Tốt hơn hết là không nên dùng lời nói để diễn tả nó. Chỉ có sự khôn ngoan của những phần cơ thể liên quan mới có thể hiểu được.

Erin ra khỏi giường. Cô không quay mặt về phía anh. “Em phải chuẩn bị sẵn sàng”, cô ngập ngừng. “Em cần tắm.”

Họ đều cần thời gian khôi phục, nên anh chờ đến lượt mình và tắm rửa sau khi cô đã xong xuôi. Khi anh bước ra, Erin đang bận rộn thu dọn chiếc giường thứ hai. Chiếc thứ nhất đã phẳng phiu và rất gọn gàng.

Anh nhìn cô, sùng sốt. “Sao em lại dọn giường?”

“Em không thể chịu đựng được nếu giường đệm lộn xộn.” Giọng cô cộc cằn và phòng thủ. “Và em cần không gian để thu xếp lại bản thân. Đây, dùng lược của em và làm ơn chải tóc anh đi. Không giật, không gãy tóc.”

Anh mặc chiếc quần âu và ngồi xuống quan sát mọi thứ đang diễn ra. Erin đang lảng xảng xung quanh trong bộ đồ lót. Cô lờ tịt anh trong lúc là quần áo, rồi đặt bộ vét của cô xuống giường và giơ tay ra, hống hách. “Sơ mi của anh, nào.”

Anh nhòm ngó khắp sàn cho đến khi tìm thấy và đưa cho cô. “Trông em cực kỳ gợi cảm lúc là quần áo”, anh nói với cô.

Cô khịt mũi. “Nếu anh còn trân trọng cuộc sống thì đừng bao giờ nói với em điều gì ngu ngốc như thế. Anh có biết có một cái khuy bị sút ra không?”

“Không”, anh đáp. “Chẳng bao giờ để ý. Chưa từng nghĩ tới.”

Cô đặt bàn là xuống, lục tìm trong túi vật dụng, lần này cô lôi ra hộp kim chỉ to. Cô lấy mấy cuộn chỉ ra so với màu áo của anh, cau mày lo lắng. “Em có chỉ màu nâu sẫm, màu trắng nhưng cái áo này rất giống màu bột yến mạch”, cô tỏ ra phiền muộn. “Cái phù hợp nhất là màu be, em nghĩ mình có vài cuộn ở đâu đây.” Cô đổ hết cả hộp lên giường và bắt đầu tìm kiếm.

Anh há hốc mồm với cảnh tượng trước mắt. “Anh chưa bao giờ nghĩ về em như thế này.”

Cô nheo mắt. “Như nào?”

“Phân biệt chi li giữa màu nâu và màu be. Anh chưa từng tưởng tượng là em quá, ừm...”

Cô giơ cái kim lên. “Nếu anh còn nói năng lộn xộn nữa, em sẽ đâm cái kim này sâu mấy phân vào tay anh đấy.”

Anh thật trọng lùi lại một bước. “Thế chứng ám ảnh cưỡng chế thì sao?”

“Em thích nghĩ mình là người chú trọng tiểu tiết hơn”, cô nghiêm trang nói. “Cởi quần ra nào. Em muốn khâu lại đường chỉ bị rách phía sau, rồi là nữa. Trông tệ quá.”

“Chú trọng tiểu tiết hả?” Anh vừa nói vừa lột quần ra. “Kiểm tra anh đi, Erin. Anh có vài chi tiết muốn em xem xét.”

Cô nhìn theo, trông hết sức ngây thơ và kêu lên. Phần đàn ông của anh đã căng cứng, nhấp nhô trước mặt cô, ngay tầm mắt. “Connor, làm ơn! Sáng nay anh đã cưỡng ép em hai lần! Anh không bao giờ thỏa mãn à?”

“Một lần”, anh nói. “Hai lần với em. Nhưng chỉ một lần với anh thôi.”

“Nào giờ thì ai chi li hơn?”, cô chanh chua. “Anh cũng cưỡng ép em suốt cả đêm.”

“Vẫn chưa đủ”, anh nói. “Anh không bao giờ cảm thấy đủ với em.”

Cô mím môi. “Em thừa hiểu, Connor. Anh rất mừng nếu em bị trễ cuộc hẹn sáng nay phải không? Hoặc em không tham gia. Như thế là phù hợp nhất với mong muốn của anh.”

“Anh không quan tâm đến cuộc hẹn của em, cưng ạ.”

Cô cương quyết quay đầu đi. “Những mảnh khoe của anh quá đủ rồi. Lúc này em đang trong chế độ làm việc, và nếu anh coi trọng bộ phận quý giá đang rập rình trước mặt em thì nên quấn khăn tắm quanh nó, rồi đưa quần cho em. Ngay lập tức.”

Anh nhăn nhó. “Chà. Chế độ làm việc của em kéo dài bao lâu?”

“Đến khi công việc này kết thúc”, cô mạnh mẽ nói. “Bây giờ, việc của em là làm cho anh trông thật chín chu. Khi tới khu nghỉ dưỡng, em sẽ là chuyên gia về các cổ vật Celtic.” Cô chĩa ngón tay về phía ngực anh, anh lùi lại, cảnh giác với cây kim của cô. “Còn việc của anh là cư xử lịch sự, kín đáo và không nói bất cứ câu nào làm ảnh hưởng xấu tới em trong khi em đang làm việc của mình. Hiểu chưa?”

Quai hàm anh nghiến chặt. “Việc của anh là bảo vệ em, Erin.”

Cô giật lấy chiếc quần khỏi tay anh. “Vậy thì làm ơn bảo vệ em một cách lịch sự và kín đáo.”

“Chế độ làm việc của em thật đáng ghét”, anh càu nhàu. “Anh thích em ở chế độ cô mèo cái nóng bỏng cơ.”

Cô đả đàng, khâu đường chỉ bị rách ở quần anh rất nhanh chóng, chuyên nghiệp. “Không phải là quá xấu. Không che giấu, Connor. Đó là bản chất của em, vì thế hãy lo đối phó với nó. Vui lòng quấn khăn quanh người anh đi.”

“Có vấn đề gì à, Erin?”, anh giễu cợt. “Có bộ phận nào của anh làm em mất tập trung à?”

Anh liền lảng ra xa khi cô chụp lấy cái kéo. Cô mím cười ngọt ngào và cắt tua chỉ. “Bình tĩnh nào. Và đừng cho là em sửa quần áo của anh bởi vì em đang thực hiện vai trò nội trợ chán ngắt nhé. Em phải phải khiến anh trông bảnh bao hơn vì lợi ích của em thôi. Hiểu chưa?”

“Rõ, thưa Quý bà”, anh ngoan ngoãn.

Cô nhìn anh trừng trừng. “Anh thấy buồn cười lắm sao?”

“Khi thật, không. Không trong lúc em đang cầm kéo.”

Erin lẩm bẩm khi cô lục lọi đồng kim chỉ. Và khuôn mặt rạng rỡ khi cô giơ lên cuộn chỉ. “Màu be.”

Anh cố nhịn cười. “Anh rất mừng cho em, cưng ạ.”

Anh đã sẵn sàng ngay khi cô đưa quần áo cho anh nhưng quá trình chuẩn bị phức tạp của Erin chỉ mới bắt đầu. Anh theo cô vào nhà tắm để xem, bất chấp phản đối của cô. Cách bóp các tuýp nhỏ bôi lên mặt mình, rồi dùng chổi và cọ thật quyến rũ, nữ tính và hấp dẫn. Đẹp nhất là mái tóc. Cô chải đến khi bóng mượt, hất lên, cuộn lại thành nếp. Rồi giữ chặt từng lọn bằng kẹp tóc. Thành quả là phép lạ chết tiệt của kỹ thuật.

Cuối cùng họ cũng sẵn sàng lên đường. Connor tháo các thiết bị báo động ra, nhét vào va li. Anh bước ra ngoài hành lang, nhìn cả hai phía rồi mới ra hiệu cho cô đi theo. Cô bước tới, sửa một lọn tóc bị rẽ ngôi nhầm và bẻ lại cổ áo cho anh.

Anh cứng người. “Sao? Trông anh không ổn à?”

Cô dùng đầu ngón tay vuốt cằm và nếp nhăn giữa hai lông mày của anh. “Trông anh rất đẹp trai”, cô dịu dàng nói.

Anh nhìn cô đăm đũa và quên hết mọi ngôn từ.

Cuối cùng khi thoát ra khỏi trạng thái u mê, anh ra hiệu cho cô đi trước dọc theo hành lang. Cô liếc nhìn chân anh lúc anh bước tới cạnh cô. “Anh có vẻ khập khiễng hơn lúc trước. Anh ổn chứ?”

Anh ấn nút thang máy. “Cái chân vô dụng của anh không quen với tư thế làm tình hoang dại trong phòng tắm.”

“Ồ”, cô thì thầm. “Xin lỗi.”

“Đáng giá mà”, anh nói lúc thang máy mở ra. “Hãy tin anh.”

***

“Từ đây đến khu nghỉ dưỡng Silver Fork bao xa?”, cô hỏi.

Anh chuẩn bị tinh thần cho các rắc rối. “Khoảng bốn mươi phút.”

“Ôi Chúa ơi!” Cô nhìn đồng hồ trên tay. “Chúng ta bị muộn mất! Em không biết chúng ta cách bao xa! Sao anh không nói cho em?”

“Để làm gì?” Anh mở cửa cho cô. “Họ vẫn sống nếu em đến muộn vài phút, Erin.”

“Anh thực sự đang cố phá hoại em phải không?”

Sự lãnh lẻo chờ đợi lúc anh bước vào xe là lỗi chết tiệt của anh, anh biết trước nhưng đó vẫn là một rào cản lớn. Anh đã hủy hoại sự cân bằng họ tìm thấy. Bốn mươi phút lạnh lùng khi anh lướt qua những khúc quanh của con đường cao tốc ven biển là quá nhiều để kiểm nghiệm động cơ của anh. Nhưng khi tới cánh cổng sắt phô trương của khu nghỉ dưỡng, anh vẫn chưa ngã ngũ là anh có cố tình làm cô bị muộn hay không. Ôi trời. Có vấn đề to tát chết tiệt gì đâu. Họ muộn có mười bảy phút.

Erin nhảy ra khỏi xe ngay khi vừa dừng lại. Connor leo ra, nhanh chóng bước theo, chộp lấy tay cô. “Này. Đừng đi nhanh thế.”

“Em đang rất tức giận với anh”, cô rít lên. “Đừng chạm vào em.”

“Nên nhớ lúc này em đang là vị hôn thê của anh. Đừng chống lại anh, Erin, vì anh chẳng thèm quan tâm người khác nghĩ gì về mình đâu. Và anh sẽ không ngần ngại gây khó khăn cho em nếu nó phù hợp với mục đích của anh.”

“Anh là kẻ độc đoán, thô lỗ.” Cô giật mạnh tay ra.

Anh quàng tay qua vai, áp má cô vào mặt anh. “Nếu em muốn tranh cãi, thì chúng ta hãy trở vào trong xe”, anh đề nghị. “Anh không quan tâm em muộn thế nào. Chúng ta có thể đậu xe ở phía sau những cồn cát này, vào ghế sau và thảo luận. Anh rất thích cách chúng ta xử lý những bất đồng. Anh còn sẵn sàng cho cả cuộc tranh cãi khác nữa.”

“Sao anh dám dọa dẫm em bằng tình dục chứ”, cô rít lên. “Đó là một trò lừa bịp tồi, khó chịu!”

Anh giữ cô ở tư thế hoàn hảo và mỉm cười. Cô kiễng chân lên và nhìn chăm chăm như thể đang đối mặt với một con báo. Anh ấy đã cương cứng, vì Chúa. “Chúa ơi, em rất đẹp lúc tức giận.”

“Biến đi. Anh thực sự muốn chết phải không?”

“Anh không chọc tức em”, anh nói. “Anh chỉ nói sự thật. Em cao khoảng ba mét. Em là một nữ tướng Amazon. Một người đàn ông nhỏ bé hơn nên cúi gằm mặt xuống đất lấp bắp như lúc này.”

Môi Erin giật giật bất chấp bản thân cô. “Lấp bắp!”

“Ít nhất là thế”, anh cam đoan với cô.

Cô hít đầu, bước lên thềm. “Em không bị thuyết phục bởi lời tâng bốc rě tiền đó đâu”, cô thông báo.

Anh vội vã chạy theo. “Làm thế nào thuyết phục được em hả Erin? Bốn tiếng làm tình liên tục bằng miệng thì sao?”

“Đồ con lợn”, cô lầm bầm đáp lại.

Anh leo lên kịp lúc để mở cửa cho cô. “Ụt ịt.”

Một người đàn ông và một phụ nữ đang đứng đợi khi Connor và Erin bước vào sảnh. Người đàn ông tầm năm mươi tuổi, gầy gò, nhăn nheo trong bộ vét màu xám đất tiền. Mái tóc hoa râm, mắt xám, nước da xám. Gã khiến Connor rùng mình. Gã màu xám nở nụ cười chào đón ngăn gọn, mím chặt với Erin. Ánh mắt vụt trở nên lạnh lùng khi lướt qua Connor lúc gã bắt tay Erin. “Cô Riggs. Tạ ơn Chúa. Chúng tôi đã bắt đầu lo lắng.”

Người phụ nữ với mái tóc đỏ rực ấn tượng, bước về phía họ với nụ cười tươi rói. Cô ta có đôi mắt màu ngọc lục bảo rạng rỡ, làn da hoàn mỹ, thân hình khêu gợi. Và diện bộ vét màu xanh lạnh, bó sát, trông có vẻ đắt tiền.

Erin bắt tay cô nàng tóc đỏ. “Tôi vô cùng xin lỗi vì đã để mọi người phải đợi.” Cô ra hiệu về phía Connor. “Đây là hôn... à, đây là Connor McCloud. Connor, đây là ngài Nigel Dobbs và Tamara Julian.”

Connor gật đầu, giơ tay ra.

Dobbs thận trọng bắt lấy. “À, rất vui được làm quen với anh.” Giọng gã như thể thật sự không quen biết anh.

“Rất vui lòng, cảm ơn.” Connor đáp

“Xin chào, anh Connor McCloud”, Tamara lên tiếng, giọng khàn khàn.

Tamara Julian giữ chặt tay anh khi anh cố gắng rút lại. Đôi mắt ngọc lục bảo rạng rỡ của cô ta lướt khắp người anh với vẻ đánh giá thẳng thắn, đầy nữ tính.

Đây là sự phiền hà không cần thiết. Anh lại giật mạnh tay, lần này anh xoay xở để rút tay về. Anh nhìn Erin. “Nào. Tốt nhất em nên tiến hành kiểm tra những đồ tào tác kia đi, cưng. Chúng ta sẽ phải lái xe cả đoạn đường dài để trở về Seattle đấy.”

Cô nghiêng người, ném cho anh một cái nhìn cảnh cáo. “Sẽ kéo dài đến khi kết thúc, anh biết rõ mà. Đêm qua ngài Mueller đến nơi an toàn chứ?”

“Khi tôi thông báo rằng cô không thể dùng bữa tối cùng thì ông ấy đã thay đổi kế hoạch”, Dobbs lên tiếng. “Ông ấy sẽ gặp cô sau, trong tuần này khi ghé qua Seattle. Nếu nán lại, ông ấy sẽ phải rất vội vã để kịp thời gian bay đi Hongkong.”

Connor thở ra một hơi mà không nhận ra mình đã nín thở hồi lâu.

“Vâng tôi hiểu.” Erin đáp vẻ khuất phục. “Tôi nghĩ là hợp lý, dù rất lấy làm tiếc là tôi không được gặp ngài ấy hôm nay.”

“Xấu hổ quái gì”, Connor chen vào. “Có gì tệ lắm đâu.”

Nigel Dobbs ném cho anh cái nhìn lạnh lẽo. “Thực ra là có đấy.”

“Hai người nên ở đây đêm qua”, Tamara nói. “Có hai người bữa tối hẳn là rất vui.”

“Chúng tôi muốn được ở trong tổ ấm tình yêu như thường lệ”, Connor đáp. “Tôi không thể rời xa cô gái xinh đẹp này.” Anh vòng tay quanh người Erin và siết nhẹ. “Tôi sẽ chết vì buồn bã nếu rời xa cô ấy.”

Tamara nhướn cặp lông mày màu sẫm được cắt tỉa hoàn hảo. “Ngọt ngào làm sao”, cô ta nói. “Một mẫu hôn phu tuyệt vời.”

“Tôi đang cố”, Connor đáp.

“Hãy cố gắng”, Tamara nói.

“E hèm. Chúng ta bắt đầu chứ?” Dobbs lạnh lùng. “Vui lòng đi theo tôi.”

Erin kéo mạnh tay anh nhưng Connor như bị đóng băng tại chỗ, nhìn Tamara chăm chăm. “Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”, anh hỏi.

Nụ cười của cô ta chói lóa, rộng mở. “Nếu anh đã hỏi thì câu trả lời là chưa”, cô ta kêu khe khẽ và đặt tay lên ngực anh, đẩy mạnh. “Hãy tin tôi, ngài McCloud. Nếu chúng ta đã gặp thì chắc chắn anh sẽ nhớ.”

Connor theo sau họ đi dọc hành lang. Vì lí do nào đó Erin lại bắt đầu bực mình với anh, nhưng chết tiệt, sao cô lại thường xuyên như thế. Anh đành phải làm quen dần và không để nó ảnh hưởng đến sự tập trung của anh. Có điều gì đó khiến anh băn khoăn về cô nàng tóc đỏ này.

Anh đã thấy cô ta ở đâu đó. Cảm giác gai gai người là một dấu hiệu đáng tin cậy. Nhưng Tamara nói cũng rất có lý theo đúng nghĩa đen. Bên cạnh trí nhớ phi thường, anh cũng hoàn toàn là một gã đàn ông bằng xương bằng thịt. Không lý nào anh có thể quên một gương mặt hay thân hình như vậy.

Nhưng cái gì? Ở đâu? Như thế nào? Mẹ kiếp.

Anh nhìn chằm chằm sau lưng Tamara khi cô ta dẫn đầu đoàn, gót giày gõ đều đều xuống sàn gạch. Anh cố tình không tập trung ánh mắt hay suy nghĩ mà ném nó vào tấm lưới trong đầu, quay cuồng trong những kết nối mơ hồ, sắp thành hình, những kí ức. Chúng lóe lên như những con cá bạc với tốc độ như ánh chớp. Màu sắc chiếc áo khoác ngoài của cô ta tan ra, hòa lẫn giống như bọt sóng biển. Mô hình mơ hồ bắt đầu xuất hiện. Anh sắp tóm được nó, nắm lấy...

Cú huých bằng khuỷu tay đau điếng vào xương sườn làm anh choàng tỉnh. “Ồi!”, anh càu nhàu. “Cái quái gì thế?”

Mặt Erin đỏ bừng, cái miệng hồng hồng xinh xắn mím chặt thành một đường tức tối. “Làm ơn, anh có thể bớt nhìn hau háu như thế một chút không?”

Câu nói dần ngấm vào anh. Nhìn hau háu, Tamara. Ánh mắt ngây dại lúc anh ngụp lặn trong suy nghĩ có lẽ đã hướng thẳng vào mộng Tamara.

Chà. Thật tuyệt vời. Erin đang ghen.

Tâm trạng phơi phới. Anh xoa xoa chỗ đau trên sườn, cười toe toét. “Xin lỗi, em yêu.”

“Anh là kẻ đê tiện, thô bỉ, em sẽ bắt anh phải trả giá.”

Anh nhào tới và đặt nụ hôn lên môi cô trước khi cô kịp tránh. “Anh không thể chờ được, cưng.”

Nếu Tamara Julian và Nigel Dobbs có nghe lén được cuộc trò chuyện thì thầm của hai người thì họ cũng không biểu hiện gì. Connor mò mẫm trong đầu tìm kiếm lại mô hình non yếu, mới đang thành hình. Nhưng chỉ tốn công vô ích, nó đã biến mất từ lâu, và tâm trí vừa mới mờ ra của anh lúc này đã đóng im ỉm như một con trai. Khốn kiếp. Sẽ chẳng ích gì nếu cứ đập phá xung quanh và làm mất sự tập trung của anh. Có lẽ tốt hơn hết anh

nên để nó trôi qua, hi vọng sẽ nảy ra trong một số thời điểm phân tâm sau này, chẳng hạn như khi đi trên đường cao tốc hoặc đang tắm.

Dù rất tức tối nhưng cũng rất đáng vì anh biết mình có khả năng khiến Erin Riggs ghen tuông. Tự mãn làm sao.

Dobbs và Tamara dừng lại trước một cánh cửa chạm khắc to lớn. Dobbs mở khóa, ra hiệu mời họ vào. Họ bước vào căn phòng có một bàn gỗ dài lấp lánh, trên mặt bàn bày vài ô vải nhung đen. Mỗi ô đặt một vật bên trên.

“Cô Julian đã chuẩn bị sẵn sàng các thông tin về nguồn gốc hiện vật cho cô rồi”, Dobbs nói.

Connor cảm thấy sự thay đổi trong sự chú ý của Erin như anh có thể cảm nhận được sự biến đổi đáng kể của nhiệt độ. Cô lôi máy ghi âm khỏi túi xách, đi dọc theo chiều dài chiếc bàn. Liếc nhanh, bao quát toàn bộ các ô vuông, anh nhận thấy có một cái khiên đồng dát ngọc, một cái vạc bằng bạc có hình chạm nổi, một mũ trụ đồng có con chim với phong cách nghệ thuật kỳ lạ đậu trên đỉnh, một loạt vòng cổ, vòng tay và trâm cài bằng vàng sáng bóng. “Kiểm tra”, Erin lơ đãng nói. “Kiểm tra”, giọng nói ngọt ngào, trầm trầm của cô phát ra từ máy ghi âm.

Anh còn lại một mình trong căn phòng đó cùng Dobbs và Tamara. Erin đang ở một nơi rất xa xôi, tất cả sức lực, sự chú ý của cô đều tập trung vào một tiêu điểm sắc bén.

Anh không thích thế chút nào. Cô đã quên mất sự tồn tại của anh. Cô như đang cách xa anh hàng ngàn dặm, hàng ngàn năm. Đôi mắt cô sáng lên cùng sự tập trung tinh thần cao độ mà anh không tài nào hiểu nổi. Nếu bây giờ anh có ôm lấy cô nàng tóc đỏ và trao cho cô ta nụ hôn kiểu Pháp thì chắc chắn Erin cũng không hay biết.

Thậm chí chú trọng tiểu tiết cũng bắt đầu không phù hợp để mô tả cô.

Erin ngồi xuống chiếc ghế có bánh lăn và dịch vào gần hiện vật đầu tiên, chiếc khiên đồng. Cô lật nhanh qua tài liệu trong tập hồ sơ và bắt đầu nhẹ nhàng nói vào máy ghi âm. “...Khiên có hình chữ nhật, thôn hai đầu, được làm vào thế kỷ I trước Công nguyên, tráng men màu đỏ, nạm hồng

ngọc, thạch anh tím... phong cách hoa lá... thuộc đảo Anh quốc... kiểu trang trí đường lượn...”

Anh đã sớm quen với tính cách cực kỳ tập trung, không bị tác động của cô. Lúc này anh lại là người ghen tị. Với một loạt các cổ vật. Thảm hại làm sao.

Cả ba người quan sát cô một lúc. Dobbs bắn cho anh một cái nhìn ranh mãnh. “Cô ấy rất kỳ lạ phải không? Khả năng tập trung phi thường. Có vẻ thế giới bên ngoài không tồn tại với cô ấy. Giống như bị thôi miên vậy.”

Anh nghiêng chặt răng trước cái giọng điệu trịch thượng, tự mãn của gã. Gã thật may mắn vì có thể nắm giữ một vài phần cuộc sống của Erin mà Connor không tham gia vào được. “Ấn tượng”, anh lầm bầm.

“Ngài Mueller rất háo hức được quan sát lúc cô ấy đang làm việc.”

“Tội nghiệp”, Connor đáp. “Ông ta thật thiếu may mắn.”

Hai mắt Dobbs nheo lại thành một đường trắng xanh tái nhợt. “Tôi cho là anh chưa bao giờ có cơ hội được xem cô Riggs làm việc.”

Connor nhe răng cười. “Với tôi đây là lần đầu tiên. Vô cùng thích thú.”

“Một cô gái trẻ đáng chú ý. Rồi anh sẽ khám phá ra.” Nếu anh tình cờ có cơ hội với một cô gái cao quý như thế thì chắc hẳn cô ấy đã kéo anh ra khỏi tầng lớp cận bã của xã hội là hàm ý nhạo báng rất rõ ràng trong câu nói này.

“Luôn háo hức khám phá cả đời”, Connor nghiêng răng đáp lại.

“Đúng thế”, Dobbs thích thú. “Mong là anh may mắn.”

“Thật may mắn là cô ấy có thể làm anh ngạc nhiên.” Chết giọng khàn khàn, lời cuốn của Tamara vang lên. “Hay anh không thích những điều bất ngờ, McCloud?”

“Còn phụ thuộc điều bất ngờ đó là gì”, Connor bảo cô ta.

“Bất ngờ là yếu tố mang lại đam mê mới mẻ. Anh có thể khiến cô ấy ngạc nhiên không, McCloud? Đã bao giờ anh thử làm thế chưa?”

Nigel Dobbs kêu lên một tiếng sừng sốt. “Cô Julian, nếu cô không phiền! Đừng làm khách của chúng ta lúng túng với những ý kiến cá nhân không thích hợp như thế!”

Tamara bật ra một tiếng cười khàn khàn. “Vài thứ cho tôi thấy là ngài McCloud không dễ dàng bị lúng túng.”

Anh nhận thấy ánh nhìn chăm chọc cay độc trong đôi mắt màu ngọc lục bảo của cô ta và chú ý hai điều. Thứ nhất, cô ta không chút nao núng, rất lạ lùng và đáng khen ngợi. Hầu hết mọi người đều nhanh chóng quay đi khi anh ném cho họ cái nhìn chết chóc.

Rồi họ quay lưng đi.

Thứ hai, màu mắt của cô ta là giả. Anh sẽ trả giá cao để được biết màu mắt ban đầu. Kiểu màu nhạt như xanh nước biển hoặc xám, hay xanh lá cây không thể mang lại ánh mắt rạng rỡ và trong sáng như thế.

Con cá bạc lóe lên trên nền xanh thăm thẳm với tốc độ nhanh như chớp của suy nghĩ. Quá mau lẹ nên anh không thể chớp được.

Anh nhớ lại cảm giác sững sờ của Erin lúc anh túm lấy cô ở sân bay. Hay của anh khi cô trần truồng bước ra từ phòng tắm.

Phải, họ biết cách gây bất ngờ cho nhau. Chẳng có vấn đề gì ở đây cả.

“Tôi không dễ dàng bối rối”, anh nói với cô ta. “Nhưng cách tôi làm bạn gái mình ngạc nhiên chẳng liên quan quái gì đến ai khác, trừ tôi.”

Mắt cô ta mở to rồi trở lại bình thường. Một sự im lặng khó xử. “Tôi, à... xin lỗi”, cô ta lẩm bẩm.

“Không sao”, anh ném cho cô ta nụ cười kiểu cảnh sát không cảm xúc, khó hiểu.

Cô ta chớp chớp mi một cách quyến rũ. “Tôi không có ý xúc phạm anh.”

“Không khó chịu”, anh nói. “Không xấu hổ. Chỉ là sự thực thôi.”

Cô ta khoanh tay trước bộ ngực nở nang ấn tượng của mình, lấy lại vẻ điềm tĩnh lúc trước. “Thẳng thắn như vậy thật đáng kinh ngạc.”

“Tôi nghĩ cô thích bất ngờ.”

Miệng cô ta cong thành nụ cười tán thưởng. “Chính xác.”

Dobbs đằng hắng rất to. “Cô Julian. Nếu cô vui lòng. Cô có thể tiếp đãi anh McCloud trong khi cô Riggs bận rộn ở đây không?”, Dobbs nói. “Hãy mời anh ấy một tách cà phê ở quầy bar hoặc cho anh ấy thấy quang cảnh từ hiên nhà. Chúng ta không muốn anh ấy buồn chán hay sốt ruột.”

“Có vẻ đó là một ý kiến tuyệt vời”, Tamara nồng nhiệt đáp lại. “Cô Riggs luôn cần khá nhiều thời gian để thực hiện kiểm...”

“Đúng đấy, Connor”, Erin xen vào.

Họ giật mình, quay lại. Chốt giọng ngân vang, quyền quý của cô luôn khuấy động luồng nhiệt nóng rực trong anh. “Đi đi. Em không muốn làm anh buồn chán với những cỗ vật Cellic thời Đồ sắt này. Hãy để cô Julian mời anh cà phê. Đây là cơ hội tuyệt vời để hai người thảo luận về những nơi mà cả hai có thể đã gặp gỡ.”

Đôi mắt màu nâu mã não của Erin bừng cháy. Cô muốn ngắt đầu anh ra. Dù đang chú tâm làm việc, cô vẫn dõi theo anh, ghi nhớ hết những điều anh nói. Về bản chất, đó là một lời khen ngợi mĩa mai.

Nụ cười toe toét, ngớ ngẩn hiện trên môi anh. Tất cả đều nhìn anh, chờ đợi màn kịch vui tiếp theo. Anh nện mông xuống ghế, khoanh tay trước ngực. “Anh không thể tưởng tượng thứ gì lại hấp dẫn hơn đám cỗ vật kia, em yêu.” Anh nói. “Anh sẽ không bỏ lỡ cơ hội được chiêm ngưỡng chúng bằng bất cứ giá nào.”

Chương 12

Mỗi hiện vật đều cực giá trị. Các bảo tàng nổi tiếng nhất thế giới sẵn sàng chiến đấu đến chết để dành được chúng không chỉ vì giá trị lịch sử mà còn vì vẻ đẹp tuyệt đối của chúng. Đó là chiếc khiên đồng được bảo quản trong tấm đá hoa cương tuyệt đẹp khảm đá quý và trang trí đường lượn theo phong cách gợi cảm đặc trưng của thời kì La Tene^[30] từ 500 đến 200 năm trước Công nguyên.

Đó là chiếc vạc bằng bạc được tìm thấy ở đầm lầy than thuộc Đan Mạch, chạm nổi các ô hình lưới búa quanh thân, trong mỗi ô là các hình đầu rắn, rồng, quái vật sư tử đầu chim và các vị thần Celtic. Đó là chiếc mũ trụ có một con quạ bằng đồng dữ tợn đậu trên chóp sẽ khiến người quản lý ở Hupper phát khóc vì ghen tị, hai cánh của nó có thể vỗ được nhờ kỹ thuật lắp đặt cơ khí. Một loạt những chiếc vòng cổ xoắn bằng vàng, hai càng xoắn đeo quanh cổ trông như chiếc cổ áo với cách trang trí phong phú và nạm đá quý. Hàng đồng băng tay, trâm cài móc áo choàng lấp lánh. Mỗi hiện vật xinh đẹp này đều được viết thành một cuốn sách. Thực sự cô đang chảy nước miếng.

Nếu không có nhận thức mạnh mẽ về sự hiện diện của Connor cùng những chuyện kỳ lạ làm thay đổi cuộc sống của cô gần đây thì hẳn cô nghĩ mình đang ở trên thiên đường. Tuy nhiên thậm chí trong lúc bận rộn nghiên cứu các dữ liệu, cô vẫn cảm nhận anh ở phía sau, đang dõi theo với ánh mắt dữ dội, yên lặng nhưng cực kỳ hiệu quả. Anh là sự phiền toái ầm ập, to lớn.

Quản lý của cô, Lydia, sẽ sẵn sàng chết để giành được mớ cổ vật này về Huppert, nhưng có điều gì đó rất kỳ lạ về hai chiếc vòng cổ xoắn. Chúng giống với kiểu mà cô được học ở Scotland đến lạ lùng. Hai năm trước cô từng may mắn được nghiên cứu khai quật khảo cổ thời Đồ sắt ở Wrothburn,

Scotland. Khu khảo cổ này được phát hiện trong quá trình xây dựng nhà xe cho một khu thương mại.

Đó là nơi khám phá hiện vật về thời kỳ Đồ sắt lớn nhất từ những năm 1970 và một loạt vòng cổ xoắn rất đặc biệt được khai quật ở đây, đặc trưng bởi hình chạm đầu rồng có râu, phần đuôi uốn lượn, được giấu vào phần khe mặt trước của vòng. Cô chưa bao giờ được nghe nói kiểu vòng tay này được tìm thấy ở bất cứ nơi nào khác. Thậm chí cô còn viết một bài báo đưa ra suy đoán về những nghi lễ và ý nghĩa huyền diệu của hình ảnh rồng có râu.

Tuy nhiên trong tập hồ sơ lại nói rằng chúng được tìm thấy ở Thụy Sĩ những năm 1950. Rất kỳ lạ. Cô tắt máy ghi âm.

“Tôi cần phải nghiên cứu thêm trước khi đưa ra kết luận cuối cùng,” cô nói với Nigel Dobbs.

“Nhưng dĩ nhiên chúng là đồ thật chứ?” ông ta xoắn hai tay.

“Ồ, lạ Chúa, vâng. Chúng tuyệt đẹp. Là những hiện vật đẹp đẽ nhất về giai đoạn thời kỳ Đồ Sắt mà tôi từng được thấy. Mỗi hiện vật đều có giá trị lưu giữ cao. Khiếu thẩm mỹ của ngài Mueller thật đáng ngưỡng mộ”.

“Tinh tế,” Connor lầm bầm. “Ấn tượng. Thực sự kỳ diệu”.

Cô lạnh lùng phớt lờ anh. “Liệu tôi có thể giữ bản sao của những tài liệu về nguồn gốc của chúng và gửi lại ông trong tuần này không?”

“Tất nhiên, tất nhiên,” Dobbs trả lời. “Hãy giữ chúng, tất nhiên rồi.”

Cánh cửa bật ra. Tamara Julian xuất hiện, mang theo chiếc khay bạc đựng bốn tách cà phê đang bốc khói và một đĩa đầy bánh ngọt nhỏ. Cô ta nở nụ cười tươi rói với Connor. “Vì không thể mời anh đến quầy bar thưởng thức cà phê nên tôi buộc phải mang đến đây cho anh,” cô ta nói.

Erin thấy mình đập cái khay vào mặt Tamara và hất hết tách cà phê đặc vào bộ đồ được thiết kế hoàn hảo phù hợp với vẻ bệ vệ khốn kiếp của cô ta. Cô ghim tính bốc đồng trẻ con xuống và nhấc một tách ra khỏi khay. “Cám ơn cô rất nhiều”, cô nói. “Tôi sắp xiu vì thiếu cà phê rồi.”

“Tất nhiên, cô hãy uống cho tỉnh táo,” Dobbs lên tiếng, xoa hai bàn tay gầy trơ xương vào nhau. “Tôi tin là cô và anh McCloud sẽ ở lại dùng bữa trưa”.

Erin lướt qua Connor. Anh nhìn lại cô, bình thản.

“À, cảm ơn ông, nhưng tôi có một số việc cấp bách ở nhà”, cô đáp. “Tôi muốn trở lại Seattle càng nhanh, càng tốt”.

Chưa nói đến thực tế là chỉ cần nhìn Tamara nhỏ nước miếng vì Connor đã hoàn toàn làm mất cảm giác ngon miệng của cô. Cô đã nghĩ mình thực sự thích người phụ nữ này trong ba lần gặp gỡ trước đó. Thậm chí có ấn tượng bởi sự thông minh và hóm hỉnh của Tamara.

Cô quý mến Tamara bao nhiêu thì lúc này cô ghét cô ta chừng đó.

Tamara bùi môi. “Ồ, thật sao? Đầu bếp ở đây đã chuẩn bị món súp hải sản kiểu Pháp ngon tuyệt và món tôm hùm nhồi bột hoàn hảo.”

“Không phải lần này,” Connor đáp. “Chúng tôi sẽ dùng bữa nhanh trên đường đi. Chúng ta đã xong chưa, em yêu?”

“Không hẳn”, Dobbs mở cái cặp trên bàn và lấy ra một tập hồ sơ. “Ngài Mueller đã định đề nghị với cô trong bữa tối hôm qua. Thực ra đây chính là lý do ông ấy phải thực hiện chuyến đi dài ngày một cách cấp bách như thế. Tình trạng sức khỏe của ông ấy rất yếu, cô biết đấy, và đó như là một sự hy sinh của ông ấy để...”

“Tôi rất xin lỗi, ông Dobbs”, cô vội vàng nói. “Tôi không có ý...”

“Tôi không trách cô, cô Riggs. Tôi chỉ đơn giản nói cho cô biết sự thật để cô có thêm thông tin nhằm đưa ra quyết định trong tương lai. Ngài Mueller đã ủy quyền cho tôi đại diện đưa ra đề nghị này. Chúng tôi được biết cô từng làm ở Huppert. Đúng không?”

“Vâng”, cô đáp. “Tôi đã từng làm việc ở đó hai năm.”

“Ngài Mueller rất thích thú với triển lãm về các hiện vật Celtic thời Đồ sắt và Đồ đồng năm ngoái ở Huppert do cô tổ chức. Ông ấy cho rằng nó rất có cảm hứng, thậm chí là nổi bật. Cô có một tinh thần sáng tạo đi cùng với các kỹ năng chuyên môn đáng nể, cô Riggs ạ”.

“À... Cảm ơn ông”. Cô bối rối và hoang mang.

“Ngài Mueller đang cân nhắc tài trợ cho Huppert một nguồn quỹ mới. Chủ yếu hiến tặng các cổ vật thời Đồ đồng, Đồ sắt và La Mã – Celtic. Bộ sưu tập Celtic của ông ấy cũng sẽ được hiến tặng.”

“Ôi, ông ấy thật là, ừm, hào phóng một cách đáng kinh ngạc”, cô nói. Lydia sẽ sững phát điên lên. Mừng thay cho Lydia.

“Vâng, ngài Mueller là người rộng lượng,” Dobbs nói. “Ông ấy tin rằng vẻ đẹp của quá khứ phải được mọi người chiêm ngưỡng.”

“Ông ta mới đáng ngưỡng mộ làm sao.” Connor lên tiếng.

Erin co rúm người lại, môi Tamara cong lên chế giễu, nhưng Dobbs chỉ gật đầu như không nghe thấy lời mỉa mai của Connor.

“Đúng thế”. Dobbs đồng ý. “Ngài Mueller không quan tâm đến uân khúc sau việc sa thải của cô ở Huppert, nhưng đó là sai lầm khủng khiếp của quản lý bảo tàng.”

“Tôi, ừm, đôi khi cũng nghĩ vậy”, Erin tuyệt vọng nói.

“Để suy nghĩ chuyện này đơn giản hơn, ngài Mueller chỉ xem xét tặng quỹ này khi ông ấy chắc chắn cô và chỉ mình cô thôi là người quản lý bộ sưu tập Celtic đó”.

Quai hàm cô chùng xuống. “Tôi ư? Nhưng... nhưng tôi...”

“Có thể cô cảm thấy khó xử trên phương diện cá nhân với quản lý bảo tàng. Chúng tôi đề nghị cô hãy cân nhắc thật kỹ. Ngài Mueller hoàn toàn thông cảm nếu cô không muốn làm cho Huppert. Họ quá ngu ngốc khi mất cô.”

“Nhưng nếu tôi, à, nếu tôi quyết định không...”

“Vậy thì Muller sẽ đơn giản là đem tặng nơi nào đó”. Dobbs nở nụ cười nhẹ. “Không thiếu người xứng đáng được hưởng lợi. Có hàng ngàn nơi đáng đồng tiền các bác, hãy tin tôi.”

Erin cố tìm ra thứ để nói. “Tôi, ừm, quá chόang váng.”

Nigel Dobbs cười khùng khục. “Hửn rồi. Hãy cân nhắc kỹ.”

“À vâng, tôi sẽ suy nghĩ. Tất nhiên.”

“Và chúng tôi rất hy vọng cô có thể dành ra vài phút trong thời gian bận rộn của mình để gặp ngài Mueller khi ông ấy tới Seattle.”

“Chúa ơi, vâng.” Cô yếu ớt nói. “Chắc chắn bất cứ khi nào thuận tiện. Bất cứ thời gian nào.”

“Đừng quên tiệc đính hôn của chúng ta, cưng ạ.” Giọng Connor cứng rắn, đầy đe dọa. “Sẽ là một tuần điên rồ đấy. Hãy nghĩ kỹ trước khi nói.”

Erin nhìn anh trừng trừng, khó chịu. “Nhưng ưu tiên của em rất rõ ràng khi liên quan đến công việc, Connor. Anh sẽ phải quen với việc chia sẻ em.”

Anh ngồi ngả ngốn trên ghế, mắt nheo lại. “Anh không chia sẻ, em yêu.”

Cô quay lưng về phía anh. “Tôi sẽ rất vui mừng được gặp ngài Mueller bất cứ lúc nào,” cô quả quyết.

“Rất tốt. Chúng tôi sẽ liên lạc với cô theo kế hoạch đề ra của ngài Mueller.” Giọng Dobbs lạnh nhạt hơn rõ rệt. “Và cô Riggs này... Hãy suy nghĩ và chắc chắn về những ưu tiên của cô. Đề nghị của ngài Mueller đại diện cho một cam kết lớn lao về cả thời gian và công sức. Nếu những mối quan tâm khác của cô cũng, ờ, hấp dẫn, xin cứ thành thật. Chúng ta đang nói về một nguồn tài trợ tối thiểu là mười lăm triệu đô. Chưa kể đến giá trị của bộ sưu tập. Đó là một trách nhiệm, tôi nhắc lại, một trách nhiệm rất lớn.”

“Tôi hiểu”, cô nói chắc chắn

Conner bật dậy và kéo dẫn, bẻ khớp ngón tay. “Tuyệt vời. Chúng ta xong chưa? Rất vui được gặp ông Dobbs, cô Julian. Đi nào em yêu. Xe ngựa của em đang đợi đấy.”

Erin mỉm cười qua hàm răng nghiến chặt khi cô bắt tay Dobbs. “Cám ơn ông một lần nữa và cám ơn ngài Mueller giùm tôi”, cô nói. “Tôi rất vui mừng vì sự tin tưởng của ông ấy dành cho tôi. Nó rất có ý nghĩa với...”

“Vân vân và vân vân, bla, bla, bla”, Connor cắt ngang, “Dobbs sẽ tự bịa phần còn lại. Dù sao cũng chỉ là phần thêm thắt. Đi thôi em yêu.”

Chính là nó. Sự sỉ nhục cuối cùng. Cô quay ngoắt về phía anh. “Sao anh dám nói với em như thế, Connor McCloud?”

Sự im lặng kinh hoàng rốt cuộc cũng bị phá vỡ bởi tiếng vỗ tay cố ý, chậm rãi. “Tuyệt vời”, Tamara nói, vẫn tiếp tục vỗ tay. “Tốt hơn thì... Người đàn ông của cô cần một bàn tay thép, cô Riggs. Đừng để anh ta lấn lướt cô, nếu không cô sẽ thất bại.”

Erin mở miệng định ném trả lời khuyên của người phụ nữ này vào mặt của cô ta. Nhưng ánh nhìn trong mắt Tamara đã ngăn cô lại. To tròn, trong

sáng và ngây thơ giả tạo, chờ đợi phản ứng của Erin cùng sự háo hức của kẻ săn mồi. Cô ta cố tình trêu chọc bọn họ.

Cô không nên tham gia trò chơi bệnh hoạn này. “Cám ơn rất nhiều về lời khuyên tốt bụng của cô, cô Julian, nhưng tôi nghĩ mình có thể kiểm soát được anh ấy.”

“Ồ phải. Kiểm soát anh, em yêu”, Connor nhẹ nhàng nói. “Anh không thể chờ để bàn tay sắt của em quấn quanh người anh.”

Cô tặng cho anh nụ cười ngọt ngào, hứa hẹn cái chết tức khắc. “Chúng ta sẽ thảo luận nó trong xe, cưng ạ.” Cô đối diện Dobbs và Tamara, “Tôi xin lỗi, Connor đã cư xử không đúng đắn lắm. Chắc anh ấy cảm thấy bị đe dọa. Tốt nhất tôi nên giữ anh ấy ở khoảng cách an toàn. Xin thứ lỗi cho chúng tôi và chúc một ngày thú vị. Tôi sẽ liên lạc với ông. Nào, Connor, đi thôi. Ngay lập tức.”

Anh bước sau cô. “Hẹn gặp sau. Chúc một ngày tốt lành.”

Tiếng cười của Tamara đuổi theo họ suốt dãy hành lang.

Connor đuổi kịp cô, mỗi bước rải dài nhàn nhã của anh bằng hai bước của cô.

“Erin ...”

“Vào xe”

“Này. Anh chỉ muốn...”

“Đừng nói lời nào nữa, nếu anh còn muốn sống. Chúng ta sẽ nói chuyện trong xe.”

Anh lùi lại. Họ im lặng bước tới chiếc Cadillac. Connor mở cửa cho cô. Cô chui vào trong xe và ôm lấy khuôn mặt nóng rực bằng cả hai tay. Cô đang run lên vì cơn thịnh nộ theo đúng nghĩa đen. Cô chưa bao giờ giận dữ như thế này trong suốt cuộc đời. Thậm chí ngay cả khi bị Lydia sa thải, cô cũng không phản ứng như vậy.

Connor vào xe. Anh liếc nhìn cô và nhanh chóng quay đi.

“Connor”, giọng cô run lên. Cô nuốt nước bọt, cố giữ giọng ổn định. “Anh có nhìn thấy Kurt Novak ẩn đằng sau bất kỳ cây cột nào không?”

“Không. Nhưng anh...”

“Và Nigel Dobbs hay Tamara Julian có nói hay làm bất cứ hành động nào khiến anh tin họ có ý định làm hại tôi không?”

“Không trực tiếp, nhưng anh...”

“Vậy thì thế quái nào anh cứ hành động như thằng ngốc thế hả? Anh cố tình làm tôi xấu hổ. Tại sao? Tôi đã làm gì để bị đối xử như thế? Mục đích là gì? Gì hả?”

Anh nhăn mặt bởi giọng nói chói tai của cô. “Anh không thích họ”, anh biện bạch. “Anh không thích mụ đàn bà tóc đỏ lẳng lơ, khôn khéo đó...”

“Chà, chắc chắn cô ta thích anh.” Erin cắt ngang với sự nhấn mạnh hẳn học.

“...Và anh không cũng không thích cái-que-củi Dobbs. Với lại chuyện gã Mueller này thích thú đóng vai Chúa cùng mười lăm triệu đô la chết tiệt của hắn cũng không phải là lý do để theo đuôi hắn. Em...”

“Theo đuôi hắn? Đó là cách nghĩ của anh về việc em đang làm hả? Đồ khốn!” Cô lao vào anh cào cào, đánh đập, la hét, hoàn toàn mất kiểm soát. Am tóm chặt cổ tay và ghì cô xuống đến khi cô đổ sập vào lòng anh, trong vòng ôm chặt cứng, nghẹt thở vì giận dữ.

“Hãy cho anh nói, để tự bào chữa, rằng anh đã lịch sự với họ đúng như họ đối xử với anh”, anh nói. Mỗi từ đều giống như mảnh băng lạnh lẽo.

Cô thở hồng hộc, vùng vẫy chống lại anh. “Anh chỉ tưởng tượng thôi”.

“Vớ vẩn. Họ châm chọc, mỉa mai anh và nếu mọi người châm chọc anh thì anh sẽ không mỉm cười, gật đầu và chấp nhận nó, Erin à. Không bao giờ. Cho dù họ ngồi trên đồng tiền to như thế nào cũng không quan trọng. Rõ chưa?”

Cô giơ cổ tay bị giữ chặt lên. “Em chỉ nghe thấy cuộc trò chuyện chứ không nghe thấy bất kỳ lời nói thô lỗ nào.”

“Vậy tức là em đã nghe không đủ kỹ”, anh thẳng thừng.

Erin thở hỗn hển, nhìn chăm chăm vào cổ tay mình bị anh nắm chặt, không thương xót. Cô cẩn thận sắp xếp lại suy nghĩ. “Ừm, Connor?”

“Ừ, sao?”, giọng anh có vẻ e sợ.

“Hãy nhớ rằng, nếu anh thật sự là hôn phu của em, giả sử là...”

Anh nôn nóng hất cằm lên. “Sao?”

“Chỉ cần biết rằng sau cảnh tượng như thế, anh sẽ không còn là hôn phu của em nữa. Mọi chuyện kết thúc.”

“Thật à?”

Cô tập trung vào cái khuy áo cô khâu lại cho anh sáng nay. “Nếu cảnh tượng đó là thật, nó chứng minh rằng anh không chút tôn trọng hiểu biết của em. Hay tôn trọng em. Cho thấy anh không tin tưởng vào đánh giá của em, hoặc quan tâm đến nhân phẩm nghề nghiệp của em. Và như thế là không thể tha thứ được.”

Anh im lặng hồi lâu. “Chà, vậy là”, anh lẩm bẩm. “Điều tốt đẹp này chỉ là một màn kịch thôi hả?”

“Màn kịch?” Cô giật mạnh cổ tay, vô ích. “Ha! Đó là vở kịch tình cảm điên rồ. Vai diễn bạn trai ghen tuông của anh quá lộ bịch, Connor. Anh cũng biến tôi thành kẻ lộ bịch.”

Cơ hàm giật giật, anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô. “Bây giờ anh lại cảm thấy quay cuồng rồi đấy,” anh gặt gồng. “Em lại nhìn anh bằng ánh mắt ấy.”

“Ánh mắt nào?”, cô gặng hỏi.

“Cái nhìn quyền uy. Đừng làm thế. Anh bắt đầu cảm thấy mình là một thằng ngốc rồi.”

“Tốt,” cô nói.

Anh thở dài. “Anh sẽ không xin lỗi vì đã thô lỗ với đám tay sai của Mueller vì chúng đáng bị thế. Nhưng anh rất xin lỗi vì đã thô lỗ với em.”

Cô thôi ngọ nguậy, giật mình. “Ừm,... Cám ơn.”

“Tuy nhiên xét xử từ phía anh, anh đã cố gắng giải thích nhưng em luôn chặn anh lại. Em không thể sốt sắng chạy ngay đến khi hấn vẩy tay được. Chúng ta phải lựa chọn địa điểm và thời gian cẩn thận.”

“Không!” Cô giật mạnh, gần như thoát ra khỏi vòng kìm kẹp của anh. “Không phải chúng ta. Sẽ không có cuộc gặp gỡ nào mà anh được đi cùng hết. Không đời nào. Không bao giờ. Em không cho phép anh phá hỏng cơ hội này! Nó vô cùng quan trọng!”

“Chúa ơi! Anh không thể giải thích cho em được, Erin. Anh không yên tâm bởi Mueller trên thực tế không hề xuất hiện. Anh không bị ấn tượng bởi Dobbs hay Julian. Và anh phẫn nộ với cách họ giật dây em chạy vòng quanh.”

“Ôi, Chúa ơi. Đó là cách anh nghĩ về đề nghị của Mueller hả?”

“Phải.” Cái nhìn trên khuôn mặt anh cực kỳ thách thức.

Cô buộc mình phải dừng cuộc cãi vã. “Làm ơn thả em ra, Connor”, cô lặng lẽ nói. Anh nới lỏng tay và cô leo ra khỏi lòng anh, trượt sang ghế bên cạnh. “Em muốn bị giật dây như thế nhiều hơn nữa”, cô vừa nói vừa vuốt lại quần áo. “Cơ hội để được quản lý bộ sưu tập của Mueller, để chịu trách nhiệm một quỹ tài trợ. Với góc độ sự nghiệp của em, đó là một cuộc đời không sao sánh nổi.”

“Phải, chính xác”, anh nói. “Không sao sánh nổi.”

Giọng của anh khiến cô ớn lạnh. “Anh không thể cho rằng ông ấy là Novak được.”

Anh nhún vai. “Anh thấy bức bối vì hẳn không chường mặt ra ngay khi biết anh đi cùng em. Cho đến khi gặp mặt hẳn, anh vẫn giữ giả định tồi tệ nhất.”

Cô sụp xuống ghế, nhụt chí. Cơ giận dữ được xả ra đã rút kiệt năng lượng của cô, như thể một cơn lốc xoáy bên dưới hút lấy. Vô cùng quen thuộc. Giống như cơn lốc đã hút hết những người cô quan tâm vào trong cái bụng đen xì, to lớn của nó.

Đây vẫn là cuộc đấu tranh cũ. Giây phút đó, cô chột đau đớn, lờ mờ nhận ra nó kéo dài bao lâu. Cô chiến đấu với cơn lốc này từ khi còn bé xíu. Bằng cách cố gắng trở nên ngoan ngoãn, có trật tự và kỷ luật. Cố gắng trở nên có ý nghĩa với toàn thế giới. Suốt cuộc đời. Với tất cả sức lực của cô.

Vẫn chưa đủ. Nó đang hút cô xuống, giống như đã làm với bố. Như nó đã làm với mẹ. Có lẽ cả Cindy nữa, theo những gì cô biết. Không gì có thể ngăn chặn. Chắc chắn không phải bằng nỗ lực nhỏ nhoi của cô.

Cô nhắm nghiền mắt. “VẬY tất cả chỉ là một âm mưu xấu xa? Mọi thứ em làm, mọi thứ em cố gắng xây dựng, tất cả chỉ là một trò đùa bẩn thỉu, và

em là nạn nhân của nó. Em sẽ không bò ra khỏi cái hố hôi hám, tồi tệ này được phải không, Connor? Lũ quái vật đang rình rập mọi xó xỉnh”.

“Erin, làm ơn...”

“Nó giống như vùng cát lún”, cô run run. “Em càng cố leo lên thì càng bị chìm sâu hơn.”

“Erin, làm ơn”, Connor nài nỉ. “Đừng làm anh sợ. Có thể anh sai. Chết tiệt, anh sai thật. Có thể anh đúng là một thằng ngốc hoang tưởng, và nếu thế anh cam tâm tình nguyện chịu phạt, được không? Làm ơn đừng khóc. Đến đây nào.”

“Không”. Cô tựa sát vào cửa xe. “Làm ơn chỉ cần im lặng và để em một mình.”

Anh đạp đầu vào bánh lái với tiếng gầm gừ thất vọng. “Ôi Chúa ơi. Một mớ hỗn độn”, anh lầm bầm và khởi động xe. “Cài dây an toàn vào.”

Chiếc xe im lìm một cách đáng sợ trong hai giờ tiếp theo. Erin quay mặt ra ngoài suốt thời gian đó. Cuối cùng Connor tắt xe vào một nhà hàng ven đường. “Chúng ta ăn chút gì nhé”, Connor nói.

“Em không đói”, cô bảo anh. “Nhưng anh cứ vào đi.”

Anh đi vòng quanh xe, giật cửa và kéo cô ra. “Em cần phải ăn.”

Cô quá mệt mỏi nên không phản kháng. “Đừng, Connor”, cô nói. “Em xuống đây. Xin hãy bình tĩnh.”

“Ha,” anh lầm bầm.

Cô gọi bữa một bát súp gà còn hơn là phải tranh luận về món gì và ăn một cách chậm chạp trong khi anh ngẫu nhiên món thịt băm lẫn pho mát. Cô dừng lại ở dây điện thoại tại hành lang nhà hàng trên đường ra, nhét tất cả đồng tiền xu vào một chiếc. Đồng 25 xu cho cuộc gọi cuối cùng lọt qua tay cô, và đồng tiền chết tiệt lăn khắp nơi, cố tình né tránh cô. Sau đó Connor đã khuất phục bằng cách dẫm lên nó. Anh nhét vào khe cho cô.

Cô bấm máy. Giọng nói tổng đài vang lên, báo rằng số tiền cô vừa nhét vào không đủ thực hiện cuộc gọi và vui lòng cho thêm tiền vào...

“Cái máy rác rưởi, vô giá trị chết tiệt!” cô rít lên.

Cô bắt đầu đập phá nó. Connor vội túm lấy năm tay cô và giữ chặt. “Này, hãy bình tĩnh trước khi họ gọi cảnh sát tới, cưng ạ,” anh dỗ dành.

“Tiếng la hét sẽ khiến bà chủ lo lắng. Có chuyện gì thế?”

“Anh còn đồng 25 xu chết tiệt nào không?” cô gắt nhẹ

“Suyt. Anh có thứ còn tốt hơn cơ.” Anh vòng tay ôm chặt cô từ phía sau, bao bọc cô bằng hơi ấm của mình. “Anh có điện thoại di động và nó đầy pin. Ra xe nào. Em có thể gọi điện ở đó, yên tĩnh và riêng tư.”

Anh móc điện thoại, đưa cho cô ngay lúc bọn họ vào xe. Cô bấm số máy của Cindy. Không bắt máy.

Cô lại bấm số của mẹ, thầm hy vọng. Bây giờ là tối thứ hai. Lúc này chắc là mẹ đã nổi lại đường dây.

Vẫn không liên lạc được.

Cô tắt điện thoại, đưa trả anh và vắn vẹo hai tay trong lòng.

“Không gọi được à?” anh hỏi.

Cô gật đầu.

“Em đang cố gọi cho ai? Cindy à?”

“Mẹ em nữa,” cô thì thầm

“Mẹ em thế nào?” anh hỏi han. “Bà ấy ổn chứ?”

Cô thở dài khó nhọc và lắc đầu

“Nói cho anh, Erin.” Giọng anh trầm trầm, không có chút sắc thái mệnh lệnh khắc khe nào cả.

Cô nhìn vào lòng mình. “Mẹ em đang dần mất tự chủ,” cô nói. “Gần đây bà thậm chí còn không ra khỏi giường. Không thanh toán các hóa đơn. Không nổi lại điện thoại. Bà cũng đang có nguy cơ bị mất ngôi nhà. Không có tiền thanh toán khoản thế chấp. Và bây giờ bà luôn nhìn thấy họ. Trên tivi. Các đoạn băng mà Victor Lazar dùng để tố tụng tiền bố. Ông và nhân tình. Trên giường.” Giọng cô nhỏ dần.

Connor không nói lời nào. Cô ngược lên. Đôi mắt anh chứa đầy vẻ thấu hiểu. “Anh chứng kiến bố anh suy sụp,” anh nói. “Anh biết cảm giác đó như thế nào.”

Cổ họng cô run run. “Thật kinh khủng. Giống như.... như...”

“Giống như thế giới sụp đổ dưới chân em,” anh tiếp lời

Cô bắt đầu khóc, nước nở và đau đớn. Anh ôm cô vào lòng, áp đầu cô vào ngực và nhẹ nhàng vỗ về. Cô mặc cơn thịnh nộ chảy tràn qua người, để

lại cô kiệt sức và mềm rũ, và rất thoải mái trong vòng tay ấm áp của anh đến nỗi ngủ thiếp đi.

~*~

Đã gần một tiếng rười trôi qua. Cái chân khập khiễng của anh bị chuột rút và tê cứng dưới sức nặng ấm áp của cô, họ cũng cần lên đường ngay, nhưng giữ một sinh vật đẹp đẽ, thơm tho như này trong tay cũng đáng lắm. Anh gỡ hết các kẹp trên tóc cô, giấu vào túi áo, những lọn tóc bóng mượt của cô được thả tự do, mềm mại chảy xuống tay anh như vật thể sống trước khi lặng lặng nằm dài trên cánh lưng mảnh mai, duyên dáng. Anh áp má lên tóc cô. Thật mềm và mượt. Như chẳng bận tâm đến thứ gì khác trên đời.

Một tiếng còi xe vang lên inh ỏi. Cô giật mình, tỉnh giấc. “Cái gì thế? Chúng ta đang ở đâu đây?”

Anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô. “Vẫn ở chỗ cũ.”

“Nhưng trời sắp tối rồi.” Cô liếc đồng hồ trên tay. “Chúa ơi, đã hơn một tiếng rồi. Sao anh không đánh thức em.”

“Anh không muốn làm phiền em,” anh nói đơn giản.

Cô trườn ra khỏi lòng anh. “Tốt hơn chúng ta nên đi thôi,” cô lầm bầm. “Chuyện gì với kẹp tóc của em thế?”

“Chắc chúng bị rơi ra,” anh đáp, hoàn toàn thân nhiên.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình lại biết ơn trận khóc lóc của một phụ nữ, nhưng lúc này anh lại rất cảm ơn nó. Nó đã xua đi tất cả cay đắng của họ. Erin ngáp dài lúc anh khởi động xe, anh với tới, chạm nhẹ vào gò má cô. “Sao em không cố gắng ngủ thêm một chút đi?” anh gợi ý. “Hôm nay là một ngày tồi tệ.”

Anh đợi đến lúc Erin tựa đầu vào ghế, cái miệng hồng hồng hơi hé mở, mái tóc xoã xuống khuôn mặt cô như tấm mạng che mặt màu đen mượt mà. Anh lôi điện thoại ra và bấm số của Sean.

“Chào,” Sean nói.

“Sao?”

“Em chẳng nghe thấy gì cả, anh bạn,” Sean phàn nàn. “Nói to lên.”

“Anh đang trên đường. Erin đang ngủ và anh không muốn đánh thức cô ấy. Nói cho anh mọi thứ em có đi.”

Sean càu nhàu. “Được, em đã đến hang ổ của các bé đó, và anh biết gì không? Hầu hết bọn họ rất dễ thương. Nhưng họ không có nhiều thông tin về thằng con hoang Billy, ngoại trừ gã giàu có, cao lớn, quyến rũ thế nào, và chỉ con Jag cũng khiến họ mờ mắt. Không tên họ, quê quán, nghề nghiệp hay bất cứ tin tức nào đại loại như thế. Nhưng em đã dành cả buổi chiều ở Vicious Rumors và...”

“Chỗ nào?”

“Ban nhạc của Cindy,” Sean giải thích “Con bé chơi kèn Saxophone trong một ban nhạc R&B ở quán rượu. Anh biết không, con bé rất có năng khiếu âm nhạc đấy. Và học cũng nói con bé chơi khá tốt. Dù sao em cũng mua một bom bia và một đĩa cánh gà để mời hai tay chơi ghita và trống. Họ kể là gã Billy đó đã cho họ hợp đồng biểu diễn ở một số quán rượu trong vài tháng qua. Gã là một dạng cò mồi đại loại thế. Gã hứa hẹn với những giao dịch kỷ lục, những chuyến lưu diễn xuyên quốc gia, và những thứ nhằm nhí tương tự, nhưng chẳng có gì ngoài trừ hợp đồng bán thiêu trị giá ba mươi đô la mỗi lần ở mấy quán rượu chui. Rồi gã không quan tâm đến họ nữa và kéo Cindy đi cùng. Con bé không đến tập luyện với ban nhạc Rumors vài tháng rồi. Họ cũng rất lo lắng. Họ không thích thằng cha đó. Họ muốn Cindy quay lại.”

“Tên họ? Số đăng ký? Bất cứ thứ gì? Nếu họ làm việc cho gã thì chắc chắn phải có hợp đồng chứ?”

“Không. Tất cả đều là tiền mặt và số di động gã cho họ đã khóa từ lâu. Gã tự gọi mình là Billy Vega, nhưng Davy không tìm ra cái tên nào như thế. Đó là một biệt hiệu.”

“Chết tiệt”, anh lầm bầm

“Nhưng đừng thất vọng. Họ kể anh chàng phụ trách âm nhạc của Vicious Rumors chết mê chết mệt Cindy. Ngay khi con bé bỏ đi, cậu ta đã giam mình trong tầng hầm nhà bố mẹ, gặm nhắm con tim vỡ nát, xem phim siêu nhân và uống Jolt^[31].

“Ồ.” Connor nhăn mặt. “Tệ quá.”

“Phải, thất tình mà. Em đang trên đường tới nhà và lôi cậu ta ra khỏi tầng hầm đây. Chúng ta đợi thử xem tính ghen tuông có làm cậu ta chú ý đến điểm gì đặc biệt trên người gã khốn đó không. Em cũng có một danh sách các quán rượu ven đường mà Billy nhận hợp đồng cho nhóm Rumors. Đó là kế hoạch của em tối nay. Nhạc đồng quê, bia rẻ tiền và phải hít khói thuốc lá. Cuộc sống tươi đẹp làm sao.”

“Tốt. Tiếp tục đi. Và cảm ơn. Anh nợ em, Sean.”

“Anh sẽ phải trả nợ đấy. Khi vụ này qua đi, anh sẽ phải làm cho em vài loại ốt bột như anh vẫn làm. Có lẽ không phải là một lần. Cái này phải tính là ba lần đấy.”

Connor do dự. “Ừm, đã hai năm rồi. Anh không chắc mình còn nhớ cách làm hay không nữa.”

“Khốn thật. Bắt đầu thực hành đi vì đó là cái giá của em. Anh làm ốt bột, em sẽ mang bia, khoai tây rán và pho mát rượu táo hạt tiêu đến.”

Connor bật cười trong bóng tối. “Thỏa thuận. Anh sẽ lục lại công thức ốt bột. Sean này, em biết không? Em là một anh chàng đáng yêu đấy.”

Sean khịt mũi. “Hãy nói điều đó cho vài cô người cũ của em ấy. À, nhân tiện đang nói về chuyện đấy. Đêm qua anh có xơ múi được gì không?”

Connor im lặng vài giây. “Em thậm chí không tưởng tượng được nó bị hạn chế thế nào trong một chủ đề đàm thoại đâu,” anh nhẹ nhàng nói.

Sean há hốc miệng. “Thật sao? Nóng bỏng quá đi! Anh nói thật đấy chứ?”

“Thật đến từng từ,” Connor trả lời. “Đừng hỏi nữa.”

“Ôi chàng trai. Em đang phát run đây,” Sean rên rỉ. “Cô ấy đã làm gì với anh, anh bạn? Cô ấy có...”

“Mai anh sẽ gọi lại cho em, Sean.”

Anh tắt điện thoại, nhét vào túi và liếc sang bên cạnh để chắc chắn Erin vẫn đang ngủ. Hàng mi rậm xòe ra như hình cánh quạt trên gò má cô. Hoàng hôn ngăn mọi màu sắc bên ngoài xe, nhưng anh đã kịp ghi nhớ tất cả màu sắc của cô, màu vàng nhạt mềm mại, khuôn mặt ửng hồng, màu bóng mượt, sâu thẳm của mái tóc và đôi mắt. Cô không còn đóng thùng

nữa. Cúc áo căng phồng ở phần ngực ngọt ngào, gợi cảm của cô, lấp ló một phần chiếc áo lót vải cotton như trêu người. Anh muốn mua cho cô chiếc áo lót đắt tiền làm hoàn toàn bằng lụa và ren mỏng manh, có dây quai và móc khóa tinh tế. Anh muốn chiêm ngưỡng cô mặc những thứ đó, từng mảnh, từng mảnh nhỏ.

Rồi anh lập tức muốn lột chúng ra khỏi người cô.

Một chiếc Ford Explorer đen bóng vượt qua, không phải lần đầu tiên. Một cơn rùng mình ớn lạnh cùng cảm giác rần rật chảy qua người anh. Chiếc Explorer này chính là chiếc làm anh chú ý lúc rẽ vào nhà hàng, nhưng do quá tập trung vào Erin nên lúc đi ra anh đã không kiểm tra lại.

Họ ở trong nhà hàng nửa tiếng, ngồi trong xe ở bãi đậu chừng một tiếng hai mươi phút hoặc hơn. Bất kỳ xe nào đến trước đó chắc hẳn đã lên đường từ lâu. Bụng anh lạnh toát, còn cổ đau nhói. Anh nhấn chân ga, tiến lại gần chiếc Explorer và kiểm tra biển xe.

Chắc chắn, chính là nó. Biển xe mới, đen và sạch bóng như thể vừa được cọ rửa. Chỉ có lái xe, không có hành khách. Anh tăng tốc, tiến về phía trước. Có một lối rẽ cách đó khoảng vài dặm. Anh bật xi nhan, rẽ vào đó và chờ phản ứng của nó.

Chiếc Explorer đột ngột đâm sang làn đường của anh, ngay sát đầu xe anh. Nó đi chậm chậm đến khi anh gần như sắp tông vào thanh hãm xung của nó, rồi thậm chí còn đi chậm hơn nữa. Năm mươi lăm... năm mươi... bốn mươi lăm...ba mươi tám... Chúa ơi.

Chiếc Explorer đột ngột rẽ sang làn đường khác. Connor nhấn chân ga, đi sát bên cạnh và quay sang nhìn.

Georg Lucksch đang cười nhả nhở trên ghế hành khách, giống hệt cái-đầu-lâu-trong-hộp-hình-nộm-đồ-chơi. Mái tóc dài đã bị cắt cụt, nhưng chắc chắn là hăn, vẫn còn khuyết bốn cái răng do trận đòn của Connor hồi tháng Mười một năm ngoái. Cửa xe hạ xuống. Hăn chĩa khẩu súng trường vào Connor và đẩy tay điệu bộ.

Chiếc Cadillac giật mạnh lúc Connor phanh gấp. Chiếc Explorer tăng tốc, nhanh chóng lao vút đi.

Erin giật mình. “Sao thế? Có chuyện gì à? Connor?”

“Anh nghĩ là vừa nhìn thấy...” Anh im bật khi nhận ra giọng điệu mình hoảng hốt. Anh có thể chắc chắn lúc đầu không thấy ai trên ghế hành khách.

“Không thể tin được,” anh lầm bầm

“Anh không tin cái gì?”

Đầu óc anh quá bận bịu để tìm lời giải thích hợp lý cho cô. Georg có thể đã cúi xuống, chờ thời cơ nhô lên và dọa anh chết khiếp. Nhưng nghe thật vô lý. Quá... hoang tưởng.

“Sao thế? Làm ơn, Connor, anh đã trông thấy cái gì?” Erin khẩn khoản.

Anh đuổi theo chiếc xe. Ghế hành khách trống không. Dạ dày anh chìm sâu thêm một nấc.

Anh hít một hơi thật sâu. “Anh nghĩ là anh nhìn thấy Georg”, anh thừa nhận.

Erin bịt miệng. “Ở đâu?”

“Trong chiếc SUV phía trước.”

Cô quan sát chiếc xe. “Không phải Georg đang lái xe. Người này quá cao và đầu thì quá bé.”

“Không phải tài xế,” anh nói. Anh đã biết chuyện này sẽ lạ lùng ra sao với cô. Bụng anh siết chặt. Một cảm giác nôn nao, mơ hồ như xấu hổ.

Erin nhìn chiếc SUV chăm chú. “Chẳng có ai ngồi ghế hành khách cả.”

“Anh biết,” anh khó khăn nói. “Hãy tin anh. Anh biết nó kỳ lạ và lập dị thế nào mà không cần em chỉ ra.”

“Connor?” giọng cô nhỏ và rụt rè. “Liệu có phải chỉ là do... anh quá mệt không? Em sẵn sàng lái xe, nếu anh cần nghỉ ngơi và em có thể...”

“Không,” anh gằn giọng. “Anh không sao.”

Cô quay mặt đi, nên tất cả những gì anh có thể thấy là mái tóc duyên dáng lướt qua.

“Chết tiệt,” anh lầm bầm. “Anh xin lỗi.”

“Không sao,” cô thì thầm.

Ồn Chúa, đường ra đây rồi. Anh chờ đến phút cuối rồi thành linh ngoặt vào lối rẽ và rời khỏi đường cao tốc. Anh không muốn đi chung con đường vắng vẻ, thừa thốt với bóng ma ác mộng mang tên SUV đó. Trừ khi anh có thể tìm ra hết lũ khốn đó, ném chúng xuống đất và nghiền thành bột nhão.

Nhưng đó không phải là lựa chọn cho đêm nay. Nhất là với Erin trong xe. Anh móc điện thoại và tìm số của Davy trong lịch sử cuộc gọi.

Davy nhắc máy ngay lập tức. “Có chuyện gì thế? Em đang gặp rắc rối hả?”

Davy có thể ngửi mùi rắc rối từ những cậu em trai ngay khi đang cách xa cả một đại dương. “Anh đã nói chuyện với Sean à?” Connor hỏi.

“Ừ. Nó kể hết về cuộc điều tra giải thoát em gái Erin từ thẳng khốn kinh tởm ấy. Anh cũng đang tìm kiếm. Em cần gì?”

“Kiểm tra số đăng ký xe này giúp em.” Anh đọc nhanh.

“Rồi. Có gì không ổn hả Con? Có vấn đề gì với cái xe à?”

Dạ dày anh cuộn lại. “Đừng hỏi.” anh nói. “Em sẽ kể cho anh sau.”

Davy chờ đợi, hy vọng anh nói thêm gì đó và lau bầu bực mình khi thấy anh vẫn im lặng. “Cứ bình tĩnh,” anh trai anh nói. Cuộc gọi đã bị ngắt.

“Ừm, Connor? Chúng ta đang đi đâu đây?” Erin hỏi.

Anh ghét giọng nói thấp, dè dặt này của cô. Chính anh cũng từng sử dụng khi tranh luận với những người điên. “Chúng ta đang tìm đường khác,” anh nói. “Anh không muốn đi chung đường với thứ đó.”

“Chúng ta sẽ mất cả đêm mới về tới Seattle nếu không đi quốc lộ I-5.”

“Lấy bản đồ trong hộc,” anh yêu cầu.

Anh quên mất lúc ở sân bay đã ném mọi tài liệu về Mueller vào trong đó. Chúng rơi ngổn ngang dưới chân cô, trắng xóa. Cô nhặt chúng lên và sẫm soi dưới ánh đèn ở bảng điều khiển điện tử. “Đây là các thông tin anh trai anh tìm được về Mueller phải không?”

“Phải.” Anh gần như cảm thấy tội lỗi, như thể cô đã khám phá ra một bí mật bản thiêu. “Lấy bản đồ ra đi.”

Trông cô như định nói gì nữa nhưng lại thôi. Có lẽ cô không muốn đẩy một người đầu óc không bình thường như anh đi quá giới hạn căng thẳng.

Tội nghiệp Erin, bị kẹt ở một nơi nào đó trong đêm tối với một gã đã nhìn thấy những sự vật không có thật.

Nỗi khốn khổ của anh trầm trọng và lan rộng hơn. Giống như vũng máu lan nhanh trên nền bê tông lạnh ngắt. Cô nghiên cứu bản đồ. Một sự yên tĩnh đáng sợ.

Di động của anh đột nhiên reo vang. Anh giật lấy nó. Là Davy. “Sao?”

“Số đăng ký là 2002, Ford Explorer, màu đen, thuộc về một gã tên Roy Fitz. Sáu mươi hai tuổi, ly dị, đã từng là nhân viên bán xe của Coos Bay, Oregon. Hắn có lý lịch rất xấu. Có giúp gì được không?”

Connor thở dài, buồn bã. “Ừm, không. Không hẳn. Nhưng em rất cảm ơn. Gặp sau, Davy.”

“Mẹ kiếp, Con, chuyện quái gì...?”

“Em không thể nói lúc này được,” anh cấm cẩu. “Em xin lỗi. Tạm biệt.”

Tuyệt. Giờ thì anh thấy tệ hơn vì đã thô lỗ với anh trai.

Erin xếp gọn gàng đồng tài liệu về Mueller, rồi cất cẩn thận vào ngăn chứa đồ. Bản đồ kêu sột soạt lúc cô mở ra. Cô bật đèn trong xe và nhìn chăm chú vài phút. “Chúng ta có thể đi theo đường đến Redstone Creek, rồi rẽ vào đường cao tốc Paulson về phía bắc cho tới khi đến Bonney. Đến đó chúng ta sẽ tính tiếp. Anh thấy thế nào?”

Giọng cô rất nhẹ nhàng và thực tế. Anh rất cảm kích vì điều đó đến nỗi suýt bật khóc và quỳ xuống hôn chân cô. “Được đấy.”

Cô tắt đèn. “Chúng ta nghe nhạc nhé?”

“Tùy em.”

Cô dò sóng tới khi tìm được vài bản nhạc blue cổ điển. Có lẽ cô nhớ anh đã nghe loại nhạc này hôm trước. Cô đang cố giúp anh thư giãn bằng thể loại nhạc anh thích. Chú trọng tiểu tiết.

“Cám ơn,” anh lầm bầm.

Cô rướn tới, vuốt má anh. Vuốt vài sợi tóc ra sau tai anh.

Cử chỉ mềm mại, ngọt ngào đó đã xua tan hết căng thẳng đang đè nặng lên anh. Rốt cuộc không khí đã lưu thông trở lại trong phổi anh.

Anh có thể về đến Seattle với sự tỉnh táo hoàn toàn.

Chương 13

Chuck Whitehead dừng xe ở một chỗ rộng rãi trên con đường vắng vẻ, cách Thấp Childress Ridge không xa. Ông tập trung vào những thứ không liên quan như dải nhựa màu mà Sở Lâm nghiệp quấn quanh các thân cây. Tay toát mồ hôi lạnh, ông liên tục có cảm giác muốn đi tiểu. Những sự việc xảy ra trong mười giờ qua lần lượt hiện lên trong đầu ông như một đoạn video lặp đi lặp lại, không bao giờ kết thúc, liên tục từ khi ông trở về nhà sau giờ làm việc ở phòng thí nghiệm ADN. Ông chào tạm biệt hộ tá chuyên chăm sóc bệnh nhân tại nhà, người đã chăm sóc Mariah – vợ ông – trong khi ông làm việc, đi lên lầu để thăm bà... và một khẩu súng dí vào cằm ông.

Người đàn ông cầm súng đã nói cho ông phải làm gì, và ông đã làm theo. Cho đến chi tiết cuối cùng. Ông đã giấu chứng cứ trong áo khoác. Ông có thể cho họ thấy. Ông đang rất hợp tác.

Ông tắt đèn pha để tiết kiệm ắc quy và bị bóng đêm gần như tuyệt đối làm kinh hãi. Những ngọn đèn bao quanh ông đen kịt, bầu trời chỉ sáng hơn tí xíu. Đêm nay quá nhiều mây.

Người đàn ông đó nói đây chính là nơi họ sẽ trả Mariah cho ông, nhưng làm thế nào họ đưa được một người yếu ớt như Mariah tới nơi hoang vắng này? Bà ấy cần thở ôxy và truyền moóc-phin từ hai tuần nay.

Nhưng ông ta bảo ông đến đây, vì vậy ông đã ở đây.

Không cảnh sát, người đàn ông đó nói. Chỉ cần báo cảnh sát một tiếng, Mariah sẽ chết.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đánh dấu bằng nhịp tim, bằng hơi thở khó nhọc của ông và bằng đồng hồ kỹ thuật số nhấp nháy trên bảng điều khiển. Ai đó gõ vào cửa xe. Ông nhảy dựng và hét lên.

Ông đã làm đúng theo những gì được yêu cầu, ông thầm nhắc nhở bản thân. Không ai có thể chê trách ông. Ông mở cửa và buộc mình phải đứng lên. Ánh đèn mờ trong xe không đủ soi sáng thứ bên ngoài.

“Xin đóng cửa lại”, giọng nói mềm mại, học thức vang lên. Một người đứng tuổi. Tầng lớp thượng lưu, phát âm tiếng Anh giống người nước ngoài. Vẫn là người đã đến nhà ông. Người Nam Phi, có lẽ. Ông đóng cửa xe. Ông từng hẹn hò với một cô gái Nam Phi, nào ông liên tưởng đến chuyện chẳng liên quan một cách điên rồ. Cô ấy tên là Angela. Cũng phát âm thế này. Một cô gái đáng yêu. Cuộc đời ông xẹt qua trước mắt. Một dấu hiệu xấu.

Mắt ông bắt đầu quen với bóng tối và nhận ra một thân hình màu đen cao gầy. Ông ta đang đeo thiết bị gì đó trên mắt.

“Anh là người Nam Phi à?”, câu hỏi bật ra và ông tự nguyện rửa bản thân. Ông có thể giết cả hai vợ chồng bằng những câu hỏi vô ích.

Người đàn ông im lặng. “Không, ông Whitehead”, cuối cùng ông ta lên tiếng. “Không phải. Bởi vì tôi không tồn tại. Ông hiểu chứ?”

“Vâng”, ông mau mắn đáp. “Tất nhiên.”

Người đàn ông tiến lại gần, chạm vào ông. Chuck co rúm người, nhận ra ông đang bị kiểm tra xem có mang theo vũ khí không. Một ý tưởng lỗ bịch làm sao. Ông và vũ khí. Ông ta hài lòng vì Chuck không có vũ khí và bắt đầu đi vào bóng đêm. “Đi theo tôi”, ông ta nói.

“Mariah ở đây à?”

Không có câu trả lời. Cánh cổng kêu cọt két lúc ông ta mở ra. Bước chân lạo xạo trên sỏi. Chuck loạng choạng theo sau. Nếu không bắt kịp tiếng bước chân, ông sẽ mất Mariah mãi mãi. Dù sao ông cũng đã mất bà, nhưng không quá khủng khiếp, quá mơ hồ. Không giống thế này.

“Xin lỗi? Ừm, thưa ngài? Vui lòng chờ một chút. Tôi không nhìn thấy gì cả. Xin lỗi! Thưa ngài? Tôi không biết tên ngài...” Chuck vấp ngã, bàn tay trầy xước rớm máu, rồi lại đứng lên. Tiếng bước chân đều đều, lạo xạo đang dần xa. Ông buộc mình phải lảo đảo chạy theo.

“Ông có thể gọi tôi là Dobbs”, giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Chuck đi theo giọng nói, xuyên qua bóng đêm, tiến về phía trước và rẽ phải. Ngài Dobbs. Cơ ác mộng của ông đã có một cái tên. Ngọn tháp lơ mờ trên đầu. Cây cối khiến bóng tối trở nên đậm đặc hơn. Ông vấp phải một cái cột, đập mặt vào đó và rên rỉ. Ông sẽ không bao giờ tìm được con đường này nữa nếu không có trợ giúp.

“Ông Whitehead?”

Giọng nói vang lên phía trước, bên trái ông. Dobbs hẳn có kính hồng ngoại để định hướng trong bóng tối đen như thạch tín này.

“Giơ tay trái lên. Ông sẽ tìm thấy một tấm gỗ. Lăn theo nó và đi về hướng giọng nói của tôi.”

Giọng của Dobbs rất động viên và giúp đỡ. Ông nhận thấy mình rất biết ơn ông ta, giống như con chó liếm chân tay kẻ hành hạ nó. Ông dò dẫm xung quanh, chạm vào cái ván và thành linh ngã về phía trước.

Một đám mảnh bào vô tận và lộn xộn.

“Dừng lại ở đó. Đưa tay lên trước”, Dobbs ra lệnh. “Ông sẽ thấy các bậc thang. Leo Lên.”

Sự hoảng loạn làm đầu gối ông mềm oặt. Ông đang ngày càng đi xa chứ không phải đến gần hơn, tới bất kỳ nơi nào mà vợ ông có thể ở đó. “Mariah ở đây à?” Ông thấy mình như một chú cừu, kêu be be lặp lại câu hỏi ai oán.

“Trèo lên, ông Whitehead.” Giọng nói của Dobbs vang lên nhẹ nhàng và nhẩn tâm.

Ông trèo lên, lao thẳng vào bóng đêm phía trên, với bóng tối đang kéo ông xuống dưới. Các cơ bắp đau nhức của ông nỗ lực chống trả.

Ông căm ghét bản thân vì dễ dàng tuân lệnh hơn là căm ghét Dobbs đã đẩy ông vào hoàn cảnh này. Cao hơn, đến khi không thể cao hơn nữa. Không khí loãng hơn. Chuyển động xung quanh ông, cái lạnh thấm dần vào cổ.

“Ông đã lên đến một mặt sàn. Đưa chân ra, hướng hai giờ từ người ông.”

Dobbs ở ngay ông, trên bậc thang. Nếu buông tay, ông có thể kéo hẳn xuống và giết chết hẳn ta. Cả ông nữa, nhưng đó không phải là vấn đề.

Sau đó ông sẽ không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra với Mariah.

Ông dò dẫm bằng chân, tìm thấy cái sàn và lao mình lên đó, hy vọng nó đủ khả năng đỡ được trọng lượng của ông. Ông đáp xuống nặng nề như một bao đá lăn lộn và ri rỉ khóc.

Dobbs leo nốt bậc thang còn lại. “Ông có mang theo các tài liệu về công việc mình đã được đề nghị thực hiện không, ông Whitehead?”

Đề nghị. Thật là một cách gọi hay ho. Chuck cố đứng dậy, lục lọi trong áo khoác. “Tôi đã trích xuất từ mẫu máu đó”, ông nói. “Như ngài yêu cầu. Tôi chạy máy dò, nó có vẻ ổn, ADN vẫn chưa bị thoái hóa. Tôi cũng chuyển pellet tế bào vào tủ lạnh. Như ngài muốn. Tôi cũng lấy pellet tế bào cũ cho ngài đây.”

“Đặt pellet tế bào vào giấy tờ xuống sàn”, Dobbs nói. “Rồi bước mười bước về phía trước.”

Ông làm theo. Gió thổi vù vù qua tai. Ông cảm nhận một khoảng không rộng lớn ngay trước mặt. “Tôi đã in hết các kết quả kiểm tra”, ông tuyệt vọng. “Đã sửa tất cả các ghi chép lưu trên máy tính trong tập tin nhận dạng của Kurt Novak. Tôi có thể cho ngài thấy tôi...”

“Không bao giờ được thốt ra cái tên đó. Có ai thấy ông không?”

“Lúc nào cũng có vài sinh viên ở lại phòng thí nghiệm ban đêm để làm mẫu xét nghiệm gấp, nhưng họ luôn để mặc tôi một mình”, ông lắp bắp. “Mọi người đều làm thế, những ngày này. Gần đây tôi rất chán nản, chuyện với...”

“Câm mồm, ông Whitehead.”

Ông phải hỏi, một lần nữa. “Mariah ở đây à?”

Dobbs tặc lưỡi. “Ông thực sự nghĩ tôi là kẻ vô lương tâm đến nỗi đưa một phụ nữ ốm yếu tới chỗ như thế này à? Mariah tội nghiệp đến nỗi còn khó khăn thì làm sao có thể leo lên cái thang dựng đứng như thế này được. Nghĩ đi chứ.”

“Nhưng tôi... nhưng ngài đã nói...”

“Im đi. Tôi muốn kiểm tra những thứ này. Quay lưng lại đây.”

Ông chờ đợi. Một con cú kêu vang. Mariah rất yêu loài cú. Bà ấy có đôi mắt to, tròn giống hệt chúng. Lúc này đôi mắt ấy trở lên quá to lớn trên

khuôn mặt teo tóp của bà.

“Rất tốt, ông Whitehead”, người đàn ông tỏ ra hài lòng. Tiếng giấy kêu sột soạt. “Đây chính xác là những thứ chúng tôi cần. Ông làm tốt lắm. Cảm ơn.”

“Không có gì”, ông tự động nói. “Còn... Mariah?” Hy vọng đã chết cứng, nhưng sự tò mò như thủy ma lạnh cóng vẫn cố lê bước.

“À, Mariah. Chà, giờ này có lẽ bà ấy đã trở lại giường, trong ngôi nhà của ông. Tôi đưa bà ấy trở lại đó ngay lập tức sau khi xe ông rời khỏi phòng thí nghiệm. Tôi đã thay thế rất nhiều ống truyền moóc-phin để giúp bà ấy bớt đau đớn. Rồi tôi thấy thương hại và cho bà ấy thứ ông không thể cho bà ấy được.”

Bóng tối trở nên u ám hơn trong đôi mắt cay xè, nhắm chặt của ông. Ông lắc đầu, lẩm bẫm. “Không.”

“Thật đáng mừng”, giọng nói tiếp tục. “Lượng moóc-phin tăng dần trong khi bà ấy quan sát. Hơi thở yếu dần. Và cuối cùng yên lặng.”

“Không.” Ông run rẩy dưới sự trừng phạt của cảm giác tội lỗi phi lý. “Bà ấy không muốn thế. Bà ấy đã nói sẽ không bao giờ yêu cầu tôi làm chuyện đó.”

“Ai thềm quan tâm bà ấy muốn gì chứ? Chẳng ai trong chúng ta được phép lựa chọn.”

Hy vọng đã biến mất và nỗi sợ cũng tan theo. Lúc này Chuck vẫn đang nghe chỉ bởi vì ông không thể bịt tai được.

“Vì mọi chuyện xảy ra sẽ hết sức rõ ràng”, người đàn ông nhẹ nhàng nói. “Thông điệp trên máy tính, một dòng tin ngắn gọn về ý định đoàn tụ với người vợ yêu quý đã chết, đoạn tuyệt với thế giới đầy độc ác này, vân vân. Và bây giờ tôi sẽ cho ông quyền lựa chọn, ông Whitehead. Nếu ông muốn chết nhanh chóng thì hãy tiến thẳng hai bước về phía trước. Còn nếu ông thích chết từ từ, đau đớn thì tôi có thể thu xếp được. Rất đơn giản.”

Chuck cười khan. Dobbs không có tí khái niệm nào về cái chết từ từ, đau đớn. Ông nhìn chăm chăm vào khoảng không bên dưới.

Ông cảm thấy mình nhẹ như không khí. Một cái vỏ rỗng. Nếu bước lên hai bước, ông có thể bay lượn như hạt giống hoa bồ công anh.

Nếu dũng cảm, may mắn và thông minh hơn thì có lẽ ông đã thoát khỏi cái bẫy này. Có vẻ mọi thứ đã được thu xếp cẩn thận để biến cái chết của ông thành một vụ tự tử. Tóm lại sẽ chẳng có gì được phơi bày nếu ông được tìm thấy trong tình trạng bị tra tấn và giết hại.

Ông không có gì để thương lượng với con quỷ này. Mọi nguồn lực của ông đã cạn kiệt. Tất cả lòng dũng cảm, sự may mắn và thông minh của ông đã biến mất trong vài tháng chăm sóc Mariah vừa qua.

Dobbs đã tính toán kỹ lưỡng khi chọn ông từ đám nhân viên phòng thí nghiệm ADN. Rất thông minh khi chọn một người không có gì để mất.

Trong suy nghĩ, ông đang rơi thẳng vào mắt con cú đen khổng lồ. Nó nhìn ông với thái độ bình tĩnh, thương hại.

Ông bước lên. Thế giới nghiêng ngả, không khí quất vào mặt ông. Ông rơi vào mắt con cú và hướng thẳng vào vòng tay đang chờ đợi của Mariah.

***

Connor liếc nhanh sang Erin với ánh mắt thận trọng lúc họ đi qua bảng chỉ dẫn đường rẽ vào khu nhà cô. “Anh muốn đưa em tới nhà anh hơn là về căn hộ của em”, anh nói. “Cửa chắc chắn hơn, khóa an toàn hơn. Giường cũng to hơn.”

“Em phải về nhà”, cô nói.

Anh thở dài. “Erin, anh...”

“Không, Connor.” Cô tập trung toàn bộ sức lực và nói một cách kiên quyết. “Cindy có thể gọi tới đó. Mẹ em cũng có thể gọi tới đó. Tonia, bạn em, đang mang con mèo của em về đó. Quần áo em cần cho công việc ngày mai cũng ở đó. Thẻ nhân viên, vé xe buýt, mọi thứ. Đưa em về nhà. Ngay bây giờ. Không bàn cãi nữa.”

Anh bật tín hiệu quay đầu xe. Cô âm thầm thở vào nhẹ nhõm. Anh lái xe lòng vòng, bỏ qua vài chỗ đậu xe tốt.

“Anh đang tìm con SUV màu đen à?”, cô hỏi.

Anh đột ngột phanh gấp khiên cô bị bắn mạnh về phía trước. Anh đậu xe mà không nói một tiếng nào.

Connor giật mạnh cái khóa bị hỏng ở cửa trước với tiếng lầm bầm ghê tởm. “Ai đó nên kiện chủ nhà ra tòa.”

“Ông ta sẽ ngắt đường nước nóng nếu anh khiến ông ta gặp rắc rối”, cô nói. “Em đã học được các để ông ta yên.”

Thang máy vẫn chưa sửa. Cô rất cảm kích vì có anh cùng bước lên cái cầu thang vang vọng. Ngay cả trong thời kỳ đẹp đẽ nhất thì tòa nhà đổ nát này cũng rất ảm đạm, nhưng vào giờ này trong đêm, với những biến động trong cuộc sống của cô gần đây, nó trở thành nơi cô độc, đáng sợ, không thể chịu đựng nổi.

Cô tìm kiếm chìa khóa trong túi xách. Connor giật lấy, đẩy nhẹ cô sát vào tường và rút súng ra.

Cô thở dài. Cảnh sát thường mắc chứng hoang tưởng. Cô nên biết thế vì đã được nuôi dạy bởi ông bố cảnh sát. Họ có lý do để làm thế và Connor còn giỏi hơn người xuất sắc nhất. Cô kiên nhẫn chờ đợi trong khi anh mở cửa, bật điện, bước vào. Một lát sau anh ra hiệu cho cô đi vào. “Tất cả đều ổn.”

“Cám ơn lòng hào hiệp của anh”, cô lẩm bẩm.

Mặt anh đanh lại bởi thái độ mỉa mai thoáng qua giọng nói của cô nhưng cô quá mệt mỏi, căng thẳng nên không quan tâm. Mặc kệ anh tự ái nếu anh muốn. Đêm nay cô cảm thấy bồn chồn, và khó chịu khác thường. Cô không muốn phải xoa dịu bất cứ ai.

Connor khóa và chốt cửa. “Erin”, anh gọi.

Cô cởi áo khoác, ném lên một chiếc ghế. “Sao?”

“Anh không thể để em một mình ở đây. Anh không làm thế được.”

Cô vươn vai, xoay xoay cái cổ cứng nhắc. Ánh mắt Connor lướt xuống dưới và gắn chặt vào ngực cô. Cô xoay tròn hai vai và rướn lưng. “Anh không thể sao?”, cô hỏi.

Mắt anh mê mải theo dõi từng cử động của cô. “Không”, anh nói. “Sau những gì anh nhìn thấy trên đường cao tốc. Nhất là với cái khóa vô giá trị và cái cửa sắp bung ra này. Nhưng dù em có khóa chắc chắn hơn thì anh cũng không làm thế.”

Cô chậm rãi vuốt tóc và hít mạnh. “Dù em có ở trong hầm an toàn của một ngân hàng cũng vậy? Hay được canh giữ bởi cả một trung đội Thủy quân lục chiến phải không?”

“Em bắt đầu hiểu rồi đấy.”

Cô hát giày khỏi chân. Một chiếc đập mạnh vào tường, văng ra giữa nhà, chiếc còn lại hạ trên đồng tạp chí khảo cổ học. “Vậy thì đừng đi nữa”, cô nói.

Anh nheo mắt. “Anh nghĩ em đang cầm thù anh.”

Giọng nói bấp bênh của anh làm trào lên nỗi sung sướng về quyền lực nữ tính trong cô. Anh cũng rất dễ dàng bị cô làm tổn thương. Cô liếc đồng hồ trên tay, tháo móc và ném nó lên mặt tủ quần áo. “Đã 3 giờ sáng rồi, Connor”, cô nói. “Em quá mệt mỏi để cầm thù anh.”

***

Kurt Novak và Georg Luksch không đáng để gã phải chịu nỗi đau đớn, nhục nhã này. Bọn họ đã lợi dụng gã và ném gã đi. Gã có thể cảm nhận được nó.

Viên cảnh sát ném Martin vào buồng giam, cánh cửa sập lại vang rền. Gã quỳ sụp xuống, buồn nôn.

Đó là số phận gã, gã sẽ phải chịu đựng sự tra tấn tàn bạo, dã man trong quá trình thẩm vấn, nhưng gã đã sẵn sàng. Gã rất mạnh mẽ. Gã đã nói với cảnh sát chính xác theo những gì ông chủ gã ra lệnh. Gã đã chịu đựng sự tra tấn rồi mới khai báo, như được hướng dẫn. Gã đã cố gắng hết sức chịu đựng trước khi phun ra địa điểm và thời gian cuối cùng hẳn thấy Novak và Luksch. Gã đã tỏ ra tuyệt vọng, rất thuyết phục.

Rồi dù có bị đánh đập ra sao, gã vẫn lặp lại câu chuyện. Gã mạnh mẽ, nhưng chẳng có ai chứng kiến lòng trung thành của gã. Novak và Luksch sẽ không bao giờ hay biết hoặc quan tâm đến sự dũng cảm hy sinh của gã. Chẳng ai biết. Gã chắc chắn thế.

Gã như thứ đồ dùng một lần và chúng sẽ quăng gã đi.

Ông chủ đã nói nếu gã đồng ý thực hiện việc này, thì bố mẹ và chú gã sẽ được tha, rằng hai triệu Euro sẽ chuyển khoản vào tài khoản bí mật cho

gã ở một ngân hàng tại Zurich^[32] sau khi gã được phóng thích. Gã sẽ nhanh chóng được thả. Họ bảo đã mua chuộc thẩm phán. Mọi chuyện sẽ được thu xếp chóng vánh, còn nhanh chóng hơn lần vừa rồi. Bọn ta cần anh, Martin. Vì thế bọn ta đã thu xếp để anh trốn thoát sang Mỹ cùng Novak và Luksch. Chỉ cần anh đủ mạnh mẽ. Đừng sợ hãi. Hãy can đảm, Martin. Anh sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng.

Phần thưởng. Gã bật cười nhưng cơn đau nơi xương sườn bị gãy ngăn gã lại. Gã co quắp trên nền xi măng lạnh cóng, từng chiếc răng lung lay. Gã bị gãy mấy cái. Một chiếc bên trái và toàn bộ răng cửa. Mồm đầy máu. Lưỡi gã chạm vào viên thuốc mềm họ đã hàn vào cái răng bị sâu của gã.

Một con chip siêu nhỏ, họ nói thế. Vì thế bọn ta sẽ luôn luôn tìm được anh, giải cứu anh. Chỉ đề phòng thôi. Sẽ không gây ra nguy hiểm cho anh. Nó bảo vệ anh, Martin. Hãy tin bọn ta.

Gã kìm lại một tiếng cười khác, dùng lưỡi đẩy cái răng hàm đó. Hai triệu Euro có thể bù đắp rất nhiều thứ.

Nhưng không phải tất cả, một giọng nói thì thầm. Sáu tháng trong một nhà tù ở Mỹ và là đây. Gã co người lại, cuộn tròn trên nền gạch nóng nực mùi nôn mửa và nước tiểu. Nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa đến khi gã chỉ bằng con búp bê của bọn trẻ với những quả bóng teo tóp như quả nho khô héo.

Quá nhỏ bé để được nhìn thấy bởi nhân viên của một ngân hàng ở Zurich.

Gã ấn lưỡi lên viên thuốc, bản khoản không biết họ có thể nghe thấy gã không, nếu đó đúng là con chip siêu nhỏ. Gã bắt đầu cười điên dại lần nữa, mặc cho những cơn đau thắt như bị dao đâm ở cơ hoành.

“Mẹ kiếp ông”, gã lẩm bẩm, nếu họ có thể nghe gã nói. Và rồi, như có sự thôi thúc mạnh mẽ. “Mẹ kiếp lũ khốn các người. Kurt Novak khốn kiếp, Georg Luksch khốn khiếp. Con mẹ các người, con bà các người. Mẹ kiếp tất cả.”

Rồi điều đó xảy ra tức khắc, như câu trả lời cho gã. Một tiếng bộp vang lên trong miệng gã, nóng rực. Một mùi vị hăng hắc, đắng ngắt và trái tim gã đông cứng trong ngực. Bị giữ chặt, giữa các nhịp đập.

Cơn đau dữ dội hơn nhưng gã không ngạc nhiên. Gã đã hiểu ra cả triệu điều trong khoảnh khắc trái tim gã ngừng đập. Lựa chọn đã đưa gã đến sàn xi măng hôi thối này. Nỗi buồn chán, sự tham lam và cơn giận âm ỉ đã gắn liền gã với đám giết người cận kề. Rất nhiều chuyện ghê tởm gã đã làm cùng chúng, vì chúng. Nhiều lựa chọn khác xẹt qua đầu gã, những lựa chọn khác mà gã đã bỏ qua.

Gã có thể kết hôn cùng Sophie, buôn bán rượu cùng cháu gã. Những buổi sáng chủ nhật đi dạo trong quảng trường giữa làng với cậu con trai nhỏ bé trên vai, cô ấy đẩy xe nôi bên cạnh, và cô con gái mới sinh đang ngủ ngon lành dưới lớp chăn hồng. Một bữa trưa ngon miệng và rồi một cuộc làm tình lười biếng với vợ gã trong lúc bọn trẻ ngủ trưa. Một ván bài ở câu lạc bộ, uống bia cùng bạn bè khi đang theo dõi trận bóng trên tivi. Những đám cưới, những buổi lễ rửa tội, những đám tang.

Những lý do bình thường cho một cuộc sống lương thiện.

Gã nhìn nó quay tròn đến khi thời gian của gã chấm dứt. Năm tay cứng như thép siết chặt và bóp nát trái tim gã, những lựa chọn có thể xảy ra và điều thực sự xảy ra đều bị dập tắt.

Chương 14

Lúc tỉnh dậy cô thấy mình vẫn nằm trên anh. Bình minh đã chiếu sáng bức tường gạch đen kịt bên ngoài cửa sổ, biến nó thành màu xám đậm. Cô ngẩng lên nhìn Connor. Anh đang nhìn cô chăm chú với ánh mắt mãnh liệt thông thường, nhưng nó không làm cô xấu hổ. Lúc này cô lại thấy thích nó.

Erin lồm cồm bò dậy. “Em sẽ, ừm, chỉ vào phòng tắm một lát. Em sẽ ra ngay.”

Điện thoại reo. Anh quyết định không chạm vào. Cô có một điện thoại cố định. Nếu là Cindy anh có thể nghe máy. Nhưng nếu không phải thì chắc chắn đó là hành động tự sát.

Tiếng nước ngừng chảy ngay khi chiếc điện thoại chuyển sang chế độ thư thoại. Cánh cửa phòng tắm bật ra đúng lúc giọng một phụ nữ hoạt bát, vui vẻ giả tạo vang lên.

“Chào Erin, Kelly từ Keystroke Temps đây. Tôi e là mình có một vài tin xấu cho cô...”

Cả người Erin bốc hơi, trần truồng, tóc nhỏ nước.

“...Do Winger, Drexler & Lowe có vài phàn nàn về cô, rằng thái độ và quyết định không làm việc sáng nay là giọt nước làm tràn ly với họ. Vì thế trưởng phòng bảo tôi nói với cô là không cần đến làm việc vào ngày mai. Và, ừm... Keystroke Temps cũng quyết định như thế. Tôi rất xin lỗi Erin, nhưng quyết định đã được đưa ra và phê duyệt, và nếu cô gửi mail bảng chấm công của cô, chúng tôi sẽ gửi cho cô tờ séc cuối cùng, vì thế cô không cần phải tới và...”

Erin lao tới điện thoại. “Kelly? Là tôi đây... Phải, tôi biết, nhưng tôi đã trở về sớm... nhưng như thế là vô lý! Tôi là một nhân viên hoàn hảo!

Thái độ của tôi rất tốt! Tôi đến sớm, làm việc muộn, tôi đã làm gấp mười lần... thật điên rồ! Họ không thể...”

Cô lắng nghe một lát, rồi cười cay đắng. “Kelly, cô biết không, tôi không cần cô nói thế với tôi. Nhưng để tôi cho cô một lời khuyên tương lai. Đừng bao giờ chúc ai có một ngày tốt lành sau tin tức thế này. Tin tôi đi, chúc thế là sai lầm rồi đấy.”

Cô dập mạnh điện thoại, quay sang anh, trần truồng, nhỏ nước và xinh đẹp phi thường trong cơn giận dữ cực điểm.

“Một con bò ngu ngốc”, cô gằn giọng. “Chúc một ngày tốt lành! Thật là...”

Anh lùi lại. “Ừm, Erin?”

Cô tiến về phía anh. “Họ có thể phàn nàn về chuyện gì chứ? Em đã sắp xếp lại dữ liệu cho họ! Em đã loại trừ tất cả các lỗi trong chương trình quản lý tài chính của họ! Em đã viết từng tài liệu riêng rẽ mà bọn ngu ngốc đó yêu cầu rồi chuyển sang tiếng Anh chính thống! Thậm chí em còn pha cà phê cho bọn khốn đó với mức lương chỉ mười ba đô la bần tiện một giờ!

“Anh chắc chắn em đã làm rất tốt. Hôm nay em định làm gì?”, anh dịu dàng nói.

Cô bắt gặp nét cương quyết biểu hiện ở cằm anh, thở dài. “Ôi cưng à. Anh định sẽ hộ tống em khắp mọi nơi hả?”

“Quen với chuyện đó đi”, anh nói. “Cho anh biết chúng ta cần làm gì hôm nay.”

Cô cau mày suy nghĩ. “À, em sẽ phải đến nhà bạn em, Tonia, để mang con mèo về, cô nàng sẽ rất giận dữ với em... con mèo chứ không phải Tonia... vì thế sẽ mất thời gian để dỗ dành nó. Em cần tìm thêm vài thông tin để làm báo cáo cho Mueller. Ồ, em cũng cần đăng ký ở vài trung tâm làm thêm nữa. Nhưng trước hết, em cần phải lần theo dấu vết Cindy và kiểm tra mẹ.”

Anh gật đầu. “Anh sẽ gọi cho Sean để xem tình hình Cindy thế nào, nhưng anh không thể giải quyết chuyện Sean với cái dạ dày trống rỗng. À cả... mèo, em gái, mẹ. Còn vấn đề gì nữa không?”

Anh rất sẵn sàng gánh vác tất cả trên đôi vai mình. Tính hào hiệp của anh khiến trái tim cô tan chảy. “Connor, anh thật tốt bụng, nhưng đó là vấn đề của em, không phải của anh và chúng không hề dễ chịu”, cô dịu dàng nói. “Làm ơn đừng cho là vì chúng ta hẹn hò...”

“Này”, anh giơ tay lên. “Xin chào! Trái Đất gọi Erin! Bây giờ em là bạn gái của anh. Nên vấn đề của em cũng là của anh. Không thắc mắc.”

Cô nhìn xuống tay, để mái tóc ẩm ướt, rồi bù che kín mặt. “Chúng ta mới chỉ ở cùng nhau có hai ngày.”

“Thời gian không quan trọng. Thậm chí nếu chỉ năm phút cũng không phải là vấn đề. Và chúng ta sẽ không bàn đến chuyện phải làm hay muốn làm. Chỉ là cách diễn ra thôi. Nên đừng tranh cãi với anh. Vì em sẽ thua. Được chứ?”

Cô nở nụ cười trêu chọc. “Ôi, người hùng của em.”

Anh trợn mắt. “Xin em tha cho anh. Mèo, em gái, mẹ, còn người họ hàng nào phải quan tâm nữa không? Ông bà, cô dì, chú bác, anh em họ?”

Cô lắc đầu. “Chẳng ai trong số họ còn liên hệ với gia đình em kể từ sau phiên tòa. Cứ như nhà em bị bệnh dịch vậy.”

“Không sao. Đám bà con ngu ngốc đó cút đi cho khuất mắt. Mọi chuyện vẫn tốt như thường.”

Cô cười khúc khích. Những chuyện đã khiến cô đau đớn, buồn bã trước đây bỗng chốc trở nên lố bịch, sức mạnh và tính hài hước của Connor đã giúp cô phần chấn rất nhiều. “Em phải đi thay quần áo đây”, cô nói. “Anh dừng lại ngay, Connor. Ngoan nào.”

“Anh luôn ngoan mà cưng. Muốn biết không?”

Cô tránh khỏi anh, vẫn cười khúc khích chạy đi thay quần áo.

Connor đã ăn mặc chỉnh tề và đang chờ ở cửa lúc cô đi ra. “Anh thấy một cửa hàng tạp phẩm ở cuối dãy nhà”, anh nói. “Chúng ta xuống đó tìm thứ gì cho bữa sáng nhé. Anh sắp chết vì đói rồi.”

“Chìa khóa trên kệ ở gần cửa. Em sẽ ở nhà. Cindy hoặc mẹ em có thể gọi đến.”

Anh đút chìa khóa vào túi, tỏ ra phiến muộn. “Em có biết cách dùng súng không?”

“Bố đã dạy bọn em”, cô thừa nhận. “Ông đưa bọn em tới chỗ tập súng vài lần. Em không thích nhưng có thể sử dụng được.”

Anh cúi xuống, rút ra một khẩu súng lục ổ quay nhỏ, nòng ngắn từ mắt cá chân đưa cho cô. “Giữ lấy nó.”

Cô quay đi, lắc đầu. “Connor, không. Em...”

“Cầm lấy, Erin.”

Cô biết rõ giọng điệu cứng rắn này của anh, thở dài, nhận khẩu súng. “Bất cứ điều gì khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn.”

Anh dỡ hết chuông báo động và mở khóa cửa. “Đừng mở cửa cho bất cứ ai ngoài anh. Em có cần mua thứ gì khác nữa không?”

“Ít sữa để pha trà nhé.”

“Em sẽ có nó.” Nụ cười của anh lóe lên. Cánh cửa đóng sầm lại.

Cô đổ sụp xuống như người không xương. Chiếc súng rớt xuống thảm.

Sự vắng mặt của Connor đã làm thay đổi hoàn toàn căn phòng, giống như căn nhà bị dỡ mất trụ cột. Thôi thúc phải đứng lên cùng anh, phải mạnh mẽ và đàng hoàng đã tan biến. Cô cuộn tròn trên thảm, nửa cười, nửa khóc. Cô không thể thở. Trái tim cô đã phồng lên như quả bóng chuyền bãi biển, không còn chỗ cho lá phổi co giãn. Giấc mộng hoang dại nhất của cô đã trở thành hiện thực. Connor McCloud là người yêu và là người tình tuyệt vời của cô. Chúa ơi. Dù trí tưởng tượng của cô về tình dục nhiều thế nào cũng vẫn chưa đủ với một người đàn ông như anh. Với kiểu làm tình như thế.

Khẩu súng lọt vào tầm mắt cô. Cô cầm nó lên bằng hai ngón tay và đặt lên mặt tủ quần áo. Đã đến lúc đối mặt với ngày hôm nay, phải mạnh mẽ, cứng rắn và trưởng thành. Cô không thể để mình bị chôn vùi.

Tiếng điện thoại reo vang. Không phải điện thoại của cô. Cô tìm quanh và nhận ra tiếng kêu vang lên từ áo khoác của Connor vẫn đang vắt trên ghế ăn.

Có thể là Sean gọi đến để báo tin về Cindy. Cô lục tìm điện thoại. Vài bao cao su và một mớ kẹp tóc của cô rơi ra cùng nó, lăn lóc khắp sàn. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình. Cô không thể biết số máy này có phải của

Sean hay không nhưng không dám mạo hiểm lỡ cuộc gọi của anh. Cô bấm phím nghe. “Alô?”

“Ai đấy”, một giọng nam trầm trầm, bối rối hỏi.

“Tôi là Erin”, cô đáp. “Anh là ai?”

Một sự im lặng hồi lâu, ngạc nhiên. “Erin Riggs hả?”

“Anh là một trong hai anh em trai của Connor phải không?”, cô hỏi lại.

“Không. Tôi là Nick Ward.”

Ôi, Chúa ơi, không. Nick, một trong số những đồng nghiệp của bố cô ở “Hang động”. Nick, anh chàng cao lớn, tóc đen với đôi mắt ướn át và má lúm đồng tiền. Quyết định trả lời điện thoại đã trở thành thảm họa. “Ừm, chào Nick. Anh khỏe chứ?”

“Cô đang ở đâu thế Erin?”, có sự sắc bén trong giọng nói của Nick.

“Tôi đang ở nhà”, cô bảo anh ta. “Trong căn hộ của tôi.”

“Connor đâu? Sao cô lại nghe điện thoại của anh ấy?”

“Anh ấy chạy xuống cửa hàng tạp phẩm ở góc đường mua ít đồ ăn sáng.” Mặt cô đỏ rục như quả cà chua cho dù không ai nhìn thấy cô. “Tôi nghĩ đây là điện thoại của anh em nhà anh ấy, nên tôi...”

“Hừm”, anh ta im lặng một cách đáng sợ. “Vậy, có chuyện gì thế? Hai người ở cùng nhau à?”

Những hình ảnh bọn họ làm tình mãnh liệt suốt ba mươi sáu tiếng qua xoáy trong đầu cô. “Tôi đoán thế”, cô đáp.

Cô ghét giọng nói run run của mình. Để lộ cô vẫn còn sợ hãi, ẩn dưới sự phấn khích phù phiếm.

Nick đằng hắng. “Này Erin. Tôi không muốn nhúng mũi vào, nhưng Connor... anh ấy đã có thời gian khó khăn suốt một năm qua hoặc hơn, với những chuyện xảy ra...”

“Tôi biết”, cô nói.

“Ừ, anh ấy có mối thù hằn với bố cô. Ôi chết tiệt. Tôi không biết phải nói gì. Cô là một cô gái tốt. Cố giữ chút khoảng cách được không? Tôi không muốn cô bị tổn thương.”

Erin khó nhọc nuốt nước bọt. “Tôi không còn là một đứa trẻ nữa, Nick.”

Tiếng chìa khóa tra vào ổ và cánh cửa bật ra. Connor nhìn thấy điện thoại trong tay cô và đứng bất động tại chỗ.

“Connor đã quay lại”, cô yếu ớt nói, rồi bước về phía Connor, chìa điện thoại ra cho anh. “Nick.”

Anh buông rơi đấm đồ ăn xuống sàn nhà, cầm lấy nó. Erin đóng cửa và mang túi đồ ăn ra bàn ăn.

Cô ước căn hộ có một phòng khác để trốn vào đó.

Vẻ mặt tê tái của Erin cảnh báo anh. Connor áp điện thoại vào tai. “Alô?”

“Cậu đang làm cái quái gì với Erin Riggs thế?”, Nick gầm gừ.

Connor đợi vài giây rồi mới trả lời. “Chúng ta sẽ trao đổi về chuyện này vào lúc khác”, anh nói. “Mặt đối mặt, và tôi có thể giải thích rõ ràng. Cho đến lúc đó thì đây không phải là việc chết tiệt của cậu.”

“Có phải đó là cách trả thù Ed không? Quyển rũ nang công chúa bé nhỏ của ông ấy và cười vào mũi ông ấy hả? Cố mà ngăn chặn tôi từ sau song sắt, đồ đê tiện, bla bla bla hả? Cô ấy chỉ là một đứa trẻ!”

“Cô ấy đã gần hai mươi bảy tuổi rồi. Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi không, Nick? Nếu không thì cuộc nói chuyện chấm dứt ở đây.”

“Tôi cá cậu đã tự nhủ cần bảo vệ cô ấy hai bốn trên hai bốn giờ đồng hồ. Cơ hội tuyệt vời làm sao. Và bây giờ cậu quyển rũ cô ấy, cậu là thằng khốn tự tư tự lợi. Cô ấy không cần loại bảo vệ đó.”

“Xéo đi Nick. Tôi cúp máy đây.”

“Chờ một giây. Tôi định báo cho cậu tin này, không phải để giúp cậu hay là một ân huệ, chỉ để cho cậu thấy cậu là kẻ cơ hội thế nào. Bọn tôi vừa có thông báo từ Interpol[33]. Một trong số hai tên vượt ngục cùng Novak đã bị tóm cổ ở Marseilles hôm qua. Martin Olivier. Hẳn thừa nhận Novak và Luksch vẫn đang ở Pháp, nhưng hẳn được phát hiện đã chết trong xà lim trước khi có cơ hội nói rõ mọi việc. Một dạng trúng độc, họ cho là thế và đang chờ khám nghiệm tử thi. Nên có vẻ như kẻ duy nhất Erin Riggs cần sự bảo vệ là từ cậu.”

Connor gạt cơn giận sang một bên. Não anh quá bận rộn chuyển sang chế độ cá-và-lưới, nhập thông tin, so sánh, kết hợp.

“Đó là một cái bẫy”, Connor nói. “Cậu không cảm thấy thế sao? Hẳn không ở Pháp. Đây là một màn kịch. Hẳn có việc phải làm ở đây.”

“Tôi nên biết cậu sẽ không hứng thú với bất kỳ thông tin nào không phù hợp với tưởng tượng của mình, cậu...”

Connor bấm phím tắt.

Erin đang đặt ấm pha trà. Cô vờ như không có chuyện gì xảy ra. Căn phòng chìm trong sự im lặng chết chóc, ngoài tiếng leng keng, sột soạt nhỏ nhỏ phát ra từ bếp. Cô chụp lấy bát, đĩa và mở thùng trứng.

“Anh sẽ làm bữa sáng”, anh đề nghị. “Anh nấu ăn khá ngon.”

Nụ cười cô ném qua vai không chút thuyết phục.

Connor vòng tay qua eo và kéo mạnh khiến cô mất thăng bằng, ngã tựa vào người anh. Anh gỡ cái đĩa khỏi một bàn tay nhỏ nhắn, lạnh cóng, trứng từ tay kia, đặt vào bát.

Anh ấp hai tay cô trong tay, sưởi ấm chúng, áp mặt vào làn tóc mềm mại, vẫn còn ấm của cô. “Bề ngoài thì chuyện có vẻ kỳ lạ”, anh nói. “Em và anh, hẹn hò. Ít nhất là với Nick. Bởi vì tất cả những chuyện tồi tệ đã xảy ra.”

Cô gạt đầu.

“Nhưng từ bên trong, theo cảm nhận của chúng ta, nó rất hoàn hảo”, anh nói và sự thúc ép kín đáo. “Và thú vị.”

Anh chờ đợi một phản ứng nhưng cô chỉ im lặng. Anh vén tóc cô lên, để lộ ra đường cong tinh tế của gò má cô. Hôn lên đó. Rất nhẹ nhàng.

Ý nghĩ bắt nguồn từ sâu thẳm trong tâm trí anh, về phía mình, anh không chấp nhận tranh cãi hay thương lượng.

Không ai, không người nào có thể hủy hoại chuyện này. Chỉ cần họ cố gắng.

Anh rúc vào cổ cô. “Em đồng ý với anh chứ, Erin?”

“Vâng”, cô lí nhí.

“Những thứ chúng ta có với nhau rất tuyệt vời. Đã bù đắp rất nhiều điều.”

Cô run rẩy và anh cảm nhận chính xác giây phút cô yếu đuối, tựa lưng vào người anh. Tin tưởng, ủng hộ anh. Anh cảm thấy hết sức nhẹ nhõm, giấu đôi mắt cay nhức vào mái tóc mềm mượt, mát lạnh của cô. Họ giữ nguyên tư thế đó, bay bổng trong bầu không khí thân mật không thể diễn tả bằng lời đến khi ấm nước bất ngờ rít lên. Erin nhấc ra khỏi bếp và Connor bắt tay vào chuẩn bị bữa sáng.

Anh thực sự nấu ăn rất giỏi. Không lâu sau, họ đã say sưa thưởng thức bữa ăn thịnh soạn gồm trứng hạt tiêu, hành, thịt nguội và bánh pho mát. Connor tiếp tục cho lát bánh mì vào lò nướng, phết bơ và tiêu thụ cho đến khi ổ bánh gần như hết sạch. Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí im ắng, nhẹ nhàng. Cuộc gọi của Nick đã xua tan sự phẫn khích ngu ngốc của cô, nhưng đảm bảo của Connor và vòng tay anh giúp cô gần như trở về trạng thái bình thường.

Chà, một cách nói tương đối. Gần như cô đã có đủ điều kiện để xác định là bình thường.

Tiếng chìa khóa tra vào ổ. Connor bật dậy, khẩu súng xuất hiện trên tay anh như thể được gắn sẵn ở đó, chìa thẳng ở cửa.

“Ai đó?”, cô lên tiếng hỏi lúc cánh cửa mở ra.

Tonia đứng sững ở cửa, với lồng mèo trên tay. Cô tập trung vào Connor, rồi khẩu súng. Đôi mắt đen mở to. Cái lồng rơi bịch xuống đất. Con mèo kêu lên oán giận.

“Erin?”, Tonia hét lên the thé.

“Không sao, Tonia”, Erin quay sang Connor. “Cất súng đi!”

Anh nhét khẩu súng vào thắt lưng. Tiếng kêu meo meo giận dữ vang lên từ cái lồng, Erin lao bổ tới nhặt nó lên. “Ổn rồi”, cô quay sang Tonia lúc này vẫn tỏ ra cảnh giác. “Thật đấy. Ổn rồi. Anh ấy vô hại. Vào đi.”

“Mình nghĩ cậu sẽ quay lại vào tối nay”, Tonia yếu ớt nói. “Mình nghĩ tốt hơn hết là mang Edna về và cho nó ăn ở đây vì mình phải tăng ca. Mình không định cắt ngang...”

“Không sao mà. Cậu làm sao biết được”, Erin dỗ dành cô ta. “Mình rất xin lỗi vì Connor đã làm cho cậu sợ hãi. Anh ấy kiêu như, à, dễ bị kích động.”

Connor trông có vẻ ghê tởm. “Dễ bị kích động à?”

“Nói thế là còn nhẹ nhàng đấy”, cô cáu kỉnh.

“Connor?”, Tonia nhìn anh chăm chăm, từ trên xuống dưới. “Vậy đây là anh chàng Connor McCloud nổi tiếng đó hả?”

Ánh mắt anh trở nên lãnh đạm. “Có lẽ là tôi đấy.”

Đôi mắt sắc sảo của Tonia quét khắp căn phòng, chú ý tới chiếc giường lộn xộn, chăn rơi trên sàn, bao cao su rải rác dưới gầm bàn. “Cậu đang giấu mình chuyện gì hả, cô gái hư hỏng? Tóm lại là cậu đã sở hữu một anh chàng vệ sĩ phải không? Và hơn thế nữa.”

Mặt Erin nóng lên. Cô mở cửa lồng, Edna phóng vọt ra ngoài và biến mất dưới gầm giường cùng tiếng rít chói tai. “Tình trạng của mình rất tệ”, cô buồn bã. “Bị tổng tình ít nhất trong vòng một tuần lễ.”

“Cậu phải chấm dứt ngay thói quen thấy có lỗi vì người khác đi, cưng. Có thể bắt đầu với con mèo của cậu.” Tonia chìa tay ra cho Connor với nụ cười tươi tắn. “Tôi là Tonia Vasquez. Rất vui được gặp anh.”

Anh không cười lúc bắt tay cô ta. “Tôi cũng vậy.”

Tonia quay sang Erin. “Xin lỗi vì đã làm gián đoạn, nhưng mình rất vui vì cậu ở nhà. Mình định đến để lại lời nhắn. Cậu đã nói chuyện với mẹ cậu chưa?”

“Chưa”, Erin đáp. “Mình định đến đó hôm nay. Sao thế?”

“Mình đã cố gọi cho cậu theo số ở khu nghỉ dưỡng nhưng họ nói cậu vẫn chưa nhận phòng.” Ánh mắt cô ta liếc qua Connor. “Giờ mình biết tại sao rồi.”

“Thay đổi kế hoạch”, Connor nói.

“Sao cậu lại cố gọi cho mình?”, Erin hỏi. “Chuyện gì xảy ra à?”

Tonia nhìn Connor rồi sang Erin.

“Đừng lo lắng”, Erin nói. “Anh ấy biết chuyện đang diễn ra. Cậu có thể nói bất cứ chuyện gì trước mặt anh ấy.”

“Thật sao?”, Tonia lầm bầm. “Hừm. À, tối hôm nọ mình đang ở gần đó và nghĩ là nên rẽ qua thăm bà ấy. Cậu biết đấy, mình và bà ấy đã thân thiết hơn kể từ khi mình giúp cậu chuyển nhà. Mình đến đó tầm tám giờ, căn nhà tối om. Mình phải đập cửa một lúc lâu. Cuối cùng bà ấy xuất hiện,

trong chiếc áo choàng tắm. Bà ấy mất phương hướng như thể dùng quá nhiều thuốc ngủ. Trông bà ấy không ổn tí nào?”

Erin đề tay lên cảm giác trống rỗng, cuộn xoáy trong bụng. “Ôi không.”

“Bọn mình pha trà và trò chuyện, bà ấy tiếp tục than vãn là không thể chịu đựng được nữa, bà thấy Eddie trên tivi, Eddie là bố cậu phải không? Lúc đó bà ấy đang đến cập đến những tin tức lùm xùm quanh vụ xử án à?”

“Không”, Erin chán chường. “Mình không dám chắc đây là điều bà đang nói đến.”

“Bà cảm thấy choáng váng muốn xỉu nhưng không cho mình đưa đến phòng cấp cứu”, Tonia tiếp tục. “Bà bảo bị đau nửa đầu. Mình chạy lên trên gác để vào nhà vệ sinh và khi đi xuống mình thấy những bức ảnh.” Cô ta dừng lại nhằm tạo vẻ kịch tính và lắc đầu.

Erin bụm miệng, “Chúng làm sao?”

“Các khuôn mặt đều bị đâm thủng bằng vật nhọn”, Tonia đáp. “Rồi lại được lồng ngay ngắn vào khung và treo lên tường. Còn cái tivi trong phòng khách. Cậu sẽ không tin đâu. Nó nằm chỏng chơ trên nền nhà, màn hình bị que cời lò đâm thủng.”

Connor ôm Erin từ phía sau, kéo sát cô vào người và truyền hơi ấm cho cô. Cô nắm chặt khuỷu tay anh bằng những ngón tay lạnh như đá. “Ôi Chúa ơi.”

“Ừ. Khiến mình nổi gai óc, thật kinh khủng. Mình đã phát điên khi không thể tìm được cậu, cô gái à. Bà ấy cần được giúp đỡ.”

Erin ép mình phải nhìn vào đôi mắt cảm thông của Tonia. “Cảm ơn vì đã tới thăm bà. Và cảm ơn vì đã cố liên lạc với mình.”

“Đó là điều bạn bè nên làm mà”, Tonia nhanh nhẹn. Cô ta đưa chùm chìa khóa cho Erin. “Mình sẽ phải đi ngay nếu muốn vào làm đúng giờ.” Cô ta mỉm cười với Connor. “Rất vui được gặp anh, Connor. Xin lỗi nếu tôi làm anh hoảng hốt.”

Anh gật đầu nghiêm nghị. “Không vấn đề gì.”

Tonia hôn vội lên má Erin và vẫy tay tạm biệt. “Hẹn gặp sau nhé. Đến thăm mẹ cậu đi và mau lên.”

“Chắc chắn”, Erin đáp.

Cô ngậy người nhìn ra cửa sau khi Tonia khép lại, Connor tựa cằm lên đỉnh đầu cô và cô run run trong vòng tay ấm áp của anh. “Em không nên đi chuyển vừa rồi”, cô than thở.

“Lại bắt đầu rồi”, anh nhẹ nhàng nói. “Không giúp gì được đâu.”

Cô quay lại, vòng tay ôm eo và áp mặt vào ngực anh. Anh vuốt nhẹ lên lưng cô.

“Bạn em làm nghề gì?”, anh hỏi.

“Tonia hả? Cô ấy là y tá.”

Tay anh ngừng di chuyển. “Y tá? Cô ấy đi giày chín phân. Làm sao một y tá có thể làm việc hai ca liên tục trên một đôi giày gót nhọn được chứ?”

“Em nghĩ có lẽ thời gian này cô ấy làm công việc hành chính”, Erin đáp. “Em cũng không rõ nữa. Gần đây em bị các vấn đề cá nhân choán hết thời gian, với lại Tonia là kiểu phụ nữ tin rằng người ta phải chịu đau khổ để xinh đẹp.”

“Anh có thể thấy điều đó.”

Giọng điệu lạnh lùng của anh làm cô kinh ngạc. “Anh không thích cô ấy à?”

“Anh không hứng thú với cô ta, không”, anh thừa nhận. “Em có nhớ cô ta đến kiểm tra mẹ em không?”

“Không. Nhưng cô ấy rất thân với mẹ. Và cô ấy biết em lo lắng khi phải rời xa bà”, cô đáp. “Sao anh lại hỏi thế?”

“Anh không thích cách cô ta kể lại sự việc.”

Cô khó hiểu. “Như thế nào?”

Connor nhìn có vẻ không thoải mái. “Cô ta có vẻ thích thú thái quá. Một số người thích được trở thành người báo tin xấu. Sự đau lòng khiến họ cảm thấy mình quan trọng.” Anh nhếch môi chán ghét. “Cứ như cuộc sống vẫn chưa đủ khó khăn ấy.”

“Ồ, đó là tính cách của cô ấy”, Erin khẳng định. “Khoa trường là bản chất của cô ấy, nhưng cô ấy không làm hại ai cả.”

“Hừm. Em gặp cô ta từ bao giờ?”

“Khoảng một năm trước. Cô ấy làm ở bệnh viện khi em đến thăm một người bạn”, cô đáp. Cô cúi mặt vào áo anh, thầm hy vọng anh sẽ không sử dụng khả năng đọc ý nghĩ. Chưa giải thích những chuyến thăm viếng anh đầy ám ảnh thì cô cũng đủ lo sợ lắm rồi.

“Cô ta nhìn không giống một y tá”, anh trầm ngâm.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Vây y tá phải trông như thế nào?”

“Không như cô ta. Không thể tưởng tượng nổi cảnh cô ta mang bô đi đổ và kiểm tra bệnh nhân. Cô ta không giống người đã quen công việc này từ khi được đào tạo qua trường y tá.”

Cô vùng ra khỏi anh. “Như thế là tàn nhẫn, phân biệt giới tính và không công bằng. Chỉ vì cô ấy mang giày cao gót à? Anh thật là một...”

“Thôi”, anh giơ tay lên đầu hàng, cười toe toét. “Xin lỗi. Em nói đúng. Thật tệ khi nói thế. Thay đổi đề tài nhé. Em có muốn đến ngay nhà mẹ em không?”

“Ngay sau khi em cho Edna ăn.” Cô lôi từ trong tủ ra một lọ thức ăn mèo. “Nhưng anh đi cùng em sẽ không phải là ý tưởng hay đâu.”

“Erin”, anh cảnh báo. “Vì Chúa, đừng bắt đầu nữa.”

Cô múc thứ chất lỏng dinh dưỡng đổ đầy bát, rồi lôi ra một loạt lọ thuốc nhỏ, thuốc viên và thuốc bột khỏi túi thuốc của Edna. “Em thực sự không nên công khai chuyện này với bà. Anh nghĩ phản ứng của Nick là tệ ư? Nó sẽ không là gì so với mẹ.”

Anh nhún vai. “Anh sẽ không để em một mình chỉ vì sợ mẹ em đâu. Anh có thể vượt qua một cơn thịnh nộ, Erin. Đôi lúc em phải hy sinh bản thân vì tình yêu.”

Erin nhỏ ít nhất sáu giọt Vitamin B vào bát thức ăn lỏng của Edna trước khi tay cô mềm nhũn.

Lần đầu tiên từ này được nói ra. Ba mươi sáu tiếng bị cuốn hút vào tình dục là quá ít để nghĩ đến tình yêu, ít nhất là đứng trên quan điểm của người đàn ông. Nhưng câu nói đã được thốt ra, một cách tùy tiện, không suy xét. Có lẽ cô đã suy nghĩ quá nhiều. Cô vẫn giữ khuôn mặt nóng bừng về hướng khác lúc đặt đồ ăn của Edna xuống sàn. “Tốt nhất chúng ta nên đi thôi”, cô nói. “Em ghét phải ra ngoài trong khi Cindy có thể gọi đến.”

Connor đưa di động cho cô. “Đây. Giờ nó là của em.”

Cô ngậy ra nhìn. “Nhưng...”

“Cuộc gọi của Nick làm anh bực bội khi phải mang theo thứ này trong người. Em cứ giữ nó. Chúng ta sẽ nhắn lại số cho Cindy trong hệ thống trả lời tự động ở điện thoại nhà em. Anh không thích thế nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt.”

“Nhưng nếu có người gọi cho anh thì sao?”

“Chẳng có ai ngoài hai anh em anh và Seth, bạn anh, có số điện thoại này. Cả Nick nữa. Nhưng anh sẽ ở cùng em hai tư trên bảy cho đến khi Novak bị bắt giữ. Họ vẫn có thể gọi cho anh nếu muốn.”

Đúng lúc đó điện thoại của cô reo vang. Cô lập tức nhắc máy. “Alô?”

“Erin?”, giọng Cindy nhỏ và ngập ngừng.

“Cindy? Ôi, tạ ơn Chúa. Chị đang rất lo lắng...”

“Kìa Erin, đừng làm mọi chuyện khó khăn hơn nữa với em, được không?”

Connor nhấn nút bật loa ngoài và giọng nói lo lắng của Cindy vang khắp phòng, the thé, không rõ và bị bóp méo bởi cái loa nhỏ. “Em đã có quá đủ rắc rối rồi, không cần thêm lời trách móc của chị nữa đâu.”

Erin nén lại lời đáp trả sắc bén. Cô không thể để Cindy giận dữ cúp máy được. “Chị sẽ không gây khó khăn đâu”, cô nói. “Chị chỉ lo lắng cho em. Cuộc gọi trước em đã làm chị chết khiếp, chỉ thế thôi.”

Cindy khịt mũi. “Xin lỗi. Ủm, mẹ thế nào rồi? Em gọi cho mẹ nhưng điện thoại bị khóa. Và gần đây mẹ rất kỳ lạ. Không biết có chuyện gì xảy ra nữa?”

“Chị cũng không biết nữa”, Erin đáp. “Chị sẽ cố gắng tìm hiểu và thực sự cần em giúp đỡ.”

“Ủm, chắc chắn. Em đoán thế. Này. Đừng nói với mẹ về chuyện em với Billy và em đang ở thành phố, được không? Mẹ sẽ bị xúc động mạnh hơn nữa, chị hiểu chứ?”

Connor chìa ra một mảnh giấy trước mặt cô với dòng chữ ĐỊA CHỈ nguệch ngoạc trên đó.

“Em đang ở đâu, Cin?”, cô hỏi.

“Ừm... em thực sự không biết. Em chưa bao giờ đến đây cho đến tối qua. Đó là một căn nhà rộng lớn, bắt mắt cùng nội thất và đồ đạc tốt, nhưng tất cả những gì em thấy bên ngoài cửa sổ là những bụi cây rậm rạp. Em không biết mình đang ở đâu.”

“Em không chú ý lúc đến đây à?”

“Em đã lơ đãng lúc bọn em đến đây tối qua”. Cindy thừa nhận.

Erin nỗ lực giữ bình tĩnh. “Chà, em thử tìm xung quanh xem có quyển tạp chí hay bức thư nào có đề địa chỉ trên đó không?”

“Lúc này em đang trong phòng ngủ. Billy ở tầng dưới cùng Tasha. Anh ấy sẽ nổi điên nếu biết em gọi điện cho chị.”

Hoảng loạn dâng cao. “Chuyện gì đang xảy ra, Cindy? Em sợ anh ta à?”

Cindy do dự. “Ừm, em không biết”, cô nhỏ giọng đáp. “Lạ lắm. Hôm nay anh ấy... anh ấy rất khác thường.”

“Khác như thế nào?”

“Ồ, em không biết. Lạnh lùng, như kiểu anh ấy thiếu kiên nhẫn với em. Trước đây anh ấy không như thế. Anh ấy làm em cảm thấy ngớ ngẩn bởi vì em không muốn ra ngoài làm công việc khác tối nay. Anh ấy bảo em cư xử như trẻ con và em đoán là mình như vậy, nhưng... em không biết. Chỉ biết hôm nay rất khác thường.”

Chân Erin mềm nhũn như thạch Jell-O. Cô dựa vào tường và trượt xuống, mông đập mạnh xuống sàn, đau điếng, “Công việc gì?”

Connor quỳ xuống, cúi mình trước mặt cô, chăm chú lắng nghe. Anh đặt bàn tay ấm áp lên đầu gối cô.

“Hứa là chị sẽ không nhảy dựng lên nhé, vì em thề nó không phải việc gì to tát cả, được chứ?”

Erin cố nuốt nước bọt, nhưng cổ họng cô khô rang. “Chị hứa.”

“À, em sẽ, ừm, nhảy. Kiểu như nhảy thoát y, nhưng không hẳn, bởi vì em...”

“Ôi Chúa ơi, Cin.”

“Chị hứa rồi mà Erin. Em vẫn mặc đồ lót mảnh. Và chỉ nhảy cho các bữa tiệc tư chứ không phải ở một quán rượu, Billy luôn đi cùng em, nên em

không bao giờ...”

“Tiệc? Nhiều à?”

“Vâng. Bọn em gồm ba anh chàng độc thân, em và một cô gái nữa. Bọn em được trả sáu trăm đô la mỗi người. Giống như, tiền kiếm dễ không thể tin được và Billy bảo em có thể mặc đồ lót cũng được, còn Tasha thì không ngại nhảy thoát y hoàn toàn, nên... ừm, Billy bảo anh ấy sẽ đập như kẻ nào dám đụng đến bọn em, nên thực sự không có gì đáng lo cả. Chị hiểu không?”

Tiếng nói của Erin bị bóp nghẹt chỉ còn phát ra tiếng thều thào nhỏ. “Cứng. Nói cho chị. Em ổn chứ?”

Cindy dừng lại. “Em không biết”, cô thì thầm. “Kỳ lạ lắm. Hôm qua em vẫn ổn. Có lẽ tại em bị say rượu. Bọn em đã uống rượu với Billy trước, và em thực sự rất phấn khích. Em cảm thấy rất tuyệt khi nhảy múa, giống như một nữ thần. Em cảm thấy cả thế giới đều yêu mến em. Nhưng hôm nay... em ghét cơn đau đầu như búa bổ và quái lắm. Billy điên rồ, em điên rồ. Rối tung cả lên.”

“Em không thể nói là em muốn về nhà sao?”, Erin gay gắt. “Chỉ bước ra khỏi cửa?”

“Em làm rồi”, Cindy thú nhận. “Em đã cố. Nhưng Billy bảo đã quá muộn. Anh ấy đã nhận các hợp đồng biểu diễn theo lịch và bảo em bây giờ không thể cư xử như một đứa trẻ đồng đánh, hay giận dỗi được, bởi vì anh ấy, như kiểu, một người chuyên nghiệp, nên em cũng phải thế, và...” Giọng Cindy như sắp khóc.

“Cin”, Erin tuyệt vọng. “Em phải tìm ra địa chỉ thì chị mới có thể đến đó và cứu em được.”

“Chờ đã. Ôi Chúa ơi, Billy đang lên cầu thang. Em phải cúp máy đây.”
Liên lạc bị ngắt. Cindy đã rời đi.

Erin nhìn Connor, trợn mắt. “Chuyện gì đang diễn ra thế này? Em không biết nên giải quyết chuyện gì trước. Em nên làm gì đây?”

Ánh mắt Connor kiên quyết. Anh chìa tay ra. “Đưa anh điện thoại. Để xem Sean có tin tức gì cho chúng ta.”

Anh bấm máy. “Chào. Thế nào?” Anh lắng nghe hồi lâu. “Phải. Con bé vừa gọi. Chuyện rất tệ. Con bé ở trong một ngôi nhà chưa từng thấy trước đó, không biết địa chỉ và thằng con hoang đó không cho con bé đi.” Anh nghe tiếp. “Được, không sao. Jacey’s Dinner. Bọn anh sẽ có mặt ở đó trong vòng hai mươi phút nữa.”

Chương 15

Connor quan sát cái cầu thang bần thui, tối tăm với cảm giác chán ghét ngày càng tăng. Nơi này không đủ tiện nghi với Erin. Cô ấy sẽ không an toàn ở đây.

Cô ấy sẽ đầy đủ hơn trong ngôi nhà của anh.

Ý nghĩ này đã hình thành hoàn chỉnh trong tâm trí anh và khiến anh nghẹt thở. Anh là người chỉ biết sống cho thực tại. Lần đầu tiên anh dám, dù chỉ trong giây lát, lên kế hoạch tương lai với cô. Anh đẩy cửa, quét ánh mắt nghi ngờ qua ổ khóa và chú ý đến tất cả mọi người, tất cả mọi vật lọt vào tầm mắt.

Anh âm thầm ghi nhớ phải gọi cho Seth và làm gì đó bảo vệ sự an toàn của cô. Hay đúng hơn cô hoàn toàn khuyết thiếu điểm ấy. Cứ như cô đang dựng lều trong một bãi đậu xe ấy.

Erin bước sau anh trên lối đi bộ, anh rút ngắn sai chân để cô theo kịp. Bóng tối khiếp sợ tràn ngập trong mắt cô. Anh muốn làm gì đó hoành tráng và ấn tượng để xua đi bóng tối này. Giết chết một con rồng, đánh nhau tay đôi, hay bất cứ thứ gì có tác dụng.

Anh nắm tay cô, cô ngược lên, những ngón tay thanh mảnh, lạnh ngắt nắm chặt tay anh, đầy tin tưởng. Nụ cười e thẹn của cô lóe lên, giống như tia sáng bảy sắc cầu vồng tỏa ra từ viên pha lê treo trên cửa sổ đầy nắng. Rằm, tất cả màu sắc đều xuất hiện trong một tia sáng vội vàng, chói mắt.

Và bây giờ cô là người yêu của anh.

“Sean đang làm gì ở quán Jacey’s Dinner thế?”, cô hỏi. “Chỗ đó rất có hại cho sức khỏe.”

“Tăng cường nạp thứ cà phê tằm lợm và bánh rán nhân mút”, Connor trả lời. “Sean nghĩ rằng các loại cà phê khác nhau sẽ phù hợp cho những hoạt động khác nhau. Khi săn lùng những tên ma cô khốn nạn sẽ gọi loại cà

phê gan góc, cứng cỏi của Jacey's Dinner, thứ giúp tỉnh táo suốt đêm. Starbucks là để dành thưởng thức bánh nướng hạt dẻ, nhấm nháp cà phê sữa Mocha là để tán tỉnh vài cô gái dễ thương. Đứng ra mà nói thì toàn là suy nghĩ lệch lạc. Sean thuộc kiểu dễ bị kích động, nên cà phê là loại thuốc gây nghiện tự nhiên của nó.”

Anh tự thưởng cho tính hài hước của mình bằng nụ cười khác, châm thuốc như thể anh sắp chết vì thèm.

“Nhân tiện đang bàn về nghiện.” Cô bắn cho anh cái nhìn tò mò. “Anh không đụng vào thuốc khá lâu rồi.”

Anh nhún vai. “Chắc tại gần đây anh bị những vấn đề ngược nhận thức phân tâm. Em đã phá hỏng tuyến nội tiết tố của anh, cưng ạ.”

Cô bật cười. “Lãng mạn làm sao. Anh đã hút thuốc một thời gian dài phải không?”

Anh mở miệng và các từ ngữ cứ thế tuôn ra. “Muốn anh bỏ à?” Một hành động cực kỳ ngu ngốc nhưng quá muộn rồi. Anh được lập trình để thực hiện một hành vi lãng mạn vĩ đại.

Đôi mắt cô mở to cảnh giác. “Trời đất”, cô thì thầm. “Anh chắc là mình muốn chứ?”

Anh lôi túi thuốc lá sợi và đám giấy cuộn từ áo khoác ra và giơ chúng phía trên miệng thùng rác ở góc đường. “Chỉ cần em nói một tiếng”, anh nói. “Anh biết nên bỏ thuốc. Ai đang hút thuốc đều biết họ nên bỏ. Anh chỉ chưa bao giờ quan tâm. Cho anh lý do chính đáng đi.”

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt cô mất đi cái nhìn kinh hãi và những nếp nhăn nhỏ dễ thương xuất hiện ở khóe môi còn đáng giá gấp mười lần chuyện bỏ thuốc. “Được”, cô nói. “Vứt đi, Connor.”

Anh lập tức thả tay. Gói thuốc rơi thẳng vào thùng rác. “Bỏ thuốc sẽ dễ dàng hơn nếu có em bên cạnh”, anh bảo cô. “Anh sẽ có vài cơn thèm nicotin, nhưng anh biết chính xác phải làm gì với cái miệng của mình.”

Cô cười khúc khích và siết chặt tay anh.

“Hôm nay anh sẽ phải gọi cho Seth, sau khi đã xử lý những vấn đề khác”, anh nói. “Anh muốn anh ấy đến kiểm tra máy ổ khóa của em.”

“Connor, anh biết là em không có khả năng để...”

“Ngay cả lúc bình thường thì chỗ đó cũng không an toàn cho em, Erin. Và anh sẽ phải nói chuyện với chủ nhà về cái khóa cửa. Ông ta có ở cùng tòa nhà không?”

“Anh đùa à?”, cô lo lắng. “Xin anh đấy, đừng làm thế. Em đã phải trải qua cả tháng Một mà không có nước nóng chỉ vì phàn nàn về bọn rệp.”

Anh cau mày. “Em nên chuyển khỏi nơi rác rưởi đấy.”

“Đến đâu? Lúc này em không thể chi trả nổi cho chỗ nào tốt hơn, với lại...”

“Chuyển đến ở cùng anh”, anh nói.

Đôi mắt cô mở to, kinh hãi. Trái tim anh nặng như đeo đá.

Rõ ràng anh đã làm hỏng mọi chuyện, nhưng anh phải đi đến cùng cái kết chán nản này. “Đó là một nơi dễ chịu”, anh nói tiếp, cố tỏ ra bình thường. “Tiền nhà anh đã trả hết. Hai phòng ngủ dành cho khách. Em có thể dùng một phòng làm văn phòng. Cho công việc của em.”

Miệng cô há thành hình chữ “O” nhưng không thốt nổi nên lời.

Anh khó nhọc lê bước. “Anh đã sửa lại bếp vài năm trước. Ở đó có chỗ trống cho con mèo của em. Đó là một khu khá yên tĩnh. Và anh là một đầu bếp khá giỏi. Hỏi Sean về món bột ớt của anh mà xem.”

Phải. Cái giường cỡ lớn của anh rất rộng rãi. Bên dưới, bên trên, bao trùm khắp người anh. Mái tóc dài này sẽ trải rộng trên gối của anh.

Họ đã ra đến xe. Connor mở cửa cho cô. Cô vào xe, ngược lên, môi cô mấp máy. “Ừm... Connor này? Chúng ta mới chỉ là người yêu có hai ngày.”

“Anh biết mình muốn gì”, anh đáp.

Cô cắn nhẹ cánh môi dưới mềm mại. “Có lẽ anh nên từ từ”, cô nói nghiêm túc. “Trước khi anh đưa ra bất kỳ thông báo trọng đại nào. Anh rất đáng yêu khi đề nghị thế, nhưng nó... nó là... có lẽ anh nên nghĩ kỹ hơn.”

Anh chỉ vào mắt cá chân duyên dáng vẫn còn đang lơ lửng bên ngoài. Cô kéo chân vào. “Anh đã nghĩ về nó mười năm rồi”, anh đáp, đóng sầm cửa như một dấu chấm hết.

Anh tự cảm thấy xấu hổ lúc chui vào xe. Cô nhìn chăm chăm vào lòng trong khi anh nổ máy, giấu khuôn mặt phía sau làn tóc đen dài, mượt mà. “Anh xin lỗi”, anh lên tiếng. “Anh sẽ không ép buộc em.”

“Được. Cảm ơn.”

Chết tiệt. Phương thức gì đây. Anh đã gần như cầu hôn tại chỗ. Anh đã đề nghị cô có con với anh. Đó là cách hoàn hảo để làm phân tâm một người phụ nữ khỏi những rắc rối của cô ấy hả?

Làm trầm trọng hơn thì có.

Erin im lặng suốt quãng đường còn lại.

Connor rẽ vào quán Jacey’s Dinner. Anh cũng không cầm tay cô lúc họ bước vào cửa. Tay cô lạnh ngắt, thừa thãi và vung vẩy vô định.

Một anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai đáng kinh ngạc với mái tóc vàng sẫm mặc áo khoác da nổi bật trong quán. Erin liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng, cặp mắt to tròn, cũng màu xanh lạnh của hồ băng như Connor và chắc chắn đó là Sean McCloud.

Quai hàm Sean dãn ra. “Chết tiệt. Nhìn anh kìa.” Nụ cười vui mừng nở rộng trên khuôn mặt em trai Connor lúc xoay tròn anh trai mình. Cậu ta đâm vào ngực Connor, nắn vai, vỗ hông anh. “Chỉ hai ngày, nhìn anh này. Anh tăng cân, hồng hào. Thậm chí còn cạo râu nữa.” Cậu ta nhắc một lọn tóc của Connor. “Và tóc anh trông không còn giống như bị chuột gặm.” Em trai anh hít hít lọn tóc. “Chúa ơi. Tóc anh còn thơm nữa. Mùi dưỡng tóc của con gái. Ngạc nhiên không dứt.”

Cậu ta quay lại và trao cho Erin cái nhìn dò xét, mà cô cũng ném trả không chút nào núng. Cô đã được rèn luyện trong hai ngày ở cùng Connor. Bây giờ cô biết làm thế nào để đứng vững trước cái nhìn sẫm soi của đàn ông.

Sean gật đầu như thể rất hài lòng. “VẬY cô là Erin. Nàng công chúa trong pháp ngữ.”

“Sean”, Connor gầm gừ. “Đừng.”

“Đừng cái gì?”, Sean đưa tay ra cho cô. “Cô có thấy cái áo sơ mi trắng anh ấy đang mặc không?”, cậu ta hỏi cô. “Tôi đã mua nó đấy.”

Cô bắt tay cậu ta. “Anh, ừm, có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời”, cô ướm lời.

“Phải, tôi biết”, Sean đáp lại. “May cho anh ấy, nếu không anh ấy đã mặc cái đám vứt đi ở cửa hàng đồ cũ rồi. Tôi yêu anh ấy nhưng anh ấy quả là thảm họa thời trang.”

Một chiếc xe Ford màu đen, to lớn đậu ngay phía trước họ. Người đàn ông vừa bước ra chỉ có thể là chàng trai thứ ba của nhà McCloud, anh ta cũng cao như hai người còn lại nhưng to lớn, vạm vỡ hơn, từng múi cơ chắc nịch hằn lên bên dưới lớp áo len lông cừu và quần jean. Đầu đinh, khuôn mặt gồ ghề, cứng rắn nhưng cũng chung đôi mắt sặc sảo kỳ lạ với hai người em trai.

Anh không nói một lời, chỉ nhìn Connor chăm chăm hồi lâu. Một nụ cười vỡ ra trên khuôn mặt. “Chà, Connor. Nhìn được đấy.”

“Chào, Davy”, Connor đáp. “Em không biết anh cũng tham gia bữa tiệc này.”

“Không muốn lỡ cuộc vui.” Davy hướng đôi mắt sắc vào Erin. “Vậy cô là cô ấy.”

“Tôi là ai?”, cô thận trọng hỏi lại.

Davy mỉm cười, chìa tay ra. “Cô ảnh hưởng tốt đến nó đấy”, anh bình tĩnh nói. “Tôi thích thế này. Mọi thứ. Loanh quanh một thời gian.”

“Cô ấy không có lựa chọn”, Connor lên tiếng. “Cô ấy sẽ bị kẹt với em đến khi Novak bị bắt giam trở lại.”

“Và anh thích thế, đúng không?”, Sean quay khuôn mặt toe toét sang Erin. “Cô biết không? Tôi có thể kể cả đồng chuyện về gã trai cứng đầu, khó bảo này để tóc cô dựng đứng lên đấy.”

“Nhưng em sẽ không làm thế”, Connor cắt ngang. “Bởi vì chúng ta có nhiều thứ khác phải làm trong hôm nay. Như Cindy chẳng hạn.”

“Sẽ có cơ hội khác.” Sean cười gian xảo. “Bây giờ anh đã có bạn gái, anh đang dần tỉnh táo trở lại. Trêu chọc anh sẽ thú vị hơn gấp mười lần.”

Cô bật cười khúc khích, bất chấp vẻ mặt cau có của anh. “Tôi khó có thể chờ. Tôi rất muốn được nghe những câu chuyện của Connor.”

“Nhưng không phải hôm nay, tạ ơn Chúa”, Connor gắt gỏng. “Em còn kích động hơn ngày thường, Sean và thực sự nên nói gì đó đi.”

“Cho em nghỉ một tí. Em vừa chuồn khỏi các nhà thổ mở cửa cả đêm ở Seattle”, Sean nói. “Em vẫn đang bay bổng vì cafeine và kích động đây.”

“Em có gặp được ai biết Billy Vega không?” Davy hỏi.

“Ồ, em còn làm tốt hơn thế”, Sean đáp. “Em đã gặp Miles.” Cậu ta gõ vào cửa xe phía hành khách của chiếc xe Jeep Cherokee màu bạc lấm đầy bùn đất. “Này, Miles”, anh gọi. “Thôi làm kẻ ngớ ngẩn đi. Ra đây và giao du nào.”

Cửa xe Jeep bật mở. Một người lêu nghêu, dài ngoẵng trườn ra và lộ diện. Cho dù gập người xuống như con kền kền cậu ta vẫn cao, gầy và xanh xao không thể tin được, với mái tóc đen dài rối bù cùng cặp kính tròn đen trên cái mũi khoằm. Cậu ta mặc chiếc áo choàng dài bản thiu, một của thập niên tám mươi.

Cậu ta nhấc vai lên, rồi hạ xuống. “Chào.”

Sean nháy mắt với Erin. “Miles không ra ngoài nhiều. Cậu ta trốn trong tầng hầm một thời gian dài, nhưng đó là một chàng trai tốt. Miles, để tôi giới thiệu cậu với anh cả tôi Davy, anh hai Connor và bạn gái anh ấy, Erin. Tình cờ cô ấy cũng chính là chị gái của Cindy.”

Cặp mắt ám đạm của Miles sáng lên. “Thật sao? Tuyệt. Chị cũng nóng bỏng như Cindy.” Cậu ta nhận ra mình vừa nói gì, ánh mắt đông cứng sau lớp kính dày cộp. “Ừm, nghĩa là, em không có ý...”

“Cảm ơn, Miles”, cô nhẹ nhàng nói, chìa tay ra. “Nhận xét của cậu thật đáng yêu.”

Cậu ta chớp mắt liên tục khi bắt tay cô, giống như vẫn chưa quen với ánh sáng ban ngày. Erin nhìn lên ba anh em trai. Những cái liếc mắt đầy ý nghĩa và thông điệp không lời phóng nhanh qua đầu cô. Cô quay lại Miles, ít nhất trông cậu ta cũng có vẻ bối rối như cô. “Ai đó có thể vui lòng giải thích tính toán của các quý ông cho tôi không?”

“Chúng ta vào trong đã”, Sean nói. “Tôi vừa mới thăm dò. Rất tuyệt. Một cô phục vụ cấm cử với mái tóc dày cùng một khay đầy các loại bánh rán nhân mút. Và chắc chắn cả cà phê nữa. Bốc hỏa ngay lập tức.”

Erin lo lắng nhìn quanh lúc họ đi thành hàng một vào trong. “Em nên mang theo cốc riêng của mình.” Cô thì thầm, trượt vào ghế.

“Không”, Sean chế giễu. “Vào đi. Nguy cơ ngộ độc thực phẩm là một phần của sự hồi hộp.”

Connor ngồi kể bên, quàng tay qua vai cô một cách sở hữu. Cô phụ vụ quăng thực đơn lên mặt bàn, cầu thả rót cà phê vào tách của họ, rồi vội vã quay đi không thèm nhìn ai.

“Xin lỗi, quý cô?” Sean gọi với theo. “Làm ơn mang bánh rán cho tất cả nhé.”

Cô phục vụ quắc mắt ngoái đầu ra sau. Sean mỉm cười với cô ta, khoe hai má lúm. Cô ta đứng sững, quay người, nhìn lại hai lần rồi mỉm cười với cậu ta.

“Được rồi”, Connor lên tiếng. “Kể lại cho mọi người đi. Em tìm kiếm được gì?”

“À, em điều tra hang ổ của các cô em xinh xắn, Chúa ơi, ngôi nhà đó tràn ngập vẻ đẹp nữ tính”, Sean đáp. “Họ không có nhiều thông tin cho em, nhưng cô nàng tóc vàng hoe với đôi mắt màu đỏ gợi ý...”

“Làm sao anh biết cô ấy mặc đồ lót màu đỏ?”, Erin tò mò hỏi.

Sean ngậy thơ chớp chớp hàng mi dài qua miệng tách. “Bởi vì cô ấy mặc quần bó sát màu trắng, ống loe”, cậu ta giải thích. “Như em đang nói, cô ấy gợi ý nên nói chuyện với nhóm Vicious Rumors, ban nhạc R&B của Cindy. Thậm chí cô ấy còn tìm số điện thoại của họ cho em nữa, đó là cô nàng xinh xắn, ngọt ngào với mái tóc xoăn. Nhắc lại tên cô ta lần nữa nào Miles?”

“Victoria.”

“Victoria. Đúng rồi. Tuyệt. Rồi một cô tóc đỏ, đeo khuyên ở lông mày và áo xuyên thấu màu đen. Cô ta là người...”

“Áo xuyên thấu? Cô ấy đi ra cửa với cái áo xuyên thấu, tại trường đại học Endicott Falls Christian à?”, Erin cảm thấy khó chịu.

“Ồ, cô ấy không mặc cái áo đó lúc tôi đến”, Sean vội vàng trấn an. “Cô ấy đi lên lầu và thay nó sau khi tôi đến nơi. Áo lót cũng rất đẹp. Em biết rõ mà. Hãng Victoria’s Secret, bộ sưu tập mùa xuân. Xa tanh đen nửa ngực. Lựa chọn phù hợp.”

Connor thở dài. “Em bệnh quá.”

“Đừng để ý đến nó”, Davy khuyên cô. “Nó chỉ đang cố gây ấn tượng với cô thôi.”

Nhưng Erin không tìm được, cười khúc khích, bụm cả hai tay lên miệng. “Ôi Chúa ơi. Tôi đã gửi một con sói đến căn nhà đầy ắp cừu non.”

Sean khịt mũi. “Cừu, quên đi. Cáo thì đúng hơn. Đừng lo lắng, họ quá trẻ với tôi, nhưng đó không phải là lý do để liếc nhìn đồ lót của họ, đúng không? Nhưng tôi đang lan man...”

“Chính xác”, Connor đồng tình.

“Áo xuyên thấu... Tên cô ta là gì nhỉ?” Sean quay sang Miles, búng ngón tay.

“Caitlin”, Miles đáp.

“Caitlin, phải. Cô ấy kể về Miles, rồi tay chơi ghita chính của Rumors đã tìm địa chỉ nhà bố mẹ cậu ta cho em. Rồi lúc em chọc thủng tầng hầm kiên cố và nhìn trình bảo vệ màn hình máy tính của Miles, em biết đây chính là người mình cần.”

“Trình bảo vệ màn hình máy tính nào?”, Erin hỏi.

“Đoạn video dài bốn giây về Cindy, đang hôn gió. Chạy đi chạy lại”, Sean đáp. “Tôi nín thở.”

Miles cúi gằm giữa hai bờ vai vụng về của cậu ta. “Hừm. Đừng kể với mọi người chuyện đó”, cậu ta lầm bầm. “Đó là chuyện riêng tư.”

“Hoàn toàn ủng hộ, Miles”, Connor lên tiếng.

Davy cắn nhả. “Nó chẳng chịu nghe đâu, sao em nói thế?”

“Này, chúng ta đang cùng phe đấy”, Sean phản đối. “Ngoài ra, anh trai tôi không giỏi công nghệ như cậu, Miles, nhưng anh ấy hiểu rõ cảm giác không với tới một cô gái...”

“Im đi, Sean”, giọng Connor yếu ớt nói. “Hôm nay em làm anh phát điên đấy. Anh biết em đang kiệt sức, nhưng chỉ cần một lần nữa mai như thế...”

“Được. Em sẽ chú ý. Thư giãn nào, Con”, Sean dỗ dành. “Bất luận thế nào, Miles cũng là khám phá lớn nhất của em. Khi chúng ta tìm ra em gái cô, cô ấy nợ cậu ta lòng biết ơn nồng nhiệt. Cô hãy bảo cô ấy là tôi nói thế.”

“Tôi sẽ cân nhắc”, Erin từ tốn nói. “Vui lòng tiếp tục đi.”

“Miles là người phụ trách âm thanh cho nhóm Vicious Rumors và là người hâm mộ trung thành của Cindy. Cô muốn biết chuyện gì xảy ra với một cô gái à? Hãy hỏi người đàn ông đang ghen”, Sean nói. “Thậm chí Miles còn cho tôi biển số xe của con Jag nổi tiếng, và tôi lập tức chuyển cho Davy.”

Cả Connor và Erin đều quay sang Davy. “Và?”

“Chiếc xe thuộc về một gã tên William Vaughn”, Davy đáp. “Một tên trộm bản tiện, ghê tởm bị truy nã từ lâu, mọi người có thể xem qua”, cậu ta ném ra một file tài liệu. “Lúc nào rảnh rồi. Anh đã kiểm tra tất cả địa chỉ tìm được, nhưng đều quá hạn. Một trong số bà chủ nhà cũ của gã nói bà ta không thấy gã hai năm nay và cầu Chúa không phải trông thấy gã lần nữa, cho dù gã vẫn đang nợ tiền bà ta.”

“Em biết gã đó là đồ cặn bã. Ngay từ đầu em đã biết thế. Em đã rạch lốp xe của thằng khốn đấy một lần.” Mắt Miles lóe lên thù hận. Cậu ta do dự và bắn một cái nhìn lo lắng sang Erin. “Ừm, chết tiệt. Xin lỗi.”

“Không sao, Miles”, cô bảo cậu ta. “Tôi mừng vì cậu đã rạch lốp xe của gã.”

Cậu ta cúi đầu e thẹn và bắt đầu xé nhỏ từng mảnh giấy ăn.

“Cậu học chung lớp với Cindy à?”, cô hỏi.

“Không, em tốt nghiệp năm ngoái”. Miles đáp. “Kỹ thuật điện tử. Em đã lãng phí thời gian làm phụ trách âm thanh cho Rumors và...”

“Và Cindy”, Sean tiếp lời.

Miles rầu rĩ nhìn chằm chằm vào tách cà phê của mình. Một sự im lặng khó xử chỉ bị phá vỡ bởi cô phục vụ, thèm khát nhìn Sean lúc cô ta đặt chiếc đĩa đầy khung khiếp toàn bánh ngọt vào giữa bàn.

Sean chụp lấy một cái, giơ nó lên chào cô phục vụ và cắn một miếng lớn. “Miles khăng khăng đòi đi cùng, sau khi em nói kế hoạch. Cậu ta cũng có tinh thần hào hiệp, giống như anh, Con.”

Connor ngẩng lên từ tập hồ sơ, cười nhẹ và hất cằm ra hiệu cho Sean tiếp tục.

“Vì thế bọn em thực hiện cuộc phiêu lưu cả đêm qua những quán rượu chui bản thủ, được thiêu đốt bởi loại Jolt Cola hàm lượng caffeine cực cao

yêu thích của Miles. Cuối cùng bọn em cũng có được thông tin đáng giá khi đến quán Rock Bottom, nơi bọn em gặp LuAnn. À, một cô nàng tóc hung đỏ, dễ thương.”

“Cô ta không quyến rũ như Cindy”, Miles lên tiếng.

“Chúng ta có cần nghe chuyện đó không Sean?”, Connor hỏi.

“Tin em đi, từ đầu đến cuối. Hóa ra LuAnn, cô gái phục vụ trong quán rượu biết danh tiếng của Billy Vega. Cô ta thường nhảy ở một câu lạc bộ gần Lynnwood. Cô ta bảo gã Billy đó là một tay cò mồi lớn, nhưng cô ta biết nhiều cô gái được gã tuyển dụng đã nhỡ nước bọt mỗi khi nhắc đến gã. Vì thế Miles và em đã từ bỏ các quán rượu chui và dừng cảm tiến vào thế giới hoang dại của các câu lạc bộ nhảy thoát y ở Seattle.”

Erin ôm mặt. “Ôi Chúa ơi.”

“Xem kìa Sean”, Connor nói. “Đây không phải trò giải trí của em.”

Nụ cười của Sean nhạt dần. “Em chưa bao giờ nghĩ thế.” Cậu ta vói tay vỗ nhẹ lên tay Erin. “Này. Xin lỗi. Tôi thật đáng chết, nhưng tôi hứa sẽ nghiêm túc giải quyết chuyện này. Cho dù có lời nói vớ vẩn nào chui ra khỏi miệng tôi đi nữa. Được chứ?”

“Cảm ơn,” cô nở nụ cười nhợt nhạt. “Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của anh.”

Connor cầm một thanh bánh hình que, sẫm soi nó với vẻ nghi ngờ rõ rệt, rồi cắn một miếng. “VẬY ĐÓ LÀ LÝ DO VÌ SAO MẮT EM LẤP LÁNH NHƯ THẾ”, anh nói. “Em luôn thích thú và tràn trề năng lượng mỗi khi thiếu ngủ.”

“Ngủ à? Chúng tôi làm sao ngủ được khi cái tên khốn cặn bã, tồi tệ đó đang ở cùng Cindy chứ?”, Miles đập mạnh xuống mặt bàn. “Em đã không ngủ cả tháng trời.”

Sean vỗ nhẹ lên lưng cậu ta. Miles phun phì phì cà phê ra mặt bàn. “Giỏi lắm, Miles. Mọi người không thể tin được khả năng tập trung cao độ của cậu ta đâu. Bọn em đi tới bảy câu lạc bộ đầy nhóc những cô nàng khóa thân đang nhảy nhót mà cậu ta vẫn bình thản như đang ở phòng họp của giáo phái Christian Science^[34] ấy.”

“Bọn họ không dễ thương như Cindy”, Miles nhắc lại

Sean lắc đầu. “Cậu ta nhanh như chớp ấy”, anh nói. “Thật không bình thường. Nhưng dù sao, Miles và em đã tán tỉnh, nốc vài nại bia, và cố lấy lòng vài cô nàng trẻ trung ở đó. Hiển nhiên Billy Vega khá nổi tiếng và thường bị đám vũ công thù ghét. Em đã đưa danh thiếp cho bọn họ và thể hiện em thực sự rất mong muốn tìm thấy Billy Vega, và sẵn lòng trả thù lao hậu hĩnh cho bất kỳ ai cung cấp địa chỉ hiện tại của gã hoặc gọi cho em nếu gã xuất hiện ở câu lạc bộ. Quên mất. Em đã phải rút tiền từ thẻ. Đám quỹ đen ấy đã bị thổi bay vào xăng và bia rồi.”

“Tôi sẽ bù đắp vào khoản đó”, Erin và Miles đồng thanh nói.

Cả hai quay sang nhìn nhau và bật cười. Đột nhiên cô thấy Miles thực sự có tiềm năng trở thành người quyến rũ, theo phong cách gầy gò, suy dinh dưỡng, xanh xao khác thường. Có nét gì đó ngọt ngào, không giữ kẽ trên khuôn mặt lúc cậu ta cười. Giống như một con ma cà rồng dễ bị tổn thương.

“Chúng ta sẽ bàn bạc chi tiết chuyện này sau”, Connor lên tiếng.

“Tiếp theo thế nào?”, Erin nói.

Sean vuốt mái tóc bồng bềnh của mình và cô lập tức nhận thấy vẻ mệt mỏi lóe lên trên khuôn mặt cậu ta. “Miles và em sẽ hạ cách trong căn hộ cao cấp của em, tắm rửa. Em phải tắm. Em ghét thứ hùi hùi hám của thuốc lá. Dù sao lúc này không phải là thời gian thích hợp để tán tỉnh các cô em ở quán rượu, vì thế chúng ta nên tranh thủ nghỉ ngơi. Rồi sẽ lại lao thẳng vào trận đánh.”

“Tôi muốn tiếp tục tìm kiếm”, Miles tuyên bố.

“Cậu cũng cần tắm rửa đấy, anh bạn”, Sean cho cậu ta biết. “Cậu không muốn để tóc tai thế này lúc chúng ta tìm thấy Cindy đâu.”

Miles lùa tay vào mớ tóc đen rối beng như xơ mướp của mình. “Có gì không ổn với tóc của tôi?”

Sean vùi mặt vào lòng bàn tay. “Tại sao số phận lại bắt tôi trở thành nhà tạo mẫu cho những kẻ thất bại như cậu? Tại sao cậu không đơn thuần chạy đi mua một cuốn tạp chí Sức khỏe đàn ông và tự học cách trở thành chú rể hả?”

“Anh sẽ phải quay lại phòng tập thể hình”, Davy nói. “Anh phải dạy một lớp Karate, một lớp võ thuật và có gì đó nói với anh là anh sẽ phải dạy lớp kickboxing thay em tối nay, Sean ạ. Lần nữa.”

“Này, đó là thứ anh nhận được khi trở thành một doanh nhân có trách nhiệm và là trụ cột của cộng đồng”, Sean nói. “Thật tội nghiệp”

“Em sẽ phải dạy bù tất cả các buổi em bỏ lỡ”, Davy cảnh báo. “Anh sẽ bắt em dạy Thái Cực Quyền vào các buổi sáng chủ nhật nếu em không để tâm.”

Sean rùng mình, chán ghét. “Em ghét Thái Cực Quyền. Chậm một cách điên rồ.”

“Tốt cho em đấy”, Davy nói. “Giúp em tập trung hơn.”

“Em rất tập trung, theo cách riêng của mình”, Sean bực bội.

Connor ra hiệu thanh toán. “Bọn em phải đi bây giờ. Cho anh biết nếu có cuộc gọi nào từ các cô nàng vũ công của em nhé.”

“Gọi cho anh nữa”, Davy nói. “Anh ghét bị bỏ lỡ trò vui.”

“Hai người định đi đâu?”, Sean hỏi.

“Nhà mẹ Erin”, Connor đáp.

Thông báo đó khiến hai người anh em của anh im lặng choáng váng, mắt mở to. Davy nhướng cao lông mày. “Chà. Thật nhanh chóng.”

Sean huýt sáo khe khẽ. “Thật là, ừm, rất dũng cảm, anh trai ạ.”

Connor ném cho họ cái nhún vai định mệnh. “Sao phải lãng phí thời gian cơ chứ?”

Sean và Davy nhìn nhau, rồi Sean nhìn chăm chăm vào tách cà phê, cười toe toét. “Đó chính là lý do tại sao em yêu anh, Con à.” Anh nói. “Anh cũng nhanh như chớp vậy.”

Cô phục vụ ném tờ hóa đơn xuống mặt bàn. Connor lấy tiền trong ví ra thanh toán. “Chúng ta đi thôi.”

Erin mỉm cười với Sean, Davy và Miles lúc họ tạm biệt nhau ở bãi đỗ xe. “Tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều nhờ sự giúp đỡ của các anh”, cô nói với họ. “Cảm ơn. Điều này cực kỳ có ý nghĩa với tôi.”

Davy càu nhàu, nhìn đi chỗ khác. Miles đỏ mặt và đá vào lốp xe dính đầy bùn đất của chiếc Jeep. Ngay cả Sean cũng hoàn toàn ngây ngốc trong

vài giây trước khi trí thông minh trở lại. “Đó là, ừm, niềm vui của chúng tôi, Erin”, cuối cùng Sean lên tiếng. “Thôi nào, Miles. Lên đường thôi. Chúc may mắn với bà mẹ nhé, Con.”

“Phải. Hãy bảo trọng”, Davy nói thêm.

Hai chiếc xe rời đi. Connor đan tay vào tay cô, xoay cầm cô về phía mình. Cô ngửa mặt lên đón nhận nụ hôn của anh.

“VẬY LÀ”, anh nói. “Cả ba anh em nhà McCloud hoàn toàn vì em.”

“Em rất thích họ”, cô nói. “Em cũng thích Miles nữa. Và em thích cả ba anh chàng thông minh đã chằng màng khó khăn để giúp em tìm kiếm em gái em. Cảm ơn anh đã khiến điều đó xảy ra, Connor.”

“Giữ lại lời cảm ơn đến khi chúng ta tìm ra con bé”, anh cộc cằn nói.

“Không”, cô lại hôn anh. “Em sẽ cảm ơn anh ngay bây giờ, cho dù chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng. Vì đã rất ngọt ngào. Và rất quan tâm.”

Vòng tay anh siết chặt. “Vì Chúa, Erin. Đừng làm anh nổi hứng ở bãi đỗ xe công cộng. Thật xấu hổ.”

Cô mỉm cười qua hàng mi dày. “Lời cảm ơn làm anh bị kích động hả, Connor?”

“Phải”, giọng anh hằn học. “Vớ em, thì đúng. Kiện anh đi.”

“Phải nhờ tinh thần hào hiệp của anh chứ”, cô thì thầm. “Em sẽ ghi nhớ. Để tham khảo trong tương lai.”

“Chúng ta đi nào. Anh không muốn phơi bày cơn hứng tình của mình cho cả thiên hạ biết đâu.”

Càng gần đến nhà mẹ cô, sự im lặng của Connor càng nặng nề. “Anh lo lắng hả?”, cô hỏi.

Anh bắn cho cô ánh mắt em-đùa-à, rẽ vào góc đường và đậu trước căn nhà của mẹ cô. Họ ngồi im hồi lâu, Connor thở hắt ra, mở cửa xe. “Chúng ta tiến hành thôi.”

Cô chui ra khỏi xe, theo kịp và vòng tay qua eo anh. “Connor?”

“Sao?”, anh có vẻ sợ hãi.

“Có một điều em muốn làm rõ trước khi chúng ta đi tiếp.”

“Anh đang nghe đây.”

“Hai người anh em của anh? Đều rất đẹp trai. Thậm chí em có thể nói là cực kỳ đẹp trai. Nhưng họ không đẹp trai hơn anh đâu.”

Nụ cười sáng chói xua đi vẻ căng thẳng trên mặt anh, anh tựa đầu vào trán cô. “Bây giờ em đã là bạn gái của anh”, anh nói. “Em phải nói thế chứ. Đó là một phần mô tả công việc của em mà.”

“Ôi, nhầm nhí”, cô nói. “Anh thật là...”

Anh cắt ngang lời cô bằng một nụ hôn,, kéo cô sát vào anh. Cô vòng tay qua cổ anh và bám chặt lấy anh, thầm ước họ đang cách xa hàng triệu dặm với các vấn đề và mối lo lắng của cô. “Erin? Con yêu? Là con hả?”

Họ dứt khỏi nhau, thở hỗn hển.

Barbara Riggs đang đứng trên hiên trong áo choàng tắm, nheo mắt nhìn họ. “Ai đang đứng cùng con thế?” Bà lóng ngóng cho tay vào túi áo, lấy ra cặp kính, đeo lên mắt.

“Là tôi, thưa và Riggs”, Connor nói giọng đều đều và cam chịu. “Connor McCloud.”

“Cậu?”, cà thờ hồng hộc. “Cậu đang làm gì với con gái tôi hả?”

Connor thờ dài. “Tôi hôn cô ấy thưa bà.”

Barbara thận trọng bước xuống từng bước trong đôi dép lê, ánh mắt kinh hoàng. “Con yêu? Chuyện này là thế nào?”

Chương 16

Connor chuẩn bị tinh thần tử vì đạo. Thảm họa của anh được ngăn chặn khi cửa nhà hàng xóm mở toang và một phụ nữ mũm mĩm, tóc muối tiêu bước ra hiên. Ánh mắt bà ta sáng bừng với sự hiếu kỳ. “Chào Erin!”, bà ta nói với sang. “Chà chà! Người đàn ông trẻ tuổi của cháu là ai thế?”

“Chào bà Marlene”, Erin đáp. “Ừm... Mẹ? Chúng ta có thể vào trong nói chuyện không?”

Barbara Riggs liếc nhìn người hàng xóm. “Có lẽ thế là tốt nhất”, bà lạnh lùng đáp. “Trong hoàn cảnh này.” Bà hướng về cửa, ngẩng cao đầu, thẳng lưng, giống hệt cơn giận vương giả của Erin mỗi khi bực tức. Anh bước theo. Thảm họa của anh không được ngăn chặn. Chỉ là tạm dừng.

Anh nhìn theo ánh mắt của Erin vào phòng khách, giật mình nao núng. Chiếc tivi nằm trên sàn giống hệt con bọ chết nằm im trong bóng tối. Que cời lửa nhô lên trên màn hình, đúng như Tonia mô tả. Chà.

Barbara bật đèn bếp, khoanh tay trước ngực. Môi bà mím chặt, tái nhợt vì giận dữ. Cho dù bà đang hốc hác, xanh xao nhưng anh có thể hiểu phong cách quyền quý của Erin bắt nguồn từ đâu.

“Sao?” Chỉ một từ giống như mũi tên bắn ra từ cái nỏ.

Anh sợ đó là lời ám chỉ đến anh, kinh khủng nhưng anh không biết nói gì. Mọi thứ dường như đều trở nên sai lầm. Anh gần như mở miệng và để mặc bất cứ điều gì nằm trên đầu lưỡi rơi ra, nhưng Erin đã dấm anh.

“Bọn con hẹn hò, mẹ à”, cô lặng lẽ nói. “Bây giờ anh ấy là người yêu của con.”

Cơn xúc động tràn trên mặt người phụ nữ lớn tuổi. Bà hét lên the thé, cánh tay vung ra, nhắm thẳng vào mặt Erin.

Connor chụp lấy, giữ nó lơ lửng trong không trung. Cổ tay run rẩy của bà trở nên lạnh và ẩm ướt giữa bàn tay anh. “Bà không muốn làm thế đâu,

bà Riggs”, anh nói. “Bà sẽ không sửa chữa được đâu. Và không đáng.”

“Cậu dám lên mặt dạy bảo tôi hả? Thả tay tôi ra.”

“Không đánh”, anh yêu cầu.

Bà hất cằm lên. Anh quyết định đồng ý và thả tay ra. Bà giật tay về, đôi mắt mờ đi vì xúc động.

“Cậu đã dòm ngó con bé từ khi nó còn là một đứa trẻ”, bà phỉ nhổ. “Chờ đợi thời cơ. Tôi thấy điều đó hiện trên mặt cậu nên đừng có chối. Bây giờ Ed không có ở đây, cậu tưởng không còn ai ngăn cản nữa hả?”

Mọi chuyện không thể tệ hơn nữa, vì thế không có lý do gì phải nói dối cả. “Dù sao tôi cũng đã bám đuôi cô ấy”, anh thừa nhận. “Chuyện tồi tệ đó chỉ làm nó bị trì hoãn thôi.”

Cơn giận dữ làm nổi lên các đốm đỏ tía trên khuôn mặt xanh xao của bà. “Chỉ là sự trì hoãn hà? Sau những gì đã làm mà cậu còn đủ dũng cảm để bước vào nhà tôi và nói với tôi như vậy sao?”

“Tôi làm công việc của mình, thưa bà. Tôi thực hiện nhiệm vụ của mình”, anh nói với sự bình tĩnh sắt đá. “Và chồng bà thì ngược lại.”

“Cút ra khỏi nhà tôi”, giọng bà run lên vì giận dữ.

“Không, mẹ”, Erin nói. “Mẹ không thể ném anh ấy ra ngoài mà không ném con theo cùng. Và mẹ không thể ném con được vì con không cho phép.”

Đôi môi Barbara run rẩy vì đau đớn và bối rối. “Chuyện gì làm con thay đổi thế, con yêu? Con đang trừng phạt mẹ vì chuyện gì?”

Erin lao tới, ôm bà thật chặt. “Không. Là vì con, mẹ à. Lần đầu tiên con chỉ nghĩ cho bản thân mình, và mẹ sẽ phải chấp nhận. Bởi vì con chưa bao giờ đòi hỏi mẹ trong suốt cuộc đời mình.”

“Nhưng con luôn luôn là một cô gái ngoan ngoãn.”

“Quá ngoan”, Erin nói. “Con chưa bao giờ không vâng lời, chưa bao giờ khiến mẹ phải đợi cả đêm, chưa bao giờ làm gì sai trái. Bây giờ con đòi lại tất cả, mẹ. Nhớ biểu đồ cư xử tốt mẹ làm cho bọn con lúc còn nhỏ chứ? Những ngôi sao vàng con giành được? Đó là phần thưởng của con. Và con sẽ tự mình chọn lấy.”

Khuôn mặt Barbara co rúm. Tay bà rơi thõng xuống hai bên trong cái ôm của Erin, từ từ vòng lên và ôm chặt lấy con gái bà.

Ánh mắt bà chiếu lên Connor. Anh cam chịu. Không khác gì ánh mắt của các quý bà đáng kính ở Endicott Falls nhìn anh và các anh em anh ngày xưa mỗi khi họ đi vào thị trấn. Ánh mắt đó nói Mau lên, nhốt con gái của bà lại, những cậu con trai hoang dã của Eamon Diên đang đến đây. Anh đã quá quen thuộc với nó. Một người có thể quen với mọi thứ.

Connor nhớ lại, nhìn đồng hồ và quyết định bắt đầu tính từ lúc những nụ hôn cháy bỏng, thối bay tâm trí ở sân bay diễn ra. “Ừm, bốn mươi sau tiếng và hai mươi lăm phút thưa bà.”

Barbara nhắm nghiền mắt, lắc đầu. “Chúa ơi, Erin. Sao con không nói với mẹ là đưa người đàn ông này đi cùng tới bờ biển.”

“Lúc đó con không biết, mẹ”, cô dịu giọng. “Đó là một bất ngờ. Anh ấy đi theo để bảo vệ con, và chuyện đó... tự nhiên xảy ra.”

“Bảo vệ con?”, ánh mắt bà trở nên sắc sảo. “Khỏi cái gì?”

Connor nhìn Erin chăm chăm, hoài nghi. “Tức là em không nói cho bà ấy biết à? Chả trách bà ấy lại nghĩ anh là Kẻ phản bội Chúa.”

“Nói gì?”, giọng của Barbara cao dần. “Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế?”

“Tốt nhất bà nên ngồi xuống”, anh bảo bà. “Chúng ta có nhiều thứ để nói đây.”

“Con sẽ pha trà”, Erin nói.

Điều tốt đẹp duy nhất trong những tiết lộ gây sooccs với Barbara Riggs là nó làm chuyển hướng nỗi kinh hoàng và đau khổ của bà, làm bà bớt chú ý đến sự khốn khổ của riêng anh. Sau hai ấm trà và mọi chi tiết về vụ tẩu thoát của Novak và Luksh cùng dính líu vùa của Cindy và Billy Vega, khuôn mặt của Barbara vẫn tái nhợt nhưng đôi mắt bà đã lấy lại được thần sắc.

“Mẹ nhớ con bé đã gọi cho mẹ tuần trước”, bà nói. “Lúc đó mẹ vừa uống một viên Vicodin nên chỉ nhớ mang máng. Nhưng chắc chắn không có tí gì liên quan đến múa thoát y hay phó mặc số phận vào tay một người đàn ông khủng khiếp. Chúa ơi, tội nghiệp con gái tôi.”

“Mẹ, mẹ còn nhớ chuyến viếng thăm của Tonia chứ?”, Erin hỏi.

Barbara cau mày. “Hơi hơi. Có phải cô bạn y tá, tóc đen xinh xắn của con không? Đúng rồi, cô ấy có đến đây. Cô gái đó nói rất to. Và có nhấn mạnh đây là thời gian rất khó khăn.”

“Cô ấy nói với con với chiếc tivi”, Erin nói tiếp. “Và những bức ảnh.”

Barbara lưỡng lự khi nhắc đến tivi. Rồi bà ngừng lại, nhìn Erin với ánh mắt hoang mang. “Ảnh nào, con yêu?”

“Mẹ không nhớ à?”

Trán Barbara nhăn tít. “Mẹ nhớ”, ánh mắt bà chạm phải mắt Connor và vội vàng quay đi, “có vấn đề với chiếc tivi dưới nhà. Nhưng chỉ thế thôi.”

Erin bật dậy, ra khỏi bếp. Barbara và Connor nhìn nhau qua chiếc bàn ăn khi nghe thấy bước chân cô nhè nhẹ, cọt kẹt trên cầu thang.

“Cuộc sống của tôi đang sụp đổ”, bà nói, bằng chất giọng trò chuyện.

“Tôi biết chính xác cảm giác đó ra sao”, anh nói.

“Cậu là người cuối cùng tôi muốn cho chứng kiến.”

Anh nhún vai. “Không biết nói gì, thưa bà.”

“Cậu đừng có ‘thưa bà’ với tôi nữa.” Giọng bà lạnh lẽo.

Anh vô cùng muốn được nói rằng đó không phải lỗi của anh, nhưng thế nào cũng gây tranh cãi vì khác quan điểm, nên anh cố ngậm miệng một lần. Erin quay lại bếp và bày một đồng ảnh lên trên mặt bàn. Connor cúi xuống nhìn.

Ảnh hai chị em lúc còn nhỏ, ảnh gia đình, ảnh tốt nghiệp. Tất cả đều bị khoét mắt và mờ.

Barbara bụm chặt miệng. Bà đứng phắt dậy, lão đảo chạy ra khỏi bếp. Anh thoáng thấy cái bồn rửa, một góc máy giặt và nắp bồn cầu bật lên. Âm thanh buồn nôn vang ra. Erin định chạy theo bà nhưng Connor đã giơ tay lên cản.

“Cho bà ấy một phút”, anh lặng lẽ nói.

Tiếng giạt nước nhà vệ sinh. Tiếng nước chảy trên bồn rửa. Vài phút sau Barbara Riggs hiện ra ở cửa, chấm nhẹ nước trên mặt bằng khăn tay. “Không phải mẹ”, bà nói. Ánh mắt dữ dội của bà phóng thẳng tới Connor

và Erin. “Mẹ không làm chuyện đó. Trong bất cứ hoàn cảnh nào mẹ cũng không phá hủy ảnh của con mình. Mẹ không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng không phải mẹ. Mẹ thề là như thế.”

Erin nhắc tấm ảnh lúc cô còn học tiểu học, đang ôm Cindy lúc đó mới chập chững biết đi. Tay cô run run. “Ôi mẹ. Nếu mẹ không làm thì ai vào đây. Mẹ có ý tưởng gì không?”

Từng tích tắc trôi qua, dần biến thành từng phút im lặng nặng nề. Barbara Riggs đưa khăn lên che miệng và lắc đầu.

Erin ngồi phịch xuống ghế. “Suốt mấy năm qua con đều cất phim ảnh của chúng ta trong ngăn kéo trên gác”, cô nói. “Con sẽ lấy phim và hôm nay chúng ta sẽ đi rửa lại. Từng cái một.”

“Làm thế không giải quyết được vấn đề đâu”, Connor lên tiếng.

“Em không quan tâm. Cần phải làm gì đó và em sẽ làm điều khiến mình cảm thấy dễ chịu hơn. Thứ lỗi cho em. Em sẽ quay lại ngay.”

Rồi cô bỏ anh một mình với mẹ cô. Lần nữa. Chúa ơi, anh đã làm gì để bị trừng phạt thế này? Y như con gà trên xiên nướng vậy.

Cả hai gườm gườm nhìn nhau như hai võ sĩ trên sàn đấu. “Bà, ừm, không thấy có dấu hiệu đột nhập ở lối vào à?”, anh hỏi.

Bà lắc đầu.

“Chuông báo động còn hoạt động không? Bà vẫn luôn cài đặt chứ? Bà có kiểm tra thường xuyên không?”

Bà gật đầu. “Tất nhiên. Tôi thường xuyên kiểm tra khóa cửa và cái chuông báo động. Đều đặn. Đôi khi tôi kiểm tra đi kiểm tra lại.”

“Những ai biết mã cài đặt?”

“Tôi và các con tôi”, Barbara đáp. “Tôi đã đổi mã sau khi Eddie... đi khỏi. Và cả khóa nữa.”

“Hừm.”

“Chắc cậu nghĩ tôi bị điên”, bà nói.

Đó là câu nhận xét, không phải câu hỏi, nhưng anh vẫn cho rằng bà đang hỏi mình và đưa vào chế độ cá-và-lưới để xem xét. Anh cố gắng tách ra khỏi mạng lưới và ném mọi chuyện xảy ra với toàn bộ gia đình bà vào đó.

Khuôn mặt Barbara lập lờ trong tầm mắt khi anh cố gắng cảm nhận hình dáng của mô hình xấu xa đang được xây dựng. Có thứ gì đó xảo quyệt và đồi bại, nhưng nguồn gốc không xuất phát từ người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh. Lời nói bật ra với sự chắc chắn hoàn toàn. “Không.”

Trông bà như bị xúc phạm. “Cái gì?”

“Tôi không bị bà bị điên”, anh đáp.

Một tia sáng lóe lên trong mắt bà, gần như là hy vọng. Cổ họng bà nhấp nhô vài lần. “Cậu không nghĩ thế à?”, bà thận trọng hỏi.

“Không”, anh nói. “Tôi đã làm việc với người điên trước đây. Tôi không có cảm giác đó với bà. Bà tấn công đến nỗi làm tôi căng thẳng, chán nản và sợ hãi. Có lẽ đến giới hạn khả năng chịu đựng của bà. Nhưng không phải là điên.”

“Dù sao cũng không hẳn”, bà nói.

Miệng anh giật giật. “Không hẳn”, anh đồng ý. “Nhưng nếu không phải bà, tức là có người biết rõ mọi chuyện và đang cố tình làm bà hoang mang.”

Bà đưa tay lên bụm miệng. “Novak?”

“Hẳn là lựa chọn số một của tôi”, Connor đáp.

“Nhưng vài ngày trước hẳn vẫn bị giam mà!”

“Hẳn vẫn là lựa chọn hàng đầu của tôi. Hẳn có số tiền lớn khủng khiếp, có thể lực, có sự oán giận với chồng bà. Và hẳn bị điên. Chuyện này bốc mùi của sự điên rồ.”

“Vậy là có ai đó cố làm tôi nghĩ mình bị mất trí à?”

Anh lắc đầu. “Không. Tôi nghĩ có người đang cố tình làm bà bị mất trí thật. Ví dụ như trò bịp bợm về đoạn video khiêu dâm. Nó có thể được thực hiện và kiểm soát từ bên ngoài. Có vẻ điên rồ và không chắc chắn, nhưng vẫn có khả năng xảy ra.”

Miệng bà mím chặt. “Vậy là Erin kể hết với cậu à?”

“Tôi không phải là chuyên gia, nên không thể tháo dỡ cái tivi đó và cho bà biết chúng đã làm gì với nó”, anh tiếp tục. “Tuy nhiên Seth - bạn tôi rất giỏi. Tôi sẽ nhờ anh ấy xem qua, nếu bà muốn.”

“Nhưng nghe rất kỳ dị. Như người ngoài hành tinh, hay thủ phạm đã giết John F.Kenedy. Hay một... âm mưu hoang tưởng lớn.”

“Phải”, anh nói. “Tôi nghĩ đó chính là toàn bộ vấn đề.”

Bà do dự, nheo mắt. “Cậu hẳn cũng bị hoang tưởng nên mới nghĩ đến điều đó.”

Nghe như một lời buộc tội.

Anh dẹp đi cơn giận dữ và nghĩ về cuộc điện thoại ác mộng ở khách sạn. Georg đột nhiên hiện ra trong chiếc SUV. Trận hôn mê. Cái chết của Jesse. Sự phản bội của Ed.

“Tôi đã từng là một cảnh sát, bà Riggs. Và bà biết chính xác vì sao tôi trở nên như thế”, anh nói. “Bà có thể đổ lỗi cho tôi tội hoang tưởng sao?”

Bà cúi xuống tách trà của mình.

“Bà phải tin tưởng vào cảm giác và bản năng của mình”, anh nói, nhưng anh biết mình đang cố gắng thuyết phục bản thân cũng như thuyết phục bà. “Chúng là tất cả những gì bà có. Nếu không thể dựa vào chúng thì bà sẽ bị lạc trong mơ hồ.”

Hai vai Barbara chìm xuống. Bà gật đầu. “Phải, đúng thế. Đó là cảm giác của tôi mấy tuần qua”, bà nói. “Lạc trong mơ hồ.”

“Chào mừng trở lại thế giới thực, bà Riggs”, anh nói.

Bà chớp chớp mắt như thể vừa mới tỉnh dậy. “À... cảm ơn.”

Bầu không khí bớt thù địch hơn trước, nhưng anh tiếp tục nguy cơ phá hủy nó. “Lần đầu tiên đoạn video ngớ ngẩn đùa bỡn bà cách đây bao lâu?”

Bà mím môi, suy nghĩ. “Khoảng hơn hai tháng một chút. Có lẽ là hai tháng rưỡi, vì lúc đầu tôi nghĩ mình mơ ngủ.”

“Nghĩa là cùng thời gian Cindy bắt đầu đi lại với gã Billy Vega, theo như thông tin của các thành viên trong ban nhạc của cô ấy.”

Barbara nuôi khan. “Ý cậu là chúng liên quan tới nhau sao?”

Anh mỉm cười nhẹ, căng thẳng. “Bà biết chúng tôi theo thuyết âm mưu mà. Chúng tôi cho rằng tất cả các chi tiết đều có liên quan với nhau.

“Cậu nghĩ Novak đã ra lệnh cho gã Billy đó kiểm soát Cindy, giống như Georg với Erin ở núi Crystal à?”

“Có thể. Mặc dù hồ sơ phạm tội của Billy Vega không giống của Georg. Gã chỉ một tên trộm tầm thường, ma cô và lừa đảo. Không phải một tên giết người.”

Barbara rùng mình. “VẬY... chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

Anh nhớ lại cuộc trò chuyện mới nhất với Nick. “Bà biết với cảnh sát thì sẽ ra sao. Họ không có thời gian hay đủ nhân lực xử lý. Họ quá bận rộn để giải quyết những chuyện đang hoặc đã xảy ra. Cindy không phải trẻ vị thành niên. Billy Vega không làm gì sai dù chúng ta biết đó là một thằng khốn. Những gì cảnh sát quan tâm là chúng ta đang nói về một cô gái gặp rắc rối với một gã bạn trai không-tốt.”

Bước chân nhẹ nhàng của Erin vang lên trên đầu họ khi cô tắt bật, cố gắng dọn dẹp đồng hồ loạn và điên rồ, cố gắng suy ngẫm về một cơn ác mộng tàn bạo. Điều đó khiến anh nổi giận khi thấy cô phiền muộn như thế.

Thực tế, toàn bộ chuyện này làm anh vô cùng giận dữ.

“Bà biết không, có một mặt trái của sự tỉnh táo đấy.” Giọng anh gay gắt hơn dự định.

Bà bối rối. “Cậu đang nói gì?”

“Nếu bà không bị điên, vậy thì không có lý do gì lại chui vào áo choàng tắm, uống Vicodin và để mặc con gái lo liệu mọi thứ cho bà.”

Bà đứng phắt dậy. Chiếc ghế bị xô nghiêng và đổ rầm xuống nền nhà. “Sao cậu dám nói thế với tôi hả?”

Chết tiệt. Mục đích gây thiện cảm với người phụ nữ này đã thất bại. Câu hỏi buộc phải trả lời và chẳng con ai khác ở đó để lên tiếng. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt oán hận của bà, giữ nguyên ý kiến.

“Mẹ? Có vấn đề gì à? Chuyện gì đang xảy ra thế?”

Barbara quay sang Erin đang đứng ở cửa, trong tay là một tập hồ sơ. “Không có gì, con yêu. Mẹ ổn”, bà quả quyết. “Cho mẹ chút thời gian. Mẹ sẽ chạy lên gác thay đồ.”

Bà oai vệ bước ra khỏi bếp, đầu ngẩng cao. Erin nhìn chăm chăm sau lưng bà, bối rối. “Chuyện gì xảy ra thế? Anh đã nói gì với bà thế?”

Connor nhún vai. “Chẳng có gì đặc biệt. Anh đoán chỉ là có vài vấn đề quá đáng sợ để giải quyết trong áo choàng tắm, thế thôi.”

Anh phải trả giá đắt cho nhận xét gay gắt của mình suốt cả buổi chiều. Barbara Riggs biến anh thành nô lệ, tay sai vặt, chân chạy của bà, và trước khi kịp bực mình anh đã thấy mình xách túi rác cho bà, sửa chữa vòi nước bị rò rỉ ở phòng tắm trên gác, lái xe đưa họ đến trung tâm điện thoại để đăng kí lại. Rồi lại tới cửa hàng tạp hóa, hiệu ảnh và tiệm đồ cổ, nơi anh phải kéo căng cơ bắp ở cái chân khập khiễng để kéo cái đồng hồ cổ chết tiệt của ông nội cô. Nhưng anh không phàn nàn. Đó là tất cả nhiệm vụ tử vì đạo của anh.

Quay lại nhà, họ tranh luận về chiếc tivi bị hỏng. Bà muốn anh ném ra thùng rác, còn anh lại khăng khăng mang nó đến cho Seth tháo dỡ. Anh thắng, nhưng buộc phải mang thức chết tiệt đó ra hiên nhà phía sau vì bà không muốn nhìn thấy nó. Tồi tệ nhất là bà buộc anh phải gọi cho Sean trong khoảng thời gian đều đặn nực cười để kiểm tra tiến triển. Nghĩa là cậu em láu lỉnh của anh sẽ là người đầu tiên chứng kiến tình trạng bê mặt của anh.

“Bà Riggs”, anh phản đối yếu ớt. “Làm ơn. Nó sẽ gọi cho chúng ta. Nó biết phải làm gì khi có tin tức mới. Xin hãy thư giãn.”

“Cậu dám bảo tôi thư giãn ư? Chúng ta đang nói về con tôi đấy. Gọi lại cho cậu ta đi!”

Sean nghe ngay tiếng chuông đầu tiên. “Này”, anh gắt gỏng. “Miles và em không khám phá ra bất cứ cái gì trong vòng ba phút kể từ cuộc gọi vừa rồi của an đâu. Anh làm ơn uống một viên thuốc được không?”

“Không phải lỗi của anh”, anh lầm bầm. “Bà ấy bắt anh phải gọi.”

“Mẹ vợ anh bắt anh liến chân bà ấy, anh cũng làm sao hả?”

Anh nhăn mặt. “Lạy chúa, Sean. Ăn nói cẩn thận chứ.”

“Nghe đây, đồ ngốc. Lần tới, hãy bấm một số máy giả và giả vờ nói chuyện đi. Anh đang làm bọn em phân tâm đấy.”

“Châm chọc anh hả, đồ đần”, anh rít lên, tắt máy, nhét điện thoại vào túi. “Chưa có gì”, anh hậm hực với Barbara.

Còn Erin thì chẳng giúp được việc quái gì. Nếu có thì chỉ là cô cảm thấy hơi buồn cười với sự đau khổ vì bị quản trong tay mẹ cô của anh, dù cô đã cố che giấu. Đêm xuống, anh trốn ra hiên sau nhà để tìm vài phút yên

bình sung sướng. Anh đổ sục trên bậc thềm, chà xát cái chân tê cứng, đau râm ran, cho tay vào túi áo khoác tìm kiếm gói thuốc lá.

Anh sực nhớ ra bây giờ mình đang cai thuốc. Hồi tưởng này không khiến anh hạnh phúc.

Anh lôi điện thoại ra, bấm số của Seth và cậu ta đã nhanh nhẹ nghe máy một cách vui vẻ. “Chào, Con. Gì thế?”

“Tôi cần cậu giúp”, anh nói.

“Rồi đây”, Seth trả lời ngay. “Họ bảo cậu đang yêu. Với một cô gái đang bị Novak săn đuổi. Một tin tức nóng hổi.”

“Chúng ta có thể bỏ qua chuyện ngớ ngẩn này không?”, Connor hỏi. “Tôi đang trong tình trạng đói thuốc. Và không thể hút ngay lúc này.”

Seth không hề lúng túng. “Không vấn đề gì. Sao?”

“Có hai việc. Tôi cần cậu tới kiểm tra nhà mẹ Erin. Có chuyện kỳ lạ xảy ra với cái tivi, và kẻ nào đó đã đập vỡ mặt đồng hồ, chuông báo động và cố ý phá hoại. Không chỉ một lần.”

“Được. Ngày kia được không?”, Seth hỏi.

“Tôi nay không được à?”

“Bọn tôi đang đến Stone Island. Mẹ và bố dượng của Raine đã ở đó. Ngày mai bọn tôi định đưa họ đi tham quan SanJuans, rồi ăn tối ở Severin Bay. Đưa họ tới sân bay đi London vào ngày kia, nếu hủy kế hoạch này, tôi sẽ chết chắc đấy.”

Rõ ràng Seth rất miễn cưỡng với chuyến viếng thăm của mẹ vợ. Nụ cười tội nghiệp trải rộng trên mặt Connor. Anh đã gặp Alix, mẹ Raine, trong đám cưới của Seth. Bà ấy là người mạnh mẽ, cương quyết như dòng thác bùn dữ dội. Anh không muốn chờ đợi, nhưng cũng không muốn Seth phải chịu sự tra tấn của gia đình.

“Tôi hy vọng cậu vẫn còn sống khi bà ta đi khỏi. Alix sẽ nhai sống và rút xương cậu.”

“Cảm ơn lời động viên của cậu. Cậu còn cần gì nữa?”

“Tôi muốn cài chương trình giám sát X-Ray Specs^[35] trên máy tính và lấy vài con chip phát tín hiệu”, anh thừa nhận. “Cho Erin.”

Seth cân nhắc một lát. “Tôi nghĩ cậu dính với cô gái đó như gà với thóc mà.”

“Ừ, nhưng rất phức tạp. Erin mới chỉ làm theo ý tôi chứ chưa thực sự tin tưởng. Điều đó khiến tôi lo lắng. Và tôi chỉ là một con người. Tôi có thể bị phân tâm, ngủ gật, đi tiểu. Tôi muốn có sự hỗ trợ về mặt kỹ thuật.”

“Sao không nói chuyện với cô ấy?”

Connor ngập ngừng, ngoái qua vai để chắc chắn anh vẫn một mình ngoài hiên. “Ừm...”

“Từ kinh nghiệm của bản thân, phụ nữ sẽ nổi giận nếu cậu làm chuyện tồi tệ như thế. Họ cho rằng cậu không tin tưởng họ.”

Giọng nói tự mãn của Seth làm Connor bật cười, hình dung ra điệu bộ của cậu ta. “Dành một phút ngừng lại bản thân đi, đồ đạo đức giả, và xem cậu có thể ngẩng mặt lên được không.”

“Tôi chỉ đang cố giúp thôi”, Seth phản đối. “Tôi không muốn cậu rơi vào thảm kịch, nếu cậu thực sự yêu cô gái đó.”

“Cô ấy không bao giờ làm thế. Và dù sao nó cũng chỉ kéo dài đến khi Novak bị tóm lại. Sau đó làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô ấy không cần phải biết.”

Seth gầm gừ đồng ý. “Giỏi. Đó chính là điều tôi sẽ làm.”

“Tôi biết. Cậu cũng đa nghi như tôi.”

“Ồ, hơn ấy chứ”, Seth vui vẻ đồng tình. “Còn nói về nghi ngờ, tôi sẽ đá vào cái mông trắng như huệ tây của cậu đấy, McCloud. Đến căn hộ của tôi và lấy bất cứ thứ gì cậu cần. Cậu biết chỗ tôi để đồ đạc ở đâu mà.”

“Cảm ơn. Còn chuyện nữa. Liệu cậu có thể ghé qua chỗ Erin và xem có làm được gì để nơi ấy an toàn hơn không nhé? Chỗ đó chẳng khác gì rác rưởi nhưng tôi sẽ sớm chuyển cô ấy về nhà mình. Khóa cửa ra vào sảnh bị hỏng. Cửa phòng thì cậu đổi sang dùng khóa thẻ nhé.” Connor đọc địa chỉ cho anh và liếc qua vai. “Tôi phải cúp máy đây. Tôi đang đợi điện thoại của Sean cùng tin tức về cô em gái bị mất tích.”

“Ừ, tôi có nghe nói. Ước gì tôi ở đó. Truy lùng đám ma cô trong các câu lạc bộ thoát y sẽ dễ chịu hơn nhiều so với chuyện đối phó với Alix

đang trong thời kỳ tiền mãn kinh. Này Con. Biết gì không? Rất mừng được nghe giọng cậu như thế này.”

“Như thế nào?”, Connor gầm gừ. “Tôi đã có một ngày khủng khiếp.”

“Phải, nhưng cậu đang lo lắng. Đó là điều khác biệt. Cậu đang khởi động lại.” Seth không đi sâu vào phân tích tâm trạng của anh hay của bất kỳ ai khác. Cậu ta chỉ tỏ ra ngạc nhiên.

“Tôi mừng vì có người đánh giá cao nó. Gặp lại sau nhé, Seth.” Anh tắt điện thoại, rầu rĩ nhìn hàng loạt ô cửa sổ dọc theo dãy nhà. Cánh cửa trượt kêu rìn rít. Anh nhận ra bước chân nhẹ nhàng cùng mùi hương Erin. Có ngòi xuống nhích sát vào anh đến khi đầu họ chạm nhau. Ngọn gió đêm cuốn lấy một lọn tóc của cô và thổi lướt sang cổ anh. Anh tóm lấy nó bằng những ngón tay bần khoăn.

“Cảm ơn vì những điều anh làm cho mẹ”, cô lên tiếng.

“Vì cái gì? Vì đã vờn anh như quả bóng suốt một ngày hả? Cảm ơn đã khen ngợi, em yêu. Anh chần chẫn đánh giá cao điều đó.”

“Đừng ngớ ngẩn thế. Anh đã tự xây dựng mối quan hệ với bà rất tốt mà không cần em giúp đỡ. Ngoài ra, bà cũng đã thay đổi. Em không biết anh đã nói gì nhưng em chưa bao giờ thấy bà tràn đầy năng lượng như thế kể từ khi bố bị bắt giam.”

Cô nắm lấy cánh tay anh. Anh nhìn chăm chăm vào bàn tay mềm mại, nhỏ xinh đặt trên cẳng tay mình. Lòng bàn tay cô mềm mại, mịn màng như da em bé. Như anh thường nằm mơ, chúng mềm mượt như những đám mây, nếu anh có thể chạm vào chúng. Cô cuộn mình sát hơn nữa vào anh. Trái tim anh đập thành thịch, còn cơ thể anh bật lên nghe ngóng.

“Mẹ em trong đó, Erin”, anh lầm bầm. “Đừng làm thế với anh.”

“Em làm gì cơ?”, cô hỏi. “À. Xin lỗi, em quên mất. Em đã cảm ơn anh. Tiếc quá. Làm việc là một niềm say mê hả?”

“Đừng lôi anh ra làm trò cười”, anh mệt mỏi đáp. “Chẳng vui tí nào.”

“Em không chỉ thực hiện một hành động. Em đã ngòi sát vào anh, nắm tay anh. Không phải lỗi của em nếu anh không thể nghĩ được gì ngoài tình dục.”

Anh được cứu thoát nhờ tiếng chuông điện thoại. Erin cứng người. Barbara Riggs lao thẳng ra hiên.

“Cậu còn chờ gì nữa?”, Barbara gắt gỏng. “Nghe đi!”

Connor mở máy và bấm phím nghe.

“Này”, giọng Sean tràn đầy phấn khởi. “Vừa nhận được cuộc gọi từ một cô gái xinh đẹp, tuyệt vời tên Sable, người mà em sẽ yêu trọn đời. Cô ấy bảo thẳng con hoang đó vừa đi bộ vào nơi gọi là câu lạc bộ Alley Cat, về phía Carlisle. Có hai cô gái đi cùng gã, một người có mô tả giống Cindy. Alley Cat nằm trong danh sách của LuAnn. Em đã gửi tặng LuAnn một tá hoa hồng cuống dài.”

“Vẫn nằm trong quỹ đen, em không phải trả”. Anh gầm gừ.

“Đồ khốn ti tiện”, Sean đáp. “Chúng ta chỉ có tối đa nửa tiếng nếu nhanh chân. Davy vừa dạy xong lớp kickboxing, nhưng cũng đã lên đường rồi. Anh nói sao nhỉ? Chúng ta sẽ có vài trò vui hả?”

“Anh sẽ gặp mọi người ở bãi đậu xe”, anh nói.

Sean chỉ đường cho anh, sau đó anh tắt máy, nhét điện thoại vào túi và đứng lên. “Chúng ta có manh mối”, anh nói với hai người phụ nữ.

Erin nhảy phắt xuống. “Em đã sẵn sàng. Đi thôi.”

“Chờ tôi lấy cái ví”, Barbara biến mất vào trong nhà.

Anh nhìn Erin, cảm thấy bị mắc kẹt và mất tinh thần. “Erin... ừm, nó không...”

“Connor”. Erin khoanh tay trước ngực và nở nụ cười làm tan chảy đầu óc, bí ẩn nhất của cô. “Đừng nói với em là anh định để hai phụ nữ yếu đuối một mình trong khi Novak và đám tay chân của hắn đang như cá mập đói khát lượn lờ xung quanh bọn em nhé. Ồ, không. Chắc chắn không.”

“Em chơi không công bằng”, anh bảo cô.

Barbara ào ra cửa, chiếc ví màu trắng lủng lẳng trên tay. “Nếu cậu không cho tôi đi cùng, tôi sẽ lấy xe và bám theo cậu”, giọng bà lạnh lạnh. “Đó là con gái bé bỏng của tôi.”

Anh lau bàu nguyên rửa lúc dọn dẹp đồng hồ linh tinh ở ghế sau để lấy chỗ ngồi. Có một trong số những cái nạng của anh, to, có chỗ tựa và tay cầm anh dùng ngay sau khi ra khỏi trung tâm phục hồi. Nó bị chôn vùi và

lãng quên dưới chõng báo chí và thư rác. “Vứt cái này vào sau xe”, anh nói với Erin.

Câu lạc bộ Alley Cat là một tòa nhà thấp, dài, tăm tối với hàng loạt biển hiệu lòe loẹt CÔ NÀNG NÓNG BÔNG/COCKTAIL. Sean và Miles đứng đợi ở bãi đỗ xe, đang nhai rào rạo. Davy không thấy đâu.

“Lẽ ra anh phải ở đây lâu rồi chứ.” Quai hàm Sean chùng xuống khi thấy Barbara và Erin ra khỏi xe. “Chà. Em thấy anh mang theo, à, quân tiếp viện.”

“Sean, đây là bà Riggs, mẹ của Erin”, anh nói một cách lịch sự lạnh lùng. “Bà Riggs, đây là em trai tôi, Sean, đây là Miles, một trong những người bạn của Cindy đã giúp đỡ chúng ta tìm kiếm cô ấy.”

Barbara cứng nhắc gật đầu. “Cảm ơn vì sự giúp đỡ của các cậu.”

Nụ cười của Sean tự động kích hoạt chức năng quyến rũ vốn là một đặc tính sinh lý tự nhiên. “Đó là một niềm vinh dự, thưa bà. Được rồi, các chàng trai, nghe đây. Tôi không muốn thu hút nhiều sự chú ý, nên sẽ một mình vào trong đó và tìm kiếm Sable. Nếu cô ấy có thể dẫn chúng ta tới gặp Cindy, chúng ta sẽ lãng lạng đưa Cindy đi. Như thế chúng ta sẽ thoải mái và tập trung hơn khi trở lại nói chuyện với thằng- tức là, với Billy. Nên...bà Riggs? Bà Riggs? Chờ đã!”

Sean gấp gáp đuổi theo bà. Anh túm tay bà và bắt đầu nói chuyện một cách nghiêm túc, nhưng Barbara đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu là một thử thách, ngay cả với cậu ta. Connor phớt lờ, mò mẫm ở đuôi xe để tìm cái nạng nhôm. Nó không phải là một vũ khí lý tưởng nhưng có thể có ích trong lúc nguy cấp. Dùng tay không sẽ hay hơn. Nhưng cái chân bị thương dẫn đến vài điều đáng tiếc.

Thực tế, Sean đã xoay sở giữ được Barbara ở ngay lối vào, thằng khốn khéo léo. Em trai anh mỉm cười và hôn tay bà, giơ ngón cái về phía họ rồi mất hút vào bên trong. Barbara đợi họ ở cửa, giữ chặt cái ví trước ngực bằng những ngón tay trắng bệch.

Vài phút sau Sean mở cửa, ra hiệu cho họ vào. Bên trong tối tăm, ẩm ỉ. Mùi bia, thuốc lá và mồ hôi của đàn ông. Vài cô gái gần như khóa thân

đang uốn éo quanh một cái thanh ngang chạy dài hết chiều dọc của quán, ánh đèn màu đỏ nhấp nháy quanh họ.

Hàng loạt ánh mắt quay sang nhìn lúc Barbara đi ngang căn phòng, dữ dội trong bộ vét màu hồng và chiếc ví màu trắng, mắt mở to, miệng mím chặt. Sean đẩy mạnh một cánh cửa không đề tên. Họ chen chúc trong một hành lang bắn thiu với một cánh cửa đang mở ở cuối lối đi. Ánh sáng và tiếng ồn ào vọng ra. Hai phụ nữ mặc đồ da bó sát bước tới, lớn tiếng trò chuyện. Họ im bật, cặp mắt được trang điểm đậm trợn tròn như thể họ đang bị vây quanh bởi một đoàn hề ẩn núp trong hành lang.

Connor quay sang Erin và Barbara, hất cằm về phía cửa. “Đó là phòng thay đồ. Vào tìm cô ấy. Nhanh lên. Anh muốn rời khỏi chỗ này.” Cho tới giờ, mọi chuyện xảy ra rất êm thấm. Quá dễ dàng. Không phải anh phàn nàn về điều đó nhưng anh có một cảm giác buồn nôn, gai gai người. Không đời nào màn kịch này lại diễn ra em đêm như thế giống như cuộc đời anh.

Erin đẩy cửa bước vào căn phòng đông đúc, Barbara theo sát phía sau. Căn phòng âm ỉ với những giọng nói the thé inh tai nhức óc. Ánh sáng chói phát ra từ những cái gương trang điểm khiến mắt Erin cay xè. Mùi phấn son, keo xịt tóc và mỹ phẩm nồng nặc trong không khí.

Cô phát hiện ra Cindy ở phía cuối căn phòng. Con bé đang ngồi trên sàn. Ôm hai chân trước ngực. Đôi mắt ngơ ngác, cái miệng sưng phồng và có vết mờ mờ. Con bé mặc độc cái áo hai dây và quần lót. Một cô gái tóc vàng, khuôn mặt sắc sảo đang cúi xuống, nói gì đó và Cindy lắc đầu nguây nguậy.

“Cindy?”, Erin gọi to.

Cindy cố gắng đứng lên. “Erin? Mẹ?”

Cindy chạy về phía họ và lao vào vòng tay mẹ cô, gần như đẩy bà ngã xuống sàn, bật khóc nức nở. Cô gái tóc vàng lén lút vượt qua họ, chạy ra khỏi phòng.

Ôi chúa ơi. Giờ mẹ cũng sứt sùi. Như thường lệ, cô là người tỉnh táo nhất. Cô nhớ ra đám đàn ông đang đợi ngoài hành lang và gã Billy độc ác đang lẫn quất đâu đó trong bóng tối. “Cin? Giúp chị ra khỏi đây nào! Quần áo của em ở đâu, cưng?”

Cindy nhìn quanh, mắt mọng nước. “Ừm, em không biết.”

Một cô gái tóc đỏ lực lưỡng đưa cho Erin một chiếc quần bó. “Mặc cho cô ấy”, cô ta nói. “Tôi là Sable. Và là người đã gọi cho anh chàng tên Sean, người đang tìm kiếm Billy. Đây là bạn gái cô à?”

“Nó là em gái tôi”, Erin đáp. “Cin? Giày em đâu? Có nhớ ra em vứt chúng ở chỗ nào không?”

“Tôi thực sự rất mừng vì mọi người đã tới đón cô ấy”, Sable nói. “Cô ấy, giống như, lạc khỏi quỹ đạo. Tôi không biết Billy đã dạy cô ấy những gì, nhưng cô ấy không thể thực hiện động tác thuần thục với nhau. Mẹ kiếp, không đời nào. Cô ấy thậm chí không thể đứng vững chứ đừng nói đến nhảy. Thiếu chuyên nghiệp không ngờ.”

“Cô hoàn toàn đúng”, Erin vội vàng đồng tình. “Và chắc chắn tôi sẽ nói với nó như thế. Này, tôi phải tìm giày của nó...”

“Hãy chắc chắn cho cô ấy uống thật nhiều nước trước khi ra ngoài”, Sable khuyên răn. “Và giữ cô ấy tránh xa Billy. Hẳn là loại cặn bã, vô cùng độc hại.” Cô ta nhét một đôi dép lê mòn vẹt vào tay Erin.

“Tôi sẽ làm thế. Cảm ơn cô rất nhiều, Sable. Cô thật tốt bụng...”

“Nhanh lên. Đi đi. Đưa cô ấy ra khỏi chỗ thối tha này trước khi có rắc rối nào.”

Cindy mặc quần và đi dép như một con rối. Họ hối thúc con bé ra hành lang. Miles cởi áo choàng đen ra, quấn quanh người Cindy, và để lại lớp bụi phía sau con bé như một đoàn tàu. Đôi mắt đen của cậu ta ánh lên dữ dội với cơn thịnh nộ phía sau cặp kính tròn. “Thằng khốn đó đánh em”, cậu ta lên tiếng.

Cindy liếc sang, loạng choạng, cuối cùng tập trung vào cậu ta. “Miles? Là anh à? Anh đang làm gì ở đây?”

“Tìm kiếm em. Thằng khốn dám đánh vào mặt em”, cậu ta đáp. “Hẳn chết chắc rồi.”

Cindy sờ tay lên miệng. “Ờ, phải. Nhưng em ổn”, con bé yếu ớt đáp. “Hết đau rồi.”

“Hẳn sẽ chết”, Miles nhắc lại.

Ba người đàn ông hình thành một tam giác bảo vệ họ lúc đưa Cindy đang run cầm cập ngang qua căn phòng đông đúc. Không ai phản đối, không ai ngăn cản họ. Erin nín thở, hy vọng không có chuyện gì xảy ra. Ra tới cửa... một luồng không khí mát mẻ, chứa đầy oxoxygen lạnh lẽo ập tới. Bây giờ chỉ còn đi ngang qua chiều dài bãi đỗ xe, và họ sẽ tự do về nhà.

Cánh cửa cầu lạc bộ mở tung, tiếng nhạc ồn ào thoát ra ngoài. “Này! Các chàng trai! Các người nghĩ mình định đưa cô gái kia đi chỗ quái nào hả?”

“Ôi, tạ ơn Chúa”, Sean lầm bầm. “Cuối cùng cũng có vài cảnh vui.”

Connor nhét chìa khóa vào tay Erin. “Đưa mẹ và em gái em vào trong xe. Nhanh lên. Bọn anh cần nói chuyện với gã đó.”

“Nhưng anh...”

“Đưa họ vào xe và khởi động. Ngay lập tức.”

Giọng anh cương quyết, không chút nhượng bộ. Cô ấn mẹ và Cindy vào ghế sau, đóng sầm cửa, chui vào ghế lái. Cindy nức nở trong tay mẹ còn bà thì đang ngậm nga dở dãnh. Cả hai hoàn toàn không nhận thức được màn kịch nguy hiểm đang diễn ra bên ngoài. Cô nổ máy. Điện thoại của Connor đang nằm trên ghế. Cô chụp lấy và giơ lên như một vũ khí.

Tim cô đập thình thịch, gần như bắn ra khỏi lồng ngực.

Chương 17

Billy Vega oai vệ đi ra khỏi cửa. Connor thở ra một hơi nhẹ nhõm. Gã ta cao, đen ăn mặc chải chuốt, sắc sảo, có vẻ gợi cảm và một cơ thể thường xuyên tập thể hình: Thân trên cơ bắp, phần bụng rắn chắc, phần vai vạm vỡ thái quá, gồ lên, năm đấm có vẻ quá cường điệu, lưng lẳng hai bên như khi đột. Không đáng lo ngại.

Cô gái tóc vàng đã vượt qua họ trong hành lang, phóng ra khỏi cửa, ngay sau Billy. Nhiều gã nữa cũng ủa ra theo: năm, sáu, bảy, tám ... chín tên, tính cả Billy. Với Sean bên cạnh, cán cân chênh lệch vẫn ổn, nếu không ai rút súng. Anh thực sự, thực sự rất không muốn đụng tới súng, vì sẽ buộc những người khác cũng phải rút súng và gây nên tình trạng lộn xộn hết sức nguy hiểm. Anh vẫn hy vọng không cần dùng tới thứ đó, nhưng nếu đạn bắt đầu nổ, anh đành phải hôn tạm biệt mong ước ngày thơ này.

Anh nhắc cái nạng lên và thầm ước có Davy hay Seth ở đây.

“ Cô gái đó đi cùng tao ”, Vega nói. “ Bọn mày là lũ khốn nào thế? ”

Sean huých nhẹ anh. “ Anh muốn chúng ta xử gã sao? ”

“ Chỉ cần chắc chắn sau đó gã còn có thể nói chuyện được ”, Connor đáp khẽ. Anh tập trung vào Billy. “ Cindy nói với chị gái là con bé muốn về nhà. Chúng tôi chỉ để đón con bé và không muốn gây rắc rối. ”

“ Nghe thấy không, bọn mày? Hẳn không muốn gây rắc rối ”, Vega chế nhạo. “ Đáng yêu làm sao. Nhưng tệ quá lũ khốn, vì chúng mày rắc rối to rồi. ”

Bọn chúng bắt đầu dàn trận áp sát họ. Anh và Sean ung dung tiến lại gần. Anh cố tình bước đi tập tễnh khó nhọc lúc đưa mắt tìm kiếm vũ khí của bọn chúng. Miles do dự rồi vội vã chạy theo.

Connor nhìn Sean và hất ánh mắt về phía Miles, ngầm hỏi. Sean rướng mày trả lời, ra hiệu là ai biết được.

Quá nhiều điều không biết. Anh ước mình đã bảo Erin nhấn động cơ và lái xe thẳng về nhà, nhưng dù sao cô cũng sẽ không nghe lời anh. Không đời nào cô ấy chấp nhận với tình hình hiện tại.

Billy nheo mắt khi nhìn thấy Miles. “ Tao biết mày. Mày là thằng tự kỷ điều chỉnh âm thanh cho cáo ban nhạc ngu ngốc đó hả? Tên mày là gì nhỉ, nói lại đi thằng khốn to xác, xấu xí? Igor à? ”

“ Mày đã đánh cô ấy ”, Miles lên tiếng, giọng cậu ta run run.

“ Nó đã cầu xin tao ”, Billy đáp. “ Con khốn vô dụng. ”

Miles cúi đầu thấp như con bò đực và lao tới. Cả Connor và Sean đều huýt gió trước thời điểm đau đớn khi Billy né sang một bên, tránh cú đâm mạnh mẽ điên cuồng và thụi một cú vào bụng Miles, Miles gập người, nghệt thờ, Billy tiếp tục thúc đầu gối vào mặt và nện một khuỷu tay như trời giáng vào eo Miles. Cậu ta gục gã như một thân cây bị đốn. Mẹ kiếp. Họ nên huấn luyện cậu ta trước, nhưng xem các đĩa phim siêu nhân trong tầng hầm không bao giờ là cách đào tạo cho một cuộc đánh lộn trên đường phố. Mọi người đều phải học tập một cách vất vả. Không có đường tắt.

Nhưng không có thời gian cầu kinh vì hành động thí mạng của Miles đã mở màn cho hàng loạt trò vui.

Đám tay chân sẵn vào, họ thực sự bận rộn, di chuyển như thể đang vượt qua khoảng thời gian bị làm chậm, không đo đếm được. Một trạng thái mà anh luôn rơi vào tình thế chiến đấu. Sean đã bùng nổ thành hành động bên cạnh anh với một cú đá xoáy khiến một tên du côn của Billy gãy rang và bắn vào mũi một chiếc xe. Hòa nhoáng, luôn là thế.

Billy xông thẳng vào anh, gầm lên. Connor giơ chiếc nạng lên phòng thủ. Billy lao tới như và chộp lấy cái nạng. Connor giật, xoắn, móc vào cổ tay Billy, giật xuống đến khi xương gã kêu rang rắc.

Billy lao đảo lao về trước, hóp hóp không khí. Connor hất gã đi và quay sang đối phó với tên phía sau. Anh né cú đâm, chặt cạnh bàn tay vào sống mũi, rồi mau lẹ thúc gối vào háng gã. Có tiếng thét rin rít: Hai tên gục xuống. Một đợt tấn công khác: Connor quét nạng qua một bên, nhanh chóng chính xác thúc khuỷu tay vào họng gã và lợi dụng lực còn sót lại quăng gã vào tên đồng bọn đang nhảy bổ từ phía sau. Hai tên đổ sấp xuống

đất. Mũi giày đá thẳng vào cạnh sườn, kết thúc thứ nhất, ngón trỏ đâm vào huyết dưới tay, kết thúc tên thứ hai. Bốn tên nằm im. Không tệ với một người tập tễnh.

Miles loạng choạng đứng lên, quăng người tới Billy. Billy ngã vật xuống đè lên cổ tay bị gãy, kêu ầm ĩ. Miles bắt đầu đánh đập gã túi bụi. Giỏi. Connor để mặc cậu ta. Qua khước mắt, anh thấy Sean nện vỡ xương bánh chè của một tên rồi lộn ngược trong không trung như cậu bé thừa năng lượng khi tiếp cận tên tấn công tiếp theo, nhưng anh không thể chú ý lâu hơn, hai gã cuối cùng đang thận trọng bao vây anh và đều rút dao. Anh nhảy lùi về sau, thở hỗn hển và cố gắng giữ hai tên trong tầm mắt. Cái chân đau run run dưới trọng lượng cơ thể anh.

Bóng tối lập lòe, một loạt hành động diễn ra nhanh như chớp. Một đối thủ của anh vọt lên, hãi hùng kêu thét, bay ngang qua bãi đậu xe. Gã đập mạnh vào lưới tản nhiệt của chiếc xe tải loại nhỏ Chevy, rồi trượt nhẹ xuống đất, gãy giữa.

Tên kia nhìn quanh, lùi lại và chuồn mất.

“ Chào, Davy ”, Connor gọi to.

Davy bước ra từ trong bóng tối, mặc toàn đồ màu đen. Anh tung lưới dao lấy được từ gã bay trên không trung, rồi chụp lại, gật đầu ưng ý. “ Rất tốt ”, anh bình tĩnh nói. “ Có lẽ anh sẽ giữ con dao này. ”

“ Cảm ơn ”, Connor nói.

“ Không có gì. ”

“ Nhưng em có thể tự mình xử lý chúng ”, Connor nói thêm.

Davy trông có vẻ thích thú. “ Vẫn không có gì. ”

Connor nhìn quanh. Tám tên nằm dài trên mặt đất trong các tư thế đau đớn và hối hận. Miles đang dấn vào bộ mặt đầm đìa của Billy và giơ tay lên chuẩn bị cho cú tiếp theo.

“ Chà, Miles! Tha cho gã đi ”, anh hét lên.

“ Gã đánh Cindy ”, Miles thở hỗn hển,

“ Thế thì cậu có thể đánh gã nát như tương sau, trước tiên để tôi thăm vấn đã, được không? ”

Miles buông tay, kéo người đứng dậy. Cậu run rẩy dữ dội đến nỗi khó có thể đứng được. Miệng và cằm cậu ta bê bết máu chảy xuống từ cái mũi bị đập, một bên mắt kính vỡ tan. “ Tôi muốn học cách chiến đấu như các anh. ”

Ba anh em trao nhau ánh mắt gượng gạo. Miles không biết cái giá phải trả để chiến đấu được như thế. Bố đã dạy họ đánh nhau tay đôi từ khi còn chập chững và may mắn thay, từ đó các chàng trai hoang dã của Eamon Điên trở thành mục tiêu của tất cả bọn khốn giận dữ đang hăm hờ tìm kiếm một trận đánh ở khắp Endicott Falls và các vùng lân cận. Họ có thể bị chém giết bất cứ lúc nào nếu không được dạy dỗ như những đặc công.

Eamon là chuyên gia trong một số môn võ thuật, nhưng theo thời gian, mỗi anh em tự phát triển theo sở thích riêng. Davy bị cám dỗ bởi những môn thần bí như: võ thuật Trung Hoa, Aikido^[36], Thái Cực Quyền và tất cả các triết lý võ vẫn kèm theo. Connor ưa thích tính thực tế, đơn giản, cứng cỏi của Karate. Sean lại chuộng những môn nhào lộn, đấm đá, bay nhảy. Và phương pháp đào tạo đó đã giúp họ sống sót. Rất nhiều lần. Đúng như bố đã cam đoan rằng nó sẽ hữu ích.

Di sản của Eamon Điên là một thứ ghê gớm. Miles không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Sean vốn tính tử tế chỉ vỗ nhẹ lên lưng Miles. “ Chắc chắn rồi, chàng trai. Chỉ cần chuẩn bị tinh thần tập luyện cường độ cao hàng tiếng đồng hồ mỗi ngày cho đến khi cơ bắp rời rã và mỗi phần trên người cậu đều đầm đìa mồ hôi. Cậu sẽ học được thôi. ”

Miles có vẻ nản lòng nhưng cậu vẫn quệt máu ở khóe miệng bằng ống tay áo, gật đầu. “ Tôi không muốn bị đập mặt như này lần nữa. ”

“ Không có gì đảm bảo đâu, anh bạn ”, Sean cảnh báo. “ Tôi đã hôn đất rất nhiều lần. Luôn có vài mảnh lời mà cậu không biết. ”

“ Hoặc bọn chúng sẽ tấn công cậu sáu tên một lúc ”, Davy nói. “ Luôn luôn khó khăn. Nhưng được đào tạo sẽ có lợi hơn. ”

“ Nhân tiện đang nói chuyện đập mặt ”, Connor nói. “ Anh đã thấy em phờ bóng hai lần, Sean. Từ bỏ cả vũ khí. Chưa nói đến chuyện dễ coi hay

không mà chỉ là về chuyện từ bỏ thôi. Đồ khoe khoang. ”

“ Không ai trong đám hề đó có thể chọc thủng tuyến phòng thủ của em nếu em khiêu chiến chính thức ”, Sean vặc lại. “ Và anh là người duy nhất nói về những rủi ro ngu ngốc cùng thành tích của anh, đồ khốn. Nếu anh thấy em trong một cuộc đấu thực sự xem anh có thể phê bình nữa không. Cho đến lúc đó thì ngậm miệng lại. ”

Enrin lao vào lòng và ôm lấy anh. “ Anh ổn chứ? ”

Giọng nói lo lắng của cô làm anh bật cười. “ Miles bị nện khá tệ nhưng cậu ấy vẫn đứng vững ”, anh bảo cô. “ Không có gì phải lo lắng cả. ”

“ Không có gì phải lo lắng? Chín người đánh ba? Thế mà anh nói là không phải lo lắng hả? Chúa ơi, Connor! Mọi chuyện xảy ra quá nhanh! ”

Anh cố gắng ôm cô nhưng cô giật ra. “ Anh không nói chuyện gì sẽ diễn ra! ” Cô hét lên.

“ Anh không hé răng là sẽ đánh nhau với gã ta. Anh chỉ bảo ‘ nói chuyện ’, nhớ chứ? Đừng bao giờ làm thế với em một lần nữa, Connor McCloud! Anh nghe em nói chứ? ”

“ Gã ta gây sự trước ”, Connor phản đối. “ Và anh không ... ”

“ Đừng bắt đầu nữa! ”, cô lên tiếng/ “ Im ngay! ”

Anh cố hôn cô nhưng cô kiên quyết cự tuyệt. “ Kìa, cưng ”, anh dỗ dành. “ Sao em không quay lại xe và chăm sóc mẹ em cùng Cindy trong lúc bọn anh nói chuyện với Billy? ”

“ Đuổi một quý cô yếu đuối vào sau hậu trường trong khi những người đàn ông vĩ đại làn chuyện quan trọng hả? ”

Mắt Erin hừng hực giận dữ. Chúa ơi, cô ấy quá nóng bỏng khi nổi điên. Khiến anh hết sức khó khăn dù chỉ nhìn cô thôi.

“ Này ”, Davy gọi. “ Em không cần phải tranh cãi, Con. Miles đánh hấn liên tục. ” Davy cúi xuống, đặt ngón tay lên cổ họng, vạch mí mắt hấn ra. “ Hấn ngắt xiu rồi. ”

Mụ đàn bà tóc vàng tráo trở chạy về phía Billy, bổ nhào xuống thân hình mềm oặt của hấn. “ Bọn mày đã giết Billy. ”

Connor xoa bóp cái chân đau, tưởng tượng ra một điều xì gà với cơn thèm thuốc buốt nhói. “ Chẳng ai giết ai cả, họ cũng thế ”, anh mết mõi. “

Tôi đoán chúng ta chỉ phải đợi hẵn hồi tỉnh thôi. ”

“ Cảnh sát sẽ đến đây trong vài phút nữa ”, Erin thông báo.

“Cảnh sát?” Connor há hốc miệng, kinh hoàng. “Em nói gì, cảnh sát à?”

Erin giơ điện thoại của anh lên. “Tất nhiên, cảnh sát.” Cô chua ngoa. “Anh muốn gì chứ? Chín gã cùng xông vào anh và em phải làm gì? Ngồi nhìn ư? Vấy hoa động viên à?”

“Em nên để mặc anh giải quyết”, anh gầm gừ. “Anh không muốn nói chuyện với cảnh sát. Giờ cảnh sát không thể giúp anh ngay lúc này.”

“Thật không may!”, cô hét lên, đáp trả. “Anh dọa em sợ chết khiếp! Giờ thì tự giải quyết hậu quả đi!”

Anh liếc sang Sean và Davy. “Chúng ta biến khỏi đây thôi. Chúng ta có thể săn lùng gã Billy vào lúc khác.”

Sean quay sang đám đông đang trở mắt nhìn họ. “Mọi người, dịch vụ công thông báo: Cớm sẽ có mặt ở đây bất cứ lúc nào, giờ nên bắt đầu nghĩ về lời khai của các bạn đi!”

Đám đông biến mất như có phép màu.

Cửa sau chiếc Cadillac mở ra, Barbara nửa trong nửa ngoài, đôi mắt lạnh giá mở to. Anh đưa bà cái mạng. “Bà có thể ném nó vào sau ghế giúp tôi được không, bà Riggs?” Anh hỏi. “Chúng ta đi thôi. Tôi tin chắc bà muốn đưa Cindy về nhà.”

Anh chui vào xe và chờ cửa sau sập lại. Nhưng không. Anh nhìn theo ánh mắt hoảng hốt của Erin, rồi giật mình quay lại.

Barbara Riggs đang đi ngang bãi đỗ xe, cầm chiếc nạng của anh như cái dùi cui. Đêm nay, bắt đầu không bình thường, và sắp sửa biến thành kỳ lạ thật sự.

“Xe nào của Billy?”, Barbara hỏi.

Miles lau lớp máu mới chảy ra từ mũi vào ống tay áo ướt đẫm và chỉ ngang bãi đỗ, vào chiếc xe Jaguar gầm thấp, màu bạc đang lờ mờ tỏa sáng trong bóng tối, như ánh lân tinh trên mặt biển.

Connor chạy ra ngăn cản bà, nhưng đã quá muộn. Bà giơ cái nạng của anh lên quá đầu rồi đập xuống kính chắn gió của con Jag với một lực mạnh

đáng ngưỡng mộ. Mặt kính kêu rảng rặc và vông xuống. Đường nứt chạy khắp bề mặt bóng loáng. Rắc, một cú đánh vào mặt bên kia của kính chắn gió. Xoảng, đèn pha bên phải tan tành. Rắc, keng, chiếc bên trái cũng ra đi. Cửa bên ghé lái, xoảng. Bà bố cái nạng xuống và cố gắng tạo thành một vết lõm khá lớn trên nóc xe. Cái ví vẫn lủng lẳng và giật mạnh theo mỗi cử động.

Đó là một cảnh tượng khủng khiếp, không thể tránh khỏi, giống như xem quả cầu phá bê tông đang phá hủy một tòa nhà. Bà cũng đang thu hút một đám đông khác. Không phải ngày nào bạn cũng được chứng kiến một quý bà trung tuổi trong bộ vét màu hồng đang biến chiếc xe hơi trị giá hàng-trăm-ngàn-đô-la thành đống đổ nát.

“Có chuyện gì với bà ấy thế?”, một anh chàng kiểu chuyên đi mô tô cao lớn, bụng phệ hỏi anh.

Connor nhún vai bất lực: “Gã ta nợ tiền bà ấy.”

Bốp, rắc, rào, tình trạng lộn xộn cứ thế tiếp diễn, đến khi giọng nói lo lắng của Erin xuyên qua tiếng ồn ào. “Mẹ? Mẹ? Nghe con nói, mẹ.”

Barbara ngược lên, nước mắt đầm đìa trên mặt bà. “Thằng khốn này dám đánh con gái mẹ!”

“Con biết, mẹ à, nhưng con bé sẽ ổn thôi. Và mọi người đã nện gã một trận rồi, mẹ không thấy à?”

“Tốt”, Barbara hần học. Erin nhắm mắt, bịt tai lúc chiếc nạng bay tới, đập vỡ kính phía sau xe. Cô ôm lấy vai mẹ và vội vã đưa bà trở lại xe. Barbara bước theo, không phản đối, chiếc nạng bị lãng quên đang được kéo lê sau lưng bà. Phần đầu găng cao su kêu rín rít trên mặt đường nhựa.

Miles nghe cái miệng dính đầy máu cười toe toét. “Bà là một nữ thần, bà Riggs.”

“Tôi chắc đó là một cách giải tỏa, nhưng chúng ta đi được chưa?”, Sean hỏi.

“Rồi, chúng ta đi thôi. Em và Miles đến nhà anh.”, Davy lên tiếng. “Chúng ta cần lau chùi cậu nhóc này sạch sẽ. Này, Con. Anh đã gắn một máy theo dõi bằng tín hiệu vào bao thuốc lá của Billy trong khi mẹ vợ em đang đập con Jag. Ngày mai chúng ta có thể truy tìm hăng, nên tối nay cứ

thư giãn nhé. Nếu em có thể. ”, ánh mắt cảm thông của Davy liếc về phía xe Connor, đang chứa đầy đám phụ nữ nhà Riggs. “ Chúc may mắn với họ. Và nhớ thận trọng với mẹ Erin. Người đàn bà này không dễ trêu vào đâu. ”

“ Phải. Tin em đi, em đã thấy rồi. ”, Connor lầm bầm.

Lần này Connor phải dùng hai tay để cạy chiếc nạng khỏi bàn tay lạnh ngắt, chặt cứng của Barbara, đóng cửa và ném nó vào cốp xe, noi nó không thể gây thêm thiệt hại nào nữa.

Anh lái xe ra đường và sẵn sàng cho bất cứ chuyện gì sắp tới.

“ Mẹ? ” Cindy run rẩy. “ Mẹ đang trách con à? ”

Barbara kéo Cindy vào vòng tay bà. “ Ồ không, con yêu. Không hề. ”

“ Tôi nghĩ và đã trở lại bình thường, bà Riggs ”, anh nói. “ Rõ ràng bà không gặp trở ngại nào khi biểu lộ cơn giận. ”

Ánh mắt họ gặp nhau trong gương chiếu hậu. “ Tốt nhất cậu nên gọi tôi là Barbara, Connor ”, bà lạnh lùng nói. “ Tôi có thể quen dần với nó. ”

“ Lạ thật. Cảm ơn rất nhiều ”, anh lầm bầm.

“ Tôi thật sự cảm thấy khá hơn nhiều ”, Barbara đáp, giọng bản khoản. “ Khá nhất từ xưa tới giờ. ”

“ Ồ, chắc chắn rồi ”, Connor càu nhàu. “ Không gì ngoại trừ chút táo tợn phá hủy tài sản cá nhân để giải tỏa tâm trạng của bà. ”

Barbara chớp chớp mắt. “ Ôi, trời đất. Cậu có nghĩ hẳn ta có thể kiện tôi không? Chuyện đó không buồn cười ư? Nếu tôi phải gửi cho Eddie một lá thư ... Xin lỗi, anh yêu, nhưng em không thể viết lúc gặp anh trong ngày thăm viếng ... Em cũng đang trong tù! Em là mối đe dọa với cộng đồng! ”

“ Không buồn cười đâu mẹ. ” Giọng Erin nghe như bị bóp nghẹt.

“ Mẹ biết là không, cục cưng ạ. Vậy sao chúng ta không cười một trận thỏa thích nhỉ? ”

Và ba người phụ nữ bắt đầu cười khanh khách. Rồi lại khóc nức nở. Sau đó là một mớ hỗn độn kinh khủng. Connor chỉ cúi đầu, ngậm miệng và lái cái xe chết tiệt.

Hợp đồng này khiến Rolf Hauer cực kỳ khó chịu.

Bản thân hợp đồng thì chẳng có gì sai. Tiền công hậu hĩnh, người liên lạc rất kín đáo và chuyên nghiệp, khoản đặt cọc đã được chuyển tới

Marseilles bằng đôla Mỹ như đã thỏa thuận. Chẳng có trục trặc gì hết. Mọi thứ diễn ra trong trật tự hoàn hảo.

Chính bản chỉ dẫn chi tiết làm hấn phiền lòng. Một danh sách chi li đến rùng rợn, soi mói quá mức, mà nếu có bất kỳ chi tiết nào không theo đúng hướng dẫn, hợp đồng sẽ bị vô hiệu và hủy bỏ. Rolf tự hào về tính chuyên nghiệp của mình, nhưng có một điều công việc đã dạy hấn, đó là luôn có những bất ngờ. Một nghệ sĩ cần phải có không gian để ứng biến. Không có chỗ nào trong hợp đồng này dành cho sự ứng biến. Bắt buộc phải theo sát từng li từng tí.

Hấn đang nấp trong tủ quần áo ở một cái gara chết tiệt. Hấn đã ở đây nhiều giờ và bắt đầu tê cứng, buồn bực. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, mục tiêu sẽ sớm có mặt ở đây, nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng như người liên lạc đã cam đoan. Thuốc nổ đã được cài đặt. Bàn hướng dẫn tạo một cảm giác là một mật mã. Không phải hấn muốn giải mã nó. Càng biết ít, hấn càng sung sướng. Hấn chỉ là một cây bút được viết ra bằng lửa và máu. Và được trả tiền để duy trì mục đích này.

À, cuối cùng cũng đến. Cửa gara rít lên âm ầm. Đèn pha chiếu vào gara bên dưới căn nhà tách biệt. Hormone Adrenaline sôi lên trong cơ thể Rolf. Hấn chuyển sang tư thế sẵn sàng chiến đấu, mở tủ luồn ra. Trong mặt nạ trượt tuyết màu đen, hấn chỉ là một cái bóng khác trong đêm tối.

Cánh cửa xe tải bật mở. Những tiếng nói. Đèn bật sáng. Một gã đang ông ngoái đầu nhìn lại, cao, lưng gù, đội một cái mũ ni. Hấn châm một điếu xì gà. Đúng rồi. Hai cằm, mũi to. Maththieu Rousse. Mục tiêu thứ nhất.

Cửa ghế hành khách mở, một phụ nữ béo lùn chui ra. Đội mũ phía trên mái tóc hoa râm. Hấn không cần bà ta bước tới chỗ ánh sáng mới nhận ra cái cằm to bự. Mục tiêu thứ hai: Ingrid Nagy. Bà ta nói gì đó gay gắt với người đàn ông, bằng thứ âm giọng mà Rolf khó lòng nhận biết. Người đàn ông trả lời, sưng sía, ném điếu thuốc đi rồi dẫm nát nó. Họ đi về phía sau con xe tải hiệu Volvo và mở cửa.

Rousse hiện ra, ôm một người được bọc trong chăn, mềm rũ. Rolf bắt gặp một khuôn mặt yếu ớt, xám xịt, mái tóc hói màu nâu. Mục tiêu thứ ba, người đàn ông vô danh đang hôn mê.

Rousse bế anh ta rất dễ dàng. Anh ta nhẹ như một cậu bé. Rolf im lìm quan sát khi Nagy xách một chiếc vali bằng kim loại theo sau Rousse cùng ‘ cậu nhóc hôn mê ’ vào trong nhà và căn nấn suốt đoạn đường.

Hắn trườn lên cầu thang ngay sau họ, hướng về nơi mà hắn biết rõ là nhà bếp nhờ cuộc trinh sát trước đó. Nagy đi lên tầng trên, tiếng trách mắng của bà ta xa dần. Cách một mù đàn bà đay nghiến một người đàn ông đều có vẻ giống nhau trong bất kỳ thứ ngôn ngữ nào, gã khốn đáng thương. Nhưng lòng thương hại là một thứ xa xỉ với hắn. Nỗi đau đớn của hắn đã kết thúc.

Rousse chạy rầm rập xuống cầu thang, có lẽ quay lại gara để lấy thêm đồ đạc trong chiếc xe tải. Cánh cửa ở đầu cầu thang bật mở. Rousse thậm chí còn không kêu lên được, chỉ có cặp mắt mở to kinh ngạc, bụp, bụp, bụp cùng với khẩu súng giảm thanh Glock, hắn đổ sập xuống. Uych. Mắt mở to, sự ngạc nhiên vĩnh hằng.

Nagy vẫn đang la hét trên gác. Bà ta chưa chịu xuống, nhưng vì Rousse không trả lời ngay, nên bà ta nổi điên và chạy xuống tìm hắn. Hắn đi theo giọng nói đình tai của bà ta, hướng về phía cái cửa có ánh đèn ở cuối hành lang. Bà ta định lao ra khỏi cửa nhưng hắn đã ra tay trước khi bà ta kịp nổi cơn thịnh nộ. Bụp, bụp. Chết trước khi kịp thấy hắn. Đó là điều khiến hắn rất thích. Quá nhanh, quá ổn.

Bây giờ đến phần lạ thường. Phần khiến hắn khiếp đảm.

Hắn bước vào phòng và nhìn chằm chằm xuống ‘ Cậu nhóc hôn mê ’. Chiếc vali đang mở bên cạnh chứa đầy các thiết bị y tế cùng một túi nhựa đầy gluco đang đặt cạnh ‘ cậu ta ’. Một kim truyền. Hắn bà ta đang réo gọi Rousse mang cho mình cái giá treo túi truyền. Cậu nhóc hôn mê nằm đó, đầu nghiêng sang một bên, mồm mở to, yếu ớt và bất lực.

Rolf được chỉ định phải tháo bỏ quần tã nhựa cho người lớn, mang hết vali, kim truyền, giá treo túi truyền, cồng, tất cả những bằng chứng cho thấy ‘ Cậu nhóc hôn mê ’ không phải là một người khỏe mạnh bình thường. Nếu còn sót bất cứ thứ gì, hợp đồng sẽ vô hiệu. Hắn làm đúng như chỉ dẫn, mừng vì có đeo gang tay da. Chạm vào cơ thể mềm oặt của ‘ cậu ta ’ làm hắn kinh tởm và giận dữ. Hắn kiểm tra túi áo Nagy để chắc chắn không còn

sốt manh mỗi nào ở đó, ném tất cả vào vali, kéo nó trở xuống gara. Chiếc Volvo có đầy đủ các máy móc hỗ trợ cho ‘ Cậu nhóc hôn mê ’. Hãn sẽ thu xếp chúng sau.

Hãn quay lên gác, bước qua xác Rousse và Nagy, lôi ra một con dao để thực hiện những chỉ dẫn cuối cùng. Tay hãn sững lại.

Rolf kinh ngạc với chính bản thân. ‘ Cậu nhóc hôn mê ’ không hề khóc lóc hay cầu xin lòng thương hại. Rolf sẽ thích thú hơn nếu ‘ cậu ta ’ làm thế. Nó sẽ cho hãn thêm động lực. Sẽ có ý nghĩa hơn.

Sinh vật hoàn toàn thụ động này làm hãn bối rối. Làm hãn yếu đuối.

Rolf làm cho mình trở nên sát đá, sử dụng vài thủ thuật mà hãn nghĩ mình sẽ không bao giờ phải cần đến. Hãn chia đôi bản thân. Một phần không ngần ngại cắt bỏ khớp đầu tiên ngón trỏ bên phải của ‘ Cậu nhóc hôn mê ’, rồi đến ngón đeo nhẫn và ngón út của cùng bàn tay đó. Hãn đã được đưa cho một sơ đồ mô tả chi tiết phải làm thế nào. Và cũng nghiên cứu rất kỹ lưỡng. Phần còn lại trong hãn không ngần ngại bắn một viên đạn vào đầu ‘ Cậu nhóc hôn mê ’, và năm viên vào lồng ngực. Bụp, bụp, bụp, bụp, bụp, bụp. phần mạnh mẽ trong hãn đã bóp cò. Phần còn lại đã rút lui, giống con ốc chui vào vỏ.

Hãn thu thập các ngón tay, đặt vào túi lạnh bằng nhựa đã cất sẵn trong túi áo. Hãn nhét túi vào áo khoác, lôi ra lọ hóa chất xúc tác nhỏ, rải đều lên thi thể ‘ cậu ta ’.

Phần khó khăn nhất đã xong. Giờ đến phần thu dọn.

Rolf lái chiếc xe đi thêu giấu trong bụi cây ra và bắt đầu từ chiếc xe tải. Không một mẫu nhỏ các thiết bị y tế được sót lại trong đó, nếu không hợp đồng sẽ bị hủy bỏ. Hãn chuyển hết đám thiết bị, chai lọ và thuốc men sang xe mình, kiểm tra trong, ngoài chiếc Volvo bằng đèn pin.

Bây giờ đến phần hãn mong đợi nhất. Hãn lái xe ra khoảng cách an toàn, hít một hơi thật sâu, kích ngòi nổ.

Căn nhà phát nổ, Rolf ngấm nhìn đám cháy bùng lên, những mảnh vỡ từ từ sụp đổ, ngọn lửa rùng rục với sự nhẹ nhõm. Ngọn lửa thuần khiết.

Hãn lái xe ra vách đá đã lựa chọn hôm trước. Biển nhấp nhô và âm âm bên dưới. Hãn ném các thứ mang theo xuống vách đá cùng cái túi nhựa

Ziploc^[37] đẫm máu và thứ nó chứa bên trong.

Tất cả các điều khoản của hợp đồng đã được thỏa mãn. Nhưng hãn chưa vội vào xe và lái đi ngay như bình thường mà nhìn chăm chăm ra biển, suy nghĩ về việc mình vừa làm. Luôn có một sai lầm. Hãn thuộc loại người hành động. Không phải kiểu suy nghĩ.

Mọi việc đều đã được xem xét, hoàn hảo nên mới được trả công cao. Bởi vì sau đêm nay, hãn sẽ có một kỳ nghỉ dài, rời xa nơi này. Trời đã gần sáng trước khi Rolf vào xe và hướng về Marseilles.

Chương 18

Đầu Erin vẫn còn ong ong hàng giờ sau. Đó là một đêm dài, mệt mỏi. Mẹ cô khăng khăng đưa Cindy vào phòng cấp cứu, ở đó bác sĩ đã kiểm tra Cindy, hỏi vài câu rồi cho về với lời khuyên giống hệt Sable đã bảo Erin: Cho Cindy uống nhiều nước, ngủ và tránh xa những kẻ đã đẩy cô vào hoàn cảnh đó. Và không cần uống thuốc.

Cuối cùng mẹ và Cindy cũng ngủ thiếp đi trong phòng ngủ của mẹ. Mẹ đã thẳng thừng không mời Connor vào phòng ngủ dành cho khách. Anh hiểu ý và ngủ ngoài xe. Cô tựa vào cửa sổ buồng ngủ của mình. Vòng tròn hơi thở của cô trên cửa kính lan rộng, rồi co vào lúc cô nhìn chăm chăm xuống chiếc Cadillac bên ngoài. Bị đuổi ra khỏi nhà và anh vẫn ở lại để bảo vệ cô trong lúc cô đang ngủ. Ngoan cố, hào hiệp và ngọt ngào. Chỉ nghĩ về điều đó cũng làm bừng lên cảm giác nóng chảy. Cô chiến đấu để ghìm nó xuống vì sợ mình sẽ bật khóc. Cô đã khóc nức nở cùng mẹ và Cindy cả buổi tối. Cổ họng đau rát, cô quá mệt mỏi để tiếp tục khóc.

Cô nhớ Connor. Cô bắt đầu cởi quần dài, nhìn chăm chú vào chiếc áo ngủ mùa hè mỏng manh, thêu hoa màu hồng và nhớ tới phản ứng của anh với bộ đồ kiểu Victoria thùng thình của cô. "Một sự khêu gợi có tính toán", anh đã gọi nó như thế.

Cô rón rén đi chân trần xuống cầu thang, ngắt chuông báo động và bước ra ngoài hiên. Luồng gió đêm lạnh và ẩm ướt, lớp vải mỏng rập rờn quanh đùi cô. Cô cảm nhận ánh mắt Connor dán trên người cô, xuyên qua lớp cửa kính ô tô, ngang qua bãi cỏ tối tăm. Connor mở cửa phía bên hành khách và ra hiệu cho cô. Cô chạy băng qua bãi cỏ ẩm sương và chui vào chiếc Cadillac, trượt qua chiếc ghế da trơn nhẵn, nhào vào vòng tay ấm áp của anh. Chân cô dính đầy lá cỏ.

Tay anh quẩn quanh người cô. "Em đang nghĩ mình làm cái quái gì ở ngoài này thế? Nửa người em đang khóa thân." Anh đánh giọng, giận dữ.

"Em muốn khoe anh chiếc áo ngủ này", cô nói. "Em muốn biết anh có thích nó không."

"Ôi Chúa ơi." Anh hất đầu ra sau, dựa vào thành ghế. "Em đang cố giết anh phải không?"

"Em chỉ nhớ anh, thế thôi", cô đáp. "Em đã quan sát anh từ cửa sổ phòng ngủ. Chàng hiệp sĩ cao thượng của em trong chiếc xe Cadillac sáng bóng."

"Anh thích áo ngủ của em, cưng", anh nói. "Nó quý phái làm sao?"

"Vậy hãy lên phòng em." Cô áp môi vào khuôn mặt nóng rực của anh, cọ cọ má vào chòm râu lởm chởm. "Chúng ta sẽ khóa cửa, đặt chuông báo động. Chúng ta sẽ tuyệt đối an toàn."

Anh vỗ tay lên mắt. "Phải. Mọi chuyện sẽ rất tuyệt với mẹ em. Em thấy bà ấy đã làm gì với con Jag rồi đấy."

"Đừng ngốc thế", cô nói. "Anh không phải là Billy Vega, với lại, bà có cảm tình với anh." Cô vội vã nói tiếp khi anh khịt mũi chế nhạo. "Phòng của em trên tầng áp mái, đối diện với phòng mẹ em qua cầu thang. Họ đều ngủ say rồi, Connor. Cả hai đã kiệt sức. Sẽ không ai biết đâu."

Anh nhìn đăm đăm vào mắt cô hồi lâu. "Kể cho anh phòng ngủ của em trông thế nào."

Câu hỏi kỳ lạ làm cô bối rối. "Sao anh không lên đó và tự mình nhìn?"

"Chỉ cần nói cho anh, và anh sẽ xem mọi thứ có giống tưởng tượng của anh không."

"Ừm... giấy dán tường có hình nụ hồng", cô bắt đầu. "Giường bốn cọc làm bằng gỗ thích, được thừa hưởng từ cụ em. Một chiếc chăn họa tiết hai nhãn cười lồng vào nhau với hàng triệu sắc hồng khác nhau. Bên dưới là chiếc chăn lông vịt có in hình bụi hoa hồng. Gối in hình bụi hoa hồng, có viền đăng ten xếp nếp. Một tấm thảm tết bằng vải vụn trái trên sàn gỗ, giống chiếc ở căn hộ của em, nhưng cái này pha trộn giữa màu quả đào, màu kem và màu hồng. Một giá rửa tay có kèm chậu và bình nước. Một hệ thống tủ đựng quần áo bằng gỗ thích gồm một bàn trang điểm, hộp với tủ

đứng có gắn gương. Rèm khuyên có tay buộc. Đó là một căn phòng rất đẹp. Em luôn yêu thích nó."

Mắt anh lấp lánh như mắt sói trong đêm trăng tròn. "Chúa ơi, Erin. Nó làm anh muốn nổ tung."

Cô kiềm chế tiếng cười khúc khích. "Rèm khuyên làm anh hứng thú à?"

"Không. Em làm anh nổi hứng. Em, ở giữa những thứ mềm mượt đó. Viên đá tennis và hoa hồng. Chỉ nghĩ về nó thôi cũng đã làm anh đạt đỉnh rồi."

"Em có nến thơm mùi hoa", cô cung cấp thêm. "Một lọ sáp mùi hoa hồng trên bàn trang điểm. Cả căn phòng tràn ngập mùi hoa hồng."

"Có con thú nhồi bông nào ở đó không?", anh gặng hỏi. "Búp bê? Anh sẽ cảm thấy thật nhếch nhác nếu em có sẵn đám búp bê trên giường."

Giọng nói ám muội của anh làm cô bật cười khanh khách. "Có vài con búp bê lỗi thời, nhưng chúng không cắn ai. Chúng chỉ ngồi trên giá và nhìn anh thôi."

"A", anh lầm bầm. "Thật đáng sợ."

"Em sẽ khiến anh thật bận bịu để có thời gian chú ý đến chúng", cô nói. "Thậm chí em có thể đi tắt ngắn, thắt bím hai bên, mút kẹo que nếu anh thích. Chỉ cần nói một câu."

"Thôi được. Em thắng", anh nói. "Em đã làm anh mất trí như em muốn, nhưng anh cũng sẽ làm thế với em. Đưa anh lên phòng và làm tình với anh, Erin."

Cô thốn thức hít một hơi thật sâu và bước ra khỏi xe. Hai chân run rẩy tới nỗi cô không đứng vững. "Bạc thứ tư ở cầu thang thứ nhất kêu cọt két", cô nói không kịp thở. "Nhớ bước qua nó nhé."

Anh nheo mắt. "Tất nhiên, em biết là nếu mẹ em cắt ngang chúng ta thì anh sẽ lên cơn đau tim ngay tại chỗ đấy."

"Có then cửa", cô bảo anh. "Mẹ không thuộc kiểu người đẩy cửa xông vào. Bố thì có thể chứ mẹ nhất định không làm thế. Mẹ là người sẽ đợi và sau đó nhìn anh với đôi mắt mở to, bị xúc phạm."

"Phải, và rồi sẽ lấy chảo thép đập vào sọ anh."

"Ồ, đừng tỏ ra như một chú mèo sợ hãi thế", cô khiển trách.

Họ luồn qua cửa trước. Erin cài đặt lại hệ thống báo động và ra hiệu cho anh lên cầu thang. Cô lắng nghe tiếng bước chân của anh nhưng hoàn toàn im ắng, ngay cả tiếng vải sột soạt cũng không. Cô quay lại, nghĩ rằng anh vẫn đang ở chân cầu thang.

Anh ở ngay sau cô.

Anh mỉm cười với sự bất ngờ của cô và đặt tay lên miệng ra hiệu im lặng. Anh theo sau cô như bóng ma, trôi lơ lửng trên sàn gỗ cọt két vào căn phòng trên tầng áp mái của cô. Anh đóng và cài then cửa trong lúc cô tìm kiếm bao diêm trong ngăn kéo.

Cô thắp nến, thể hiện lòng thành kính một cách vô thức. Cô đang thu thập năng lượng thắp sáng bàn thờ tình yêu. Hoa hồng, hoa oải hương, hoa dâm bụt và hoa nhài trên bàn trang điểm. Hoa vòi voi, tử đinh hương, huệ tây của thung lũng và vani trên tủ quần áo. Mùi hương tự nhiên, không quá nồng, rất tinh tế, hiệu quả. Ngọn nến phản chiếu vào tấm gương, nhảy múa trong những luồng không khí thơm huyền ảo di chuyển khắp căn phòng.

Môi họ gặp nhau, trong một nụ hôn trang nghiêm, tôn kính. Không phải nụ hôn dụ dỗ hay chinh phục, mà là một nụ hôn để xác nhận lời thề. Nụ hôn phá bỏ bùa mê.

Trời đã tang tảng sáng khi cô tỉnh lại. Anh hôn cô lần nữa giống như anh không thể dừng lại, gợi lên hàng ngàn con sóng thích thú qua cơ thể mệt lử của cô.

Anh mặc quần áo, chui vào chiếc áo khoác, thổi tắt nến. Cô ghét phải nhìn anh rời đi, nhưng vào giây phút cánh cửa đóng lại sau lưng anh, có gì đó bên trong cô cuối cùng cũng rời đi.

Giấc ngủ ủa đến với cô giống như một làn sóng của bóng tối và cuốn cô đi.

***

Người đàn ông không còn là Novak cúp điện thoại, nhìn trần trối vào khoảng không, rồi tìm kiếm Tamara. Hẳn có thể triệu tập nhưng lại muốn gây bất ngờ cho cô ta.

Không phải ngày nào một người cũng được nghe tin tức về cái chết của bản thân. Hãn quan sát cảm xúc của mình với sự khách quan. Tin tức không làm hãn phấn chấn. Hãn cảm thấy mất mát, chới với. Mặt trái của sự tự do. Cái giá hãn phải trả.

Hãn tìm thấy Tamara trong văn phòng của cô ta, đeo một cặp kính, thật đáng ngạc nhiên, nhìn chăm chú vào màn hình. Cô ta thở gấp gấp, bỏ kính ra và cho rằng đó là biểu hiện vô cùng hấp dẫn. Rõ ràng cô ta vẫn nghĩ có thể đánh lừa hãn. Cô ta có thể giữ cái ảo tưởng đó. Chẳng mất mát gì với hãn.

"Ta vừa nhận được vài tin tức", hãn bảo. "Kurt Novak đã chết cùng hai nhân viên của mình, Ingrid Nagle và Matthieu Rousse. Bọn chúng bị giết vài giờ trước, gần Marseilles. Căn nhà bị phá hủy. Một đối thủ của ông trùm Pavel Novak, đã giáng một đòn vào ông ta thông qua con trai, họ nói thế. Sống bởi lưỡi gươm và chết bởi lưỡi gươm, như chúng nói."

Đôi môi gợi cảm của cô ta mở ra, đóng vào rồi lại mở ra. "Ồ... em không chắc mình nên chúc mừng hay gửi lời chia buồn tới ngài, ông chủ."

Hãn cân nhắc một lát. "Cô nên chúc mừng ta, Tamara, bằng cách cởi hết quần áo ra."

Mười lăm phút đắm mồ hôi sau đó, văn phòng Tamara rơi vào tình trạng hỗn loạn đáng kể và hãn cảm thấy tốt hơn phần nào, đối với một người đã chết sáu tiếng đồng hồ.

Tamara trượt từ trên tường xuống sàn nhà lúc hãn rút ra khỏi người cô ta. Cô ta định nói gì đó nhưng lại thôi.

Điều đó khêu gợi trí tò mò của hãn. "Sao? Cứ hỏi đi", hãn hối thúc.

Cô ta nhìn hãn thận trọng. "Em băn khoăn... ngài đã làm thế nào."

"À. Ý cô là sự hoán đổi giữa ta với Claude Muller à?" Hãn ngồi xuống cạnh cô ta, trần truồng và quàng tay cô ta. "Ta gặp anh ta ở Sorbonne nhiều năm về trước. Anh ta yêu ta và trở nên phiền hà, nhưng lại rất giàu có, ta tin chắc sẽ có ngày anh ta trở nên hữu dụng nên đã cố chịu đựng. Một đêm, trong lúc uống rượu say, anh ta thú nhận muốn trở thành ta." Hãn mỉm cười. "Và ý tưởng đó ra đời. Không bao giờ là quá sớm để lên kế hoạch trước."

Tamara hoan hi. "Ngài chỉ cần... đánh cắp cuộc sống của ông ấy?"

"Claude vốn ốm yếu và ngây thơ. Anh ta không có bạn bè nào ngoài ta. Rất dễ dàng để cắt đứt liên lạc từ vài mối quan hệ xã hội của anh ta. Một bác sĩ với quá khứ mờ ám được tuyển chọn để khiến anh ta luôn bệnh tật cùng sự giúp đỡ của một tên đầu bếp vô đạo đức. Rồi ta lên kế hoạch để xóa bỏ bố mẹ hẳn khỏi bức tranh. Sau đó dường như chẳng ai quan tâm đến chuyện gì xảy ra với anh ta. Anh ta là kẻ bạc nhược, đáng bị quên lãng. Cuối cùng khi ta khiến ông ta rơi vào trạng thái hôn mê, chẳng ai để ý. Nhưng ta, với những bức hình chụp giống Claude đã trở thành nhân vật khá nổi tiếng trên mạng. Tất cả đều biết đến sự rộng lượng của Claude, niềm đam mê của anh ta với những bộ sưu tập. Mọi người đều yêu mến và bợ đỡ anh ta."

"Thông minh", cô ta lẩm bẩm.

"Mong muốn của Claude trở thành hiện thực. Anh ta trở thành ta. Và ta sẽ tiếp tục cuộc sống thay anh ấy. Sẽ tốt hơn rất nhiều so với anh ta từng sống."

Cô ta im lặng lâu tới nỗi hẳn quay sang nhìn. Đôi mắt cô ta có vẻ kinh hãi. "Sao thế?", hẳn hỏi. "Có chuyện gì à?"

Cô ta nuốt nước bọt vài lần trước khi trả lời, một dấu hiệu chắc chắn rằng cô ta sẽ mạo hiểm nói thật với hẳn. "Khi ngài kể với em nhiều đến thế, em sợ rằng ngài đã lên kế hoạch...", giọng cô ta nhỏ dần.

"Rằng ta sẽ giết cô hả?", hẳn cảm động bởi sự trung thực của cô ta. "Bất kỳ ai cũng đều cần có người để trò chuyện thoải mái, đúng không?"

"Tất nhiên", cô ta tự động lên tiếng. "Nhưng... điều này có khôn ngoan không? Mạo hiểm có diện mạo mới, chỉ để trừng phạt Connor McCloud..."

"Đừng bao giờ nghi ngờ sự khôn ngoan của ta lần nữa."

Hẳn đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo. Tamara với tay lấy chiếc áo cánh. "Không", hẳn nói. "Giữ nguyên như thế. Ta thích nhìn cô khỏa thân."

Hẳn liếc màn hình máy tính của cô ta. "Cô đang làm gì vào lúc này."

"Em đang theo dõi xe của McCloud", cô ta đáp. "Em nhận được cuộc gọi từ Marc. Anh em nhà McCloud đã đột ngột tấn công Billy Vega đêm

nay như những thiên thần báo thù. Bọn chúng đưa Cindy đi và bỏ mặc Vega trong vũng máu."

Hắn chớp mắt. "À, điều đó sẽ làm thay đổi mọi chuyện."

"Vâng. Đường như McCloud đã hủy hoại những gì ngài đang cố làm với Barbara Riggs. Bà ta đã hồi phục. Đến mức đập vỡ tất cả cửa kính trên xe của Vega bằng cái nạng của McCloud."

Hắn cười khanh khách. "Cô không cần lo lắng."

"Em hứa. Lúc này anh ta đang ở nhà Riggs. Các máy quay cho thấy anh ta đang leo lên cầu thang, để đùa bỡn với Erin."

Hắn nhìn chằm chằm ra cửa sổ lúc cài khuy áo, suy tính kế hoạch cho phù hợp với tình hình mới. Dù sao Barbara và Cindy cũng đã bị kết tội, sớm hay muộn vài ngày không thành vấn đề. Nhưng tin tức về thất bại của Billy Vega khiến hắn nảy ra một ý tưởng thú vị mà có thể giúp thúc đẩy nhanh chóng mọi chuyện. "Gọi Georg, Tamara", hắn ra lệnh.

Cô ta lục lọi trên cái bàn bị tàn phá của mình và nhấn nút. "Georg? Ông chủ muốn anh tới văn phòng của tôi ngay." Cô ta nhấn nút ngắt liên lạc và với chiếc váy.

"Không", hắn nói ngọt xớt. "Vui lòng cứ giữ nguyên như thế."

Nụ cười bất biến của cô ta nhạt dần. Thời gian gần đây, nụ cười đó đã trở nên sút kém khá thường xuyên.

Khi Georg bước vào, cô ta thờ dốc, giật mình tới nỗi quên cả bản thân đang trong tình trạng trần như nhộng. Georg đã cạo trọc đầu và lông mày, nhổ cả lông mi. Những đường gân xanh nổi chằng chịt trên cái sọ trọc lốc, đôi mắt xanh của gã dữ tợn trong hốc mắt sâu, tím bầm. Gã giống con ma cà rồng, một thứ kinh tởm chui ra từ miệng cống. Người đàn ông đã không còn là Novak gật đầu hài lòng. "Ta thấy cậu đã làm theo chỉ dẫn của ta. Cậu đã tẩy tế bào chết à?"

"Ba lần một ngày", Georg đáp. "Như ngài bảo. Tôi đã sẵn sàng."

Hắn ôm Georg và hôn lên hai má gã. "Tuyệt vời. Cậu là một con chó săn trung thành, nguy hiểm và đêm nay cậu sẽ được nếm mùi máu tươi."

Sau khi Novak giải thích việc gã cần làm, Georg quay sang Tamara. Cặp môi sứt sẹo rúm ró do hàm răng bị phá hỏng lúc gã nhìn cô ta từ trên

xuống dưới. "Lúc trở về, tôi muốn làm tình", gã nói.

Kẻ không còn là Novak nhún vai. "Hiển nhiên", hắn nói. "Cô sẽ rất vui vẻ giúp đỡ cậu ta, phải không, Tamara? "

Tamara do dự, lâu hơn bình thường. Hắn đợi... A, đây rồi. Nụ cười tươi sáng, luôn sẵn sàng. "Tất nhiên", cô ta yếu ớt nói.

Chương 19

Connor ngồi trên hiên nhà, ngắm nhìn bình minh nhuộm hồng những đám mây. Anh quá hạnh phúc, cảm giác này làm anh kinh hãi. Bất cứ điều gì khiến anh cảm thấy cởi mở và yếu đuối đều đáng nghi ngờ.

Trời sáng hẳn, mọi người ra khỏi nhà để tới chỗ làm, lừa bọn trẻ vào xe. Đó là một ngày làm việc bình thường với phần thế giới còn lại. Không ai biết rằng vũ trụ đã đổi chiều trên trục quay của nó. Erin, cô gái xinh đẹp nhất thế giới sẽ là cô dâu trong tương lai của anh. Anh gần như không thể thờ được, anh quá sung sướng.

Cánh cửa sau lưng anh bật mở. Anh nhảy dựng, quay lại. Nụ cười ngớ ngẩn nhạt dần khi anh nhận ra mình đang đối diện với ánh nhìn trừng trừng đáng ngờ của Barbara Riggs. Anh nhớ lại cái giường kê cốt kêt và chắc chắn là bà không nắm thứ gì nặng nề trong tay có thể dùng để đập nát đầu anh.

Hôm nay trông bà rất khác lạ. Ăn mặc thời trang, tóc đúng kiểu và trang điểm. Bà đúng là Barbara trước đây, lúc chưa suy sụp.

"Ừm, chào buổi sáng", anh đánh liêu.

Bà gật đầu cộc lốc. Anh băn khoăn không biết có nên nói vài câu chuyện phiếm. Nhưng tệ quá. Anh chẳng có gì để nói.

Cuối cùng, bà thương hại anh, mở rộng cửa. "Có cà phê vừa pha trong bếp. Cậu có thể uống, nếu thích."

Giọng bà hàm ý anh không xứng đáng với một tách cà phê nóng, nhưng anh vẫn buộc mình gật đầu, mỉm cười. "Cảm ơn, tôi rất thích."

Tất nhiên, điều này có nghĩa là theo bà vào trong bếp, ngồi xuống, dùng một tách cà phê và đối mặt với sự im lặng đang gào thét khác. Bao nhiêu năm dùng bữa trong im lặng chết chóc với Eamon McCloud không hề rèn luyện cho anh đối đầu với sự im lặng băng giá của Barbara Riggs.

Cuối cùng, anh không chịu đựng được nữa. "Ừm, Cindy thế nào?" anh hỏi.

"Vẫn đang ngủ", bà đáp, "Erin cũng vậy."

"Tốt quá", anh nói. "Cả hai đều cần nghỉ ngơi."

"Phải", bà đồng tình. "Cậu có đói không?"

Thực sự anh rất đói, nhưng cái nhìn lạnh lẽo của bà làm anh tự biết ý. Kiểu như đói là một cái gì đó rất vô đạo đức. "Tôi ổn", anh đáp. "Đừng lo về chuyện đó."

Bà đứng lên, với cái nhìn đầy đọa. "Tôi sẽ làm bữa sáng cho cậu."

Vài phút sau Erin từ trên gác đi xuống, thuần khiết, tươi tắn sau khi tắm rửa và thấy anh đang vùi mình vào chõng bánh kẹp thứ ba cùng một chuỗi xúc xích. Khuôn mặt cô có màu rực rỡ của hoa hồng. "Chào anh", cô nói.

Anh để ý cô không mặc áo lót bên dưới chiếc ba lỗ thiếu vải. Ánh mắt anh đã bật công tắc cặp đèn pha của cô. Chúng căng cứng và hằn rõ trên nền vải co giãn. Anh có thể cảm giác hai núm vú ngọt mềm như quả mâm xôi trên mặt anh.

Anh nhìn xuống đĩa bánh kẹp. "Ừm, bánh rất ngon, Barbara ạ."

Bà bắn cho anh cái nheo mắt rồi quay sang Erin. "Muốn chút bánh không, cưng?"

"Có ạ", Erin đáp. Cô rót ít cà phê rồi pha thêm sữa. "Chương trình hôm nay của anh là gì, Connor?"

"Anh cần theo dõi Billy Vega", anh bảo cô. "Anh không thích để em một mình, nhưng anh muốn tự mình làm chuyện đó." Cô không cần biết phần còn lại trong kế hoạch của anh. Bao gồm gắn máy phát tín hiệu vào đồ dùng của cô để anh có thể giám sát mọi hoạt động của cô.

"Cậu thực sự nghĩ Novak thuê gã ta kiểm soát Cindy à?", Barbara hỏi.

Anh trao cho bà cái nhún vai không hứa hẹn. "Không loại trừ khả năng đó. Tôi muốn cả ba người ở nguyên trong nhà, khóa chặt cửa. Và anh muốn em luôn cầm theo khẩu súng lục trong lúc không có anh bên cạnh, Erin."

Erin nhăn mặt. Anh chuẩn bị tinh thần Barbara sẽ phản đối, nhưng bà gật đầu, một tia sáng oai hùng lóe lên trong mắt bà. "Tôi cũng có một khẩu", bà nói. "Khẩu Beretta 8000 Cougar^[38]. Và tôi cũng biết cách dùng nó. Eddie đã dạy tôi. Bất kỳ kẻ nào dám động đến con gái tôi, tôi sẽ bắn chúng vỡ sọ."

Erin ho sặc sụa, đặt tách cà phê xuống. "Chúa ơi, mẹ."

Connor cười toe toét hài lòng và nâng tách cà phê lên, uống mừng mẹ vợ tương lai. "Tuyệt vời. Nơi này được bảo vệ bởi một nữ thần chiến tranh Amazon^[39] dũng cảm. Tôi bị tước mất vị trí rồi. Sự dư thừa không cần thiết."

Barbara đặt trước mặt Erin một đĩa bánh trứng nướng. "Chưa chắc đâu", bà nghiêm trang nói. Bà chia ít xúc xích vào đĩa Erin, do dự rồi đổ phần còn lại vào đĩa của anh, một sự ưu ái rõ ràng. "Đêm qua cậu tỏ ra rất có ích. Anh em cậu cũng thế." Bà mím môi, khó chịu. "Tôi, à, chưa cảm ơn cậu, vì sự giúp đỡ đó."

Erin giấu mặt sau làn tóc, vai cô rung rung. "Không phải cảm ơn anh ấy, mẹ ạ", cô nói. "Nếu không sẽ gây nhiều tác động kỳ lạ với anh ấy đó."

Anh sặc cà phê, đá chân cô dưới gầm bàn.

Cô che mặt, cố gắng kiềm chế tiếng cười khúc khích, nhưng không thành công.

Barbara quan sát họ với thái độ kiêu kỳ, lạnh lùng. "Sau khi kết thúc tràng cười nắc nẻ bởi trò đùa riêng tư của hai người, tôi không nghĩ cô cậu có ý định giải thích tại sao lại buồn cười thế."

"Không", anh hấp tấp nói. "Cô ấy chỉ đang trêu chọc tôi thôi. Bà luôn được nồng nhiệt chào đón. Luôn luôn như thế."

Môi Barbara giật giật, như thể bà đang cố nhịn cười. "Ăn xúc xích đi trước khi chúng nguội mất", bà gắt nhẹ.

Anh vui vẻ thực hiện mệnh lệnh của bà, lén đưa ánh mắt đói khát nhìn Erin lúc cô ăn đĩa bánh ngon lành. Cô xinh đẹp một cách đáng ngạc nhiên. Bờ vai tuyệt đẹp, cánh tay tròn lẳn dễ thương, tất cả đều mịn màng và gợi cảm. Và bộ ngực, cao, tròn đầy, run rẩy sau lớp vải co giãn. Tư thế vương

giả của cô chỉ dành cho anh: Đầu ngẩng cao, lưng thẳng, ném cho anh ánh mắt lén lút, nóng bỏng dưới làn mi dày. Nó khiến anh phát điên.

Erin nhúng ngón tay vào lớp nước đường quét trên bánh, ngoảnh lại để chắc chắn Barbara đang quay lưng về phía họ. Môi cô cong thành nụ cười cáng dỡ khi cô liếm ngón tay. Cô tiếp tục đưa những ngón tay khác vào cái miệng mềm mại, tươi hồng, mút và xoáy tròn cái lưỡi hồng hồng quanh đầu ngón tay.

Máu dồn lên mặt anh như thể anh lại trở về tuổi mười ba. Anh nhìn chăm chăm xuống cái đĩa trống rỗng và cố gắng tìm chuyện để làm xao lãng, "Ừm, em có phiền nếu anh mang điện thoại di động theo không?", anh hỏi. "Anh muốn em có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào."

"Tất nhiên", Erin đáp. "Em đã sạc đầy pin đêm qua."

Anh gật đầu cảm ơn, uống nốt tách cà phê. "Anh đoán, ừm, tốt nhất là anh nên đi."

"Em sẽ nhớ anh." Nụ cười của cô làm anh muốn khuyu ngã.

"Anh sẽ cố gắng về sớm." Anh lao ra khỏi bếp trước khi trở nên lắp bắp, quá bối rối đến quên cảm ơn Barbara về bữa sáng.

Erin bước theo sau anh. "Điện thoại vẫn đang cắm ở ổ sạc trên đi văng. Để em lấy cho anh."

Cô đưa điện thoại cho anh sau khi anh đã mặc áo khoác, ngắt chuông báo động. Cả hai nhìn nhau đăm đũa. Dù có quá nhiều điều muốn nói, nhưng cả hai đều không thốt lên lời.

Connor chạm vào má cô bằng mấy đầu ngón tay. "Erin. Anh cần biết chúng ta vẫn, ừm... Anh không có ý gây áp lực cho em, nhưng anh không muốn bay bổng trên chín tầng mây cả ngày vì cho rằng đó là một cam kết chắc chắn trong khi em không nghĩ thế. Nếu em cần thêm thời gian, anh sẽ đợi. Dù không thích nhưng anh sẽ làm thế. Nên hãy nói cho anh nếu..."

"Em yêu anh, Connor." Cô kiễng chân và kéo đầu anh xuống. Môi cô thật ngọt ngào, mềm mại, cả người anh chấn động bởi cơn rùng mình vui sướng. "Nó chính là cam kết."

Đó là tất cả những gì anh đòi hỏi. Anh kéo cơ thể mềm mại của cô sát vào người. Ngực cô áp sát vào ngực anh, hai tay anh đầy ắp làn tóc mượt

mà như xa tanh của cô, miệng anh là một hồ đầy mật ong, các loại gia vị và trái cây chín vàng, ngọt ngào. Cô ưỡn người, dính sát vào anh và...

"E hèm. Chúc buổi sáng tốt đẹp, Connor."

Họ lập tức buông nhau ra bởi giọng điệu sắc sảo của Barbara. Connor kéo khóa áo khoác. Erin giấu đôi môi đỏ mọng trong lòng bàn tay.

"Cảm ơn, Barbara. Tôi sẽ, ừm, lên đường ngay", anh lầm bầm.

"Tôi nghĩ thế là tốt nhất", Barbara đáp.

Anh tới nhà Seth và Raine trước khi quần anh xẹp xuống như bình thường. Anh quá phấn khích, thực tế anh đã nhảy trên các bậc thang gỗ dẫn tới lối vào nhà bếp ở bên cạnh. Dễ dàng ngắt hệ thống báo động công nghệ cao của Seth và bước vào. Lần đầu tiên, cái bệ đầy ánh cười và ánh tuần trăng mật của Seth và Raine không làm anh nhếch môi. Cả thế giới hẳn sẽ rất may mắn. Nếu mọi người đều luôn cảm thấy như thế, trái đất sẽ trở thành thiên đường. Không chiến tranh, không tội phạm. Mọi người đều hạnh phúc ca hát cả ngày.

Connor đã ở tầng hầm nhà Seth đủ lâu để hiểu rõ vị trí đồ đạc. Anh lục trong đồng đĩa đến khi tìm thấy phiên bản mới nhất của chương trình X-Ray Specs, rồi đào bới trong các ngăn được đánh số, lôi ra một nắm chip cất kỹ trong những phong bì nhỏ bằng nhựa. Anh nhét đầy túi, kẹp một số máy thu tín hiệu dưới tay, ngoặc vài lời cảm ơn rồi dán lên bàn phím máy tính của Seth.

Bước tiếp theo, căn hộ của Erin.

Con mèo của cô đã mở màn cho hàng loạt tình huống khó xử về mặt đạo đức. Con vật bắt đầu kêu ngao ngao đúng giây phút anh đột nhập vào nhà với sự trợ giúp của tấm thẻ ATM. Nó quẩn quanh chân anh, chạy lon ton về chỗ bát thức ăn của mình và ngồi xuống. Đôi mắt vàng, sáng lấp lánh nhìn anh chờ đợi.

"Nhưng tao không thể cho mày ăn được", anh phản đối, "Nếu làm thế, tao sẽ bị lộ. Erin sẽ biết tao đã ở đây. Tao sẽ đưa cô ấy về và cô ấy sẽ cho mày ăn nhé. Kiên nhẫn một tí. Dù gì mày cũng quá béo rồi."

Con mèo liếm hai bên sườn, nhe nanh, kêu meo meo. Lương tâm của anh bị cắn đứt. "Có lẽ một chút đồ ăn khô cũng được", anh đầu hàng. "Chỉ

một chút để thoát khỏi mày." Anh lục trong tủ bếp đến khi thấy gói thức ăn khô cho mèo, đổ một ít ra bát. Con mèo hít hít cái bát và nhìn anh với ánh mắt anh-đang-đùa-à.

"Tao đã bảo mày rồi", anh giải thích. "Không đồ ăn lỏng. Không phải lỗi của tao. Cá nhân tao chẳng có thù hằn gì với mày hết."

Con mèo hờn dỗi cúi xuống bát và bắt đầu nhai lạo xạo.

Tình huống khó xử tiếp theo còn thực tế hơn tình huống đầu tiên. Gắn chip vào đồ đạc của bạn gái trong tiết trời ẩm áp này cũng khó khăn như bản chất đạo đức bấp bênh của việc làm đó vậy. Sẽ dễ dàng hơn nếu giấu chúng trong cái áo khoác dày cộp, và xắc tay, ví cùng máy thu âm vốn là những thứ anh muốn gắn chip nhất thì lại đang ở cùng cô tại nhà mẹ cô. Báo cáo của Mueller cũng được nếu cô giữ nó trong cặp tài liệu, nhưng nó lại chỉ là một túi hồ sơ đầy giấy tờ và ảnh buộc tạm với nhau, không cách nào che giấu được con chip. Anh dán vào quyển sổ ghi chú, gắn bừa vào áo vét và áo cộc tay của cô. Đó là tất cả những gì anh làm được cho đến khi thứ gắn vào túi xách của cô. Anh thầm ước có Seth ở đây. Seth là tên láu cá bẩm sinh.

Ánh mắt anh chạm vào hộp trang sức trên nóc tủ. Anh mở ra, mò mẫm đến khi tìm được cái nhẫn anh đã từng thấy cô đeo, bằng bạc và hoàng ngọc. Anh đeo thử vào ngón út, ghi nhớ nó lọt qua đốt ngón tay khoảng bao xa, anh đã có vài chi tiết mô tả cho thợ kim hoàn. Ngón tay cô mới mảnh mai, nhỏ bé làm sao.

Tình huống thứ ba bắt anh phải hành động ngay lập tức khi điện thoại reo vang và máy nhắn tin nhấp nháy, kêu ầm ĩ, chuẩn bị phát nội dung đã lưu. Chắc hẳn Erin đang gọi điện tới kiểm tra tin nhắn. Cô không nhờ anh nghe tin nhắn riêng tư của mình, dù anh đang ở đây. Anh không thể bịt tai được. Ngoài ra cô ấy là vợ tương lai của anh. Tin nhắn thoại là điều tối thiểu anh có quyền được biết.

Vì thế anh đứng sững như tượng giữa căn phòng trong khi con mèo gặm nhấm bữa ăn ít ỏi của nó, để mặc tin nhắn của cô lượn lờ quanh anh.

Lách cách, rè rè. "Xin chào cô Riggs, tôi là Tamara Julian ở Quỹ Quicksilver. Tôi muốn thu xếp buổi gặp mặt giữa cô và ngài Mueller vào

lúc bốn giờ chiều thứ Hai, ông ấy sẽ tới đó vào tầm giữa buổi sáng ngày mai. Vui lòng gọi lại cho tôi ngay khi thuận tiện. Chúng tôi có rất ít thời gian để bố trí buổi gặp này. Vui lòng gọi vào di động cho tôi nhé. " Tamara đọc số điện thoại.

Lách cách, rè rè. "Chào Erin, Lydia đây. Chúa ơi, hẳn cô đang được bơi lượn cùng những con cá lớn phải không? Tôi vừa nói chuyện với người ở Quicksilver và họ nói lại những việc cô đã làm với bộ sưu tập Celtic của ngài Mueller cùng dự định của họ với Huppert. Tôi quá vui mừng! Rachel, Fred, Wilhelm và tôi sẽ có cuộc họp khẩn cấp vào buổi trưa nay và cô phải tới đó để giúp đỡ chúng tôi về mặt chiến thuật. Erin, tôi rất mong cô không để bụng những chuyện đã xảy ra vài tháng trước. Cô biết đấy, tôi không có lựa chọn nào khác. Là hội đồng khăng khăng sa thải cô, không phải ý kiến của bốn người chúng tôi. Gọi cho tôi, Erin, ngay lập tức. Gọi tới số nhà riêng của tôi đêm nay, nếu cô muốn. Bất cứ lúc nào, thậm chí là nửa đêm. Chắc chắn tôi sẽ không thể chợp mắt được. Tạm biệt!"

"Hai mục khốn nạn", Connor rủa. "Xéo đi." Lách cách, rè rè. "Cô Riggs, lại là tôi, Tamara Julian đây. Vào lúc bảy giờ tối thứ Hai. Làm ơn gọi lại cho chúng tôi. " Lách cách, rè rè. "Cô Riggs, Nigel Dobbs đây, tôi rất nóng lòng muốn liên lạc với cô. Cô đã có số điện thoại rồi đấy. " Lách cách, rè rè. "Erin, Nick Ward đây. Tôi cần nói chuyện với cô ngay lập tức."

Cơn ớn lạnh chạy khắp người khi anh nghe Nick đọc vanh vách số điện thoại của anh ta. Sự hưng phấn của anh biến mất. Anh nhìn quanh căn phòng, chiếc giường vẫn lộn xộn, đĩa bát của bữa sáng qua vẫn nguyên trên bàn. Dạ dày anh co cứng. Anh không nên để cô một mình. Anh không muốn Nick nói chuyện với cô. Không điều gì Nick nói có lợi cho Connor. Tất cả những thứ Nick có thể làm là gây ra sự rối loạn.

Anh lôi di động ra và bấm số nhà Riggs. Máy bận. Anh thử lần nữa lúc đi ra xe. Vẫn bận. Cảm giác gai gai bò trên lưng. Anh bấm số của Sean và Sean nhắc máy ngay tiếng chuông đầu tiên.

"Có chuyện rất lạ đang xảy ra", Connor nói. "Em sẽ nói trước", giọng của Sean căng thẳng, không có vẻ bồn chồn như bình thường. "Miles và em đang ở cách nhà Billy một dặm và..."

"Em đang làm cái quái gì ở nhà Billy?"

Davy đã cài chương trình X-Ray Specs trên máy tính kể từ lần cuối cùng chúng ta truy đuổi Novak, Con. Anh ấy chỉ cần truy tìm con chip đã gắn vào bao thuốc lá của Billy đêm qua. Ngôi nhà ở Bellevue."

"Em biết thừa là anh muốn đến đó khi chúng ta..."

"Muộn rồi, Con", giọng Sean nặng nề một cách bất thường. "Chẳng ai có thể hỏi

han được Billy nữa."

Cảm giác bút rút nổi trên da Connor. "Ý em là gì?"

"Hắn đã chết", Sean thẳng thừng. "Em đã nói chuyện với một bà sống ở dưới dây nhà. Bà ấy nghe thấy tiếng kêu vào lúc 6 giờ sáng. Chỗ này đang sôi sục đầy côm. Đoán xem còn gì nữa ? Ngạc nhiên, cực kỳ ngạc nhiên. Nick ở đó."

"Ôi, Chúa ơi", Connor lẩm bẫm.

"Phải. Em thấy anh ta nói chuyện với ả tóc vàng gãy giò xương. Tasha."

"Anh ta có thấy em không?", Connor hỏi.

"Em nghĩ là không", Sean mệt mỏi nói. "Bọn em nhanh chóng chuẩn khỏi đấy. Em không biết Billy lại thu hút sự quan tâm của nhân viên Cục điều tra liên bang. Em chỉ nghĩ hắn là một con chuột tầm thường."

Cả hai trầm tư một lúc.

"Có điều", Sean nhấn mạnh. "Em đã rất vui vẻ cho đến lúc này. "

"Họ sẽ gõ cửa nhà chúng ta", Connor nói. "Chắc chắn Tasha đã khai ra chúng ta. Nick đã gọi cho Erin."

Sean bật một tiếng thất vọng. "Có thể chuyện này chẳng liên quan gì đến Novak. Cách cư xử đáng yêu của Billy có thể khiến hắn có vài kẻ thù và đêm qua một trong số đó đã xử lý hắn. Em có thể thấy thế. Khả năng này rất đáng tin cậy."

"Chắc chắn, có thể", Connor nói. "Hoặc có kẻ không muốn chúng ta hay bất kỳ ai nói chuyện với Billy. Có lẽ ai đó muốn chúng ta bị phân tâm bằng cách biến chúng ta thành nghi phạm trong một vụ giết người."

"Thôi đi, Con", Sean chua chát. "Anh đang cố biến em thành một kẻ theo thuyết âm mưu và em không muốn thế đâu. Đó không phải là vai diễn của em."

"Em nghĩ anh làm thế chỉ để vui vẻ thôi sao?", Connor gầm lên. "Rời khỏi đó ngay, Sean. Đưa Miles trở lại Endicott Falls."

"Phải, làm như em sẽ bỏ mặc người anh vĩ đại với sự kỳ quái này ấy."

"Chết tiệt, Sean..."

"Nói chuyện với anh sau. Em đang gọi cho Davy." Điện thoại tắt phụt. Anh cố gọi cho Erin nhưng đường dây vẫn đang bận.

Cơn ớn lạnh nặng nề lớn dần trong anh, biến thành hoảng loạn.

Erin choáng váng với các tin nhắn thoại trong máy. Cô đi tới đi lui cạnh bàn điện thoại, cố gắng sắp xếp ý nghĩ. Cô không muốn nói chuyện với Nick, chắc chắn là thế. Cô cũng không muốn nói chuyện với Lydia. Và cũng thực sự không muốn Connor phải đối đầu với các vấn đề về Mueller với tình trạng lo lắng và bảo vệ quá mức của anh hiện nay. Thời gian được lựa chọn thật đáng ghét.

Nhưng mọi thứ đã ấn định. Cô phải thông báo cho anh và phải thật mạnh mẽ cho dù anh giận dữ thế nào.

Tương lai nghề nghiệp của cô phụ thuộc vào đó. Điều bất kỳ ai cũng nhận thấy. Connor cũng vậy.

Cô nhắc máy định bấm số di động của Connor, nhưng nó đã reo vang ngay trong tay khiến cô giật mình, suýt đánh rơi ống nghe.

Cô bấm nút nghe. "Xin chào", cô thận trọng lên tiếng.

"Chào, Erin phải không? Nick đây. Tôi rất mừng vì cô đã bắt máy. Connor có ở đó không?"

"Không", cô đáp. "Hãy gọi vào di động của anh ấy nếu anh muốn nói chuyện với..."

"Không, Erin. Tôi không muốn nói chuyện với Connor. Tôi muốn nói với cô."

Đầu gối cô loạng choạng vì bất an, cô ngồi phịch xuống bậc thang, xương cụt đau nhói. "Có chuyện gì?"

"Tôi qua cô cùng cậu ấy đến Alley Cat đúng không? Lúc cậu ta và mấy người anh em dân Billy Vega nát như tương?"

"Không, Nick, tôi ở đó khi anh ấy và anh em mình bị chín gã cao to bao vây, những kẻ sẵn sàng tấn công họ cùng lúc và phải nhận lấy những gì chúng đáng phải nhận. Sao anh lại hỏi thế?"

"Tôi không quan tâm đến chín tên kia, Erin. Tôi chỉ quan tâm về mối bận tâm của Connor với Billy Vega. "

"Gã ta đã đánh em gái tôi, Nick. Gã ta đánh nó, khủng bố nó và chỉ có Chúa mới biết còn gì khác nữa. Vì thế đừng bắt tôi phải lấy làm tiếc cho..."

"Billy Vega chết rồi, Erin."

Cô sững người, miệng há hốc. "Chết?"

"Theo Tasha Needham, sự việc xảy ra lúc 6 giờ sáng. Tasha đã đưa Billy tới phòng cấp cứu, họ nắn lại xương cổ tay cho anh ta. Sau đó Tasha và Billy bắt taxi về căn hộ anh ta thuê, ở đó họ tiếp tục bị ném đá. Vào khoảng sáng sớm, tên giết người đã đột nhập vào nhà và đánh Billy tới chết bằng một vật cứng. Tasha lúc đó đang nôn mửa trong phòng tắm, có lẽ nhờ vậy mà cô ấy mới thoát chết. Nhưng tất cả những gì cô ấy khai với chúng tôi là về những con quái vật bịt mặt đã bắt cóc Cindy và đánh Billy vào đêm qua. Không nhiều cho một bước nhảy vọt."

"Chúa tôi", cô thì thầm. "Chuyện đó... chuyện đó thật khủng khiếp."

Nick chờ vài giây. "Connor có ở cùng cô đêm qua không?"

"Có", cô đáp, vẫn còn choáng váng.

Rồi, thành tình như bị dội gáo nước lạnh, hàm ý trong câu hỏi của Nick trở nên rõ ràng với cô. "Nick, vì Chúa. Anh không thể cho rằng..."

"Cả đêm à?"

Cô há miệng, rồi ngậm lại như con cá bị mắc cạn rồi bật ra. "Phải! Phải, tất nhiên!"

Nhưng sự do dự đã phản bội cô. Nick nguyên rửa khe khẽ vào điện thoại. "Mọi chuyện đang trở nên tồi tệ, Erin. Tôi không muốn cô bị liên lụy."

"Nhưng Connor không bao giờ..."

"Cô đã chứng kiến cậu ta làm gì với Georg Luksch", Nick nói. "Connor là bạn tôi, nhưng cậu ta quá căm hận và cuối cùng trở nên điên khùng. Tưởng tượng của cậu ta về chuyện Novak và Luksch săn đuổi cô..."

"Ý anh là gì, tưởng tượng?", cô gắng hỏi. "Có phải anh đang nói sự thực là chúng vẫn đang ở trong tù không? Anh ấy chỉ đang cố gắng bảo vệ tôi! Anh ấy cảm thấy có trách nhiệm vì bố không ở bên cạnh tôi để làm việc đó."

Nick do dự một lát. Khi lên tiếng, giọng anh ta nhẹ nhàng. "Erin. Không cần ai phải bảo vệ cô. Novak đã chết."

Cô vật lộn để hiểu. Thông tin không khớp nhau.

Chúng chạy rầm rầm trong đầu cô, âm ỉ. "Khi nào?", cô thì thào.

"Hôm qua, ở Pháp. Một vụ trả đũa của các băng đảng mafia. Tranh giành lãnh thổ, họ nghĩ thế. Của các ông trùm. Một căn nhà bị phá hủy. Novak đang ở trong đó. Phòng nha khoa đã xác nhận. Bộ xương cháy thành than bị thiếu mất ba ngón tay bên phải. Họ đang tiến hành xét nghiệm ADN, nhưng họ tin đó chính là hắn."

Đầu óc cô quay cuồng. "Vậy là Connor không biết?"

"Tôi chưa báo cho cậu ấy, không, nhưng cậu ta biết Novak đã quay lại Pháp. Cả Luksch nữa. Cảnh sát đã theo dấu chúng nhiều ngày. Tôi đã nói với Connor, nhưng cậu ấy không nói với cô à?"

Cô bắt đầu run rẩy.

"Không", Nick tự trả lời. "Tất nhiên là không. Tôi không tương thích với tưởng tượng của cậu ta. Cậu ta muốn giải cứu cô nên đã tạo ra một kẻ xấu xa. Cậu ta cuốn cô vào đó. Tôi biết điều này thật đau đớn và tôi cũng biết cô quan tâm đến cậu ta, nhưng cô phải mạnh mẽ. Cô phải thoát ra khỏi thế giới hoang tưởng của cậu ấy. Cô đã có đủ thông tin để đương đầu rồi đấy. Tôi rất xin lỗi Erin."

Cô lắc đầu, thầm thì. "Không."

Không phải người đã yêu cô say đắm đến nỗi đỏ mặt và lắp bắp lúc bị cô trêu chọc trên bàn ăn sáng nay. Người đã giải cứu em gái cô và đánh thức mẹ cô khỏi giấc mơ tồi tệ mà bà mắc vào. Không phải người đã làm

tình vô cùng ngọt ngào và đam mê với cô cả đêm. Không phải Connor của cô. Không thể nào.

Cơn lốc xoáy đang hút cô, lần này không có ai để cô bám vào. Không có người hùng nào đến cứu cô.

"Erin? Erin? ", giọng Nick nghe như anh ta đã gọi cô vài lần. "Cô còn ở đó không? Erin, tôi cần tìm cậu ấy. Nếu cô biết..."

"Không." Lời nói bật ra khỏi miệng cô, dứt khoát và chắc chắn. "Tôi không biết anh ấy ở đâu, Nick. Không chút dấu vết."

"Đó là vì sự an toàn của cậu ấy, Erin. Chúng ta phải kết thúc trước khi vượt ngoài tầm kiểm soát. Tôi thề mình đứng về phía cậu ta..."

"Không. Tôi sẽ không làm thế."

"Chết tiệt, Erin! Nếu cô thực sự quan tâm đến cậu ta..."

"Mẹ kiếp. Không", cô rít lên và đập điện thoại. Nó lại reo vang vài giây sau. Cô giật ổ cắm cáp điện thoại ra khỏi tường, thở hổn hển. Mọi thứ quay cuồng, rồi tối sầm.

Connor đã khiến cô cảm thấy bình an và mạnh mẽ. Khiến cô như có thể cầu phúc cho cả thế giới cùng niềm hạnh phúc của mình, chỉ cần chạm tay và mọi thứ sẽ biến thành vàng. Lần đầu tiên cô không còn sợ hãi cơn lốc xoáy. Của sự hỗn loạn.

Rồi Nick nói với cô rằng niềm vui của cô thực ra đã bị thổi rửa từ cốt lõi.

"Erin? Con yêu? Con ổn chứ?"

Cô ngược lên nhìn mẹ cô, bà đang chăm chú vào cô với đôi mắt lo lắng, và xoay xở nhovn nụ cười đẹp nhất có thể. "Vâng, mẹ. "

"Ai gọi đến thế?"

Cô giấu bàn tay vẫn đang cầm ổ cắm xuống dưới chân. "Con vừa nói chuyện với, à, Lydia."

"Lydia?", Barbara cau mày. "Từ bảo tàng phải không? Con mụ khốn kiếp đó đã sa thải con phải không?"

Cô gật đầu. "Mueller đã đề nghị tặng một món quà rất lớn cho bảo tàng, nhưng một trong những điều kiện là họ phải mời con về", cô giải thích. Cô cố tỏ ra thích thú nhưng mẹ cô không ngốc.

Barbara khịt mũi. "Chà, mẹ nghĩ con nên nhổ vào mặt chúng", bà nói. "Trơ tráo! Khi cần, chúng búng ngón tay và hy vọng con lập tức chạy đến sao? Mẹ nghĩ là không!"

"Mẹ nói phải", Erin đáp. "Nhưng dù sao con nghĩ mình vẫn sẽ tham gia buổi gặp mặt hôm nay và xem xét toàn bộ vấn đề. Con vẫn có thể nhổ vào mặt họ sau khi cân nhắc các điều kiện họ đưa ra."

"Đây mới là cô gái thông minh, cẩn trọng, chu đáo của mẹ chứ", mẹ cô lên tiếng. "Luôn luôn cân nhắc kỹ lưỡng, cố gắng làm điều đúng đắn."

"Không phải luôn luôn đâu", cô thốt. "Không phải lúc nào cũng thế."

"Mẹ cho là con đang ám chỉ Connor", Barbara nói. "Mẹ phải nói là cậu ta đang dần trở nên đáng tin cậy với mẹ. Cậu ta có thể cực kỳ thô lỗ và xuất thân không tốt lắm, nhưng mẹ rất thích anh em cậu ta. Cho dù cả ba anh em nhà McCloud đều khiến mẹ kinh ngạc, chà... kiểu như lập dị. Nhưng họ đã cứu Cindy. Việc đó đã nâng điểm của họ trong mắt mẹ lên rất nhiều. Và cho thấy rõ ràng Connor đang phát điên vì con, cưng à."

Cô co rúm bởi cách dùng từ của mẹ cô. "Con biết."

"Và bất kỳ anh chàng nào đủ can đảm lên vào nhà, quyến rũ con gái mẹ ngay dưới mũi mẹ sau khi chứng kiến chuyện mẹ đã làm với xe của Billy Vega... chà. Mẹ chỉ có thể nói, cậu ta hẳn phải được làm từ thứ vô cùng cứng rắn."

Mặt Erin đỏ bừng. "Anh ấy không quyến rũ con đêm qua", cô nói. "Là con dụ dỗ anh ấy."

Miệng mẹ cô mím chặt thành một đường mỏng dính. "Chuyện này quá sức tưởng tượng của mẹ, con yêu."

"Con xin lỗi, mẹ", cô lẩm bẩm.

Nét mặt Barbara dịu lại. "Có vài điều con nên biết trước khi tới buổi gặp mặt trưa nay, cưng. Mẹ sẽ bắt đầu tìm kiếm một công việc. Còn Cindy sẽ tìm cách lấy lại cân bằng. Con không phải quan tâm đến bọn mẹ. Chúng ta sẽ mạnh mẽ vì bản thân và vì con nữa. Con có hiểu điều mẹ đang cố nói không?"

Môi Erin bắt đầu run run. "Con nghĩ là có."

"Con sẽ làm tốt mà không cần tới bọn rác rưởi ở bảo tàng. Nên nếu con muốn nhổ vào mặt chúng, hãy làm ngay lập tức. Không cần phải đắn đo."

"Cảm ơn mẹ. Con sẽ ghi nhớ."

"Hãy làm theo trái tim con mách bảo, con yêu. Đừng thỏa hiệp với bản thân."

"Con đang cố." Môi cô run rẩy dữ dội. "Con thề, con đang cố, nhưng tốt nhất con nên đi bây giờ. Con sẽ có một ngày vô cùng bận rộn. Con phải chạy về nhà cho Edna ăn, rồi sửa soạn cho bữa trưa với những người đứng đầu bảo tàng. Rồi còn phải lên kế hoạch gặp mặt Mueller nữa."

Barbara cau mày. "Con đã hứa với Connor là sẽ ở đây cùng bọn mẹ, nơi con được an toàn. Và mẹ đã đồng ý một trăm phần trăm rằng đó là ý tưởng tuyệt vời. Ít nhất đến khi mọi chuyện lắng xuống."

Cô hôn lên má mẹ. "Con sẽ gọi cho anh ấy và giải thích. Anh ấy thật đáng yêu vì đã lo lắng, nhưng con không thể thu mình trong hang mãi mãi. Con hứa sẽ đi taxi đến bất cứ nơi nào, mẹ à. Con sẽ ổn."

Mẹ cô trông vẫn lo lắng và Erin tặng bà một nụ hôn đổ dành. "Bây giờ chúng ta đã ổn rồi. Chúng ta đã đưa Cindy về nhà và một cơ hội lớn đang rơi vào tay con. Mọi thứ đang dần tươi sáng."

Cô phải cố gắng hết sức để giữ khuôn mặt vui vẻ đến khi taxi đến.

Giao thông quả là ác mộng. Connor lao ra khỏi xe khi cuối cùng anh cũng đến nơi, nhảy bổ đến ngôi nhà, đập cửa ầm ầm.

Barbara kéo cửa. "Connor, trời sập à?"

"Erin có ở đây không?"

Bà nhíu mày. "Con bé không gọi cho cậu à?"

"Điện thoại bận hàng nửa tiếng", anh gầm gừ.

"Nó nói sẽ gọi cho cậu và...", giọng Barbara nhỏ dần. "Ôi trời."

"Cái gì?", giọng anh vỡ ra giận dữ. "Cô ấy đi rồi à? Một mình? Bà đùa chắc. Cô ấy đi chỗ quái nào chứ?"

Barbara nổi giận. "Sao cậu dám dùng từ đó..."

"Chỉ cần nói với tôi, Barbara. Nói cho tôi ngay đi."

Giọng nói tuyệt vọng của anh khiến nét mặt bà biến sắc. "Con bé nhận được một cuộc gọi", bà yếu ớt nói. "Từ bảo tàng nơi nó từng làm việc, về cuộc gặp mặt trong bữa trưa, rồi sau đó..."

"Rồi sao?", anh hỏi ngay.

"Rồi nó sẽ gặp mặt Mueller. Nó bảo sẽ gọi cho cậu. Sau đó bắt taxi về căn hộ để thay đồ. Nó đi từ khoảng tiếng rưỡi trước. Có lẽ nó đã ở nhà rồi."

Anh lao ra xe. Cánh cửa lưới bật mở, Barbara vội vã chạy theo anh. "Connor, tôi yêu cầu cậu giải thích chuyện gì đang diễn ra. "

Anh giật mạnh cửa xe. "Billy Vega đã bị giết sáng nay, trước khi tôi có cơ hội gặp gỡ hay nói chuyện với hắn. Kỳ quặc không?"

Khuôn mặt Barbara tái nhợt dưới lớp trang điểm. "Đi đi", bà thúc giục. "Nhanh lên."

Anh vượt đèn đỏ, lượn ra lượn vào làn xe, chửi rủa những lời tục tĩu với các lái xe đi chậm, nhưng dù lái xe bạt mạng thì anh cũng không đo được với tình trạng giao thông ngày trong tuần của Seattle. Anh gọi tới căn hộ của cô khi bị kẹt ở một đèn đỏ kéo dài vô tận, máy tự động trả lời. "Erin, Connor đây. Hãy nhắc máy nếu em ở đó, làm ơn đi."

Anh chờ đợi, thầm cầu nguyện. Chẳng có gì.

"Nghe này, anh cũng vừa mới biết Billy Vega bị giết", anh nói tiếp. "Anh thực sự mong em giữ lời hứa và ở nguyên tại nhà mẹ em. Em đã nghĩ gì thế? Làm ơn nghe máy đi, Erin."

Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh. Anh ném điện thoại xuống, tăng tốc vượt qua nó.

Anh đậu xe vào ô đã có xe đậu sẵn, nhảy lên cầu thang ở Kinsdale ba bước một. Không ai phản ứng gì khi anh gõ cửa. Anh lại sử dụng thẻ ATM lần nữa.

Erin đi rồi. Tập tài liệu của Mueller cũng biến mất. Mùi nước hoa của cô bay khắp phòng. Cô cũng dành thời gian dọn dẹp giường đệm, rửa bát đĩa, nhặt nhanh quần áo rải rác khắp nơi, cho mèo ăn mà anh vẫn bị muộn. Chỉ một chút thôi vì con mèo vẫn đang cúi xuống cái bát, đuôi ve vẩy sung sướng.

Cô không mang theo bất cứ thứ đồ nào anh đã gắn chip, ngay cả cuốn sổ ghi chú chết tiệt cũng không. Anh muốn tru lên như một con sói, phá đồ đạc, đâm vỡ tường, đập nát đồ gỗ. Anh đã nghĩ cô tin tưởng anh. Anh đã hoang mang, sau sự hoàn hảo đêm qua, mà cô vẫn phản bội anh và biến mất, không lời cảnh báo, không lời giải thích.

Một cú đấm bất ngờ, thẳng vào bụng.

Anh lần mò số điện thoại trong bộ nhớ phi thường của mình và bấm máy.

"Xin chào, bạn đang gọi tới số điện thoại của văn phòng hành chính Quỹ Quicksilver", tiếng Tamara Julian vang lên trong tổng đài. "Vui lòng để lại cho chúng tôi ngày tháng, thời gian và mục đích cuộc gọi của bạn, và chúng tôi sẽ cố gắng sớm liên hệ lại với bạn. Chúc một ngày vui vẻ."

Anh chụp lấy cuốn danh bạ, tìm kiếm số điện thoại của Huppert, lướt qua danh sách thư thoại đến khi nghe thấy tên Lydia.

"Lydia vừa ra ngoài rồi", cô thư ký trả lời.

"Tôi có việc cần liên lạc khẩn cấp với bà ấy", anh nói. "Tôi biết bà ấy có cuộc họp ăn trưa. Cô có biết ở nhà hàng nào không? Tôi có thể gọi tới đó cho bà ấy."

"Xin lỗi, tôi không biết", người phụ nữ trả lời. "Tôi không đặt nhà hàng. Bà ấy tự đặt đêm qua. Tôi không biết hiện giờ họ ở đâu."

Anh lẩm bẩm một lời cảm ơn khiếm nhã rồi dập điện thoại.

Anh chạy bỏ hơi tai xuống cầu thang, cho dù anh chẳng có chỗ nào để đến. Anh cố gắng quăng mình vào mạng lưới để tìm kiếm một mô hình, một manh mối hay bất kỳ nơi hẻo lánh nào, nhưng đầu óc anh đã trở nên mềm nhũn và yếu ớt. Nỗi đau quá sâu sắc. Nó đâm vào tâm trí anh, cào xé, khiến anh giương to mắt, đần độn.

Cánh cửa tầng trệt bật mở lúc anh đi qua. Một bà già với khuôn mặt búp bê nhăn nhúm như quả táo héo, cùng chiếc mũ màu hoa oải hương trên mái tóc xoắn bạc trắng, ló ra nhìn anh. "Cậu là đồng nghiệp của cô bé xinh xắn trên tầng sáu phải không?"

Anh dừng phắt lại. "Bà có nhìn thấy cô ấy rời đi không?"

"Tôi thấy mọi thứ", bà ta đắc thắng nói. "Cô ấy bắt một chiếc taxi. Đến bằng taxi, đi cũng bằng taxi. Hẳn cô ấy vừa kiếm được một món hời vì từ khi xe bị tịch thu, cô ấy toàn đi bằng xe buýt."

"Là xe taxi màu vàng à? Hay dịch vụ cho thuê xe tư nhân?"

Bà ta cười khúc khích trước vẻ tuyệt vọng của anh. "Ồ, một chiếc màu vàng. Không nói cô ấy đi đâu, chẳng nói gì cả." Giọng bà ta ngâm nga chế nhạo. "Cậu chỉ cần đặt mông xuống và chờ đợi cô ấy thôi. Lớp trẻ ngày nay không hiểu được ý nghĩa của từ kiên nhẫn. Cô ấy khiến cậu chờ đợi càng lâu thì hai người sẽ càng tốt đẹp hơn."

"Đây là trường hợp đặc biệt", anh bảo bà ta.

Hàm răng giả của bà ta lấp lánh đáng sợ. "Ồ, ai cũng cho rằng mình đặc biệt."

Vẻ hài lòng đầy thù hận trong giọng nói của bà ta làm anh nghiêng răng bực bội. "Cảm ơn thông tin của bà."

Đôi mắt ướt át của bà ta chớp chớp một cách khả nghi. "Hừm. Cư xử được đấy."

"Tôi sẽ cố", anh đáp lại. "Thi thoảng. Chúc một ngày tốt đẹp."

Bà già thụt đầu vào như một con rùa, đóng sầm cửa.

Cánh cửa cuối cùng cũng vang lên tiếng rầm rầm. Anh mở điện thoại, bấm số của Nick trong lúc chạy ra xe.

"Cậu đang ở đâu?", Nick chất vấn.

"Cậu đã nói cái chết tiệt gì với Erin hả, Nick?"

"Tôi nói với cô ấy sự thật. Đã đến lúc ai đó phải can thiệp. Cậu biết chuyện Billy Vega rồi phải không?", Nick chờ đợi. "Phải", anh ta nói nhỏ. "Tất nhiên cậu biết."

Connor biết chuyện này sẽ đi đến đâu. "Nick..."

"Tôi không biết nhưng cái gã trông giống Georg Luksch như lột mà truy đuổi cậu hiện giờ đang phải chống nạng", Nick nói. "Sự khác biệt duy nhất là Billy đã chết. Cậu nhầm lẫn rồi. "

Những đốm đen nhảy múa trước mắt anh. Anh tựa người vào xe. "Cậu không thể tin chuyện đó. Thôi nào, Nick. Cậu hiểu rõ tôi mà."

"Tôi nghĩ mình từng tin", Nick đáp. "Novak đã chết, Con. Nổ tung. Cháy đen thui. Mọi chuyện đã qua. Tất cả. Kết thúc rồi. Tôi đã làm sáng tỏ chưa?"

Đầu óc Connor quay cuồng. Cuộc điện thoại. Georg trên đường cao tốc. Billy Vega. "Nhưng không thể nào. Tôi đã nói chuyện với hắn. Và tôi còn nhìn thấy Georg..."

"Đừng bận tâm", Nick nói. "Georg đang ở Pháp. Như tôi đã nói với cậu trước đây. Cái chết của Novak đã được xác nhận. Tất nhiên chúng chẳng làm cậu thay đổi tí nào. Cậu muốn tập trung vào cơn giận dữ của mình và nếu không tìm được ai, cậu sẽ tự tạo ra một tên. Chắc chắn, Billy Vega chả phải là tổn thất lớn lao với thế giới, nhưng tôi..."

"Đừng ngu ngốc thế, Nick", Connor dứt khoát.

"Tôi kết luận từ cuộc trò chuyện với Erin là cậu không có bằng chứng ngoại phạm trong khoảng từ 5 giờ đến 6 giờ sáng nay. Tôi cũng đoán cô ấy sẽ nói dối để bảo vệ cậu. Đó là điều cậu muốn hả?"

"Mẹ kiếp cậu, Nick", Connor gay gắt. "Thật nhảm nhí."

"Rồi chúng ta xem. Chuẩn bị tìm một luật sư giỏi đi. Bởi vì tôi đã hết kiên nhẫn rồi. Tôi muốn chuyện này kết thúc."

"Cậu và tôi đều muốn thế. " Anh cúp máy. Cả chân và đầu anh lúc này đều đang giật giật, một cơn đau nhói buốt. Anh giật cánh cửa con Cadillac. Anh cần phải ngồi, nhanh chóng trước khi ngã quỵ xuống.

Nick là một trong những người bạn tốt nhất của anh, đã từng.

Anh nhét điện thoại vào túi. Nếu không phải vì Erin thì anh đã ném nó vào thùng rác ngay lập tức.

Erin. Hoảng loạn đã đâm móng vuốt vào sâu trong suy nghĩ của cô. Trận đánh của anh với Georg ở núi Crystal bắt đầu hiện ra trong đầu anh. Cái nặng, vung lên và đập xuống. Máu chảy xối xả từ cái mũi vỡ và hàm răng bị gãy của Georg. Cái nặng, đập xuống kính chắn gió con Jag. Các đường nứt chạy theo mọi hướng.

Cái nặng. Có gì đó về cái nặng làm anh chú ý. Anh kiểm tra ghế sau và nhớ lại mình đã giật nó ra khỏi tay Barbara và ném vào cốp xe. Anh móc chìa khóa từ trong túi, bước vòng ra sau quanh cái xe.

Cảm giác gai gai dữ dội sau gáy làm anh biết mình sẽ phát hiện ra điều gì, thậm chí trước khi mở cốp xe ra.
Trống rỗng. Cái nặng đã biến mất.

Chương 20

“T hử một miếng kem trứng của tôi đi, Erin. Nó thậm chí còn ngon hơn cả bánh flan đấy”, Lydia mời mọc.

Erin lau miệng bằng khăn ăn, buộc phải mỉm cười. “Cảm ơn, nhưng tôi no rồi.”

“Gì cơ?”, Rachel phàn nàn. “Cô chỉ ăn mỗi sa lát. Cô không cần phải ăn kiêng với vóc dáng dễ thương, đường cong hoàn hảo của mình, Erin ạ. Cô đã giảm cân khá nhiều khi còn ở Huppert. Rất tốt cho cô.”

Erin ho nhẹ, dùng khăn ăn che miệng.

“Thôi nào, Erin. Cô đã quá kín miệng về chuyện làm thế nào cô vượt được Mueller. Thừa nhận đi. Chúng tôi đã tán tỉnh ông ta nhiều năm, rồi đột nhiên phát hiện ông ta lại đang rậm rắp nghe lời cô”, Rachel phun ra một tràng.

“Tôi rất vui mừng. Món quà này chúng tôi đã theo đuổi mười lăm năm nay”, Lydia lên tiếng. “Cô chỉ là mũi nhọn trong nỗ lực của chúng tôi, Erin. Chúng tôi cần tinh thần sáng tạo của cô để đưa Huppert vào thời đại hoàng kim mới.”

Erin không còn năng lượng để che giấu sự chán ghét của cô, nhưng cũng không hề hấn gì vì không ai trong bọn họ thèm chú ý.

“Với ngân sách như thế, cô có thể tự đề đạt mức lương”, Fred oang oang. “Cô là vũ công chính trên sàn nhảy mà. Cảm thấy thế nào?”

Cô đứng lên. “Tôi e là mình phải đi bây giờ.”

“Ồ, thật sao?” Lydia trao đổi cái nhìn đầy ẩn ý với ba người còn lại. “Một cuộc hẹn hò nóng bỏng à? Có phải vì thế mà cô kiềm chế cảm giác ngon miệng không?”

“Không hẳn. Chỉ là chuyện kinh doanh thôi”, Erin đáp. “Tôi sẽ đi gặp ngài Mueller để thảo luận về một số hiện vật mới của ông ấy.”

Lydia và Rachel nhướn mày lên với nhau. “Tôi hình dung là cô sẽ ăn tối cùng ông ấy nữa, đúng không?”, Rachel thì thầm.

Erin nhún vai mệt mỏi. Cô chẳng bận tâm mình sẽ dùng bữa cùng ai tối nay. Như cảm giác nôn nao cô đang cảm thấy lúc này sẽ theo cô suốt cả ngày hôm nay mà không thể trút lên bất cứ ai.

Wilhelm huýt sáo. “VẬY RA ĐÂY LÀ CÁCH CƠN GIÓ THỐI.”

“Không thể nào”, cô nhấn mạnh. “Tôi chưa bao giờ gặp mặt Claude Mueller, Wilhelm ạ và tôi không đánh giá cao sự bóng gió của ông.”

“Ồ, đừng kích động thế, Erin”, Rachel kêu khe khẽ. “Tất cả chúng ta đều là người trưởng thành rồi mà.”

Nụ cười của Lydia lạnh lùng và có tính toán. “Chúc cô buổi tối thú vị, Erin. À, người trẻ tuổi thường hay lãng phí tuổi thanh xuân. Lãng phí.”

Erin lao ra khỏi bàn, nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, hít nhanh từng luồng không khí trong lành. Đám người đó thật kinh tởm. Làm thế nào cô có thể chịu đựng được sự giả dối và, trò chơi quý quyết của họ? Chuyện gì đã làm cô thay đổi? Cô muốn tắm rửa sau bữa trưa với bộ bốn này.

Cô vẫy một chiếc taxi, báo địa chỉ cho tài xế, rồi khốn khổ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe, ấn chặt tay lên bụng để kiềm chế cơn đau thắt. Cơn đau ăn mòn cô như axit, hẳn Connor sẽ cảm thấy rất tệ: Cơn tức giận, sự bối rối và đau đớn của anh. Cả nỗi sợ hãi nữa. Nỗi lo sợ anh dành cho cô vô cùng chân thực với anh. Khoảng cách của nó nằm ngoài thực tế bao xa, cô không thể nói, nhưng cũng không giúp làm giảm nỗi đau đớn của anh. Hay của cô.

Cực kỳ tàn nhẫn, vô cùng sai trái khi quay lưng lại với anh. Nhưng cô phải phá vỡ vòng tay anh quấn quanh cô. Cô cần chút không khí, chút ngăn cách để khám phá vị trí của bản thân. Sự thực là gì.

Sức thu hút của Connor vô cùng mạnh mẽ, anh nhào nặn thực tại của cô thành bất kỳ hình dạng nào anh muốn. Anh quá thông minh, quyết đoán, sức mạnh ý chí của anh quá lấn át. Cô không thể suy nghĩ sáng suốt mỗi khi ở gần anh. Lần nào anh cũng cuốn cô đi, mặc kệ cô phản đối dữ dội thế nào.

Trái tim, cơ thể và tình yêu luôn phản bội cô.

Chiếc taxi tấp vào lề đường của toàn dinh thự tuyệt đẹp với kiến trúc đặc sắc trong giai đoạn chuyển giao của thế kỷ, tọa lạc ở Heydon Terrace. Hai cánh cổng bằng sắt rèn tự động há miệng chào đón cô lúc cô trả tiền taxi. Đã đến lúc xoắn xít xung quanh Mueller cùng đồng tiền của ông ta. Ồ, hết sảy. Cô muốn cười to nhưng không dám động đến cái dạ dày đang bất ổn của mình.

Tamara Julian đang đợi cô ở tiền sảnh tráng lệ. Erin đáp lễ cô ta một cách lịch sự, thận trọng sau sự việc kỳ lạ ở Silver Fork, nhưng Tamara vẫn nhiệt tình và thân thiện như cũ.

“Tôi rất mừng vì có thể liên lạc với cô kịp thời”, Tamara nói. “Ngài Mueller rất nóng lòng được gặp cô. Vui lòng đi cùng tôi. Tôi cần chỉ cho cô vài thứ trước khi đưa cô đến trình diện.”

Trình diện, thật sao. Trời! Cứ như cô được đưa đến ra mắt một gia đình hoàng gia ấy. Cô bịt miệng, cố kìm hãm tiếng cười gần như cuồng loạn lúc đi theo Tamara ngang qua những căn phòng xa hoa, rộng lớn, bước lên cầu thang cuốn, rồi bước xuống dãy hành lang tới một căn phòng ngủ tráng lệ, đầy hoa tươi mới cắt. Mùi thơm nồng đậm và ngọt ngào phát ồm.

Tamara mở cái két bên trong tường, lấy ra một cái hộp bằng nhung đen dẹt. Cô ta đưa nó cho Erin. “Xin mời xem qua.”

Erin mở nắp hộp, thở dài ngưỡng mộ.

Một cái vòng cổ bằng vàng, thời Đồ sắt, nhưng lộng lẫy hơn bất cứ cái nào cô từng được thấy. Và thiết kế của nó tương tự với những đồ trang sức được khai quật từ các nấm mồ xưa mà cô được nghiên cứu ở Wrothburn.

Một đôi rồng có mắt được khảm bằng ngọc màu hồng lựu ở điểm nối của chiếc vòng, móng vuốt giơ lên thách thức. Cái đuôi xoắn lượn của chúng được thiết kế thành một hoa văn xoáy tuyệt đẹp, buông thả xuống ngực người đeo. Cổ vật này thật tinh tế. Lung linh và tỏa sáng như mặt trời bị giam hãm trên nền nhung đen.

“Đây là thương vụ mới nhất của ngài Mueller”, Tamara nói. “Ông ấy phải thương lượng trong nhiều tháng. Đó là lý do vì sao ông ấy phải gấp rút tới Hong Kong mấy ngày trước.”

“Không thể tin được”, cô thở ra. “Hoàn hảo. Cô có thể cho tôi xem thông tin nguồn gốc được không?”

Tamara mỉm cười. “Có chứ, nhưng tôi không đưa đâu. Không phải tối nay, Erin. Nó không phải hiện vật cô cần nghiên cứu. Đặt xuống nào.”

“Chúa ơi, không!”, cô nhắc cái hộp lên, hoảng hốt. “Thật buồn cười!”

Tamara nhẹ nhàng đặt xuống. “Cô nghĩ vì sao tôi đưa cô tới đây? Ngài Mueller có một yêu cầu rất đặc biệt dành cho cô hôm nay. Ông ấy muốn cô đeo cái vòng này lúc đến gặp ông ấy.”

Cô nhìn xuống bộ vét giản dị cùng áo sơ mi lụa trắng cao cổ. “Nhưng tôi... tôi không thể. Tôi... Tôi...”

“Tôi hoàn toàn hiểu”, Tamara nhanh nhẩu. “Cô cần một bộ đồ khác để làm nèn. Ngài Mueller và tôi đã đoán trước vấn đề này. Chúng tôi đã sắp xếp mang tới vài bộ váy. Cỡ tám phải không?” Erin gật đầu. “Tôi cũng nghĩ thế”, Tamara tiếp tục. “Chúng đều rất lộng lẫy, tin tôi đi, tôi là người cầu kỳ. Chúng ta sẽ tìm ra bộ mà cô thích nhất.”

“Ôi, không. Không phải thế”, cô phải đối. “Nhưng nó không...”

“Hợp lý?”, Tamara cười vang, vui vẻ, ấm áp và xinh đẹp. Cô ta hôn lên má Erin. “Thật khôi hài. Tôi thích thế. Cô là một viên ngọc thô, Erin Riggs, nhưng cô sẽ trở thành một kiệt tác sau khi hoàn thiện.”

Erin lắc đầu. “Tôi không thể.”

“Tại sao?”, Tamara gặng hỏi.

Erin nhắm mắt lảng tránh ánh nhìn dò hỏi của Tamara và cố hít thật sâu. Cô quá căng thẳng và bối rối để nghĩ ra câu trả lời sắc sảo đáp trả người phụ nữ này. Tất cả suy nghĩ của cô chỉ là phản ứng của Connor đối với đề nghị của Mueller. Lòng tự trọng bị xúc phạm của anh.

“Cô không thích mặc những bộ đồ hóa trang à Erin?”, giọng Tamara có chút sắc thái trêu chọc nhẹ nhàng. “Đó chỉ là một trò chơi vô hại. Anh chàng McCloud không có ở đây và tất nhiên chúng tôi cũng không định nói cho anh ta.”

Lời chế nhạo đau nhói. “Tôi không cần bất kỳ ai cho phép”, Erin gắt gỏng. “Tôi chỉ cảm thấy không thoải mái với ý tưởng này. Thế thôi.”

Gương mặt Tamara chùng xuống. “Tôi hiểu. Tôi chỉ hy vọng cô chiều lòng ông ấy. Sức khỏe ngài Mueller gần đây trở nên rất yếu ớt, ông ấy sống ẩn dật và rất cô đơn. Ông ấy tự cho phép mình tưởng tượng và chuyện này rất hiếm hoi. Điều ấy tiếp thêm động lực cho ông ấy sắp xếp kế hoạch làm cô ngạc nhiên. Ông ấy coi đó là một món quà, cô biết đấy. Để tôn vinh cô. Một cách cảm ơn vì công sức khó nhọc cô đã bỏ ra.”

Erin đưa cái hộp nhung cho Tamara, gần như tuyệt vọng. “Nhưng tôi... thực sự không thích hợp đâu. Tôi thậm chí còn không biết...”

“Ngài Mueller chỉ muốn chia sẻ niềm thích thú với chiếc vòng cổ xoắn với người cũng trân trọng nó nhiều như ông ấy”, Tamara dỗ dành. “Ông ấy bị cô mê hoặc. Ông ấy đã chuẩn bị trong rất nhiều tháng. Và dù sao cô cũng nên học cách tận dụng ngoại hình của mình tối đa. Tôi có thể giúp cô. Cô có một tiềm năng đáng kinh ngạc. Mái tóc, làn da, đôi mắt.”

“Cảm ơn, nhưng tôi không cần một nhà tư vấn thời trang”, Erin cương quyết đáp.

“Đúng, cô không cần”, Tamara đồng tình. “Cô trông rất hoàn hảo. Cô là một cô gái xinh đẹp. Nhưng nếu muốn, cô có thể gây ra hàng loạt tai nạn xe hơi khi bước trên vỉa hè.”

Erin lùi lại, ghé tởm. “Lạy Chúa lòng lành! Tại sao tôi lại muốn làm chuyện điên rồ đó chứ?”

Tamara bật cười khanh khách. “Quyền lực, Erin. Nó rất hữu dụng. Tin tôi đi.”

Erin lắc đầu. “Tôi không cần thứ quyền lực đó”, cô bình tĩnh đáp. “Tôi không muốn. Không phải con người tôi.”

“Tất cả chúng ta đều cần nó.” Tamara đánh giọng. “Thật đáng xấu hổ. McCloud đã nắm gọn cô trong lòng bàn tay. Bây giờ cô thậm chí còn không có gan thử một bộ váy dạ hội đáng giá năm-ngàn-đô-la, chỉ để giải trí. Vài bài học về quyền lực nữ giới có lẽ sẽ tốt cho cô.”

Erin nổi giận. “Sao cô dám dạy dỗ tôi chứ?”

Tamara nghiêng đầu sang một bên và tính toán bước đi tiếp theo. “Tôi chỉ muốn xem thử”, cô ta phỉnh phờ. “Thử mặc những bộ váy đó đi, Erin. Chúng tuyệt đẹp, như cô vậy. Để tôi chỉ cho cô trở nên thực sự quyến rũ sẽ

thứ vị ra sao. Đó là một loại phép màu. Sẽ vui lắm. Chỉ cần nhìn vào thứ đồ xinh đẹp này. Tôi không muốn nói cho cô biết ông ấy đã bỏ ra bao nhiêu tiền đâu. Và rất hoàn hảo với vóc dáng của cô. Như thế nó được làm ra chỉ để dành cho cô thôi vậy.”

Erin nhìn chăm chăm vào áp lực và sự dữ tợn cố hữu trong thiết kế của chiếc vòng. Hai con rồng bị khóa cứng trong tình trạng đối đầu sinh tử. Cặp mắt đỏ rực của chúng vằn lên giận dữ. Thiết kế này đánh lừa mắt người xem, khiến họ nghĩ rằng cái đuôi ngoằn ngoèo, vặn xoắn của chúng đang quất vào nhau, quẩn quại. Thực tế thứ đồ này đang ngân nga trong tay cô.

Cá nhân cô luôn luôn coi phong cách này của đồ trang sức là đẹp đẽ và gợi nhiều liên tưởng nhất trên đời. Gợi cảm và hoang dại, các thiết kế là tiếng vọng của máu, bụi và âm thanh của lịch sử cổ xưa. Cô yêu các mẫu vật thời kỳ Celtic chính bởi chúng là điểm kết nối hữu hình với nền văn hóa huyền bí đó. Chúng tạo lên giấc mơ của cô, làm bừng cháy tưởng tượng của cô. Chúng đánh thức cô qua các thời đại.

Một phụ nữ quý tộc Celtic, thuộc tầng lớp cao quý đã đeo chiếc vòng này quanh cái cổ mảnh mai của cô ta hơn hai ngàn năm trước. Cô ta đã gói cuộc sống hàng ngày của mình trong nó, thức dậy, ăn uống, hít thở và yêu thương. Nếu Erin đeo nó, lịch sử sẽ tự mình hé mở. Cô có thể quay ngược thời gian và chạm vào người phụ nữ đó. Chiếc vòng đã biến cô ta thành hiện thực.

Vô cùng cảm động. Cô đã bị lôi cuốn mạnh mẽ, hai tay cô run bần bật.

“Ngài Mueller làm thế này để tôn vinh và làm hài lòng cô, Erin”, Tamara dịu dàng nói. “Chiều lòng ông ấy. Và thỏa mãn mình, McCloud sẽ không bao giờ biết, bởi vì chỉ... giữa... chúng ta.”

Erin rời mắt đi. Cô sắp rơi nước mắt lần nữa, vì Chúa. Nhu nhược làm sao. Tamara nói đúng. Bận tâm về sự giận dữ của Connor khiến cô phát khóc và không chắc chắn về bản thân.

Sự thỏa mãn này sẽ là bí mật của riêng cô. Và có lẽ nó là một sự giải thoát. Cô là chính con người cô, tự lựa chọn cho riêng mình. Niềm đam mê

lịch sử cổ đại đã ăn vào máu cô. Chẳng liên quan gì đến Connor cả. Anh sẽ không bao giờ hiểu.

Nhưng Claude Mueller thì có. “Thôi được”, cô nói.

Cô lập tức cảm thấy ân hận. Cô biết ngay khoảnh khắc lời nói đó bay ra khỏi miệng, cô đã phạm một sai lầm to lớn, nhưng đã quá muộn. Tamara vui mừng, mỉm cười và nắm tay cô, đưa cô vào một căn phòng ngủ khác, chiếc giường được bày kín các loại hộp và túi. “Tôi sẽ lấy cho cô đồ lót mảnh kiểu dây và giày trước”, Tamara nói.

“Quần lót dây?” Cô yếu ớt lặp lại.

“Tất nhiên”, Tamara tròn mắt. “Cô không thể để lộ đường hằn của quần lót bên dưới những bộ váy này. Và tôi đã yêu cầu mang tất chân cùng kiểu đến nữa, tất nhiên.”

Nửa tiếng sau, Tamara đeo chiếc vòng xoắn, chạm rỗng bằng vàng lạnh lẽo quanh cổ Erin và xoay cô nhìn vào gương. “Hãy nhìn cô xem. Nếu Connor McCloud nhìn thấy cô lúc này, anh ta sẽ quỳ gối và nài xin lòng thương hại đấy.”

Cảm giác tội lỗi và đau đớn xuyên qua người cô. “Làm ơn đừng nói nữa.”

“Vỡ mộng à?”, Tamara hỏi. Cô ta bật cười và giơ tay lên vì ánh nhìn trong mắt Erin. “Xin lỗi. Bỏ qua cho tôi nhé. Tò mò là một trong những tật xấu của tôi. Đừng vì thế mà ghét tôi. Tôi không có ý gợi lên bất kỳ chuyện đau lòng nào.”

“Cô chưa biết tôi đủ nhiều để nói như thế.”

“Không, nhưng tôi rất sẵn lòng.” Tamara nhòe một nụ cười hòa giải kỳ lạ. “Tôi thấy cô rất thú vị, Erin Riggs. Nào hãy chiêm ngưỡng chính mình đi. Cô rất quyến rũ hay rất ấn tượng?”

Erin nhìn vào gương, ngừng thở trong giây lát.

Không phải vì cô trông rất khác lạ. Cô vẫn thế nhưng được bao bọc trong một đám mây vàng đang bay lượn. Đôi mắt cô dường như to hơn, sâu và tối tăm hơn. Cặp môi đầy đặn và tươi thắm hơn, làn da cô ánh lên màu vàng của đất. Ngay cả mái tóc cũng có vẻ bóng mượt hơn.

Chiếc váy Tamara giúp cô lựa chọn là một chiếc đầm lụa vàng đơn giản với đường cắt xéo lấp lánh và một lớp voan mỏng phủ bên ngoài. Nó thắt lại ở phần ngực, thân váy xòe ra, buông thẳng xuống mềm mại, đầy khiêu gợi. Phần cổ khoét sâu khoe trọn vẹn chiếc vòng cùng phần đuôi dài của nó. Chiếc váy hở vai nên không thể mặc đồ lót bên trong, nhưng phần ngực được gia cố và đủ kín đáo để che đi bộ ngực đầy đặn của cô, biến nó thành một món quà hấp dẫn cho bất kỳ đôi mắt nào.

Chiếc vòng xoắn chạm rỗng lạnh lẽo trên da, nhưng cô cảm nhận được năng lượng cổ xưa, kỳ lạ của nó đang chuyển động. Mái tóc buông dài trên vai. Tamara gỡ bím tóc thắt kiểu Pháp của cô và vuốt dọc mái tóc dài tới eo của Erin với tiếng trầm trồ khen ngợi. “Chẳng cần làm gì với nó cả. Xong rồi.”

Erin nhìn chăm chăm hình ảnh cô trong gương. Cô cảm thấy mong manh và trần trụi, cùng nét nữ tính, bản năng tình dục của cô, phơi bày cho một người đàn ông xa lạ thưởng thức. Chiếc vòng vàng nặng nề, gợi cảm dường như tăng thêm sức thu hút cho ngoại hình của cô. Có lẽ nó đã bị yếm bùa và cô bị mê hoặc bởi một lời nguyền hấp dẫn. Chắc chắn cô chưa bao giờ trông như thế này trong suốt cuộc đời mình.

Cô thật ngu ngốc khi để bản thân rơi vào tình thế này, nhưng cô chấp nhận. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu cứ mãi băn khoăn về nó. Bây giờ cô lại nhớ về lý do thực sự lúc cô lên giường với người tình đầu tiên. Cô buộc mình chịu đựng những gì xảy ra vì lịch sự, vì lo sợ mình trở nên ngớ ngẩn, thô lỗ, trẻ con và vụng về. Cô phải học cách chấp nhận hậu quả những quyết định của mình mà không lời than vãn, đó là cách để trưởng thành, nhưng Chúa ơi, đôi khi cô cảm thấy mình đã trưởng thành từ ngày được sinh ra.

“Cô ổn chứ Erin?”, Tamara nhẹ nhàng hỏi.

Erin định nói là mình không sao. Ý định đó dần tan biến vào im lặng. Cô nhắm mắt và lắc đầu. Khi mở mắt ra, đôi mắt cô tràn ngập nước.

Tamara đã cầm sẵn giấy lau. Cô ta cẩn thận chấm nước mắt cho Erin mà không làm mất đi lớp trang điểm, rồi đặt bàn tay lạnh giá lên vai cô. “Ít nhất trông cô rất tuyệt vời”, cô ta an ủi. “Đó là thứ vũ khí tối thượng cô mang vào trận đánh, cho dù cô có gặp vấn đề gì cũng không quan trọng.”

Erin bật ra tiếng cười đầy nước mắt. Họ mỉm cười với nhau. Tamara thoáng ôm chặt cô. “Cô đã sẵn sàng đi chưa? Cô có cần thêm chút thời gian không?”

Erin đứng thẳng lưng. “Tôi sẵn sàng rồi.”

Cô loạng choạng trên đôi giày cao gót đến khi đi vững. Mỗi kiểu giày được mang tới năm kích cỡ khác nhau phù hợp với từng chiếc váy. Một sự lãng phí đáng kinh ngạc cho ý thích của một người đàn ông giàu có.

Tamara đưa cô đi dọc theo hành lang, ngang qua cầu thang tới nửa bên kia căn nhà. Cô ta đẩy cửa vào một phòng khách to lớn, lộng gió với những cửa sổ kéo dài từ trần xuống sàn, rất nhiều trong số chúng vẫn đang mở. Rèm cửa màu trắng mờ ảo bay bay trong gió. Căn phòng sáng lên với những chùm tia nắng màu vàng, xiên xiên của hoàng hôn. Erin bị lóa mắt với cảm giác ánh sáng và không gian hình vòm lúc theo Tamara bước vào.

Và rất lạnh. Căn phòng lạnh một cách kỳ lạ. Giống như nó là một chiếc tủ lạnh.

Một người đàn ông mảnh khảnh với chiều cao trung bình đứng quay lưng về phía họ, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Ông ta từ từ quay lại khi họ đã vào trong. Cử chỉ này trông rất kịch, giống như một quảng cáo cho dòng xe hơi sang trọng của Châu Âu. Cô gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu vì thật ngớ ngẩn và đáng khinh.

Claude Mueller mỉm cười. Ông ta có nước da màu ôliu hấp dẫn, mái tóc đen cắt ngắn đơn giản và hót lên thái dương. Nụ cười làm lộ rõ lúm đồng tiền và hấp dẫn, đôi mắt màu xanh ánh kim, nổi bật trên nước da rám nắng. Tình cờ ông ta mặc một bộ vét thanh lịch màu xám lạnh rất phù hợp.

“Ngài Mueller. Cuối cùng, cô Riggs cũng xuất hiện”, Tamara thông báo.

Ông ta lướt về phía cô, nắm lấy bàn tay đang đưa ra của cô và cúi đầu xuống. Trong một khoảnh khắc khắc kinh hãi, cô đã lo sợ ông ta sẽ hôn nó, nhưng ông ta ngừng một chút, đôi mắt ngược lên như thể cảm nhận được sự hoảng hốt của cô.

“Cô Riggs”, ông ta nói. “Cảm ơn cô vì đã chiều lòng tôi mà đeo chiếc vòng và mặc bộ váy này. Tôi biết đó là một đòi hỏi rất lớn với cô, nhưng

kết quả thật ngoạn mục. Nigel và Tamara đã nói với tôi rằng cô rất xinh đẹp, nhưng lời nói là không đủ. Cô khiến chiếc vòng phải xấu hổ.”

Ông ta nhìn thẳng vào mắt cô, đưa tay cô lên, cố tình áp nó vào đôi môi đang mỉm cười của mình. Sự đụng chạm này khiến cô giật thót. Trong một khoảnh khắc rạn vỡ, tấm màn trước mắt cô như trở nên trong suốt, căn phòng sang trọng dường như lạnh và cứng như một tác phẩm điêu khắc bằng băng, rửa trôi hết màu sắc và cuộc sống.

Ông ta không buông tay cô ra. “Cảm ơn, Tamara”, ông ta nói, vẫn giữ chặt ánh mắt Erin. “Cô có thể đi.”

Erin cảm thấy bị bỏ rơi lúc cánh cửa đóng sầm sau lưng Tamara. Người phụ nữ đó là mối liên hệ cuối cùng của cô với thế giới ấm áp của sự sống, lúc này cô đang đơn độc trong một hầm mộ lạnh lẽo, trống lếch. Một nhận xét lỗ bịch, cô thầm nhủ. Ngớ ngẩn. Cô phải lấy lại tự chủ, nhưng trái tim cô vẫn chạy đua với sự hoảng loạn khủng khiếp. Cô đã mất hết cảm giác, như thể sắp trở nên trong suốt. Chúa thứ lỗi. Cô sẽ không bao giờ hồi phục được từ sự bối rối này.

Cô ép mình mỉm cười, và nghĩ về Connor.

Nhĩ về anh thật đau đớn, nhưng cơn đau giúp cô đứng vững... Phần cơ thể cô hòa lẫn vào anh trần tục và mạnh mẽ, bắt nguồn từ cảm xúc sâu xa nhất của cô. Cô cứ thế bám chặt vào đấy, rồi vòng xoáy hoảng loạn giảm dần.

“Tôi rất mừng vì cuối cùng cũng được gặp ngài”, cô nói. “Cảm ơn vì đặc ân được đeo thứ đồ xinh đẹp này. Tôi sẽ luôn ghi nhớ.”

“Chiếc vòng chạm rỗng này cũng sẽ rất nhớ cô. Kể từ khi tôi bắt đầu sưu tầm cổ vật, cũng là lúc tôi bắt đầu nghĩ chúng có ký ức về nơi chúng từng ở. Về những người đã sử dụng chúng. Chiếc vòng sẽ rất mong muốn được nằm trên ngực của một phụ nữ xinh đẹp lần nữa. Để được sưởi ấm bằng hơi ấm của cô ấy, sau hàng ngàn năm đơn độc trong một hầm mộ.”

Cô hoàn toàn không biết nói gì. Đầu óc cô trống rỗng. Cô nhìn chằm chằm một cách ngớ ngẩn vào đôi mắt thôi miên của ông ta, môi giật giật.

Cuối cùng, cô xoay sở quay mặt đi, mò mẫm lấy cái gì, bất cứ điều gì, để nói. “Ừm, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi không có thời gian để hoàn thành bản

báo cáo về những mẫu vật đã kiểm tra ở Sliver Fork”, cô nói. “Tôi có vài chuyện riêng cấp bách, nên tôi...”

“Không sao”, ông ta dịu dàng cắt ngang. “Dù sao tôi cũng có thêm ba mẫu vật nữa để cô giám định. Cô có thể gộp chung trong một báo cáo cũng được.”

Tâm trí cô tràn ngập lòng biết ơn với ý nghĩ có một công việc để làm. “Ngài có muốn tôi kiểm tra bây giờ không? Tôi không mang theo máy ghi âm hay...”

“Không, cảm ơn. Những mẫu vật đó chiều mai mới được mang tới đây. Tôi e là cô sẽ phải quay lại, bạn thân mến. Ngày mai, lúc năm giờ, nếu thuận tiện cho cô.”

Cô gật đầu, như một con rối bị điều khiển bằng sợi dây. “Được”, cô nói. “Nhưng... tại sao ngài lại mời tôi tới đây tối nay?”

Ông ta nhún vai, mỉm cười. “Tối nay không phải vì công việc”, ông ta đáp. “Tối nay là dành cho việc làm quen, khám phá những điểm chung của chúng ta. Tôi có thể mời cô uống chút gì không? Một cốc sâm banh thì sao?”

Con rối bị thôi miên trong người cô tự động gật đầu đồng ý. Thậm chí cô còn không thích sâm banh.

Mueller rót thứ chất lỏng đang sủi bọt vào cái ly chân cao, đưa cho cô. “Tôi muốn đánh cắp thật nhiều thời gian của cô trước khi quay lại Paris. Tôi sẽ rời đi vào ngày kia. Quản lý một quỹ lớn như Quicksilver là một trách nhiệm nặng nề. Con người sẽ trở thành nô lệ cho nó.”

Cô nhấp một chút sâm banh và nghĩ về tài khoản trống rỗng của mình. “Cô có nghĩ rằng đó là một nhận xét thiếu tế nhị không, cô Riggs?”

“Không hề. Và xin gọi tôi là Erin”, cô lịch sự đáp.

“Vậy cô hãy gọi tôi là Claude. Tôi nói thoải mái về tiền nong vì có lý do để tin rằng tình trạng tài chính khó khăn của cô đã kết thúc.”

“Ồ.” Cô chưa gặp người nào lại khiến cô cảm thấy đầy óc trống rỗng như này. Cô bị cứng lưỡi khi ở cùng Connor, nhưng đó là vì có hàng triệu điều cô muốn nói với anh. Những thứ trong suốt cuộc đời.

Với Mueller, đầu óc cô bị xóa sạch. Giống như một loại vi-rút tham lam trên máy tính đang ăn mòn tất cả mọi thứ trên ổ cứng của trí não cô.

“Cô đã nghĩ về đề nghị của tôi liên quan tới Huppert chưa?”

Cuối cùng cũng có thứ cô biết. “Vâng, thực tế là rồi”, cô đáp. “Tôi e là mình phải từ chối.”

Cô quan sát những bọt khí nổi lên trong lúc chờ đợi phản ứng của ông ta, cho đến khi tính hiếu kỳ thôi thúc cô ngược lên nhìn lần nữa.

Ông ta đang cười nửa miệng, cứ như cô đã làm gì rất buồn cười. “Tôi có thể hỏi sao cô lại đi đến quyết định này không?”, ông ta hỏi han.

Cô đặt ly sâm banh xuống. Cô đang run rẩy trong căn phòng giá lạnh này và hoàn toàn nhận thức được tác động của nó lên núm vú chỉ được bao phủ bởi lớp vải lụa và voan mỏng manh của mình. “Tôi không thể chịu đựng được sự giả dối”, cô thừa nhận. “Tôi biết mình thật trẻ con. Khó mà tránh khỏi sự giả dối trong bất cứ môi trường làm việc nào. Nhưng tôi không thể quay lại đó và giả bộ như không xảy ra chuyện gì trong khi nó đã mục nát từ bên trong. Tôi sẽ không làm thế. Với bất kỳ ai. Bất kỳ số tiền nào.”

Ông ta cười khùng khục và rót cho mình một ly sâm banh. Rồi đưa về phía cô với nụ cười chúc mừng trong im lặng và nhấp một ngụm.

Cô lúng túng. “Sao thế? Tôi đã nói gì buồn cười lắm à?”

“Không hề”, ông ta đáp. “Cô nói chính xác những gì tôi hy vọng cô sẽ nói. Đó là một thử thách Erin. Và cô đã vượt qua nó.”

Cô run rẩy, vòng tay ôm quanh người thật chặt.

“Tức là ngài đang đùa cợt tôi? Tất cả chỉ là một trò chơi của ngài thôi sao?”

Ông ta nhấp một ngụm sâm banh, sắc sảo nhìn cô qua vành ly. “Không. Đề nghị đó là có thật. Nhưng tôi tự hỏi cô có từ chối để chứng minh nguyên tắc của mình không. Tôi muốn xem cô sẽ làm thế nào. Chỉ khi nào vượt qua thử thách này thì cô mới được biết điều gì nằm dưới lời đề nghị ban đầu.”

Cô với ly sâm banh, uống một ngụm lớn, ho sặc sụa lúc những bọt khí đột cháy trong họng. Chiếc vòng trở nên nặng nề quanh cổ cô như một cái

thông lọng. “Vây điều gì nằm bên dưới?”, cô hỏi.

Môi ông ta cong lên. “Hàng loạt những khả năng khác. Nếu cô có đủ can đảm để nhận chúng.”

“Vui lòng nói thẳng thắn và rõ ràng hơn.” Cô đã quen với sự trung thực thẳng thừng của Connor. Cô không có đủ kiên nhẫn để nói chuyện vòng vo.

“Rất tốt”, ông ta đáp. “Hãy đến Paris cùng tôi.”

Cô suýt đánh rơi cái ly. Tay ông ta vung ra, giữ chặt nó, các ngón tay bao bọc tay cô. Cái ly tinh tế lắc lư. Những giọt chất lỏng sóng sánh bắn ra ngoài, đậu trên tay ông ta, như những viên đá quý.

Ông ta đưa tay lên miệng và liếm.

Điệu bộ đầy nhục dục có tính toán đó làm cô kinh tởm. Căn phòng băng giá, những tấm rèm bay cuồn cuộn như những bóng ma lượn lờ xung quanh, vẫy tay điên cuồng cảnh báo cô. Cô gần như có thể nghe thấy tiếng của chúng thì thầm trong đầu cô.

“Paris?”, cô lầm bầm.

Ông ta gật đầu. “Phải. Đó không phải là điều tôi dự định. Về bản chất tôi không phải là người bốc đồng. Nhưng giờ tôi đã gặp em, tôi chưa bao giờ nghiêm túc thế này trong suốt cuộc đời. Hãy đi Paris cùng tôi, Erin.”

Erin lùi lại một bước, cảnh giác. “Để... Để làm gì?”

Cơn hoảng loạn này thật ngu ngốc. Đàn ông vẫn tán tỉnh cô thường xuyên. Không phải phung phí thế này, có lẽ, nhưng cũng không phải cô chưa từng được trải nghiệm. Và cô chỉ muốn quay lưng, rồi chạy thật nhanh. Cô muốn che giấu cái cổ khoét sâu đang phơi bày ngực cô, trái tim cô trong cái nhìn đăm đăm của ông ta. Cô muốn khoác chiếc áo choàng đen, một bộ giáp bằng những vòng kim loại đan vào nhau. Một bức tường dày mười tám phân bằng bê tông. Claude Mueller khiến cô sợ hãi. Chẳng rõ vì sao nhưng ông ta làm cô sợ chết khiếp.

“Để làm gì à?”, ông ta nhẹ nhàng lặp lại. “À, chúng ta sẽ khám phá chuyện đó khi đến nơi. Có vài chuyện chẳng thể lên kế hoạch trước. Chúng phải được sống trong dòng chảy luôn thay đổi của khoảnh khắc này. Nhưng chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng, Erin. Tôi cũng từng bị tổn thương

vì sự giả dối. Tôi ghê tởm sự mua chuộc và thối nát. Tôi bị hấp dẫn bởi sự cự tuyệt, không thỏa hiệp của em. Sự chân thật luôn khiến tôi xúc động. Tôi cảm nhận được điều đó trong con người em. Tôi biết nó hiếm hoi thế nào. Tôi khao khát nó. Như một loại thuốc.”

Cô buộc mình phải ngậm miệng, buộc mình phải nuốt xuống. “Ngài không hiểu tôi”, cô cứng nhắc. “Ngài không biết gì về tôi.”

Ông ta với tay tới, lần theo hình dáng chiếc vòng. Ngón tay lạnh giá chạm vào da cô. “Tôi biết tất cả những gì cần biết”, ông ta đáp.

Cô buộc mình không được lùi lại, không được vội vã và thô lỗ, nhưng khuôn mặt Connor bừng sáng trong đầu lúc cô nhìn xuống bàn tay Mueller trên người mình. Tình yêu trong ánh mắt của Connor đêm trước, lúc anh hôn tay và dâng hiến trái tim cho cô.

Nhận thức của cô thay đổi, cô thấy mình nhỏ bé, cô đơn đứng trên một tảng băng trôi lạnh lẽo ở Bắc Cực bị cuốn đi trong làn nước biển giá lạnh, tối tăm. Cô chỉ mặc bộ váy màu vàng mỏng manh. Bầu trời màu trắng băng giá đang phản chiếu trong đôi mắt đói khát của Claude Mueller.

Cô nhớ tới Novak.

Không. Đủ rồi. Novak đã chết, ở Châu Âu xa xôi. Nick đã nói thế. Chuyện đó đã được xác nhận. Hơn nữa, người đàn ông này trông không giống bất kỳ bức ảnh nào của Kurt Novak cô từng xem. Ông ta tóc đen, mắt xanh với hai bàn tay bình thường, một khuôn mặt khác. Cô không thể để mình bị hút vào một tưởng tượng hoang đường. Cô từ chối để nỗi sợ hãi vô lý kiểm soát.

Hãy nghe theo trái tim, mẹ cô đã bảo thế. Trong vùng đất băng giá, lạnh lẽo này, trái tim là tất cả những gì cô phải làm theo. Tất cả mọi thứ đều bị ẩn giấu trong ánh sáng chói lòa, lạnh buốt. Cô nghĩ về trái tim cô. Đang đập, ấm áp và đỏ tươi, không thể bị ra lệnh hoặc lừa gạt. Trái tim cô, đã có lựa chọn bất biến từ nhiều năm trước: Connor.

Cô đặt ly xuống và bị hồi thúc bởi mong muốn bốc đồng đưa lên che chắn trái tim để bị tổn thương của cô khỏi cái nhìn chăm chăm của ông ta. “Tôi, à, rất hạnh diện bởi sự quan tâm của ngài, nhưng tôi không còn tự do.”

Khuôn mặt ông ta đanh lại. “Em đang ám chỉ quý ông đi cùng em tới Sliver Pork phải không? Tamara và Nigel đã mô tả lại cảnh đó cho tôi. Tôi rất lấy làm tiếc vì để lỡ. Anh ta tên McCloud phải không nhỉ?”

Cô gật đầu.

“Cách chọn thời điểm của tôi thật là tệ.” Ông ta quay đi và dẫn mạnh ly xuống cái bàn phía sau. “Em đã không đi cùng anh ta tới Santa Fe, đúng không? Cả San Diego nữa?”

“Không”, cô thừa nhận.

“Không. Tất nhiên không.” Ông ta rút tay vào túi quần, vẫn quay lưng về phía cô. “Từ những gì Nigel và Tamara nói, có vẻ như hai người không phải để dành cho nhau. Anh chàng McCloud không tin tưởng vào những đức tính tôi trân trọng nhất ở em. Em đang lãng phí một cách bi thảm với người đàn ông như anh ta.”

Cô trôi dạt chậm chạp, không đáng kể để tách ra xa khỏi ông ta trên tảng băng nhấp nhô của mình. “Ngài có quyền phát biểu ý kiến của mình”, cô nói.

Ông ta trao cho cô một nụ cười khế, tự ti. “Tha lỗi cho tôi. Tôi xin thu hồi lại nó. Tôi không có quyền.”

“Không sao”, cô lầm bầm.

Ông ta bốc đồng, tiến về phía trước và nắm lấy tay cô. “Quên chuyện đó đi. Và quên cả đề nghị của tôi nếu nó làm em khó chịu. Ăn tối cùng tôi nhé, Erin. Chúng ta sẽ nói về cái đẹp và tính xác thực trong một thế giới bản thủ. Những tư tưởng lớn gặp nhau ở tầm cao hơn. Đây sẽ là bí mật giữa chúng ta, bạn thân mến. Anh chàng ghen tuông, lo lắng của em sẽ không bao giờ biết.”

Lời nói của ông ta nhấn mạnh vào trọng tâm. Muller đã chen vào khoảng cách giữa hai người bọn cô, mở rộng thêm vết nứt đã có từ trước. Cô có thể cảm nhận nỗi sợ hãi và khao khát của Connor, vượt không gian và lôi kéo cô. Sự lôi kéo này đã phá tan vẻ bình tĩnh giả tạo của cô. Các chấm đen nhảy múa trước mắt, tim cô đập thành thịch điên dại.

Cô phải tìm Connor. Ngay lập tức. Ngay giây phút này. Cô giật tay khỏi nắm tay của Mueller. Cô không quan tâm mình có cộc cằn, thô lỗ hay

trẻ con không. Cô phải rời khỏi cái nơi chết tiệt này và tìm Connor.

“Tôi xin lỗi”, cô lùi lại. “Tôi không thể, tôi phải rời khỏi đây. Ngay bây giờ.”

Mắt ông ta nheo lại thành hai khe hở màu xanh lạnh lẽo. “Sớm thế sao?”

“Tôi phải đi”, cô lặp lại. “Xin lỗi. Thật sự đó. Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ. Tôi sẽ quay trở lại vào ngày mai để kiểm tra các mẫu vật nếu ngài muốn...”

“Thật tốt bụng”, giọng ông ta mĩa mai nặng nề. “Dường như đó là điều tối thiểu cô có thể làm.”

Cô chạy ào ra khỏi phòng, dọc theo hành lang, trên các đầu ngón chân để gót giày không thể cản trở cô. Tamara ngược lên khi nghe tiếng bước chân trên cầu thang, hoảng hốt. “Erin? Cô ổn chứ?”

“Tôi cần ví. Tôi cần quần áo. Một chiếc taxi. Làm ơn Tamara. Giúp tôi. Tôi phải rời khỏi đây”, cô tuyệt vọng nói. “Ngay giây phút này.”

Tamara nhắc một thiết bị gắn ở cổ tay lên, bấm nút. “Silvio? Một chiếc xe cho cô Riggs đậu ở mặt trước, ngay lập tức.”

Cô ta quay sang Erin, nhú mày lo lắng. “Silvio sẽ đưa cô đi bất kỳ đâu cô muốn. Tôi sẽ mang đồ của cô ra đây. Chờ một chút.”

Thực tế, chúng chỉ diễn ra vài giây nhưng họ cảm thấy như hàng giờ. Erin chộp lấy quần áo, giày và ví từ Tamara, lùi ra cửa. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không có thời gian để thay đồ”, cô lắp bắp. “Tôi sẽ mang trả bộ váy vào ngày mai lúc tôi tới giám định những mẫu...”

“Bộ váy là của cô, Erin.”

“Trời đất, không. Tôi không thể nhận nó. Tôi phải... ôi, Chúa ơi. Tôi gần như quên mất. “Làm ơn, tháo cái này ra.” Cô cạy cái vòng ra khỏi cổ và đưa nó cho Tamara. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Tôi cảm thấy như... như bị mất trí.”

Đôi mắt Tamara u ám. “Đi đi. Xe đang đợi sẵn.”

Erin chui vào xe và hỗn hển nói địa chỉ của cô cho tài xế. Cô không thể chờ đến khi cởi bộ váy ghê tởm này ra. Cô không thể đợi để gọi điện cho Connor, để nghe giọng nói của anh, cam đoan rằng cô vẫn ổn.

Cô cần nó với sự tuyệt vọng gần như điên cuồng. Nếu anh ấy cũng đang nổi điên, vậy thì quá tốt. Nghĩa là họ là một đôi phù hợp.

Tamara nhìn theo đèn hậu xe mất hút trong ánh hoàng hôn, rồi tiếp tục nhìn trân trân, căng thẳng trong bóng tối, nhưng vì lý do gì thì cô ta không chắc. Có điều gì đó ở cô gái này làm cô ta cảm động. Cô sẽ giúp Erin Riggs, nếu có thể, nhưng cô ta còn không dám chắc mình có giúp nổi bản thân không. Nếu có một cơ hội để đổi ý và bỏ chạy thì nó đã trôi qua từ lâu. Cô ta đơn độc trên một chiếc thuyền không có mái chèo, còn hiện thực dữ dội thì như thác nước khổng lồ ủa vào cô ta. Cô ta hầu như có thể nghe thấy tiếng gầm của nó, cảm nhận những bọt nước trắng xóa, lạnh lẽo. Những hòn đá sắc nhọn chờ đợi cô ở dưới chân nó như những chiếc răng.

Không khí thay đổi, từng luồng khí lạnh xoáy quanh cô ta lúc ông chủ của cô ta bước tới đứng cùng trên các bậc thềm. Hắn lôi bàn tay sắt seọ từ túi quần ra, chạm vào mặt cô ta. Hắn đã tháo bàn tay giả ra, như vẫn thường làm mỗi khi họ ở một mình cùng nhau và muốn chạm vào cô ta. Hắn di chuyển bàn tay đến khi ngón cái và ngón giữa tạo thành vòng tròn quanh họng cô ta, đẩy sang một bên cổ áo cao kiểu Trung Quốc của bộ váy xa tanh cô ta đã chọn để che giấu những vết bầm ở cổ. Đầu ngón tay hắn tìm thấy mạch của cô ta, cảm nhận nó đang đập rất nhanh. Nguy hiểm luôn là phương thức kích dục nhất của cô ta, nhưng đập dữ dội thế này không còn là hưng phấn nữa. Đi quá xa rồi. Sâu vào trong mảnh đất hoang căn cõi, độc hại của nỗi sợ hãi thuần khiết.

“Mọi thứ đều đã vào đúng chỗ, tất nhiên.” Đó không phải là một câu hỏi. Nếu câu trả lời là không thì cuộc sống của cô ta sẵn sàng chấm dứt ngay.

Cô ta gật đầu. “Máy tín hiệu trên xe của McCloud cho thấy nó đang đậu ở một gara gần tòa nhà cô ta. Anh ta đang chờ cô ta ở đó.”

“Và cô ta rời đi trong khi vẫn đang mặc bộ váy đó. Trang phục cho một vở kịch hay. Một phần thưởng đặc biệt. Tuyệt vời. Đoạn này còn gay go hơn ta tưởng tượng. Cô có muốn xem vở diễn cùng ta không?”

Cô ta nghe thấy mệnh lệnh cứng rắn ẩn dưới lời đề nghị lịch sự. “Tất nhiên”, cô ta lầm bầm. “Làm sao em có thể cưỡng lại?”

Thực sao? Tiếng nói bên trong phần bị ngăn chặn trong cơ thể cô ta rú lên với vẻ thích thú cay nghiệt. Cô đã tự hỏi bản thân câu hỏi này hàng tuần.

“Đi nào”, hấn nói, bỏ bàn tay khỏi họng cô ta và ra hiệu đi theo hấn xuôi hành lang tới phòng theo dõi.

Hấn không bao giờ giơ lưng ra cho cô ta thấy, không bao giờ. Thật kỳ lạ. Chắc hấn cảm nhận được cô ta muốn giết hấn, nhưng hấn cũng tâm sự toàn bộ các bí mật nguy hiểm nhất với cô ta. Cô ta bắn khoản tại sao hấn vẫn chưa giết mình.

Có lẽ hấn dành cô ta cho một dịp đặc biệt.

Họ đi vào phòng theo dõi với màn hình khổng lồ, chiếm hết một bức tường. Novak ngồi xuống chiếc đi văng trước màn hình, bên cạnh con chuột, hấn nhấp chuột vào các biểu tượng đến khi đồ đạc im lìm, mờ tối trong căn hộ của Erin hiện khắp màn hình. “Thật là một sự lãng phí”, hấn trầm tư.

“Sự lãng phí nào?”, cô ta nhanh chóng gọi ra lý do để hấn mở miệng. Hấn yêu giọng nói của mình.

“Cô ta thật hiếm có. Ngay thơ một cách chân thật. Ta rất ngạc nhiên loại người vô giá trị như Edward Riggs lại có thể sản sinh ra cô con gái khác thường thế này. Cũng xinh đẹp hơn ta nghĩ rất nhiều, dù ta hy vọng đó là một phần kết quả từ trí thông minh thiên tài của cô, cưng ạ.”

“Em cố trở nên có ích”, cô ta đáp.

“Thực sao?”, hấn nói. “Lại đây Tamara. Hãy tỏ ra có ích nào.”

Cô ta ngồi cạnh hấn. “Cô ta rất thông minh. Cô ta cảm nhận có một cái bẫy.”

“Nhưng cô ta không nhận ra nguồn gốc cơn hoảng loạn của mình”, ông chủ cô ta nói. “Cô ta không tin vào bản năng. Cô ta bị chi phối bởi quy tắc ứng xử riêng của mình. Cô ta khẳng khẳng cho rằng thế giới tuân theo các quy tắc mà cô ta có thể hiểu, do đó cô ta sẽ trở lại vào ngày mai, đúng giờ như một chuyên gia tận tâm. Nếu cô ta thoát khỏi nhà tù trong tâm trí mình thì cô ta nên đổi tên và chạy thật nhanh.”

“Nhưng không thể xảy ra”, Tamara nói, nịnh bợ hấn.

Hắn mỉm cười lúc chạm vào mặt cô ta bằng ngón trỏ bị cụt. Răng hắn dường như sắc một cách khó tin. “Ta thực sự bị cám dỗ bởi ý nghĩ đưa cô ta tới Paris”, hắn nói. Tay hắn trượt xuống dưới, vuốt ve cổ họng, rồi ngực cô ta. “Ta muốn làm tình với cô ta. Ta nghĩ sẽ rất kích thích khi cưỡng đoạt tất cả sự rạn rỡ, ngây thơ, gợi cảm đó.”

Chương 21

Erin hất tung cách cửa ở sảnh của Kinsdale và lao thẳng lên cầu thang. Ngay khi lọt bỏ chiếc váy gồm ghiếc này ra, tấm rửa sạch sẽ cảm giác dơ bẩn do Mueller chạm vào người, cô sẽ gọi cho Connor và xin lỗi vì đã bỏ chạy. Cô sẽ nghe theo trái tim mình. Nó sẽ nguyên vẹn hoặc cô sẽ phải chứng kiến nó tan vỡ thành hàng triệu mảnh.

Connor đang ngồi ở đoạn nghỉ giữa hai dãy cầu thang, chờ cô.

Cô lùi xuống các bậc thang. Ví, giày, quần áo của cô rơi thẳng xuống sàn. Cô lao đảo trên đôi giày cao gót và chuẩn bị tinh thần đập mạnh vào tường, nhận thức tồi tệ là ngực cô đã thực sự trượt ra khỏi cái váy, đôi mắt cô nhòe đi vì nước mắt dù cô đã lau trên xe. “Connor?”, cô thì thầm.

Ánh mắt dữ dội của anh nhìn cô từ đầu tới chân. “Chà, chà”, anh nói khe khẽ. “Nhìn... em... rất... đặc biệt.”

“Connor, em..”

“Nhìn lại mình đi cưng.” Anh đứng lên, cái bóng to lớn bao trùm cô. “Không áo lót. Anh chưa bao giờ thấy em trang điểm trước đây, ít nhất cũng không giống thế này. Thay đổi toàn bộ ngoại hình của em. Chà. Một phụ nữ hoang dã.”

Cô lùi lại, dựa sát vào tường bởi giọng nói mềm mại, chết người của anh.

Cô đã từng thấy anh giận dữ, nhưng chưa bao giờ như thế này. “Connor, em đang định...”

“Nó cho tôi thấy điều gì, phong cách mới này?”, giọng anh đầy châm biếm, cợt nhả. “Nó nói, bữa tiệc đã qua và tôi đang uống quá nhiều sâm banh, hãy đưa tôi về và làm tình cuồng dại với tôi.”

Cơn giận dữ trào lên trong cô. “Sao anh dám nói với em như thế?”

Anh tiến thẳng về phía cô. Cô lão đảo lúi lại đến khi phần lưng trần áp sát vào những viên gạch ốp tường. “Hôm nay em có vui vẻ không, Erin?”, anh hỏi.

Cô hất cằm lên. “Không đâu”, cô nói. “Connor, đừng làm thế.”

“Erin? Là cháu phải không?”

Cả hai ngẩng đầu lên, kẻ ngó trước, người quay sau. Bà Hathaway, người hàng xóm tọc mạch ở tầng trệt, đang gập người trên chiếc gậy ở đầu cầu thang. Từng lọn tóc của bà ta tỏa sáng trong ánh đèn màu tím như một vầng hào quang, còn khuôn mặt là một tiếng gầm gừ dữ dội của các nếp nhăn. “Anh chàng đồng nghiệp này đang gây rắc rối cho cháu à? Nếu đúng thế ta sẽ gọi cảnh sát ngay lập tức! Đe dọa một phụ nữ trẻ ở ngay cầu thang nhà cô ấy. Thật khí phách!”

Đôi mắt Connor lóe lên sự thách thức khốc liệt. “Thật sao, Erin? Tôi quá đáng sợ với em hả? Em có muốn gọi những kẻ khoác áo choàng trắng tới lôi tôi đi không?”

“Thôi đi”, cô rít lên.

“Tốt hơn hết, hãy làm thế.” Anh lôi điện thoại ra hùng hổ bấm số. Rồi dúi vào bàn tay run rẩy của cô. “Gọi Nick đi. Sẽ nhanh hơn 9-1-1 đấy, anh ta đang lờng lộng tìm cách tóm tôi bằng mọi giá. Nào, gọi đi. Chấm dứt tình trạng chết tiệt này một lần và mãi mãi.”

Miệng cô há to, kinh hãi. Anh hất cằm vào chiếc điện thoại và lùi lại một bước, yết hầu nhấp nhô. “Làm đi”, anh hung dữ. “Chỉ cần bấm vào phím màu xanh và kết thúc nó.”

Bộ mặt tổn thương lạnh lẽo, thắt chặt của anh làm trái tim cô vặn xoắn, bốc cháy. Cô gập mạnh điện thoại. “Không bao giờ.”

“Bảo cậu ta, cô gái”, bà Hathaway lên tiếng. “Là ta sẽ gọi cảnh sát.”

Erin cố mỉm cười. “Đừng lo lắng, bà Hathaway. Bọn cháu chỉ đang bắt đồng và cảm thấy rất xấu hổ vì đã làm thế ở nơi công cộng, thay vì trong phòng riêng.”

“Cậu ta đang quấy rầy cháu”, bà Hathaway đáp. “Ta có thể thấy vậy.”

“Cháu có thể kiểm soát được tình hình”, Erin dỗ dành. “Nhưng cháu thực sự cảm kích sự quan tâm của bà. Bà là một người hàng xóm tốt bụng.”

Bà Hathaway tỏ ra thất vọng. Bà ta đi vòng quanh Connor. “Ta không thích kiểu của cậu.” Bà ta nhấn mạnh từng từ bằng cách chĩa cái gậy vào thẳng người Connor. “Mái tóc dài, đôi mắt nguy hiểm và cái miệng bần thiêu của cậu. Chửi thề bậy bạ như bọn bocc xếp trước mặt một cô gái trẻ đáng yêu. Đàn ông như cậu cực kỳ phiền hà và vô giá trị.”

“Phải, thưa bà”, Connor kiên nhẫn đáp. “Họ cũng nói với tôi như thế.”

“Nghĩ mình thông minh lắm hả?”

Connor trợn mắt lên, lăm bằm. “Hầu như không.”

Bà ta chỉ đầu gậy về phía Erin. “Cẩn thận, cô gái. Cậu ta thô bạo với cháu lần nữa, hãy cho ta biết. Sao cháu lại để một gã đàn ông chửi rửa mình chứ? Bọn họ cho rằng mình có giấy phép để tự do làm thế. Lần nào cũng vậy.”

“Đừng lo lắng”, Erin nhắc lại. “Thật đấy. Chúc bà buổi tối vui vẻ.”

Bà Hathaway loạng choạng lùi về phía cửa căn hộ đang mở của bà ta, vẫn đang lăm bằm. Họ chờ đến khi cái cửa đóng hẳn lại và kìm nén tiếng cười trước khi họ dám nhìn vào nhau. Cô đưa điện thoại cho anh. Anh lắc đầu.

“Giữ lấy nó”, anh nói. “Anh chẳng muốn nói chuyện với bất kỳ ai.”

Cô ném nó vào ví vì chẳng biết làm sao. Họ thận trọng nhìn nhau, sợ cả thở.

“Có muốn tiếp tục cuộc tranh luận trên gác, trong phòng riêng của em không?” Giọng anh vẫn khắc nghiệt nhưng sắc thái giận dữ đáng sợ đã nhạt đi.

Cô gật đầu, quỳ xuống nhặt đồ đạc của mình, ôm trước ngực. Ngón tay vụng về giữ chặt những thứ bị rơi. Sáu tầng cầu thang là một hành trình dài với Connor sôi sục phía sau. Cô cảm thấy ánh mắt anh nóng rực trên lưng. Chăm chăm vào cơ thể cô trong bộ váy mỏng manh này.

Cô tìm chìa khóa trong ví. Như mọi khi, anh giật lấy chúng từ tay cô, rút súng ra. Cô kiên nhẫn chờ đợi các nghi thức quen thuộc trôi qua đến khi anh vẩy cô vào, khóa và cài chốt cửa.

Cô bật đèn cây trong lúc anh cởi áo khoác, ném nó lên thành ghế. Anh đứng thẳng lưng, dang rộng hai chân và khoanh tay trước ngực. “Sao?”,

giọng anh dứt khoát. “Mọi chuyện xảy ra thế nào, Erin?”

“Khi em tới chỗ Mueller. Tamara đợi em ở cửa”, cô bắt đầu. “Cô ấy cho em xem một chiếc vòng vàng Celtic, với thiết kế hai con rồng đang đánh nhau. Một thành quả mới. Vô cùng đẹp đẽ.”

Anh gật đầu ra hiệu cho cô tiếp tục. “Được. Rồi sao?”

“Mueller đã yêu cầu em đeo làm mẫu. Em cố gắng từ chối, lấy lý do là mình mặc không phù hợp. Cô ấy nói họ đã mang đến sẵn vài bộ váy phù hợp với cái vòng cho em chọn. Cô ấy gây áp lực cho em và... và em...”

“Và em nghe theo. Em cởi quần áo trong nhà gã đàn ông đó, khoác bộ váy mà hẳn mua cho em.” Cơn giận dữ bị kìm nén dữ dội rung lên trong từng lời anh nói. “Chúa ơi, Erin, em đã nghĩ gì thế?”

Cô nhắm nghiền mắt, lảng tránh ánh nhìn của anh. “Em không nghĩ gì cả”, cô thừa nhận. “Em ước mình đã không làm thế. Lúc đó em rất rối và khủng hoảng, em sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì ngu ngốc lần nữa, em hứa. Xin anh, đừng biến nó thành nghiêm trọng như vậy, Connor. Đó chỉ là... một bộ váy.”

Anh túm chặt bắp tay cô, đột nhiên cô hoảng hốt thở dốc, rồi kéo cô ra trước tấm gương đứng, thứ đồ cổ duy nhất cô cho phép mình được sở hữu trong căn hộ nhỏ hẹp này. Ánh sáng màu đỏ phát ra từ cái chao đèn làm bằng gỗ đồ chiếu lên cơ thể cô những vệt màu hung hung sặc sỡ của ánh sáng và bóng tối. Những ngón tay thành thạo của anh vuốt ve ngực cô và sự dịu dàng bất ngờ của anh làm cô rùng mình với niềm khóa cảm đột ngột. Cô há miệng ra sau, run rẩy. Anh hoàn toàn không định trước sẽ nắm lấy cổ chiếc váy, xé thẳng xuống dưới bằng một cú giật thô bạo.

Cô kêu lên. Anh nhanh chóng giữ chặt cơ thể đang vật lộn của cô, xé tiếp, làm lộ trọn vẹn bộ ngực. Một cú giật nữa, bụng cô lộ ra. Cô vắn vẹo điên cuồng chống lại anh. “Lạy Chúa, Connor! Anh định làm gì?”

Anh kéo, giật đến khi chiếc váy xuống đến ngang hông cô. “Cái này gọi là giao tiếp phi ngôn ngữ. Anh muốn em hiểu rõ anh cảm thấy thế nào về chuyện này...”

“Em đã hiểu thông điệp của anh, vì Chúa! Không cần phải...”

Anh giật cô sát lại, trượt tay bên dưới đường cong ở hông cô tìm kiếm. “Anh sẽ không ép buộc nếu em không muốn”, anh nói. “Nhưng anh không cần lo lắng chuyện đó phải không, Erin? Em đã ướt đẫm. Em có muốn anh không?”

Cô không thốt lên lời, không đủ sức mạnh để chống lại cơn thủy triều đen tối của ham muốn. Đùi cô siết chặt quanh tay anh, cầu khẩn nhiều hơn nữa trong lặng câm.

Đó là tất cả câu trả lời anh cần.

Anh đẩy cô nằm sấp xuống, thô bạo đè mặt cô xuống bàn. Ấm trà, lọ hoa khô lãn lóc và vỡ tan trên sàn nhà. Lọ đường đổ nghiêng, vương vãi khắp mặt bàn. Hạt đường rải rác, lấp lánh trong ánh sáng màu đỏ như tuyết dưới hoàng hôn. Connor gạt tóc khỏi mặt cô. Qua khe mắt cô thấy áo phông của anh bay vèo ra sau. Anh đặt chân giữa hai đùi cô, đẩy chúng mở rộng.

Cô liêu lĩnh tìm kiếm sự quen thuộc từ anh, nhưng thứ cô đang cảm nhận chia cách họ cũng nhiều như nó kích thích họ. Căn phòng im ắng, ngoại trừ hơi thở gấp gáp của hai người. Cô bật tiếng kêu thất thanh khi cơn đau nhói lên từ sâu bên trong.

Anh lập tức dừng lại ngay. Anh cong người phủ lên trên cô trong lời xin lỗi run rẩy, câm lặng và âu yếm, đỡ dành cô bằng đôi tay anh. Chúng dụ dỗ và đòi hỏi niềm khoái cảm của cô với sự kiên trì bền bỉ, không mệt mỏi. Đến khi cô buông lỏng và chuyển động cùng anh, anh mới bắt đầu lúc lắc, trượt nhẹ nhàng, cẩn thận trong cô.

Anh áp mặt vào cổ cô, giống một con thú đang sục mũi vào bạn tình. “Chết tiệt, em quá xinh đẹp, Erin”, giọng anh thô ráp.

Cổ họng cô bắt đầu run rẩy. Những cú thúc của anh sâu hơn. Nước mắt lăn dài trên má cô đang áp sát xuống đồng đường trên bàn. Vị mặn của muối, ngọt của đường hòa tan trong miệng cô đang há ra, thở hỗn hển. Cho dù giận dữ thế nào, anh cũng không nỡ làm đau cô.

Chết tiệt, cô là của anh.

Chiếc bàn rung chuyển dữ dội trên những cái chân lung lay mỗi khi xác thịt đập vào xác thịt, với từng hơi thở hỗn hển. Anh kéo cô lên, ngã

nhào xuống giường, ấn mặt cô vào chăn khi chiếc bàn chuẩn bị sập.

Cô đặt tay lên ngực anh, cảm nhận các cơ bắp chuyển động bên dưới làn da nóng rực, mềm mại của anh mỗi khi hông anh nặng nề thúc vào cô. “Em không muốn chúng ta như thế này”, cô nói.

Anh đè cô xuống dưới sức nặng củ mình, ghì chặt cô vào giường. “Đây là cách nó diễn ra”, anh nói. “Anh không thể giả vờ cảm thấy bất cứ điều gì khác đêm nay, cho dù anh muốn thế. Nhưng anh không muốn. Nên làm thế nào đây?”

“Em không yêu cầu anh phải giả vờ”, cô nói. “Em yêu cầu anh tin em. Em muốn anh nhớ. Đêm qua anh đã nói chúng ta...”

“Đêm qua em không nói dối anh và làm anh giận dữ. Đêm qua em không biến anh thành kẻ ghen tuông mất trí. Đêm qua là một thế giới khác, em yêu. Và em là người đã thay đổi tất cả. Không phải anh. Nên hãy chịu trách nhiệm đi.”

Lời nói của anh nhen nhóm lên một tia giận dữ mà mỗi giây trôi qua nó càng bùng sáng và bùng lên mạnh mẽ hơn. “Em luôn luôn phải chịu trách nhiệm”, cô hét lên. “Luôn luôn. Suốt đời. Cho từng thứ chết tiệt. Nhưng lần này thì không.” Cô đập vào ngực anh và vùng vẫy bên dưới. “Lần này không phải là lỗi của em, Connor! Chuyện này không... phải... lỗi... của... em!”

Anh nắm lấy cổ tay cô, nheo mắt nhìn chăm chăm xuống. “Em đang nói đó là lỗi của anh hả?”

“Em không biết! Em không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho chúng ta. Giống như chúng ta đang bị ám bởi một lời nguyền ác quỷ. Nhưng em biết rõ em yêu anh, Connor. Em yêu anh.” Cô nắm chặt vai, kéo anh sát vào cô.

“Chết tiệt. Không. Anh không muốn... chết tiệt, Erin.” Anh hằn học chửi thề và chống lại cô, nhưng cô vẫn ôm chặt anh với tất cả sức mạnh của mình. Anh sẽ phải đánh cô nếu muốn cô buông tay và cô biết rõ anh không thể làm thế.

Cô kiên nhẫn kéo anh lại gần đến khi anh đổ sập xuống người cô với tiếng nấc nghẹn ngào. Anh giấu mặt vào gối, di chuyển trong cô, khó nhọc,

đau đớn. Anh bật ra tiếng kêu bị bóp nghẹt. Cơ cực khoái bùng nổ xuyên qua người anh dường như đau đớn hơn là thích thú.

Tim anh đập thình thịch trên ngực cô. Cô âu yếm cơ thể đầm mồ hôi, run rẩy của anh và cố kéo mặt anh vào sát mặt cô để có thể hôn anh.

Anh cự tuyệt dữ dội. Chỉ lắc đầu và ương ngạnh dúi mặt vào gối. Cô vuốt ve mái tóc ẩm ướt của anh, tìm kiếm chuyện gì để nói, nhưng chẳng lời nào có thể phá hủy bức tường ngăn cách giữa bọn họ. Dày, lạnh lẽo và cứng như đá.

Cuối cùng Connor nhóm người dậy, rời khỏi cô, tóc xõa kín mặt mình. Cô biết mảnh khoe này. Cô luôn dùng nó.

Cô với tới, vuốt tóc anh ngược ra sau. Tay anh vung lên, tóm cổ tay cô, giữ chặt. Anh lắc đầu, rời rời khỏi giường.

Anh quay lưng về phía cô, bắt đầu mặc quần.

Cô đứng dậy trên đôi chân lão đảo và nhận ra họ không dùng biện pháp bảo vệ. Dòng chất lỏng nóng bỏng chảy xuống đùi cô.

Cô cởi đôi giày nhọt hoắt, tức cười đó ra rồi lột đôi tất rách nát. Suy nghĩ của cô không thể dung nạp hết thảy. Mà chỉ có thể nghĩ gián đoạn ở từng thời điểm. Connor quay lưng với cô, cứng rắn với nỗi đau và cơn giận dữ không lời. Nỗ lực băng giá của Mueller để quyến rũ cô. Tiết lộ của Nick. Cái chết cháy của Novak. Cái váy màu vàng bị xé làm đôi. Những hàn gắn cuộc đời cô đều đã bốc cháy.

Cô lão đảo đi vào nhà tắm, khóa chặt cửa.

Connor đã mặc xong quần áo, chờ đợi cô đi ra, hai tay ôm đầu. Đó là một khoảng thời gian dài vô tận. Khoảnh khắc nào đó, con mèo của Erin thận trọng thò đầu ra từ dưới một cái ghế. Nó trang nhã bước ra giữa căn phòng bị tàn phá, ngồi bệt mông quan sát anh. Có một tia phê phán, lãnh đạm trong đôi mắt màu vàng của nó.

“Mày nghĩ mày đang nhìn thẳng chết tiệt nào chứ?”, anh yếu ớt hỏi.

Cuối cùng cửa phòng tắm cũng mở. Erin bước ra, vẫn trần trụi, nhưng ẩm ướt và thơm mùi sữa tắm. Khuôn mặt cô hết sức ngây thơ, mộc mạc, tóc cô được chải gọn ra sau, buộc thành một bím tóc ướt lấp lánh.

Cô hướng về tủ ngăn kéo cạnh giường, làm như anh không có ở đó, dù chỉ cách một sải tay, đang chăm chăm nhìn cô. Cô lôi ra một cặp đồ lót cotton trắng trông như bán hàng loạt trong siêu thị. Rồi một cặp quần thể thao rộng thùng thình. Một áo phông quá khổ. Một áo len chui đầu bằng lông cừu. Cô kéo mạnh đôi tất trắng dày cộp vào chân.

Cô đang cố làm mình trông ít gọi cảm nhất. Thật hài hước. Anh muốn bật cười, nhưng nếu cười anh có thể sẽ bắt đầu lại khóc và anh không dám mạo hiểm làm thế. Anh chờ đợi đến khi tin rằng giọng nói của mình đã trở lại bình thường.

“Nick đã gọi cho em sáng nay. Đó là lý do em thất hứa.” Anh cố nói sao cho thật khách quan, nhưng dù gì nó vẫn giống một lời trách móc.

Cô gạt đầu, bước ngang căn phòng về phía nhà bếp. Cô tìm kiếm trong ngăn tủ đến khi thấy một túi đựng rác.

“Cậu ta đã nói gì với em? Rằng anh bị điên? Ảo tưởng à?”

Cô vật lộn để mở miệng túi, đi tới cạnh bàn, vẫn phớt lờ anh. Cô gạt đám đường bị đổ trên bàn vào túi, nhặt đám hoa khô lên.

Căng thẳng bắt đầu trào lên trong anh. “Trả lời anh, Erin. Cậu ta đã nói gì với em?”

Cô bật ra tiếng thở dài, run rẩy, quỳ xuống nhặt nhanh đám mảnh vỡ của ấm trà và lọ hoa. “Anh ấy bảo Novak đã chết. Rằng anh đã biết hẳn ta bị phát hiện ở Pháp. Rằng cảnh sát đã theo dõi hẳn nhiều ngày nay.”

“Chắc chắn, cậu ta đã nói, nhưng anh không tin. Novak là...”

“Đã. Novak đã từng. Hẳn chết rồi, Connor. Cháy xém. Họ chắc chắn đó chính là hẳn, dựa trên xét nghiệm về răng, về những ngón tay bị cụt. Xét nghiệm ADN đang được tiến hành, nhưng họ đã xác nhận. Hẳn đã chết. Mọi chuyện qua rồi.”

Anh lắc đầu. “Không thể nào. Quá nhiều thứ không hợp lý.”

“Nick cũng bảo em là anh sẽ nói thế”, Erin nói.

Anh buộc mình phải nói, từng từ được tuôn ra thô lỗ và ngắc ngứ. “Cậu ta có nói với em anh là kẻ giết người nữa không?”

“Anh ấy nói là nghi phạm”, cô sửa lại. “Không phải kẻ giết người.”

“Và em nghĩ đó là do anh.”

Cô lắc đầu, không do dự. “Không trong hàng triệu năm nữa.”

Cô ném tất cả mảnh vỡ vào túi, bước tới chậu rửa lấy chổi và hót rác. Từng cử chỉ đều rất nhanh gọn, hiệu quả. Cố gắng như mọi khi để dọn dẹp đồng hỗn loạn.

Nhưng lần này, anh là sự hỗn loạn.

“Cậu ta còn nói gì nữa, Erin?”, anh gắng hỏi.

Erin kéo cái túi rác đến cạnh cái váy rách nát, nhét nó vào trong. “Anh ấy bảo em nên giữ khoảng cách với anh. Như thế em sẽ không bị tổn thương. Nhưng thật ngạc nhiên. Em không thể làm được.”

“Anh không bao giờ làm tổn thương em”, anh nói.

“Lúc này thì có.” Cô kéo túi rác loẹt xoẹt sau lưng, quỳ trước mặt anh, cuộn đôi tất lại, ném vào đó, rồi đến đôi giày, kéo chặt miệng túi, thắt nút. “Dù sao cũng qua rồi. Ý em là nhiệm vụ vệ sĩ của anh. Cố gắng nhìn nhận từ quan điểm của em, Connor. Em thực sự tin tưởng ý định của anh là tốt đẹp, nhưng...”

“Đừng... có... thương... hại... anh.” Anh gằn từng từ.

Cô ngửa đầu ra sau, dùng mu bàn tay gạt đi những giọt nước mắt giận dữ. “Được thôi. Không thương hại, không khoan dung, không giấu diếm. Em sẽ quay lại chỗ Mueller vào ngày mai để đánh giá vài món cổ vật mới. Vì chúng ta sẽ không giấu giếm mọi thứ, em nghĩ anh nên biết.”

Anh đứng phắt dậy, trong nháy mắt tóm chặt lấy vai cô. “Không, Erin. Em không thể. Em không thể quay lại đó.”

“Tại sao không?”, cô hét lên. “Ông ta chỉ là một người yêu thích cổ vật Celtic. Ông ta có quyến rũ em. Một đề nghị lớn, Connor. Nó có thể là cú sốc với anh, nhưng ông ấy không phải người đầu tiên thể hiện sự quan tâm đến em. Em đã nói ‘không’ với vài người trong suốt cuộc đời mình. Ai quan tâm chứ? Chấp nhận đi!” Cô giật mạnh người ra khỏi tay anh.

Nỗi hoảng loạn nghẹt thở đang cào xé này chẳng có nghĩa lý gì cả. Đó chỉ là sự ghen tuông. Sự mê đắm quá mức. “Nhưng anh đã nhìn thấy những thứ không thể lý giải được”, anh biện hộ. “Có người đang săn đuổi gia đình em, Erin. Anh biết chắc chắn, và nếu em chỉ...”

“Không! Em đã chịu đựng đủ rồi!”, cô lùi lại, giơ tay lên. “Em không thể chịu đựng hơn được nữa. Em không cần sự che chở của anh. Em yêu anh và rất cảm kích điều anh đã làm cho Cindy, nhưng em không cần anh bảo vệ! Nếu cứ khẳng khẳng làm thế, anh sẽ làm em cũng phát điên lên mất.”

Lời nói của cô rơi vào sự im lặng đột ngột. Anh nhận ra cô đã cảm thấy hối tiếc ngay khi từ đó thoát ra khỏi miệng. “Ôi Chúa ơi, Connor. Em xin lỗi. Em không có ý nói anh... Em không nghĩ anh...”

“Điên”, anh nặng nề nói tiếp. “Quá muộn. Em nói rồi. Anh cũng đã nghe thấy. Em không thể quay lại được. Nếu đó thực sự là điều em nghĩ về anh, vậy thì... vậy thì chẳng còn gì để nói nữa.”

Nước mắt giàn giụa trên mặt cô. Cô bịt chặt miệng, hai vai run rẩy. “Ôi Chúa ơi. Thật tồi tệ.”

“Phải”, anh đồng tình. Anh túm lấy áo khoác, cố lê bước ra cửa. Hai chân anh nặng như chì. “Ừm, Erin.”

“Sao?”, giọng cô có vẻ cảnh giác.

“Nếu em từng quan tâm đến anh, xin em hãy cho anh một ân huệ.”

Cô gật đầu.

“Hãy đi cùng ai mà em tin tưởng khi tới nhà Mueller. Đừng đến đó một mình. Nhé.”

“Connor, làm ơn. Em...”

“Anh biết em sẽ không để anh đi cùng, nhưng hãy rủ ai đó. Hãy làm chuyện đó vì anh, và chỉ thế thôi. Đó là tất cả những gì anh yêu cầu em.”

Cô mở miệng định tranh cãi, rồi ngậm lại. Gật đầu.

“Thề đi”, anh nói. “Với thứ gì quan trọng với em.”

“Em thề với danh dự của mình”, cô lặng lẽ nói.

Anh biết có thể tin tưởng, nhưng vẫn đứng như mọt rế trên sàn.

Cô nhắc điện thoại, bấm số. “Chào, Tonia à? Erin đây... Ừ, mình khỏe. Đây là một khoảng thời gian kỳ lạ... không thể nói ngay được... Không, chỉ mệt mỏi thôi. Nay, mình có chuyện này muốn nhờ cậu. Ngày mai cậu được nghỉ phải không? Mình băn khoăn không biết chiều mai cậu đi cùng mình được không. Tới chỗ Mueller... Chuyện dài lắm. Mình đã hứa với Connor

sẽ không tới đó một mình... Ừ, mình biết nhưng mình đã hứa... Thật hả?Ồ tuyệt. Sẽ không lâu đâu. Mình sẽ mời cậu bữa tối, nếu cậu rảnh... Hẹn gặp cậu chiều mai. Cậu là một thiên thần, Ton. Cảm ơn. Tạm biệt.”

Cô gác điện thoại. “Xong”, cô nói. “Như đã hứa.”

Sự im lặng sau lời nói của cô có tính dứt khoát khủng khiếp.

Nó chặn đường lui của anh. Chẳng còn gì để nói, chẳng còn gì anh có thể làm nữa. Có lẽ cô nói đúng, anh thực sự đã bị điên.

Anh hầu như không quan tâm. Ma quỷ, quái vật, đến hết đây. Anh sẽ chào đón chúng chỉ cần chúng xóa bỏ nỗi đau đớn của anh. Trong bất cứ trường hợp nào, tốt nhất anh nên biến khỏi nơi quỷ quái này, tới chỗ nào đó không ai thấy mặt anh, bởi sự tàn phá chỉ xuất hiện trong vài giây nữa.

“Tốt”, anh nói. “Anh sẽ, ừm, biến khỏi con đường em đi.”

Chương 22

"Tôi không thể cho cô biết tôi cảm kích ra sao", Barbara nói trong điện thoại. "Tôi sẽ đặt nó lên hàng đầu trong thứ Hai. Đó chính là thứ tôi cần."

"Tôi rất xin lỗi vì đó chỉ là vị trí tạm thời, bà Riggs, trong khi trường phòng nghỉ sinh", Ann Marie đáp. "Nhưng bà biết rõ quy định của tổ chức sau chừng đó năm làm tình nguyện. Chúng tôi sẽ bàn bạc và đưa ra giải pháp nào đó khi cô ấy quay lại. Mọi người đều rất vui mừng được gặp lại bà. Chúng tôi rất nhớ bà."

"Tôi cũng rất nhớ mọi người. Hẹn gặp cô tuần tới nhé. Tạm biệt!"

Bà gác máy, thở phào nhẹ nhõm. Mọi thứ đang dần trở về quỹ đạo. Các con bà đều an toàn, gã Novak kinh khủng đã bị cháy thành tro, cả Billy Vega cũng đã chết, tạ ơn Chúa. Bà sẽ không nhỏ một giọt nước mắt nào cho hãn. Bà không bị lời nguyền khủng khiếp nào ám ảnh, cuộc sống của Erin đang dần tốt đẹp. Mọi thứ trông có vẻ trật tự và khả quan.

Chuông reo vang, bà nhòm qua lỗ nhỏ trên cửa. Cô bạn nhỏ xinh đẹp của Erin, Tonia. Vào giờ này, một ngày trong tuần. Lạ thật. Bà mở cửa. "Xin chào, Tonia."

"Chào bà Riggs. Hy vọng là tôi không làm phiền bà."

"Không hề", Barbara đáp. "Mời vào. Chúng ta nhâm nhi chút trà nhé. Cô đến vừa kịp lúc để ăn mừng với tôi. Tôi đã tìm được việc. Mừng quá!"

"Thật tuyệt vời", Tonia nói. "Ở đâu thế?"

"Trung tâm văn hóa nơi tôi thường làm tình nguyện. Chỉ là công việc tạm thời, nhưng hoàn hảo để bắt đầu. Trường phòng của họ sắp sinh em bé. Sẽ khó khăn một chút vì tôi phải đánh máy nhiều, nhưng tôi có thể thực hành trên máy sau giờ đóng cửa. Tôi sẽ bắt kịp công việc."

"Quá tuyệt." Tonia theo bà vào bếp. "Coi này, bà Riggs. Tôi không thể ở đây lâu, có vài chuyện tôi muốn nói với bà. Tôi sẽ gặp Erin vào chiều nay."

"Ồ, thật sao?" Bà đổ đầy nước vào ấm đun và đặt lên bếp.

"Vâng. Connor bắt cô ấy phải hứa sẽ không đi một mình tới nhà Mueller." Tonia trợn mắt. "Thật ngớ ngẩn nếu bà cũng nghĩ như thế. Không phải tôi ngại đi. Nhưng vì Chúa. Dù sao cô ấy cũng đã trưởng thành."

"Phải, Connor rất bảo vệ con bé", Barbara đáp. Và hợp với mong muốn của bà, bà thầm nghĩ. Sự bảo vệ có vẻ khả quan với bà lúc này. Đặc biệt là với các cô con gái quý giá của bà. Bà sẽ làm tất cả vì chuyện đó.

"Đó chính là điều tôi muốn nói với bà, bà Riggs. Tính bảo vệ của Connor. Nếu bà có thể gọi thế."

Giọng nói sắc bén của Tonia khiến Barbara cảm thấy khó chịu. Bà đã rửa xong ấm trà, đặt nó xuống. "Ừ, sao cũng vậy? Có chuyện gì?"

Tonia ngập ngừng. "Connor làm tôi thấy lo lắng", cô ta buột miệng. "Anh ta rất ghen tuông và sở hữu. Anh ta thậm chí còn tỏ ra thù địch và nghi ngờ tôi."

"À, tôi hiểu", Barbara thận trọng.

Móng tay sơn màu đỏ như máu của Tonia lóe lên lúc cô ta khoa tay. "Tôi từng chứng kiến phụ nữ dính vào kiểu đàn ông như thế. Đó luôn là dấu hiệu đầu tiên của trục trặc, khi anh ta cách ly cô ấy khỏi bạn gái. Một kỹ thuật cổ điển của kiểu đàn ông ngược đãi, độc đoán."

Barbara há miệng, nhưng chẳng nói được lời nào.

"Gia đình là bước tiếp theo", Tonia tiếp tục. "Xoẹt, xoẹt và thế là cô ấy hoàn toàn bị cô lập, biến thành nô lệ của anh ta. Sau đó anh ta bắt đầu xóa bỏ lòng tự trọng của cô ấy, làm cho cô ấy nghĩ rằng cô ấy chẳng là gì nếu không có anh ta. "

" Ôi, lạy Chúa tôi. Thật sao. Tonia, tôi không nghĩ Connor... "

"Vấn đề là, cô ấy quá say mê anh ta và tôi có thể hiểu lý do. Anh ta là một người đàn ông quyến rũ. Đẹp trai, lôi cuốn, hấp dẫn. Và tôi muốn nói theo nghĩa đen. Hấp dẫn, bà Riggs. Anh ta nghĩ cô ấy thuộc về mình."

Cột sống Barbara cứng ngắc. "À, tôi hiểu. Chà. Nếu cậu ta nghĩ thế thì vô cùng, vô cùng sai lầm."

"Và tôi rất lo lắng mỗi khi nghĩ về mối căm thù của anh ta đối với chồng bà", Tonia nói. "Xin lỗi vì khơi lại chủ đề đau lòng, nhưng tôi tin chắc bà không muốn Erin phải trả giá vì chuyện đó."

"Ôi, nhưng Connor sẽ không bao giờ làm thế với Erin", Barbara yếu ớt nói. "Cậu ta có vẻ thực sự quan tâm đến con bé. Điều đó gây ấn tượng với tôi."

Ấm nước rít lên. Tonia nhẹ nhàng đẩy bà ra, chộp lấy nó. "Để tôi. Chắc hẳn anh ta quan tâm đến cô ấy." Cô ta rót nước sôi vào ấm trà. "Anh ta bị ám ảnh bởi cô ấy. Bà có biết thực ra anh ta đã bắt cóc cô ấy ở sân bay cuối tuần trước không?"

Barbara ngồi phịch xuống ghế, cau mày bối rối. "Erin nói với tôi là cậu ta đi cùng con bé, nhưng không nói gì về chuyện..."

"Cô ấy không nói gì với bà hết, tôi không bất ngờ", Tonia nói. "Anh ta xuất hiện ở sân bay Portland, nơi cô ấy có hẹn với lái xe limo của Mueller. Cô ấy không có cơ hội. Connor đã kéo cô ấy vào xe anh ta, lôi tới một nhà nghỉ và... chà, bà đã biết kết quả thế nào. Anh ta làm chính xác những gì mình muốn, đúng không?"

Barbara nhìn cô ta chăm chăm, kinh hoàng. "Erin là một người có trái tim nhân hậu", bà thì thào. "Con bé không nỡ làm ai thất vọng. Tôi ghét phải hình dung con bé chỉ có một mình, chịu áp lực của một người mạnh mẽ và..."

"Đầy thuyết phục", Tonia để thêm.

"Thuyết phục", Barbara rùng mình. "Ôi Chúa ơi. Tôi ghét phải nghĩ thế."

"Chính xác", Tonia nói. "Tôi thấy chúng ta đang cùng trên một con thuyền, bà Riggs. Có lẽ bà nên gọi cho ai đó trong gia đình hoặc bạn bè và đồng nghiệp cũ của Connor. Nói cho họ rõ tình huống. Một cách kín đáo. Bà có biết gia đình Connor có tiền sử về bệnh thần kinh không? Bố anh ta. Một câu chuyện buồn, khủng khiếp. Hoang tưởng, ảo giác, xa lánh xã hội."

Ông ta nuôi dạy con cái trên đời, hoàn toàn cô lập. Không ai dám chắc chuyện gì đã xảy ra với người mẹ. "

"Chúa ơi."

"Chỉ có Chúa mới biết người đàn ông điên loạn đó đã làm gì với các cậu bé tội nghiệp", Tonia tiếp tục. "Hoặc có lẽ tốt hơn hết không nên nghĩ tới. "

"Tôi luôn lo lắng về tiêu sử của cậu ta, nhưng tôi không hề hay biết... Ôi Chúa ơi. Tôi phải nói chuyện với Erin. Tôi phải gọi cho con bé. Ngay lập tức."

"Hãy cẩn thận." Tonia rót cho Barbara một tách trà. "Cô ấy đang bị anh ta bỏ bùa mê thuốc lú. Đừng làm ồn lên, nếu không bà sẽ chỉ làm tăng sức phản kháng thôi. Chúng ta cần hành động một cách lặng lẽ. Khởi động một mạng lưới hỗ trợ Erin. Nhanh chóng. Ngay từ lúc này. "

"Phải, cô nói đúng", Barbara nói. "Tôi sẽ làm chuyện đó. Ngay lập tức. Rất cảm ơn cô đã báo cho tôi. Tôi không hề hay biết gì."

Tonia cười tươi tắn và cầm tách trà lên, chạm vào tách trà của Barbara đang run rẩy trong tay bà. Tách của Barbara chao nghiêng, nước trà đổ đầy ra khăn trải bàn. "Tiến lên, bà mẹ vĩ đại", Tonia nói. "Erin thật may mắn khi có người mẹ như bà."

Barbara nhớ lại vài tháng trước. Miệng bà mím chặt. "Không hẳn thế. Nhưng tôi sẽ làm hết sức mình vì con bé từ bây giờ."

Chuông cửa lại reo vang. Tách của bà rơi loảng xoảng vào đĩa, làm bắn tiếp một lớp trà màu nâu lên khăn trải bàn. "Ai thế nhỉ?"

"Tôi sẽ mở cửa", Tonia đề nghị. "Bà cứ thoải mái."

"Không, tôi ổn."

Tonia theo sát gót Barbara lúc bà ra mở cửa. Tò mò như một con mèo. Barbara đã để ý ngay từ lần đầu tiên gặp cô ta. Bà nhòm qua lỗ cửa. Là em trai Connor - Sean và Miles - người bạn trông rất lạ lùng của Cindy, xách theo một đồng túi hàng hóa.

Bà mở cửa. Nụ cười của Sean đã dụ dỗ bà nở nụ cười ngay lập tức. "Chào bà Riggs. Tôi làm tài xế taxi cho Miles tới đây", Sean nói. "Cậu ta rất mong được tới thăm Cindy. Cô ấy ổn chứ?"

"Ồ vâng, con bé tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu", Barbara đáp. "Nó đang trên gác, tôi sẽ đi gọi nó. Mời vào."

Khuôn mặt Miles bầm tím và dán một dải băng trắng dọc sống mũi. Cậu ta mang theo một bịch túi mua hàng chất các đĩa video, một hộp kèn saxophone và một bó lớn hoa dại mới hái vẫn đang nhỏ nước, bùn còn bám quanh rễ. "Cháu, ừm, mang tới cho Cindy một số đồ đặc ạ", cậu ta nói. "Các đĩa phim hành động và hoa. Cùng kèn của cô ấy. Nếu cô ấy muốn, bác biết đấy, kiểu như luyện tập ấy." Cậu ta đưa bó hoa cho bà.

Barbara mỉm cười. "Đáng yêu quá, Miles. Bác sẽ gọi Cindy." Bà hướng lên gác. "Cindy? Cưng à? Xuống đây đi. Con có khách đấy."

Bà quay sang Tonia. "Tonia đây là Sean McCloud, em trai của Connor và Miles, bạn của Cindy. Sean, cô gái trẻ này là bạn của Erin, Tonia... Tôi không nhớ họ của cô, cô gái."

"Vasquez", Tonia đáp, đưa tay cho Miles rồi đến Sean. "Tôi rất vui được gặp các anh."

Sean nắm tay cô ta một lát, vờ mặt bần khoăn. "Chờ chút. Tôi biết cô."

Tonia cười khoe má lúm. "Ồ không. Tôi tin chắc mình sẽ nhớ."

"Không, chắc chắn. Tôi chưa bao giờ quên bất kỳ khuôn mặt nào. Nhất là một khuôn mặt đáng yêu thế này. Không chàng trai nào của nhà McCloud có thể quên. Đó là một đặc điểm di truyền của gia đình. Một trong rất nhiều đặc điểm. Chờ chút... tôi sắp nhớ ra rồi." Anh cau mày ngược lên trần nhà, búng ngón tay tanh tách. "Phải rồi!" Anh kêu lên. "Cô là một y tá! Ở bệnh viện tư. Đúng không?"

Tonia chớp chớp mắt, miệng mấp má. Đây là lần đầu tiên Barbara thấy cô ta hoàn toàn mất bình tĩnh.

"Bệnh viện nào?", bà hỏi

Sean bắn cho bà cái nhìn nhăn nhó. "Cái bệnh viện mà anh tôi đã nằm ở đó suốt hai tháng hôn mê, nhớ không? Chính bệnh viện đó."

Cindy đã cứu cô ta khỏi sự lúng túng bằng cách xuất hiện ở đầu cầu thang, trong bộ đồ thể thao thùng thình, dụi dụi mu bàn tay vào mắt như một bé gái. Cô trượt chân ở bậc thang, xấu hổ, ngập ngừng.

"Miles mang hoa tới cho con", Barbara nói. "Đáng yêu quá phải không?"

Cindy mỉm cười uể oải với Miles. "Cảm ơn. Chúng rất đẹp."

Miles nhìn cô trù mến. "Anh, ờ, mang tới cho em, ờ, vài thứ nữa", cậu ta lắp bắp. "Vài đĩa video. Kèn saxophone. Em biết đấy. Đồ dùng."

"Tuyệt quá", Cindy đáp. "Anh có muốn mang chúng tới phòng em không?"

"Ừ, có, chắc chắn." Cậu ta nhìn một lượt. "Xin thứ lỗi", cậu ta lẩm bẩm rồi nhảy bổ lên cầu thang, đi theo Cindy.

Sean quay sang Tonia. "Tôi biết đã nhìn thấy cô ở bệnh viện một, hai lần. Bộ đồng phục đó thực sự rất hợp với cô. "

Tiếng cười của Tonia có vẻ gượng gạo. "Cảm ơn. Xin anh thứ lỗi vì tôi không nhớ ra anh. Đó là một khoảng thời gian dài. "

"Một năm và hai tháng", Sean nói. "Một cách chính xác."

"Tôi nghĩ Erin nói cô làm việc ở Highpoint", Barbara lên tiếng.

"Tôi đang làm ở đó", Tonia đáp. "Tôi thuộc loại hay bay nhảy. Tôi nhảy từ việc này sang việc khác. Chà... tốt nhất tôi nên rời khỏi đây. Và nhớ chuyện chúng ta đã trao đổi, bà Riggs. Thực sự, rất gấp gáp. Làm ơn bắt tay ngay nhé."

"Ồ, tôi sẽ làm ngay", Barbara nồng nhiệt đáp. "Cảm ơn vì đã bỏ thời gian tới đây."

"Rất vui được gặp anh", cô ta nói qua vai. "Tạm biệt."

Một khoảng thời gian im lặng dài sau khi Tonia rời đi. Đôi mắt xanh lá cây của Sean rất giống các anh trai. Thông minh, thẳng thắn... hấp dẫn. Nỗi sợ hãi tối tăm, chập chờn đe dọa xé nát bà. Bà tựa vào tường để đứng vững.

"Kìa, bà Riggs. Bà ổn chứ? "

Mia mai làm sao, lời đề nghị giúp đỡ lại đến từ một trong số ít những người trên trái đất mà bà không thể chia sẻ vấn đề của mình cùng họ. "Tôi ổn, cảm ơn."

"Bà chắc chứ? Tôi có thể giúp bà bất cứ điều gì. Bất cứ thứ gì."

Nét mặt quan tâm của anh khiến bà cảm thấy xấu hổ vì đã nói dối. Bà ép mình mỉm cười. "Rất chắc, cảm ơn vì đã quan tâm."

"Nếu vậy thì tốt. Tôi cũng nên ra về. Có nhiều chuyện phải làm. Rất mừng vì Cindy đã khỏe lên nhiều. Bà hãy bảo trọng."

"Cảm ơn, tôi sẽ làm thế", bà đáp.

Sean bước xuống lối đi, hướng về con Jeep lấm lem bùn đất. Barbara cài đặt lại chuông báo động, rồi lão đảo quay vào bếp. Bà với lấy cái điện thoại không dây, ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào nó.

Hai con gái của bà đều bị đe dọa bởi những gã đàn ông bạo lực. Sáu tháng trước là Erin bởi Novak và Luksch. Cindy bởi Billy Vega. Và bây giờ, Erin, cô con gái luôn khao khát làm hài lòng người khác, lại đang phải lòng một người đàn ông độc đoán, không bình thường với tiểu sử ba đời bị thần kinh.

Cô gái ngọt ngào của bà đã cực kỳ cố gắng, con bé phải xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất.

Thật không công bằng. Bà chỉ ngồi đây và chẳng làm gì hết. Bà phải bảo vệ con mình, bằng bất cứ cách nào có thể. Và đề nghị của Tonia là một gợi ý tốt để bắt đầu.

Bà bấm một số máy mà bà đã từng nghĩ sẽ không bao giờ gọi lại.

"Cô có thể vui lòng chuyển máy cho Nick Ward được không?", bà nói với nhân viên trực tổng đài. "Rất khẩn cấp."

Tiếng cửa xe đóng sầm lôi Connor ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ. Anh kéo rèm cửa để chắc chắn đó là một trong hai người anh em ruột. Không nhiều người biết cách tìm ra ngôi nhà đổ nát, xây bằng tay trên một trong những ngọn đồi Eamon để lại cho các con và anh em McCloud thích giữ nguyên nó như này. Đó là nơi trú ẩn chắc chắn khỏi thế giới kỳ quái. Chỉ bạn bè thân thiết nhất của họ mới biết chỗ này.

Là Sean. Sẽ mệt mỏi lắm cho xem. Anh nhìn xuống chai Scotch trên mặt bàn. Nỗ lực nhấn chìm nỗi buồn phiền trong rượu cũng nhiều như phần thất bại trong cuộc đời anh lúc này. Thay vì xóa đi những cảm xúc sắc bén như kỳ vọng, nó chỉ làm anh mất khả năng suy nghĩ rõ ràng. Cảm xúc vẫn còn nguyên vẹn.

Anh không cần Sean trách mắng anh. Anh đã tự mắng mỏ bản thân, nhưng vẫn không đủ sức xóa bỏ tình trạng tê liệt của mình. Cánh cửa nhà

bếp cọt kẹt mở ra. Anh cũng không thèm ngoái lại.

Mùi cơ thể đặc trưng của Sean thoang thoang khắp phòng. Kem cạo râu hương cam quýt đắt tiền và có chức năng bảo vệ da. Chúa ơi, em trai anh thật tự phụ. Nhưng anh yêu em mình, ngay cả khi Sean làm anh phát điên. Rượu whiskey đã khiến anh trở nên ủ rũ. Anh vùi mặt vào tay, chuẩn bị tinh thần.

"Em đã tìm anh cả buổi sáng", Sean nói về buộc tội.

"Em tìm anh?", anh lặp lại.

Sean bất ngờ im lặng hồi lâu. "Em tới nhà anh. Anh có biết cửa nhà không khóa không? Không phải vì hàng xóm xấu tính, nhưng anh đã bị mất trộm sáu tháng trước, nhớ chứ?"

Anh vung bàn tay đầy sẹo lên vẻ bất cần. "Nếu có ai muốn lấy đồ đạc của anh thì cứ tự nhiên."

Sean ré lên. "Ôi Chúa ơi, lại thế rồi. Chuyện con con nào lại khiến anh phát khùng lên thế?"

"Để anh yên, Sean."

"Em cũng thử đến chỗ Erin, nhưng chẳng ai ở đó cả. Và em cố gọi cho anh, điện thoại tắt máy, tắt nhiên. Sao hôm nay lại bất thường thế?"

"Anh đưa điện thoại cho Erin."

Sean thở dài thất vọng. "Em không hiểu tại sao anh cứ liên tục vứt đám điện thoại. Anh biết bọn em sẽ lại tìm cái mới cho anh mà."

Connor nhún vai. "Người đồng hành trung thành của em đâu?"

"Miles hả? Em thả cậu ta trong thành phố. Cậu ta muốn thờ phụng ở đền thờ Cindy. Cậu ta rất cố gắng. Em thấy đau lòng khi chứng kiến chuyện đó." Sean đi vòng qua bàn, ngắm soi anh trai. "Miles là một chàng trai tốt", anh tiếp tục. "Em đang tính sẽ thuê cậu ta. Cậu ta có thể xử lý mảng máy tính trong công việc của em, và để em thoải mái thời gian cho những trò thú vị."

"Ý tưởng hay", Connor cố tỏ ra hào hứng.

"Em cũng nghĩ thế. Chỉ có điều em sẽ phải dạy cậu ta cách chiến đấu."

Connor lầm bầm một tiếng không rõ ràng.

"Em biết", Sean nói. "Đó là một công việc khó khăn. Cơ bắp cậu ta nhão nhoét chẳng khác gì quái vật Puffy Marshmallow Man^[40]." Em trai anh kéo một cái ghế ra, ngồi xuống và đợi. "Sao, có chuyện gì?"

Connor dụi cặp mắt cay xè. "Novak đã chết, họ nói thế. Cháy đen hôm qua. Ở đâu đó gần Marseilles."

Sean gõ gõ ngón tay, chờ đợi. "Em bỏ lỡ chuyện gì à? Đó chẳng phải là điều chúng ta cầu nguyện sao? Còn lý do nào khác lý giải việc ngồi một mình trong bóng tối với chai whiskey không?"

"Đó là tin tức tuyệt vời cho Erin và phần còn lại của thế giới", anh yếu ớt nói. "Nhưng hết sức tồi tệ với anh."

"Tại sao?"

Connor nhăn mặt với giọng điệu gay gắt của em trai. Cơn đau đầu vẫn vò kéo đến như những đám mây trước bão trong hộp sọ anh. "Vì có nghĩa anh đã nhìn và nghe thấy những thứ thối tha không có thật", anh nói. "Anh đã thấy Georg trên đường cao tốc. Anh đã nghe thấy tiếng Novak trên điện thoại. Bây giờ Billy Vega thì bị đánh đến chết, cái nạng của anh biến mất khỏi cốp xe và em biết không? Anh có cảm giác rất tệ là cái nạng sẽ xuất hiện đâu đó, dính đầy máu của Billy Vega. Anh đang vùng vẫy giữa một dòng sông cuộn cuộn mà không có lấy một con thuyền chết tiệt, hay một mái chèo. Rồi họ nói với anh là Novak đã chết. Em sẽ nói gì, Sean? Có gì không đúng trong bức tranh này hả."

Nét mặt Sean đanh lại. "Họ không thể buộc tội anh giết Billy Vega. Không đời nào."

"Chắc chắn là có thể đấy. Nếu Novak đã chết, người ta sẽ xem xét vài khả năng đáng ghét ở anh. Tổn thương não do vết thương nào đó trên đầu mà trước đây họ không phát hiện, khi cho anh xuất viện, đó là khả năng dễ chịu nhất. Còn kịch bản tồi tệ nhất ấy hả? Anh bị hoang tưởng. Anh thực sự đang bị điên. Giống bố."

"Đừng nói thế", giọng Sean run run. "Đừng bao giờ nói những lời đó. Anh chẳng có gì giống bố cả. Chẳng gì hết."

"Ai biết? Có lẽ anh đã giết Billy và không nhớ tí nào", Connor mệt mỏi. "Bất cứ chuyện gì cũng có thể."

"Anh thậm chí còn không biết địa chỉ của hắn, đồ ngu!", Sean hét lên. "Bọn em không bao giờ cho anh biết! Anh quá bận rộn xử lý gia đình bạn gái anh."

Connor lắc đầu. "Có lẽ nếu may mắn, anh sẽ viện cớ mình bị điên và được nhốt vào phòng dành cho bệnh nhân tâm thần thay vì... Ồi! "

Sean nắm lấy cổ áo sơ mi, kéo anh khỏi ghế và đẩy mạnh vào tường bếp. Bức tranh vẽ thác nước được lỏng trong khung của Kevin rơi xuống sàn. Kính vỡ tan.

"Không xảy ra được đâu", Sean nói.

Connor hấp háy mắt, nhìn thẳng vào cặp mắt của người em trai, quên hẳn nỗi tuyệt vọng của mình bởi sự sợ hãi anh cảm nhận rõ rệt đằng sau cơn thịnh nộ của Sean. Anh cố đặt tay lên vai em trai. "Này. Sean. Bình tĩnh. Không phải..."

"Sao anh dám nói thế với em? Khi không phải trải qua hai tháng khổ kiếp nhìn anh chìm trong hôn mê. Em gần như đã mất anh, Con. Em không thể chịu đựng lần nữa. Sau khi đã mất Kevin."

"Được, được, Sean", anh dỗ dành. "Buông anh ra. Thoải mái nào."

"Anh không điên!" Năm tay của Sean đè mạnh lên khí quản làm Connor đau nhói. "Anh chỉ là một thằng ngốc khoa trương, chán nản thôi!"

"Được rồi!", Connor gào lên. "Sao cũng được. Anh là một thằng ngốc. Em đang làm anh nghẹt thở. Anh không muốn phải đánh em. "

"Phải, anh làm như có thể đâm em trong bộ dạng này hả? Nghe đây, Con. Nhớ kỹ nhé. Sẽ không ai tổng giam anh. Bởi vì bất cứ kẻ nào dám động vào anh, em sẽ giết chúng."

Lời nói chân thành đến tận xương tủy của Sean làm anh ớn lạnh. Connor xục tay vào mái tóc vàng hoe, vuốt keo dựng đứng của em trai và xoa đầu.

"Không, Sean. Em sẽ không giết ai hết, đừng nói thế. Bình tĩnh." Anh cũng sử dụng giọng nói trấn an, đầy thôi miên mà anh và Davy thường dùng để ngăn chặn Sean khỏi những trò lập dị kể từ khi Sean còn là một

cậu bé siêu quậy phá. "Em đang mất kiểm soát, chàng trai. Em không thể làm thế này nữa. Bây giờ em đã là một người trưởng thành."

Sean thả tay để Connor đứng vững trên sàn. Hai vai chùng xuống. "Em không định sẽ nói xin lỗi đâu", em trai anh cảnh báo.

Connor xoa xoa cái cổ vẫn còn đau. "Quá tệ. Dù sao anh cũng không trách em. Đờ ranh con."

"Anh chọc tức em. Nói là anh không thèm quan tâm nếu họ tổng giam anh. Mẹ kiếp, Con. Có thể anh không bận tâm, nhưng em thì có."

"Anh sẽ không bao giờ nói thế nữa", Connor lặng lẽ đáp. Anh nhặt bức tranh thạc nước lên, gỡ những mảnh kính vỡ ra khỏi khung. "Anh hứa."

"Em cũng không nói thế chỉ để thu hút sự chú ý, như ngày xưa. Em vô cùng nghiêm túc. Anh bị nhốt trong lồng à? Không phải là lựa chọn hay ho. Không đời nào. Anh hiểu chưa? "

"Sean, em không thể nói thế. Đây không phải miền Tây hoang dã..."

"Davy cũng sẽ cảm thấy như thế", Sean cắt ngang. "Davy tỏ ra như ngài Lạnh lùng, nhưng anh ấy sẽ cắt cổ bất cứ kẻ nào dám làm tổn thương anh. Hiểu chưa?"

Connor ngoan ngoãn gật đầu, ngồi phịch xuống ghế. Chân anh run run. "Ừm, em có muốn chút whiskey không? Sẽ giúp em dịu đi đấy."

Sean cau mày. "Lúc này mọi thứ đều rất kỳ lạ", anh nói. "Chúng ta cần tỉnh táo, không phải thư giãn. Em muốn cà phê. Anh cũng có thể uống, từ cái nhìn trong mắt anh. Và tắm rửa, thay quần áo mới. Bây giờ anh đã có bạn gái. Anh đã phải nỗ lực rất nhiều."

Nét mặt Connor làm Sean cứng người lúc với ấm pha cà phê. Mặt em anh đanh lại. "Ôi không. Có chuyện gì với Erin à?"

"Không có gì", Connor lầm bầm.

"Không có gì kiểu nào?", Sean khăng khăng.

Kỷ ức đêm qua lướt trong đầu anh như một cơn gió lạnh lẽo, đau buốt, bệnh hoạn, như cú đâm thẳng vào bụng.

"Kiểu tồi tệ", anh thừa nhận. "Tệ nhất."

Sean chộp lấy ấm pha cà phê. "Chà", em trai anh dứt khoát nói. "Chúng ta sẽ sớm biết thôi. Chuyện gì đã xảy ra?"

Connor nén lại một câu đáp trả sắc nhọn. Sean đã nổi điên hôm nay và anh không còn sức lực để đối phó một trận bùng nổ khác. "Nick bảo cô ấy là anh bị điên. Cậu ta cũng bảo anh là nghi phạm giết người. Và cô ấy không muốn bị lôi kéo vào thứ cô ấy cho là một sự hoang tưởng điên rồ. Chúa ơi, ai có thể trách móc cô ấy đây. Cô ấy đã có đủ rắc rối rồi."

Sean đơng cà phê vào máy pha. Em anh bật bếp rồi hướng ánh mắt sắc lém vào anh trai. "Sao? Thế thôi à? Kết thúc chuyện? "

Nhắc lại nó khiến miệng anh đắng ngắt, có vị kim loại. "Cô ấy bảo anh đã lầm lạc, Sean. Cô ấy nghĩ anh bị thần kinh."

"Và đó là lý do anh từ bỏ? Như thế này á?"

Connor ngược lên nhìn và giơ hai tay đầu hàng.

Sean đi đi lại lại quanh bếp. "Anh biết không, Con? Em nhớ đêm đầu tiên anh gặp cô gái đó."

Connor quá hiểu em trai nên không nghi ngờ đó là lời nói vu vơ. "Thật hả?", anh mệt mỏi.

"Chắc chắn. Không lâu sau khi anh được tuyển dụng vào đơn vị bí mật. Quay lại thời điểm anh vẫn mơ mộng và nặng nề với tính huyền bí trong công việc mới. Một năm hoặc lâu hơn sau khi Kevin bị giết. Davy chỉ mới chuẩn bị lên tàu tới Desert Storm."

"Trí nhớ của em thật quái đản", Connor nhận xét.

"Phải, giống anh, chỉ ngoài chuyện anh nhớ có chọn lọc. Để em kết thúc nốt câu chuyện. Một đêm anh trở về từ bữa tối ở nhà Ed, mắt trợn lên, hoàn toàn im lặng. Và khi em quậy phá để xem chuyện gì xảy ra, anh bảo, này, để anh yên. Hôm nay là ngày trọng đại. Anh vừa mới gặp cô dâu tương lai của mình."

Connor lạnh nhạt. "Anh nói thế à?"

"Phải, anh đã nói thế", Sean nói. "Em vô cùng choáng váng. Anh nói, con gái Ed Riggs rất dễ thương, thậm chí anh không thể tin mình lại ăn nói ngu đần như vậy. Có lẽ vợ Riggs nghĩ anh là một thằng thiếu năng. Chỉ có một vấn đề, cô ấy mới mười bảy tuổi."

"Em đang phóng đại đấy", Connor nói.

"Thề là em đang nói rất thật", Sean đáp. "Cảnh tượng đó khắc sâu trong bộ nhớ của em. Và em đã bảo anh là đồ hư hỏng bản thủ. Hãy cố gắng làm thật tốt công việc mới đi, đừng có tán tỉnh cô con gái tuổi vị thành niên của đồng nghiệp. Và anh biết anh nói gì với em không? "

Connor chuẩn bị tinh thần. "Anh đã nói gì?"

"Anh nói, không vấn đề gì chàng trai. Anh sẽ đợi cô ấy", Sean nhìn anh trừng trừng.

"Anh đã nói thế à?", Connor điếng người.

"Phải! Anh đã nói thế! Và em nghĩ anh chỉ đang bốc phét. Nhưng không! Chết tiệt, anh không đùa tí tẹo nào. "

Máy pha cà phê bắt đầu kêu ùng ục và rít lên, nhưng Sean vẫn phẫn nộ ngồi im. Connor với tay qua người Sean, tắt bếp. "Đừng quan trọng hóa nó thế", anh lầm bầm. "Anh đã không giữ mình trong sạch suốt mười năm, vì Chúa."

"Ồ phải, nhưng có đấy." Sean hần học nhấn mạnh từng từ. "Chắc chắn, thỉnh thoảng anh có ngủ với vài phụ nữ, nhưng đã lâu lắm rồi. Em nói đúng chứ? Trả lời em đi, mẹ kiếp!"

Connor nhớ lại tất cả những lần anh nhẹ nhàng cắt đứt mỗi khi có cô nàng nào bắt đầu nói đến tương lai.

Chà. Không có nhiều lý lẽ để phản đối. "Bình tĩnh, Sean", anh nói. "Anh không còn sức lực cho một trận cãi lộn ngay lúc này đâu."

"Đừng có bảo em phải bình tĩnh! Đừng có bảo em sau một thập kỷ tư tưởng về cô gái đó, cứu rỗi cô ấy khỏi một số phận còn tệ hại hơn cái chết, sống sót sau thủ đoạn thâm hiểm của người cha bỉ ổi của cô ấy, giải thoát em gái cô ấy khỏi một thằng con hoang, chiến thắng bà mẹ vợ chết người, rồi tìm mọi cách để lên giường cô ấy và bây giờ anh sẽ từ bỏ nhé?"

"Cô ấy nghĩ anh bị điên, Sean!", Connor gào lên.

"Thế thì thuyết phục cô ấy anh không điên đi!" Sean cũng gào to không kém. "Anh sẽ không bao giờ hạnh phúc nếu cứ để trôi tuột đi và em ghét như thế! Em không thể đứng im nhìn anh lãng phí lần nữa!"

Ánh mắt giận dữ của họ nhìn trừng trừng vào nhau. Connor là người đầu tiên quay đi. "Anh không chắc mình có bị điên thật hay không trước

khi lại tiếp cận cô ấy", anh nặng nề lên tiếng. "Anh đã tạo ra đủ thứ hỗn loạn trong cuộc đời cô ấy. Anh cũng không muốn chất thêm rắc rối lên vai cô ấy. Thật tàn nhẫn. "

Miệng Sean mím chặt. Em trai anh rót cà phê, đưa cho Connor một tách. "Anh không ở cùng Erin lúc Vega bị đánh à?"

"Không. Anh ở cùng cô ấy đến năm giờ sáng. Rồi lên ra ngoài."

"Anh làm thế làm quái gì? ", Sean gặng hỏi.

"Anh sợ mẹ cô ấy", Connor thú nhận. "Em đã thấy con Jag. Em có thể chỉ trích anh sao? Dù sao anh cũng quay lại đó lúc tám giờ vào bữa sáng."

Sean nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, cau có. "Cô ấy không thể bảo anh ở cùng cô ấy à? Dù sao cũng đâu thành vấn đề, anh vô tội mà."

"Anh chắc chắn cô ấy sẽ nói thế nếu anh yêu cầu", Connor nhẹ nhàng nói. "Nhưng như thế là không đúng. Anh không muốn có gì đó giữa hai bọn anh phải dựng lên từ dối trá."

Sean dẫn mạnh cốc xuống quầy. Cà phê nóng văng đầy tay. Em trai anh lao tới bồn rửa, xả ào ào nước lạnh. "Dựng lên từ dối trá, mẹ kiếp! Đồ ngu ngốc tự cao tự đại, không có đầu óc!"

Connor nhăn mặt, bịt tai. "Làm ơn đừng đập phá gì nữa", anh cầu xin. "Tim anh vỡ nát rồi. Anh không chịu đựng được tiếng ồn."

"Anh phải rũ bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu, chết tiệt! Và anh cũng phải làm thế với cô gái đó. Anh biết tại sao không?"

Connor ngã người ra ghế, cam chịu. Rõ ràng vở kịch hôm nay vẫn chưa kết thúc. "Được. Nói cho anh biết tại sao, Sean. "

"Bởi vì anh xứng đáng. Anh là một người ngay thẳng. Anh đại loại... cao quý hay gì đó. Với lòng tự tôn của anh. Thôi thúc hành động của anh. Đó chính là lý do tại sao Davy và em luôn trêu chọc anh về tinh thần cao thượng. Đó là một điểm yếu không thể che giấu. Khiến anh dễ bị tấn công."

Connor thở dài. "Đó chỉ là một..."

"Anh là một chàng trai tốt, Con", Sean chà đạp lên sự phản đối của anh. "Hơn cả Davy hay em. Hơn bất cứ người nào em biết, có lẽ là trừ Jesse và xem chuyện gì xảy ra với anh ấy đấy. Anh không thể quy lụy, anh không

thể giả vờ cầm câu và bỏ chạy. Anh không thể thỏa hiệp. Giống như, thậm chí cả anh cũng không biết làm thế nào."

Connor nhìn chăm chăm vào cốc cà phê của mình và cố không nhớ tới Jesse. Anh cảm thấy quá tệ rồi. "Bố cũng như thế", anh chỉ ra. "Ông ấy cũng không biết làm thế nào để khom lưng uốn gối. Nên ông bị bẻ gãy."

Cả hai rơi vào im lặng. Bóng ma khổ sở của những ký ức về Eamon đè nặng lên họ. Eamon là một người đàn ông đáng kính và tốt bụng, nhưng ông đã bị những sỉ nhục mạnh mẽ mà cuộc đời trút lên ông làm vỡ mộng. Đau buồn và tức giận đã ăn mòn lý trí của ông đến khi nó hoàn toàn biến mất.

"Anh không giống bố, Con", giọng của Sean rưng rưng vì xúc động. "Anh mạnh mẽ hơn bố. Và anh cũng tử tế hơn. "

Connor nhấp một ngụm cà phê, tìm kiếm xung quanh để thay đổi chủ đề. Bản thân cà phê luôn luôn là một kẻ đồng lõa có ích. "Chúa ơi, làm thế nào em có thể pha thứ đồ uống này mạnh thế? Nó ăn mòn ruột anh mất."

"Đó là do whiskey, đồ ngốc, không phải tại cà phê của em. Để em xoa dịu nó bằng ít đồ ăn", Sean nói. "Đi tắm đi trong khi em làm bữa trưa cho anh."

"Đừng làm hư anh", Connor gắt nhẹ. "Anh có thể tự lo bữa..."

"Đi tắm đi và mặc một trong những cái áo của em. Không phải đám rế rách xin màu, bạc phếch của anh. Anh muốn thế giới tin rằng anh có đầu óc bình thường, khỏe mạnh hả? Bắt đầu bằng cách cạo râu và chải đầu đi."

Khi Connor quay lại bếp, anh đã cạo râu sạch sẽ, gọn gàng trong chiếc áo sơ mi vải jean anh tìm thấy trong tủ quần áo của Sean. Em trai anh nhìn anh bằng ánh mắt đánh giá từ đầu tới chân và gật đầu. "Anh sẽ ổn thôi."

Connor lầm bầm, ngồi xuống. Họ tôn trọng thỏa thuận ngầm là không khoét sâu thêm các chủ đề chân thực, khó nói. Và vì không có gì để nói ngoài chứng điên loạn, giết người, yêu đương, thất tình, và chỉ có Chúa mới biết còn gì nữa nên họ tập trung nhai, nuốt món giăm bông nướng và bánh sandwich kẹp phô mát của Sean trong im lặng.

Sau đó Sean khoác áo da. "Em nấu ăn thì anh phải rửa chén đĩa", em anh thông báo. "Em sẽ đi tìm Davy. Chúng ta sẽ bắt đầu gạt bỏ các chương

ngại trong cáo buộc giết người này."

"Đừng có dính vào chuyện này", Connor gắt gỏng lúc đi theo ra xe.

Sean cắm chìa khóa. "Em biết rồi. Anh nên tìm Erin, sau khi đã cạo râu thế này. Nói chuyện với cô ấy. Sử dụng vẻ quyến rũ của nhà McCloud."

"Quyến rũ, chết tiệt. Anh như thằng đần mỗi khi ở cạnh cô ấy. Hơn nữa, cô ấy còn đang bận rộn với một tên triệu phú đam mê nghệ thuật, muốn quăng đồng trang sức lên người cô ấy và đưa cô ấy đi Paris."

Quai hàm Sean chùng xuống thất vọng. "Cái gì? Vậy mà anh để cô ấy đi hả? Đầu óc anh để đâu thế, Con? Trong một cái hộp giấu dưới gầm giường à?"

"Cô ấy sẽ không cho anh đi cùng", Connor hầm hừ. "Cho cái sợ dầy cộp của em thông suốt đi! Cô ấy không muốn anh, nên anh không thể lẻo đẹo bám theo cô ấy được. Thế là phạm pháp. Nó được gọi là rình rập. Một gã điên cuồng săn đuổi phụ nữ. Anh đã phải nỗ lực rất lớn để không hành động điên rồ như thế. Em có hiểu không?"

Sean trông có vẻ đau đớn. "Phải, nhưng để cô ấy tới gặp kẻ đang vung vẩy những tấm vé tới Paris sao? Chúa ơi, Con. Đám biện pháp ấy triệt mọi hy vọng rồi đấy."

"Đừng làm anh lại phải bắt đầu", anh gầm gừ. "Anh đã vật lộn cả đêm qua. Ít nhất cô ấy cũng không đi một mình. Tonia có lẽ sẽ khích lệ Mueller. Chết tiệt, cô ta cũng có thể đề nghị một cuộc tình tay ba."

"Ý anh là Tonia Vanquez à? Cô bạn gái y tá trợ tá của Erin?"

Connor giật mình nhìn em trai. "Làm sao em biết về cô y tá trợ tá Tonia? Anh chưa bao giờ kể về cô ta với em."

"Em gặp cô ta sáng nay khi đưa Miles tới. Cô ta đang nói chuyện với mẹ Erin. Ngực rất đẹp. Em nhận ra cô ta, anh biết mà."

"Ở đâu?"

"Ở bệnh viện." Sean nhìn anh buồn cười, như thể chuyện này hết sức rõ ràng. "Cô ta là y tá ở đó trong lúc anh bị hôn mê. Anh biết em không bao giờ quên một khuôn mặt hay bộ ngực nào mà."

"Bệnh viện đó? Tonia làm việc ở bệnh viện đó?" Mạng lưới bắt đầu mở rộng trong đầu Connor, chộp lấy những suy nghĩ luôn thay đổi, lao như

tên bản. Chọn lọc và phân loại, tìm kiếm mô hình.

Sean nheo mắt khi nhận ra vẻ mặt anh trai. "Chờ chút. Chuyện gì đang diễn ra thế? Cái nhìn này là sao hả, anh trai? "

"Erin gặp cô ta hơn một năm trước", Connor chậm rãi nói. "Thật trùng hợp, phải không?"

"Ừm... chờ một giây. Chúng ta vẫn đang băn khoăn về Novak phải không? Chẳng phải anh đã bảo em là Luksch đang ở Châu Âu và Novak đã hóa thành tro hôm qua rồi sao? Chúng ta quay lại trang đó à, hay thế nào?"

"Đừng bắt đầu với anh, Sean."

"Không phải!", Sean phản đối. "Chỉ cần giúp em làm rõ. Em muốn biết chúng ta đang ở đâu trước khi suy nghĩ phải làm gì tiếp theo."

"Anh biết thế, chết tiệt!", Connor bộc phát. "Ngay từ đầu đó là vấn đề của anh. Anh không biết mình đang ở đâu. Anh không biết đâu mới là thật nữa. Anh không thể tin vào mắt, vào tai, vào bản năng của mình, không gì hết."

"Thôi được. Em đã nổi giận, anh cũng có quyền làm thế", Sean xoa dịu. "Em sẽ nói chuyện với Davy và Seth. Anh chỉ cần ngồi im. Đừng nghĩ gì hết. Anh luôn làm hỏng việc mỗi khi suy nghĩ quá nhiều. Nếu anh thấy ma quỷ thình lình hiện ra từ thế giới bên kia, hãy gọi cho em. Và đừng gây bất kỳ rắc rối nào hết."

Connor cố bật cười. "Đó cũng là suy nghĩ của anh. Về em."

Sean chui vào con Jeep, kéo cửa kính xuống. "Phải. Thật kỳ lạ khi trở thành người nói với anh như thế. Gặp lại sau, anh trai."

Anh nhìn theo con Jeep lăn xuống đường mòn. Mẫu thông tin mà Sean vừa thông báo tình cờ vang vọng trong đầu anh.

Sự trùng hợp chết tiệt, một y tá làm việc ở bệnh viện anh đã điều trị suốt thời gian hôn mê lại trở thành tri kỷ với Erin. Chẳng mối liên hệ nào có ý nghĩa. Chẳng ai có lý do gì để biết một năm trước anh đã quan tâm đến Erin thế nào. Mẹ cô có thể đoán ra, anh em anh biết. Không ai khác.

Da anh gai gai. Anh cảm nhận điều đó đang đến. Lệnh hành động hiện ra trong đầu anh với một quyền lực không thể chối bỏ. Anh sẽ quay lại bệnh viện đó, tìm kiếm thêm thông tin về Tonia. Ngay bây giờ.

Anh là con trai của Eamon Điên, là xác thịt, là xương máu của ông. Nếu thế nghĩa là anh bị điên, vậy thì anh sẽ điên. Anh thậm chí còn điên rõ hơn nếu cứ chống lại sức mạnh bên trong. Anh không thể đi ngược lại bản tính tự nhiên của mình.

Anh chạy vào nhà, cả người sôi sục với nguồn năng lượng hoang dã. Anh giắt bao da đựng khẩu hai mươi hai li vào mắt cá chân, nhét khẩu SIG-Sauer vào quần. Khoác áo choàng và lao ra xe.

Anh sẽ bị đầy xuống địa ngục vì không rửa bát đĩa cho bữa trưa. Đó là một nguyên tắc cốt yếu để giữ bếp luôn sạch sẽ, nhưng đây là trường hợp đặc biệt. Chiếc Cadillac lún bánh, nghiêng xào xạo trên sỏi. Cuối cùng chiếc xe cũng đi được, nặng nề lăn bánh trên đường mòn.

Anh đang quay lại sự tưởng tượng hoang đường của mình, và ai không thích thì có thể tùy ý chỉ trích.

Chương 23

"**M**ình không thể tin được", Tonia mắng mỏ. "Đơn thuần là mình không thể tin cậu lại ăn mặc như thế đến nhà Mueller. Cậu nhợt nhạt như bóng ma, thậm chí ngay cả lúc bình thường, cái áo xám bạc màu hoàn toàn là lựa chọn sai lầm. Còn tóc cậu nữa. Chúa tôi. Cái kiểu buộc tóc củ hành này trông quá cứng nhắc. Có chuyện gì với cậu thế?"

Erin nhìn chăm chăm vào lòng, quá mệt mỏi để phản ứng. "Đừng hỏi nữa, Tonia. Mình đã trải qua một đêm cực kỳ tồi tệ. Mình không muốn trông xinh đẹp. Mình chỉ cần ăn mặc đứng đắn. Đó là tất cả những gì mình yêu cầu bản thân."

"Cậu nên gọi cho mình. Mình có thể đến và cứu hộ khẩn cấp", Tonia om xòm. "Không gì có thể nâng cao tinh thần bằng trang điểm nhanh gọn cả, cô gái. Vài đường kẻ mắt kỳ diệu, phấn phủ, phấn nền, một chút phấn hồng..."

"Mình không quan tâm tới Muller. Mình không muốn ông ta tỏ ra thích thú. Chẳng có lý do gì để mình phải quá chú ý đến bản thân hôm nay."

Tonia ném cho cô cái nhìn lạnh lùng. "Chà! Thứ lỗi cho mình nhé. "

"Xin lỗi", Erin khổ sở nói. "Mình không định gắt gỏng."

"Chuyện gì đã xảy ra với bạn trai của cậu vậy?", Tonia hỏi han. "Anh ta là nguyên nhân khiến cậu hành động ngớ ngẩn phải không?"

Quai hàm Erin bắt đầu run run. "Mình nghĩ chuyện qua rồi."

"Ai vút bỏ ai?"

Cách lựa chọn từ ngữ khắc nghiệt của Tonia khiến Erin nao núng. "Mình nghĩ... mình nghĩ là mình đã bỏ rơi anh ấy."

"Cậu nghĩ?", Tonia trợn tròn mắt. "Ôi làm ơn. Cậu không dám chắc à?"

Erin áp môi vào tay. "Mình không thể nói về nó."

"Ồ. Tệ nhỉ! Thành thật mà nói, mình cảm thấy nhẹ nhõm. Anh chàng đó quá dữ dội với sở thích của mình. Ý mình là, ngay lần đầu gặp mặt, anh ta đã chĩa súng vào mình, vì Chúa."

"Có lẽ." Cô gạt nước mắt đi và thầm cảm ơn Chúa vì đã không dùng mascara. "Nhưng chúng ta sẽ bàn chuyện này vào lúc khác. Có lẽ sáu tháng hay một năm sau thì tốt hơn."

Tonia khịt mũi. "Chúa ơi, cậu nhạy cảm quá. Vậy thì có gì không đúng với Mueller? Ông ta đáng ghê tởm hay thế nào?"

Erin mở to mắt, hy vọng chúng sẽ nhanh chóng khô đi. "Không hề", cô nói đều đều. "Ông ta rất dễ thương. Ưa nhìn, thông minh, có văn hóa. Chẳng có gì không ổn ở ông ta cả. Chẳng có gì để mình phàn nàn hết."

"Chỉ vì ông ấy không phải là Connor McCloud. Đó là chỗ không ổn duy nhất của ông ta, đúng không?"

Erin nhắm mắt. "Tonia. Làm ơn. Chỉ lần này thôi cậu có thể cho mình nghỉ ngơi một chút không? Mình xin cậu đấy. Mình đang quỳ gối đây."

"Mình chẳng nói gì làm cậu bức bối cả", Tonia phản đối. "Mình chỉ đang cố tìm hiểu ngọn nguồn thôi! Mueller là cơ hội tốt với cậu, Erin. Mình suýt phát điên vì cậu không tận dụng lợi thế của..."

"Mình không bận tâm đến Mueller", Erin hét lên. "Mình chẳng thèm quan tâm đến bộ sưu tập, đến tặng phẩm của ông ta hay bảo tàng. Mình không để ý. Bất cứ thứ gì. Chỉ là một trò chơi vô nghĩa, ngớ ngẩn."

"À. Tốt. Thứ lỗi vì mình đã lo lắng", Tonia nói. Giọng cô ta lạnh lẽo, nhanh gọn và nuốt âm. "Nếu cậu cảm thấy thế thì tại sao chúng ta lại đến nhà Mueller? Mình có nhiều thứ khác để làm hơn, cậu biết đấy."

Erin lôi cái khăn ướt từ trong túi ra hỉ mũi. "Bởi vì mình đã nói mình sẽ đến." Giọng cô đều đều, nhạt nhẽo. "Không lý do nào khác. Mình chẳng còn gì để mất. Mọi thứ đều đổ vỡ, tan ra từng mảnh... Tất cả những gì còn lại ở mình là lời nói. Vì thế mình phải giữ lời hứa bằng mọi giá."

Tonia khịt mũi. "Ồ, làm ơn miễn cho mình loại tình cảm ướt át đó đi."

Sự mỉa mai của Tonia là cú đánh cuối cùng. Mặt Erin co rúm.

Tonia đột ngột rẽ vào bãi đỗ xe ở một trạm xăng, kéo theo vài tiếng còi bực bội, rồi tắt động cơ. Cô ta ôm Erin. "Ôi, thôi sừng mặt trong một phút xem nào", cô ta dỗ dành.

"Mình cảm thấy rất tệ. Mình không thể chịu đựng thêm được nữa, Tonia."

"Mình biết", giọng Tonia dịu dàng, thôi miên. "Tất nhiên là vậy rồi. Sao cậu chịu nổi chứ. Rồi cậu sẽ thấy."

Erin không muốn nước mắt nước mũi tèm lem của cô dính vào bộ vét lanh trắng của Tonia, nhưng khi cô cố tránh ra thì Tonia lại kéo xuống.

"Cậu biết thế nghĩa là thế nào phải không?" Tonia nói. "Nghĩa là mình sẽ sửa mặt mũi cho cậu. Cho dù cậu nghĩ thế nào về Mueller cũng không quan trọng, cậu sẽ ngẩng cao đầu đến đó. Cậu sẽ thể hiện thái độ của bản thân."

"Gì cũng được", Erin yếu ớt nói. "Sửa mặt mũi cho mình. Cậu dùng từ kinh quá."

Tonia bắt đầu gỡ kẹp tóc của Erin. "Chúng ta sẽ bắt đầu với kiểu tóc trước", cô ta nhanh nhẹn nói. "Trông đáng ghét vô cùng, nên phải bị loại bỏ đầu tiên."

Erin sụm sùi, cố bật cười. "Cảm ơn, Tonia."

Tonia lại ôm cô thật chặt, mặt sau một trong đôi bông tai của Tonia đâm vào cổ cô. Cô thở hỗn hển vì cảm giác đau nhói và cố thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ của Tonia.

Tonia càng ôm chặt hơn. "Rồi sẽ sớm qua thôi, Erin", cô ta ngâm nga. "Mình hứa."

Connor đẩy cửa kính và sải bước về phía quầy lễ tân của bệnh viện. Anh phải nỗ lực để kiểm soát cảm giác bế tắc bao trùm khắp toàn thân. Đã nhiều lần anh sẵn sàng chặt đứt tay chân để được ra khỏi chỗ này. Không phải vì nhân viên không tốt. Tất cả bọn họ đều cố hết sức vì anh. A, tốt rồi, kia là Brenda, một trong những người anh quý mến. Một phụ nữ khỏe khoắn ở cái tuổi năm mươi đang ngồi sau quầy, chăm chú nhìn màn hình máy tính qua cặp kính nửa gọng bằng vàng.

"Chào Brenda", anh nói.

Bà ấy ngậy người nhìn anh rồi hai mắt sáng lên. "Connor McCloud! Trời đất, nhìn cậu kìa!" Bà hối hả chạy ra từ sau quầy và vỗ nhẹ vào mặt anh. "Trông cậu rất ổn, cưng à! Cơn gió nào mang cậu tới đây thế? Chỉ tới để chào hỏi thôi à? Tôi sẽ gọi JoAnn và Pat, hai bác sĩ trị liệu của cậu, được chứ?" Bà với tới điện thoại, "Tôi chỉ cần ới họ một câu và..."

"Thực ra, tôi không tới đây để thăm hỏi mọi người. Tôi đang rất vội." Anh xin lỗi vì đã cắt ngang bà, nhưng anh quá vội nên không có thì giờ để tán gẫu với nhân viên bệnh viện. "Tôi tới tìm một vài thông tin. Bà chuyển lời chào tới JoAnn và Pat giúp tôi nhé. Tôi sẽ tới thăm họ vào lúc khác. Tôi đang bình phục rất tốt. Những ngày tháng tra tấn đã được đền đáp rồi."

"Chắc chắn chúng đã qua, cậu bé đẹp trai ạ. Cậu cần biết gì nào?"

"Tôi đang tìm thông tin về một cô y tá làm việc ở đây trong suốt thời gian tôi bị hôn mê", anh nói. "Cô ta tên là Tonia Vasquez."

"Hừm. Không có gì ấn tượng, nhưng đây là một bệnh viện lớn. Nói cho cậu nghe. Tôi sẽ gọi Annette. Cô ấy làm quản lý nhân sự ở đây. Có lẽ cô ấy nhận ra cái tên này". Brenda bấm máy. "Chào Annette, Brenda đây. Đoán xem ai đang đứng trước mặt tôi nào? Còn nhớ Người đẹp ngủ trong rừng chứ?... Phải, bằng xương bằng thịt. Đẹp trai như mọi khi. Cậu ấy có một câu hỏi cho cô. Cô có thể xuống đây không hay tôi đưa cậu ta lên?... Được... Ừ, kể cho tôi nhé, cưng. Vậy tôi bảo cậu ta lên đó nhé. Cảm ơn rất nhiều."

Bà cúp máy rồi ra hiệu cho Connor đi về phía dãy thang máy. "Tầng ba, từ thang máy ra rẽ trái, rồi rẽ trái tiếp ở chỗ ngoặt đầu tiên, cậu sẽ tìm thấy cô ấy ở căn phòng lắp kính phía trong."

"Cảm ơn bà, Brenda", anh nồng nhiệt nói.

Văn phòng Annette không khó tìm. Anh gõ vào cánh cửa đang mở. Một phụ nữ da đen cao lớn, mỉm cười, vội vã ra chào đón anh. "Chà, này! Connor McCloud! Trông cậu rất tuyệt!"

Anh bắt tay bà ấy, mỉm cười và hỏi han linh tinh hết mức thần kinh của anh có thể xử lý trước khi anh bật ra câu hỏi của mình.

Annette nhú mày. "Tôi không nhớ có ai tên như thế, nhưng tôi sẽ hỏi Geoffrey. Cậu ấy đang thống kê nhân sự và biết tất tật nhân viên ở đây,

thậm chí cả ngày sinh của cô dì chú bác họ nữa." Bà ấn mạnh vào các phím điện thoại. "Nếu ai có thể biết thì chắc chắn đó là Geoffrey."

Câu chuyện diễn ra chậm rãi trong khi họ chờ Geoffrey trả lời. Annette cười vui vẻ với anh. "Còn cô bạn gái xinh đẹp của cậu thế nào rồi?"

Anh bị đóng băng, hoàn toàn bất động. "Xin lỗi? Cái gì của tôi cơ?"

Annette ngáp ngừng, mắt mở to và cảnh giác với câu nói hớ. "Tôi chỉ đang hỏi về, à... cô bạn gái của cậu."

"Tôi không có bạn gái. Tôi chắc chắn là không hề có."

Annette chớp mắt. "Cô ấy đến rất thường xuyên, tôi chỉ nghĩ..."

"Ai tới thăm tôi?", anh quát to. "Tên cô ấy là gì?"

Nét mặt Annette cứng lại. "Tôi không nhớ tên cô ấy. Và tôi cũng không thích bị hỏi theo cách như vậy."

Anh thở ra một hơi dài, chậm rãi qua hàm răng nghiến chặt. "Tôi xin lỗi, Annette", anh thận trọng lên tiếng. "Thứ lỗi cho tôi vì đã to tiếng với bà. Tôi không nên làm vậy. Bà có thể mô tả cô gái đó cho tôi được không, làm ơn?"

Annette đã được xoa dịu, nhưng vẫn còn nghi ngờ. "Cô ấy có mái tóc dài màu nâu cùng nụ cười đáng yêu. Cô ấy luôn luôn mặc vét. Đến vào bữa trưa và đọc sách cho cậu. Cô ấy ký tên vào danh sách hàng ngày. Tôi nghĩ mình có thể tìm vài bản đăng ký cũ, nếu cậu hiểu kỳ..."

"Làm ơn", anh nói. "Xin vui lòng, Annette."

Bà ấy đi vào căn phòng liền kề, vội vã tìm kiếm trong một phút. Bà mang ra hai quyển sổ to bự có ba vòng ghim xoắn rồi ném chúng lên bàn. "Của cậu đây. Vì là khách của tôi."

Anh lật bừa một quyển. Rồi cái tên thành linh đập vào mắt anh. Erin Riggs.

Anh mở trang khác. Vẫn là cô. Anh lật nhanh sang trang nữa. Lần nào cũng thế, ánh mắt anh rơi ngay vào chữ ký duyên dáng theo lối chữ thảo của cô, như thể nó có nam châm. Erin Riggs, Erin Riggs, Erin Riggs. Trái tim anh phi nước đại. Anh điên cuồng lật nhanh các trang giấy.

Từng ngày chết tiệt.

"Cậu đã tìm được thứ cần tìm chưa?", Annette hỏi.

Anh ngược lên nhìn bà. Có gì đó trống rỗng và tuyệt vọng trong mắt anh xóa tan đi màn sương kiêu kỳ trên mặt bà, thay vào đó là sự quan tâm cẩn thận. "Vâng", anh đáp. "Còn hơn cả thứ tôi đang tìm kiếm. "

Một anh chàng mập mạp với trán rộng bước vào phòng giữa một đám mây nồng nặc mùi nước hoa dùng sau khi cạo râu. "Chào người đẹp! Tôi thấy số của bà trên máy, nhưng dù sao tôi cũng đang đi lên đây, nên tôi nghĩ..."

"Cậu có nhớ Tonia Vasquez không?", Connor hỏi.

Geoffrey ngậy ra nhìn anh. "Anh là ai?"

"Connor là một trong những bệnh nhân cũ của chúng ta", Annette giải thích. "Cậu ấy đang tìm kiếm một y tá làm việc ở đây khoảng mười sáu tháng trước. Tôi nghĩ cậu nhớ cô ấy. Vì thế mới bấm máy cậu."

Geoffrey trao đổi nhanh ánh mắt và gật đầu với Annette. "Tonia Vasquez? Phải, tất nhiên tôi nhớ Tonia. Nhưng bà nói là mười sáu tháng à? Chờ một chút. " Anh ta cúi xuống máy tính. "Tôi có thể đóng các văn bản này và truy cập dữ liệu được không, Annette, ánh sáng của đời tôi?"

"Máy tính của tôi cũng là máy tính của cậu, bánh nướng nhỏ ạ", bà trả lời.

Geoffrey gõ máy tính với tốc độ chóng mặt, đánh dấu và di chuột. "Đây rồi. Kỳ lạ thật. Trạng thái làm việc vẫn biểu thị là đang làm, nhưng không thể thể được, vì Tonia đã chuyển xuống San Jose hơn ba năm trước. Bà ấy muốn ở gần con gái và cháu ngoại."

"Cháu ngoại? Không thể nào! Người phụ này mới chỉ ngoài hai mươi thôi!"

Geoffrey lắc đầu. "Chỉ có duy nhất một Tonia Vasquez từng làm việc cho chúng tôi và hơn sáu mươi tuổi. Một phụ nữ đáng yêu. Tình trạng nhân viên lạ quá. Hẳn có lỗi nào đó trong hệ thống. Tôi băn khoăn không biết bà ấy có vẫn nhận được séc thanh toán hay không. Phát khóc nhỉ? Tôi phải xem lại bảng lương và tra ra ngay."

"Ừm, vâng", Connor đồng ý.

Không biết bằng cách nào anh có thể xoay sở bắt tay và cảm ơn sự giúp đỡ của họ. Anh chạy hết tốc lực ra hành lang, hai đầu gối lão đảo. Anh đã thả lưới, nhưng thay vì tóm được những con cá nhanh như tên bắn, anh lại kéo được con quái vật biển đang quần quai, quẫy đạp tung tóe lên khỏi lòng biển sâu. Và Erin đã chọn Tonia đi cùng cô tới hang ổ của Mueller. Không, hang ổ của Novak. Anh chắc chắn. Không có thời gian hoang phí để nghi ngờ. Cuộc sống của Erin rất mong manh.

Anh chạy qua chiếc thang máy chậm chạp. Anh sẽ thử vận may với thang bộ. Anh móc điện thoại nhưng chẳng có gì trong túi.

Tất nhiên. Anh đã đưa điện thoại cho Erin, cô đã ngắt máy và anh không biết cô đang ở đâu. Thêm lần nữa. Chúa ơi. Như một trò đùa tẻ nhạt.

Có một máy điện thoại tính phí ở cầu thang. Anh móc tiền xu, nhét vào nó bằng đôi tay run rẩy. Anh thử gọi Erin, chết tiệt. Vô ích. Anh là người cuối cùng trên trái đất này cô muốn nói chuyện.

Nhưng cô đã đến thăm anh trong suốt thời gian anh hôn mê. Hàng ngày.

Anh gạt đi. Chuyện đó để sau. Bây giờ không có thời gian để xử lý tiết lộ động trời này. Anh bấm số của Seth.

"Đưa quái quỷ nào thế?", Seth gắt gỏng.

"Là mình. Nghe này Seth, tôi có chuyện khẩn cấp..."

"Sao điện thoại của cậu tắt máy? Và sao cậu lại gọi cho tôi bằng một số dịch vụ? Tôi không thể tìm cậu theo đường dây dịch vụ được!"

"Tôi không có thời gian, Seth. Nghe đây. Novak chưa chết."

Seth im lặng một lát. "Ừm... tôi nghe nói chuyện đó được xác nhận rồi mà", anh thận trọng lên tiếng. "Làm sao cậu khám phá ra?"

"Cô bạn thân thiết nhất của Erin, Tonia, xuất hiện dưới vai trò y tá ở bệnh viện trong thời gian tôi bị hôn mê. Chắc hẳn cô ta đã dùng số thẻ nhân viên của một y tá đã nghỉ hưu ba năm trước. Bây giờ tôi đang ở bệnh viện. Tôi vừa phát hiện ra."

Seth càu nhàu. "Được. Gì cũng được. Tôi chịu. Tôi thà săn đuổi Novak thêm lần nữa còn hơn là để cậu phát điên. Cậu có kế hoạch gì không? "

"Không", Connor tuyệt vọng. "Tôi không biết cô ấy đang ở đâu. Hôm nay cô ấy đến nhà tên triệu phú sừ tập đồ cổ. Mueller là Novak. Tôi có thể lấy tính mạng ra để cược. Và tôi không có cơ hội để cài máy phát tín hiệu vào đồ đạc của cô ấy."

"Hả. Chà, tôi cũng có vài tin tức cho cậu đây. Có nhớ lúc cậu bảo tôi đến kiểm tra căn hộ bạn gái cậu chứ?"

"Cô ấy không còn là bạn gái của tôi nữa", Connor gay gắt.

Một khoảng im lặng tĩnh tế. "Ừm... tệ thật. Nhưng dù sao thì tôi đã kiểm tra chỗ đó và phát hiện ra vài thứ rất lập dị..."

"Tôi không có thời gian, Seth!"

"Kiên nhẫn đi. Có liên quan đấy." Giọng nói của Seth trở nên cứng rắn. "Có một máy quay nhỏ phía sau tấm ván ốp tường. Gắn với điều khiển tín hiệu tầm ngắn. Có lẽ cả máy thu và máy phát đều trong cùng tòa nhà. Cài đặt rất thô sơ. Trông như tự làm."

Connor nuốt xuống khó khăn. "Chết tiệt. Kỳ lạ thật. "

"Ồ, thậm chí tôi còn chưa nói đến phần lạ lùng đâu", Seth nói. "Vê cái máy quay, ừm... cậu không biết gì về nó phải không, Con?"

"Cậu đang nói cái quái gì thế? Sao tôi biết được? Có chuyện gì với cái máy quay chết tiệt đấy? Nói thẳng đi, Seth! "

"Nó là của cậu", Seth thẳng thừng. "Tôi đã bán nó cho Davy và anh ấy chuyển cho cậu. Nó là một trong những thứ bị ăn trộm từ nhà cậu vài tháng trước. Tôi biết nó là của cậu. Vì tôi đã đánh dấu nó."

Connor cố dành khoảng trống trong đầu để thu nạp mâu thông tin này. Nhưng đầu óc anh từ chối tiếp nhận. "Hả?"

"Có chuyện gì cậu không nói với tôi không, Con?"

Chưa bao giờ Connor nghe thấy khía cạnh lạnh lẽo đầy nghi ngờ của Seth, ít nhất thì cũng chưa bao giờ ném thẳng vào mặt anh thế này. Nỗi hoảng sợ trào lên trong anh với suy nghĩ ngay cả Seth cũng bỏ rơi anh.

"Mẹ kiếp, không!" Anh thốt lên. "Tôi không cài thứ đó. Không phải tôi!"

"Tốt." Sự nhẹ nhõm của Seth có thể thấy rõ. "Tôi có thể đoán được. Giấu máy quay trong phòng ngủ của bạn gái không phải là phong cách của

cậu. Tôi cũng vậy. Cậu quá thận trọng và thông minh để làm trò bẩn thỉu này."

"Cảm ơn vì sự tin tưởng cảm động của cậu", Connor nói.

"Luôn luôn, anh bạn, luôn luôn. Việc đầu tiên cậu cần làm là bật máy lên để tôi có thể liên lạc được. Nó khiến tôi lo lắng khi nói..."

"Tôi không có điện thoại", Connor cắt ngang. "Tôi đưa cho Erin rồi."

"Cậu đưa điện thoại cho Erin?", Seth chậm rãi lặp lại.

"Ừ! Phải!", anh gầm lên. "Liệu các cậu có thể thôi tra hỏi tôi về cái điện thoại chết tiệt đó được không?"

"Và bây giờ cô ấy vẫn mang theo nó chứ?", Seth khẳng định.

"Làm thế quái nào tôi biết được? Đêm qua cô ấy nhét nó vào túi xách. Tôi đoán là cô ấy mang theo. Nhưng sao?"

Seth bắt đầu cười khanh khách.

"Có gì đáng mừng à?"

"Cậu đã giải quyết toàn bộ vấn đề chỉ bằng một cú hắt hơi đấy", Seth đáp. "Chúng ta sẽ dùng điện thoại để tìm ra cô ấy."

Connor siết chặt ống nghe. "Nhắc lại đi."

"Có một máy phát tín hiệu trong điện thoại của cậu. Nó dùng pin, nên nếu được sạc gần đây thì nó sẽ hoạt động."

"Cậu cài máy phát vào điện thoại của tôi à? Tại sao?" Anh đòi hỏi.

"Cậu sẽ không bao giờ biết khi nào cần phải tìm bạn bè trong lúc cấp bách", Seth tự vệ. "Tôi cũng cài vào điện thoại của Davy và Sean, vì thế đừng tự ái. Hơn nữa, cậu luôn trong tâm trạng buồn chán. Tôi chẳng cảm thấy tội lỗi gì hết."

Connor bắt đầu cười. "Sau khi mọi chuyện xong xuôi tôi sẽ dẫn cho cậu một trận vì dám cài máy theo dõi vào điện thoại của tôi", anh cảnh báo.

"Phải, nhưng ngay lúc này, khi tôi còn có ích, cậu lại yêu quý tôi như vàng. Tôi đã nghe giọng điệu này rồi. Tôi sẽ quay về nhà, dùng máy tính để truy tìm. Đến đây và chúng ta sẽ cùng hành động."

"Gọi cho Sean và Davy giúp tôi nhé", Connor nói.

"Cẩn thận đấy", Seth đáp.

Connor lướt như bay xuống hai dây cầu thang còn lại như thể chân anh đã mọc cánh. Thật thú vị, thật buồn cười, thật tuyệt vời, gã bạn thân đam mê máy móc một cách bệnh hoạn lại nảy ra sáng kiến thông minh là cài một con chip vào điện thoại của anh. Anh chạy lắt léo, xoay tròn tránh băng ca và xe lăn, để lại hàng loạt tiếng quát nạt, bực bội phía sau. Anh chạy nhanh về phía bãi đỗ xe, móc chìa khóa ra.

Cánh cửa con SUV màu xám với kính màu đậu sạt con xe của anh bật mở, một gã cao to, trọc lóc, mặc toàn đồ đen chui ra.

Connor nhanh chóng lùi lại, thở dốc. Gã này có hình thù vô cùng gớm ghiếc: Xám xịt, trọc lóc, không lông mày, đôi mắt xanh bắn ra từ cái hố đen ngòm, khuôn mặt méo mó, đầy sẹo. Hàm răng trơ trụi.

Georg Luksch.

Cánh tay Georg vung lên, nhắm bắn. Connor nghe thấy tiếng nổ, cảm nhận cơn đau nhói, cơn giận dữ bất lực. Một mũi phi tiêu thò ra từ ngực anh. Anh cố phản kháng nhưng đã ngã gục xuống mặt nhựa đường.

Bóng tối bao trùm anh. Thế giới tan vào đêm đen vô hình.

"Luôn đúng giờ, như mọi khi", Tamara lẩm bẩm lúc gặp họ ở cửa. "Còn đây là ai?"

"Tonia Vasquez, bạn tôi", Erin đáp. "Tonia, đây là Tamara Julian. Mình đã kể về cô ấy với cậu rồi."

"Xin chào. Bộ trang phục tuyệt vời làm sao", Tonia trầm trồ.

Tamara nở nụ cười kiêu kỳ. "Cô quá khen."

Tamara mặc toàn màu đen, áo vét cao cổ đơn giản đi kèm chân váy phồng màu đen bằng vải bóng. Gót đôi bốt hở mũi sáng choang gõ đều đều trên sàn nhà lát bằng gạch họa tiết xoáy tròn đến chóng mặt. Cô ta liếc qua vai. "Tôi thấy nhẹ nhõm vì cô đã đến. Ngài Mueller rất lo lắng sau khi cô bỏ chạy đêm qua. Ông ấy sợ mình đã xúc phạm cô. Chúng tôi không dám chắc là cô sẽ quay lại."

Tonia ném cho cô cái liếc xéo kỳ lạ. "Bỏ chạy? Là thế nào?"

"Đó là một câu chuyện dài", Erin cứng nhắc. "Tuy nhiên chẳng liên quan gì đến ngài Mueller cả. Ông ấy không cần lo lắng."

"Tôi hiểu." Khuôn mặt Tamara nhợt nhạt, buồn rầu dưới lớp trang điểm hoàn hảo. Đôi mắt ngọc lục bảo của cô ta trông kinh hãi và tăm tối.

Hoặc có thể chỉ là do suy nghĩ ám đạm của Erin, nhìn đâu cũng thấy toàn điem gở đáng lo ngại. Nỗi sợ hãi quặn thắt trong bụng cô ngày càng nặng nề. Từng đợt hoảng loạn tưởng như đã được kiểm soát trước đây đang khuấy động trong cô, cô hung hăng trấn áp chúng một cách tàn nhẫn. Cô sẽ hoàn thành công việc, và nhã nhặn kết thúc vấn đề, và đó là tất cả những gì cô đòi hỏi bản thân. Chết một cách chuyên nghiệp hay không, ngay khi giao bản báo cáo, cô sẽ lịch sự từ chối Mueller mãi mãi. Cô sẽ giới thiệu ông ta với những chuyên gia khác, những người sẵn sàng quỳ gối để được tư vấn cho ông ta. Trong lúc đó, cô sẽ làm bài kiểm tra đánh máy, điền vào mẫu W-4^[41] cho công việc thư ký và tạm thời làm phụ tá luật sư tập sự. Và dù công việc có giết chết cô thì cô vẫn sẽ rất vui vẻ. A ha. Thật tức cười. Chính mày đã tạo thực tế cho riêng mình đấy, cô thầm nhắc nhở bản thân.

Trừ phi mày để cho người khác nhào nặn nó. Ý nghĩ này lướt qua tâm trí cô như cái bóng, quá nhanh không thể nắm bắt.

Chúa ơi, cô ghét ngôi nhà này. Dường như nó liên tục rút hết năng lượng của cô, chỉ duy trì ở mức vừa đủ để cảm thấy buồn nôn, choáng váng và quyết tâm để trấn áp nó là chưa đủ. Cô đã lao ra khỏi chỗ này trong cơn hoảng loạn ào ào kéo đến đêm qua, giống như Lọ Lem chạy trốn lúc đồng hồ điểm mười hai giờ. Nhưng bây giờ cô lại ở đây, bước nọ nối tiếp bước kia, mồ hôi lạnh chảy dài xuống bả vai. Cố cư xử như người lớn.

Tamara dừng lại trước cửa phòng khách. Cánh cửa trang trí công phu, nặng nề giống như cái miệng của một sinh vật khổng lồ, đang há ra để nuốt chửng cô. Erin đè nén nỗi sợ hãi trẻ con đang trào dâng, làm cô muốn nôn mửa, nung cháy bụng cô thành thép nóng.

Mueller đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, y hệt ngày hôm qua, điệu bộ quý-tộc-ăn-sâu-vào-đầu, mỉm cười lúc ông ta bước tới chào đón cô. "A, tuyệt vời. Tôi không chắc mình sẽ được gặp lại cô", ông ta nói. "Tôi rất xin lỗi nếu hôm qua đã làm cô bối rối. Trông cô nhợt nhạt quá."

"Tôi ổn, cảm ơn." Nhìn đi? Lịch sự, vui vẻ, chẳng có gì không đúng với bức tranh này cả. Novak đã chết, đang ở thế giới bên kia. Mọi thứ ở đây hoàn toàn bình thường. Mình sẽ không để sự sợ hãi của ai khác kiểm soát mình. Ý nghĩ xẹt qua đầu cô trong chớp mắt. "Tôi rất xin lỗi. Tôi không biết chuyện gì xảy ra với mình nữa."

Hàm răng trông sắc lẹm khi ông ta mỉm cười. "Và người đồng hành đáng yêu của cô là ai thế?"

"Tonia Vasquez. Rất vui được gặp ông", Tonia đáp, khi Erin chần chừ quá lâu. "Hôm nay tôi là cái bóng của Erin. Tôi hy vọng mình không cản trở gì."

"Không hề. Bất kỳ người bạn nào của cô Riggs đều được chào đón. Không bao giờ cảm thấy đủ khi có quá nhiều phụ nữ xinh đẹp ở cùng một nơi."

"Còn phụ thuộc vào", Tonia thích thú nói, "hoàn cảnh".

Vậy là Tonia đang tán tỉnh ông ta. Tốt. Dù có khiến cô nổi gai ốc, nhưng nếu ông ta chuyển mối quan tâm khỏi nỗi buồn rầu của riêng cô thì cô sẽ phát khóc vì biết ơn. Chuyện này sẽ sớm qua thôi, rồi cô có thể rút lui về hang ổ tồi tàn của mình ở Kinsdale và tự liếm láp vết thương trong bóng tối.

Có lẽ cô đã bắt công, nhưng sẽ phải mất một thời gian nữa trước khi cô gọi điện lại cho Tonia. Nếu có.

"Tôi có thể bắt đầu chứ?" Cô cao giọng khiến Tonia và Muller ngừng ngay trò đùa cợt lại, giật mình nhìn cô chăm chăm.

"Tất nhiên", Mueller ra hiệu về cái bàn nằm xa xa ở cuối phòng.

Mình càng hoàn thành sớm thì càng được rời khỏi nơi địa ngục này sớm. Cô lộp đi lộp lại suy nghĩ này như một câu thần chú.

Ba hiện vật nằm trên mặt bàn gỗ đen bóng. Tập hồ sơ chứng nhận xuất xứ nằm bên cạnh. Cô lôi máy ghi âm ra, dứt khoát tập trung vào công việc. Trưởng thành. Chuyên nghiệp.

Hiện vật đầu tiên là một con dao găm bằng đồng đi kèm vỏ dao. Theo chứng nhận xuất xứ thì nó ra đời trong thời kỳ Đồ sắt, 200 năm trước Công nguyên, được tìm thấy trong lòng một con sông ở Wales những năm 1890.

Nhưng lưỡi dao có vẻ còn lâu đời hơn thế. Phần ngăn cách giữa lưỡi và chuôi dao, phần tay cầm và núm tròn ở chuôi được làm bằng những vật liệu hữu cơ đã mục nát, nhưng lưỡi dao hơi hẹp lại ở gần chuôi, thon thon hình lá vẫn rất đẹp. Nó được gia cố bằng những đường lằn, rãnh soi và vết khía mà cô từng nhìn thấy trên rất nhiều thanh kiếm đồng Celtic có từ hơn một ngàn năm trước Công nguyên.

Hiện vật tiếp theo là một bức tượng đá cao bốn mươi sáu phân, của một con thú góm ghiếc đang giơ vuốt. Những móng vuốt to dày cắm vào trán hai cái đầu bị cắn đứt. Một cánh tay lưng lẳng thò ra từ hàm răng nanh há hốc. Quái vật rỗng, rất giống với các bức tượng đá vôi của nền văn hóa Gallo-Roman^[42] mà cô từng được nghiên cứu ở Avignon trong năm du học thứ hai tại Pháp và Scotland.

Cô ngần ngừ, bỏ qua nó. Đó là một bức tượng quý hiếm và rất đẹp, nhưng cô quá mệt mỏi để xử lý một con quái vật ăn thịt người khát máu, nghiệp dư nhỉ? Sẽ quay lại nó sau.

Hiện vật thứ ba là một cái bình bằng đồng, được trang trí bằng những đường hoa lá ngoằn ngoèo cùng hình xoắn ốc theo phong cách nửa cuối thời kỳ Đồ sắt. Nó cũng được chạm nổi vài sinh vật thần thoại, nhưng hình ảnh thu hút ánh mắt cô đầu tiên là một cặp rồng.

Đôi mắt hồng ngọc đỏ rực trừng trừng nhìn nhau. Chúng đối xứng với tư thế cân bằng hoàn hảo trong sự thách thức chết chóc vĩnh cửu. Giống chiếc vòng. Cái đuôi uốn lượn quanh co bên dưới chúng, được thiết kế lồng vào các tua xoắn của hoa lá, dây leo phức tạp trang trí quanh thân bình.

Nhận thức chầm chậm len vào óc, cô đau đầu tập trung mọi cố gắng để thừa nhận một cách tỉnh táo. Một câu đố cô không biết mình đang cố giải đã trượt vào đúng vị trí. Chứng nhận xuất xứ trích dẫn cái bình được phát hiện ở gần Salzburg^[43] năm 1867 do một người đàn ông thám hiểm và một cuộc khai quật mộ cổ trong thế kỷ XIX, sau đó được bán cho một nhà công nghiệp Áo giàu có trong những năm 1950.

Nhưng cái bình này không phải từ Salzburg. Nó xuất xứ từ nghĩa trang Wrothburn. Cả cái vòng xoắn chạm rồng. Và cái vòng cô đã kiểm tra ở

Silver Fork nữa.

Cô cảm nhận nó trên làn da mình. Bản năng của cô chưa bao giờ sai. Từng sợi lông trên người cô dựng đứng. Chi tiết không đúng ngày càng sâu hơn, rộng hơn.

Cô buộc phải lên tiếng. "Ngài Muller. Tôi xin lỗi phải nói với ngài chuyện này, nhưng tôi tin rằng những giấy tờ xuất xứ của cái bình này là giả."

Tiếng rì rầm trò chuyện khe khẽ phía bên kia căn phòng im bật. "Tôi xin lỗi", giọng Mueller nhẹ nhàng pha chút bối rối.

"Từ những thiết kế đặc biệt gần như chắc chắn chúng có nguồn gốc từ các gò mộ ở Wrothburn, mà mới chỉ được khám phá ra ba năm trước. Tôi nghi ngờ chiếc vòng xoắn chạm rồng và ít nhất hai trong số những chiếc vòng tôi kiểm tra ở Silver Fork cũng từ Wrothburn. Những cổ vật này đã bị cướp. Chúng thuộc về người dân Scotland."

Cô không có can đảm nhìn vào mặt ông ta. Nỗi khiếp sợ ghì chặt lấy cơ thể cô. Cô nghe thấy tiếng cười khùng khục nhỏ, khô khốc, như con rắn trườn trên lá khô. Cô biết tiếng cười này. Từ từ quay lại.

Đôi mắt Mueller không còn là màu xanh ánh kim nữa. Thay vào đó là màu trắng và xanh lá cây tách bạch, một màu sắc lạnh lẽo, chết chóc. Ông ta nhấc tay lên, vẫy vẫy ngón trỏ và ngón giữa. Hai tròng kính sát tròng màu xanh đang dính ở đó. "Chúc mừng, Erin."

"Là ông", cô lẩm bẩm. "Ông là Novak. Connor đã đúng. "

Nụ cười của hắn rộng mở. "Phải. Anh ta đã đúng. Tội nghiệp Connor điên khùng."

Cô tự hỏi tại sao ma quỷ lại có thể đợi lốt người quá lâu như thế. Rồi cô nhớ đến Tonia với cú sốc tội lỗi và hoảng hốt. Cô đã kéo Tonia tội nghiệp, không may mắn nghi ngờ vào thế giới đau thương này.

Ánh mắt đau khổ của cô bắt gặp ánh mắt Tonia... Trái tim cô ngừng đập.

Tonia đang mỉm cười. Cô ta thò tay vào túi xách hiệu Prada màu trắng, lôi ra khẩu súng lục nhỏ màu bạc của Erin một cách thành thạo. "Tôi rất xin lỗi, Erin. Tôi thật sự thích cô. Cô có vẻ kiêu kỳ lúc tôi gặp cô ở phòng

khám, nhưng thực sự thì thông minh hơn tôi tưởng đấy." Cô ta lắc đầu. "Nhưng vẫn chưa đủ thông minh. "

Cơn phẫn nộ tạm thời xua tan nỗi hoảng sợ. "Cô là đồ khốn dối trá, xấu xa, ghê tởm!", Erin rít lên.

"Ta rất ấn tượng với cô, cô gái thân mến", Novak lên tiếng. "Cô đã vượt quá mong ước điên rồ nhất của ta. Không chỉ đưa ra kết luận chuẩn xác trong thời gian kỷ lục, mà phản ứng đầu tiên của cô vẫn tuân theo các quy tắc. Cô đã giành được giải thưởng lớn, Erin. Tamara hãy cho cô ấy thấy phần thưởng đi."

Lần này không có tia trêu chọc nào long lanh trong mắt Tamara, không có nụ cười trên đôi môi nhợt nhạt. Cô ta mở cửa thư viện. Một gã cao lớn, xám xịt, trọc lóc bước vào, cười nhản nhở. Erin kêu lên trước khi kịp dừng lại.

Georg. Cô nhận ra gã, cho dù gã đã cạo trọc đầu và gãy hết răng. Một mắt gã biến dạng vì mí mắt sụp xuống. Một bên mép dày bịch, méo mó. Những lằn sẹo đỏ sẫm nổi bật trên gò má xám xịt.

Ánh mắt dâm dăng của gã hau háu lướt khắp người cô. "Chào Erin", gã nói. "Tôi rất mừng được gặp em. Trông em rất xinh đẹp."

Cô lùi lại, hông va mạnh vào thành bàn, đau điếng. "Anh đã thực sự ở trong con SUV hôm Chủ nhật vừa rồi phải không?"

Gã ngoác rộng miệng trong nụ cười chiến thắng. "Phải."

"Sự hữu ích của Georg với ta đã giảm đi rất nhiều bởi trận đòn của người yêu cô", Novak nói. "Cậu ta đã từng rất đẹp trai, nhớ không? Và nhà tù là nơi quá khốn khổ với Georg. Cậu ta rất giận dữ. Cậu có giận dữ không, Georg?"

"Có." Bên mắt lành của Georg sáng lên với hận thù cay độc. "Cực kỳ giận dữ."

"Cậu ta phải chịu đựng tổn thương dây thần kinh vĩnh viễn trên mặt, cô biết đấy", Novak nói. "Để cảm ơn tất cả cơn đau và sự hy sinh của cậu ta, Georg sẽ trở thành người thực hiện kế hoạch của ta dành cho cô. Cậu ta sống nhờ vào lời hứa này."

"Không", Erin thốt lên. Cô rón rén lùi dọc theo chiều dài của bàn.
"Không."

Tonia tặc lưỡi cảnh cáo. "Cấm động đây."

"Đó là một kế hoạch hoàn hảo", Novak tiếp tục. "Cô có thể thấy nhà tù đã phản ánh một chế độ đả ngộ tuyệt vời. Ta chắc chắn bố cô cũng nhận thấy như thế."

"Vậy tất cả những chuyện này chỉ để trả thù bố tôi?" Cô hầu như không quan tâm đến câu trả lời của hắn. Cô chỉ đang tuyệt vọng cố tìm cách kéo dài thời gian.

Hắn cười khùng khục. "Không, Erin. Ta sẽ trả thù tất cả mọi người. Tonia, sáng nay cô có làm chính xác như mệnh lệnh không?"

"Có, thưa ngài Mueller." Cô ta nở nụ cười tự mãn. "Barbara Riggs kích động mạnh. Điện thoại dồn dập về lịch sử bệnh tâm thần của gia đình McCloud, sự hoang tưởng và kế hoạch khủng bố phức tạp của anh ta. Sự theo đuổi ám ảnh, quấy rối của anh ta với Erin, tôi cũng cho thêm cả hiệp dâm nữa..."

"Lỡ bịch! Sẽ chẳng ai tin chuyện đó. Mẹ tôi đã thấy tôi cùng anh ấy! Bà cũng nhìn thấy anh ấy..."

"Khi đoạn băng video cuộc hẹn hò đêm qua được tìm thấy trong ngôi nhà của hắn, bà ấy chắc chắn sẽ có cái nhìn khác", Novak nói. "Hành động của McCloud không thể hoàn hảo hơn nếu ta ra lệnh cho hắn. Ta thích cảnh hắn xé váy và đè nghiêng cô xuống bàn."

Cô bịt chặt đôi môi run rẩy. "Đoạn băng?"

"Thực vậy. Đêm qua cả hai đã làm ta kinh ngạc. Ta không thể tưởng tượng McCloud lại có thể... thô lỗ như thế."

"Tôi cũng có cuộc trò chuyện với hàng xóm của cô, bà Hathaway hôm nay." Tonia tỏ ra thích thú. "Bà ta không thể chờ để kể những gì chứng kiến ở cầu thang đêm qua. Thông tin McCloud giết chết Billy Vega đã được công bố rộng rãi. Một cuộc săn lùng quy mô lớn đã được tiến hành."

"Và chúng sẽ tìm ra hắn", Novak tiếp tục "Chúng cũng sẽ tìm ra cô nữa, nhưng than ôi, đã quá muộn. Để ta kể cho cô kết cục bi thảm nhé, cô gái thân mến. Sau khi McCloud giết chết Billy Vega, tình trạng mất cân

bằng thần kinh của hắn leo thang, nhanh chóng hơn bất kỳ ai có thể dự đoán. Do cơn ghen điên cuồng, không có gì phải nghi ngờ. A, tình yêu là một thứ nguy hiểm."

"Nhưng thật lố bịch! Không ai có thể tin Connor đã giết Billy Vega. Anh ấy chẳng có lý do gì để..."

"Georg không để lại bất kỳ dấu vết nào ở nhà Billy", Novak tự mãn. "Nhưng đội pháp y đã tìm thấy tóc từ cái lược của McCloud. Cái nạng đâm máu dưới tầng hầm nhà McCloud. Một dấu hiệu rõ ràng cho thấy hắn ta muốn bị ngăn chặn. Một tiếng kêu cứu từ tiềm thức, nếu cô cũng nghĩ thế. Bọn ta gắn một máy quay của McCloud trong tường nhà cô, bọn ta sử dụng đĩa trắng có đầy dấu vân tay của hắn. Chiếc máy quay được báo cáo mất trộm vài tháng trước, như vậy có nghĩa là hắn đã rình rập cô một thời gian dài. Ta tin chắc cảnh sát sẽ rất thích thú với những tình tiết kịch tính trong chuyện yêu đương của cô. Có khi họ còn tung lên mạng Internet nữa. Cha nào, con nấy."

"Ôi Chúa ơi", cô thì thầm.

"Ta đã phải chờ đợi rất lâu để sắp xếp chuyện này xảy ra trong căn hộ tồi tàn của cô", hắn tiếp tục. "Những kẻ theo dõi cô gần như đã chán nản. Georg, bật màn hình tivi lên, nếu cậu sẵn lòng."

Cô thậm chí không nhận ra màn hình phẳng rộng lớn gắn trên tường. Hình ảnh vừa xuất hiện trên đó khiến chân cô mềm nhũn như nước.

Connor đang bị bịt mắt và buộc chặt vào bồn góc giường,

"Hắn sẽ sớm tỉnh lại thôi", Novak hân hoan. "Và màn giải trí thực sự bắt đầu. Hắn sẽ trơ mắt nhìn Georg thực hiện các hành vi khùng khiếp hắn phải chịu trách nhiệm. Rồi hắn sẽ nhận thức được, phát hiện ra mình đã làm gì, và tự tử bằng khẩu súng của bản thân trong nỗi đau đớn cực độ của sợ hãi và tội lỗi. "

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình. Connor có vẻ rất yên lặng và yếu ớt. "Nó sẽ không bao giờ xảy ra", cô tuyệt vọng lên tiếng. "Đội khám nghiệm..."

"Không, ta hứa, ta đã cân nhắc về mọi thứ. Hắn tỉnh chưa, Tamara?"

Cô ta sẫm soi màn hình. "Có thể. Rất khó nói."

"Tamara sẽ đảm bảo thứ chất lỏng chảy ra từ cơ thể bị tàn phá của cô là chính xác về mặt di truyền. Tamara có thể ép một tượng đá chảy máu, đúng không, người đẹp quyến rũ của ta?"

Tamara nở nụ cười tươi tỉnh, trống rỗng. "Ồ vâng, thưa sếp."

Novak vỗ tay. Lần đầu tiên cô chú ý đến các ngón tay giả. Hắn bắt gặp ánh mắt của cô, giơ tay lên vẫy vẫy. "Cô không bao giờ để ý, Erin. Cô đã quá tin tưởng rằng thế giới sẽ xảy ra theo cách của cô. Bây giờ chúng ta sẽ quan sát Tamara và McCloud qua màn hình. Cô có muốn tham gia không?" Hắn tặng cô nụ cười khích lệ, giống như đang dụ dỗ một đứa trẻ.

"Không", Erin kêu lên.

"Trẻ con quá", hắn khiển trách. "Bắt phụ nữ nhà Riggs quan sát người đàn ông của họ cùng với người phụ nữ khác là thú vui của ta."

"Tivi của mẹ", cô lẩm bẩm. "Chính là ông."

"Ồ phải. Ta rất lấy làm tiếc khi McCloud đã chấm dứt nó. Hắn cũng phá hoại kế hoạch của ta dành cho Cindy. Ta đã dự định để mẹ cô phải tự sát, cô biết đấy, và để Cindy trượt dài trong nghiện ngập. Phụ nữ nhà Riggs không thể chọn cho mình một người đàn ông tốt. Nhưng không sao. Cái chết của cô sẽ kết liễu bọn họ nhanh chóng. Tamara, đến lúc rồi. Bắt đầu nào", hắn ra lệnh.

Tamara rời khỏi phòng. Một sự im lặng ngọt ngào. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào cô, chờ đợi.

"Sẽ không xảy ra", cô dứt khoát nói. "Connor là một người cao quý, đáng kính. Rất nhiều người biết thế. Nhưng ông chắc chắn không thể hiểu được. Ông chỉ là một thứ kinh tởm, sống nhờ cái chết."

Georg nhắc đôi găng tay cao su dày từ cái hộp trên bàn, đeo vào tay. Gã nhìn Novak. Novak gật đầu.

Georg túm tóc, tát thẳng vào mặt cô.

Erin quay tròn, đập vào tường, trượt xuống sàn nhà. Máu rỉ ra trên miệng cô. Cô chưa từng bị ai đánh trong suốt cuộc đời. Đầu óc cô quay cuồng với cơn đau và cú sốc, đấu tranh để tự định hướng.

"Georg sẽ phải đeo găng tay, tất nhiên, trước khi chạm vào cô", Novak nói, như thể chẳng có gì xảy ra. Hắn tiến một bước lại gần và cười khùng

khục lúc cô co rúm, lùi lại. "Ồ, ta không định làm cô đau", hấn trấn an. "Ta sẽ chỉ chứng kiến lần này. Không ai có thể đe dọa nhân dạng mới của ta. Sẽ chỉ có máu, tóc và tinh dịch của Connor được tìm thấy trên cơ thể bị hủy hoại của cô. Da hấn bị mắc trong móng tay cô."

"Sẽ chẳng ai tin là Connor có thể làm chuyện như thế. Bất kỳ ai quen biết anh ấy", giọng cô run lên vì giận dữ.

"Không ư? Xem nhé. Hấn được tìm thấy, đã chết với khẩu súng trong miệng, cách không xa thi thể cô. Nửa người để trần, da dẻ trầy xước. Ngay khi đoạn băng làm tình lộ diện, sự việc sẽ kết thúc, cô gái thân mến. Tất cả đều nghĩ hấn đã mất trí. Tất cả mọi người. Ngay cả cô cũng nghĩ thế, nhớ chứ?"

Cô gạt đi cảm giác xấu hổ và tội lỗi bởi lời chọc tức của hấn, nỗ lực đứng lên. "Họ sẽ săn lùng ông", cô ném từng lời vào mặt hấn. "Mẹ ta biết ta đi cùng... "

"Nhưng cô sẽ không bao giờ thực hiện được, Erin. Tôi đã gọi cho mẹ cô ngay trước khi gọi cho cô." Giọng Tonia ngân nga, trêu chọc. "Bà Riggs, Erin có tình cờ đang ở chỗ bà không? Tôi có hẹn đi cùng với cô ấy tới nhà Mueller, nhưng cô ấy không có nhà. Lạ thật! Chẳng giống cô ấy chút nào! "

Erin sững sờ, nhìn cô ta chăm chăm. "Cô tàn nhẫn không thể tưởng tượng nổi. "

"Phải. Và bây giờ ta đã chết, sẽ chẳng ai bắt quả tang ta được", Novak tự mãn. "Ta đã phải lên kế hoạch cho cái chết của chính mình trong nhiều năm, nhưng ta quá gắn bó với hình dáng hào nhoáng của mình. Bản ngã, cô biết đấy. Cô không bao giờ có thể quen với nó."

"Làm thế nào ông lại biến thành Mueller?", Erin gặng hỏi.

"Thích thú với cái tôi của ta à? Thật khó để không tự hào ta đã đánh cắp cuộc sống của Claude mười bốn năm trước, không phải là một tội ác ghê gớm như cô nghĩ, vì dù sao ông ta cũng chỉ tồn tại thôi. Ta cần ADN còn sống của ông ta để đổi lấy ADN của ta trong cơ sở dữ liệu, vì thế ta đã dùng thuốc duy trì ông ta trong tình trạng hôn mê. Phần việc cuối cùng với các bác sĩ phẫu thuật và ta có thể đường hoàng xuất hiện trên thế giới mà không cần lo lắng. Có lẽ cuối cùng ta sẽ tặng khoản tài trợ đó cho Huppert,

với điều kiện họ lấy tên cô đặt cho quỹ bảo trợ này. Để tưởng nhớ. Không cảm động sao?"

"Ông là một con quý", cô thốt lên.

Hắn ta tỏ ra bị tổn thương. "Không hề. Ta có một trái tim rất nhạy cảm. Thi thoảng ta vẫn thăm viếng Claude, khi cuộc sống của ta bớt phức tạp hơn. Ta đã cầm tay ông ta, kể cho ông ta nghe những việc làm khác nhau của ta. Họ nói rằng những người hôn mê thường hiểu sâu sắc hơn. Cô cũng biết chuyện này mà. "

Cô nỗ lực để ngồi im tại chỗ. "Ông đã theo dõi tôi từ khi Connor còn nằm trong viện. Mọi lúc."

"Sự tận tâm của cô đã cho ta một ý tưởng", Novak đáp. "McCloud lại cho ta ý tưởng khác khi hắn hành hung Georg. Hai người được sinh ra là để hủy hoại nhau. Mẹ cô, hừ, quá dễ dàng. Cindy cũng thế. Giống bố cô. Nhưng cô, Erin. Cô là người quan trọng với cả gia đình. Tư cách đạo đức cùng tính tự kiểm soát. Nỗ lực nghiêm túc."

Cô rơi vào trạng thái bình tĩnh kỳ lạ. "Vậy chuyện này là để trừng phạt bố vì đã phản bội và anh em McCloud vì đã bắt giữ ông? Chỉ thế thôi à?"

"À phải, anh em McCloud. Cái chết, nỗi ô nhục của Connor sẽ đẩy chúng vào con đường hủy diệt, ta sẽ xử lý chúng khi nào rảnh rỗi. Cả Seth Mackey và vợ hắn nữa, nhưng không cần vội vàng. Tất cả những kẻ dám sỉ nhục ta đều bị trừng phạt. Và sẽ chẳng ai truy lùng ta bởi vì ta đã không còn tồn tại. Ta đã thay hình đổi dạng."

"Tức là ông chẳng có ân oán gì với cá nhân tôi", cô kiên trì.

"Không", hắn đáp. "Cô không thể ngăn cản tôi. Đó không phải bản tính của cô."

"Bản tính của tôi đang thay đổi." Erin gắng gượng đứng lên trên đôi chân run rẩy, giảm bớt trọng lượng bằng cách dựa vào tường. "Tôi đã buông thả hơn. Tôi bỏ mặc giường chiếu bừa bộn, bát đĩa bẩn không rửa. Mất bình tĩnh. Chửi thề. Thời gian gần đây sức chịu đựng sự hỗn loạn của tôi đã tăng nhanh chóng."

Novak bật cười. "Can đảm đối mặt với cái chết. Gần như khiến tôi thương hại." Ánh mắt hắn liếc qua Georg. "Gần như."

Tâm trí Erin sáng suốt kỳ lạ. Novak là hiện thân những cơn ác mộng của cô, chĩa mũi dùi vào những nỗ lực không ngừng nghỉ để kiểm soát thế giới và ngăn chặn tình trạng hỗn loạn của cô. Và tất cả những cố gắng đã dẫn cô thẳng tới đây, trong móng vuốt của con quái vật.

Nỗi sợ hãi sự hỗn loạn đã chế ngự cô suốt đời. Có lẽ cô chỉ còn vài giây để sống nhưng cô sẽ giải thoát mình khỏi nó. Cô sẽ tạo ra thực tại của riêng mình chừng nào cô còn sức mạnh. Cô đứng thẳng người nhất có thể. "Kế hoạch của ông vốn đã có sai lầm", cô nói.

Novak có vẻ hơi giật mình, như thể có con búp bê nào đó sống dậy, chỉ trích hắn. Hắn lịch sự ra hiệu cho cô giải thích.

"Ông nghiên cứu điểm mạnh và điểm yếu của mọi người nhưng lại quên mất một điều", cô tiếp tục. "Con người luôn phát triển. Họ sẽ thay đổi. Nhưng với ông, mọi thứ đều đã chết. Sử dụng những vật vô tri vô giác để di chuyển xung quanh. Bởi vì bên trong ông đã chết, Novak. Đó là lý do tại sao ông căm ghét tất cả chúng tôi đến thế. Nếu là một vị thánh, có lẽ tôi sẽ thương hại ông, nhưng tôi lại không phải. Ông là thứ chết chóc, quẩn quại, đáng thương."

Novak chớp mắt. Hắn nhìn Georg. "Tiếp tục đánh cô ta."

Georg giơ tay lên. Erin co rúm người vào sát bàn, chuẩn bị tinh thần.

Điện bỗng tắt phụt. Hình ảnh Connor trên màn hình co lại thành một đốm sáng rồi biến mất trong màu hình xám trắng rỗng.

Chương 24

Có người đang tát vào mặt anh. Nói gì đó rất khẩn cấp. La hét. Anh muốn bảo họ im đi nhưng lưỡi, môi và răng của anh không sao tìm ra cách bật âm thanh. Một đám mây màu đen, màu đỏ và trắng đang che kín tầm nhìn của anh. Nó kết thành một khối màu trắng hình bầu dục. Một gương mặt. Đôi mắt màu ngọc lục bảo. Cặp môi, hàm răng, cử động trong im lặng.

Bốp, bốp. Con mụ có cặp mắt màu xanh không để anh yên.

Nước đá văng vào mặt anh. Anh thở hỗn hển, bưng tỉnh. “Gì thế?”

“Dậy mau, đồ ngốc! Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Ngay khi có điện trở lại chúng sẽ phát hiện ra tôi.”

Anh nhắm nghiền mắt rồi mở ra. “Cái quái gì...”

“Tamara đây. Anh là Connor McCloud. Novak đã trói chặt anh vào giường, chĩa súng vào Erin. Anh nhớ ra chưa?”

“Erin? Novak?”, anh vùng dậy và bị giật lại bởi sợi băng keo đang dính chặt anh vào giường. “Erin đang ở đâu?”

“Tuyệt vời. Tốt hơn nhiều rồi”, Tamara nói. “Bây giờ nghe kỹ đây. Chúng ta không có nhiều thời gian. Tôi sẽ cởi trói và đưa cho anh một khẩu súng. Rồi anh giúp tôi giết chết Kurt Novak. Anh theo kịp chứ?”

Anh gật đầu, kinh ngạc khi cô ta lôi ra một con dao giấu ở đường may trong váy, bắt đầu cắt sợi băng dính đang quấn quanh người anh. Một cánh tay lỏng ra, rồi cánh tay kia, tê cứng vì bị buộc quá chặt. Cái váy thùng thình kêu sột soạt trong lúc cô ta vội vã đi quanh giường để cắt dây ở chân anh.

Anh gắng gượng ngồi dậy. “Cô là cảnh sát ngầm à?”

Cô ta bật cười. “Ha. Còn lâu. Đây là chuyện cá nhân.”

“Novak đã làm gì cô?” Một bàn chân được giải thoát, dính đầy sợi băng màu xám. Anh vẫn chưa cảm giác được nó.

“Hắn giết người tình tuyệt vời nhất của tôi.” Giọng Tamara hờ hững. Cô ta cắt nốt dây và giải phóng chân còn lại của anh. “Không ai được đụng đến đồ đạc của tôi.”

“Ồ.” Trí óc anh mềm nhũn do loại thuốc mà chúng tiêm vào người nên câu trả lời đã nhảy ra khỏi lưỡi, mở rộng trước mắt anh. “Tamara... Mara! Từ đảo Đá! Cô là tình nhân của Victor Lazar. Tôi nhớ rồi. Tôi đã nhìn thấy trong các đoạn băng quay lén. Nhưng lúc đó da cô ngăm đen. Cô cũng đã sửa mũi. Còn mắt cô...”

“Màu vàng nâu, anh chàng thông minh”, cô ta nói. “Màu vàng của mắt mèo. May mắn cho cả hai chúng ta là anh đã không đủ thông minh để khám phá ra chuyện này ở Sliver Fork. Anh có thể đã bị cắt cổ. Có thể cả tôi nữa. Nào, dậy đi. Đứng lên. Di chuyển. Để máu lưu thông.”

Anh lão đảo quanh giường, vịn vào trụ giường khi đầu gối khuỵu xuống. Đầu anh nhoi nhoi với mỗi nhịp tim. Anh chống chọi với thôi thúc muốn nôn mửa. Nó gợi nhớ đến những ngày anh phải điều trị bằng phương pháp vật lý trị liệu. “Tại sao cô lại giúp tôi?”

“Thực ra, không phải tôi giúp anh. Mà là anh đang giúp tôi”, cô ta quá quyết. “Cứu anh không nằm trong chương trình của tôi. Tôi đã rình rập cơ hội để giết con quý đó hàng tuần, nhưng hắn quá thông minh, quá nghi ngờ và tôi lực bất tòng tâm, tôi nghĩ hắn định giết tôi.”

“Ồ”, anh nói ngớ ngẩn. “Ừm... tại sao cô không tố cáo hắn?”

“Ồ phải. Giống như kết quả tốt đẹp lần vừa rồi à”, cô ta chế giễu. “Ngoài ra, tôi có những lý do riêng để né tránh pháp luật. Tôi không mong đợi mọi thứ diễn ra quá nhanh với hai người, nhưng cũng tốt. Tôi quá mệt mỏi với vai trò nàng hầu của con quý đó. Rất căng thẳng. Còn kế hoạch hiếp dâm và giết người dành cho anh và bạn gái của anh, chà... kinh khủng. Tôi có một hệ thần kinh vững vàng, nhưng ai cũng có giới hạn.”

“Cảm ơn”, anh nói. “Đó là điểm rất tốt đẹp của cô.”

“Không có gì.” Cô ta hoàn toàn không nhận ra vẻ mỉa mai của anh. “Tôi rất mừng vì có trợ giúp. Tôi có thể sẽ sống sót. Anh đi được không? Lẽ ra bây giờ thuốc phải hết tác dụng rồi chứ. Tôi đã tự mình đặt thuốc mà.”

Anh khuyu xuống, thở dốc. Tamara kéo anh lại, móng tay dài nhọn hoắt của cô ta đâm sâu vào tay anh. “Tôi đã cắt điện, nên hẳn không thể thấy chúng ta trên màn hình theo dõi trong vài phút”, cô ta nói. “Hẳn sẽ cử Nigel xuống kiểm tra bây giờ. Hẳn sẽ bầm gan tím ruột nếu không được theo dõi màn biểu diễn làm tình.”

“Biểu diễn làm tình?”, anh thận trọng liếc sang cô ta. “Màn biểu diễn làm tình là sao?”

“Đừng hỏi. Ôi nhưng nói về màn làm tình, mẹ kiếp, nhắc mông lên, McCloud! Điểm tươi sáng trong tuần của tôi là được xem anh và bạn gái anh làm chuyện đó. Rất thú vị. Và đó là một lời khen, từ phía tôi. Tôi ghét nhàm chán.”

“Ôi Chúa ơi”, anh lại khuyu xuống lần nữa. “Đừng nói với tôi.”

Cô ta kéo anh lên. “Anh rất giỏi, anh chàng to xác”, cô ta trêu chọc. “Hãy đối xử tốt với cô ấy, nếu không lần sau gặp, tôi sẽ không thân thiện đâu.”

Cô ta cố chọc tức để giúp anh giữ sạch tác dụng của thuốc an thần. Đó là một nỗ lực tốt đẹp và anh đánh giá cao ý tưởng đó, nhưng tất cả chỉ đủ giúp anh không lăn quay ra hay nôn mửa. Anh không đủ sức lực để nổi giận. Tamara kéo cửa. Anh lau mồ hôi lạnh túa ra trên trán. Ống tay áo của anh bết lại đen xì vì máu khô. Anh lão đảo, bám vào khung cửa. “Trong loạt phim James Bond, luôn có ít nhất hai cô gái xinh đẹp”, anh thở dốc. “Một tốt và một xấu.”

Cô ta tặng cho anh nụ cười giống mèo. “Tôi là người xấu.”

“Đừng làm tôi lúng túng. Rất khó để làm chuyện này trong khi đang phê thuốc.”

“Linh hoạt là thước đo của trí thông minh. Novak đã từng nói với tôi, anh khá thông minh. Lúc này đừng thất vọng. Được rồi, nghe đây. Chúng ta sẽ bịa một câu chuyện. Không hiểu sao anh lại tự thoát được, đánh bại và giật lấy súng của tôi, buộc tôi phải đưa anh tới chỗ Erin. Chúng ta xông vào, anh dùng tôi làm lá chắn...”

“Quên chuyện đó đi.” Connor chống tay vào tường, kiên trì lão đảo đi theo cô ta. “Hẳn sẽ không đếm xỉa nếu tôi giết cô. Chúng ta đều biết, hẳn

cũng biết chúng ta biết thế. Hẳn có thể sẽ bắn cô trước.”

Cặp lông mày hoàn hảo của Tamara chụm vào nhau. “Có ý tưởng nào tốt hơn không?”

“Sao cô không cho tôi biết chỗ bọn họ, rồi chạy trốn chết đi tìm sự trợ giúp?”, anh đề nghị. “Tôi sẽ đi thẳng vào đó và cố làm những gì có thể.”

Cô ta khịt mũi chế giễu. “Ôi làm ơn. Anh và Erin sẽ bị trừng trị dã man nếu anh vào đó một mình, cả tôi nữa nếu sau đó hẳn tóm được tôi. Nếu tôi đi cùng anh, sẽ là hai đấu ba. Kiểu thế. Tonia ngu ngốc và chậm chạp, nhưng Novak và Geog, mỗi người đấu một.”

“Ba chọi ba chứ”, anh nói.

“Anh tính cả Erin à?”, cô ta có vẻ thích thú.

“Chết tiệt, phải”, anh đáp. “Erin là một chiến binh Amazon.”

“Một chiến binh Amazon không vũ khí”, Tamara gượng gạo.

“Ba chọi ba”, anh khẳng khẳng.

“Sao cũng được. Chúng ta đang đến gần. Ngậm miệng lại và nghĩ nhanh đi.”

Anh chần chừ một giây, rồi vờ vai cô ta. “Có một điều”, anh hỏi. “Tại sao cô lại trả thù cho Lazar? Ông ta là một...”

“Tội phạm? Đòi bại? Tham lam? Tàn nhẫn? Chắc chắn. Ông ấy rất phức tạp. Tôi thích những người đàn ông phức tạp. Tôi cũng là người tham lam, tàn nhẫn. Và Victor là người duy nhất mang lại cho tôi thứ tôi cần.”

Anh cố không hỏi, bằng tất cả sức mạnh của mình, nhưng cô ta đã phản bội ông ta và bây giờ anh cần phải biết. “Ừm... vậy cô cần cái gì?”

Cô ta kéo váy lên, lôi khẩu SIG Sauer ra khỏi bao, ném cho anh và gạt đầu hài lòng khi thấy anh bắt được nó bằng một tay.

“Không phải chuyện chết tiệt của anh, cậu bé”, cô ta đáp. “Đi thôi.”

“Dừng tay”, Novak nói.

Bàn tay gơ lên của Georg khựng lại giữa không trung. Gã và Novak nhìn nhau trao đổi. Erin thò tay ra sau. Những ngón tay lạnh ngắt, cứng đờ của cô lần mò tìm kiếm trên mặt bàn. Chúng chạm phải đầu nhọn của một hiện vật và làm nó quay tròn.

Con dao găm bằng đồng.

Tất cả bọn họ đều đang không chú ý tới cô. Cô trượt đầu dao găm vào ống tay áo, run run vì sự mạo hiểm của mình. Cô nhắc lên, khoanh tay trước ngực. Cô đặt cánh tay kia lên trên trong tư thế co rúm, tự vệ. Không phải cử động nhiều.

Novak bật ra thứ ngôn ngữ gì đó mà cô không hiểu. Georg đáp lại rầu rĩ, ngắn gọn. Novak bấm một phím trên cái đồng hồ đang đeo ở tay, găm giữ vào đó cũng bằng thứ ngôn ngữ tương tự. Hẳn trò chuyện một hồi. Tiếp theo là bầu không khí im lặng nặng nề, kéo dài.

Novak bước tới bước lui khắp phòng. Hẳn cau mày nhìn Erin như thể mất điện là do lỗi của cô. “Ta không thích bị bắt ngờ trong giai đoạn này của trò chơi.” Hẳn nói vào cái đồng hồ. “Tamara?” Hẳn chờ đợi. Không có phản hồi. Hẳn ra lệnh cho Tonia. “Đi kiểm tra cô ta. Ta sẽ không để chuyện gì xảy ra bất thành linh. Nếu ta không thể xem trên màn hình thì ta sẽ xem chúng tại căn phòng này.”

Georg dậm đặng nhìn cô. “Chúng ta quan sát họ, sau đó hẳn sẽ xem chúng ta.”

Cô giật nảy. Con dao găm trượt lên trên, tới tận khuỷu tay, lưỡi dao chạm vào da cô lạnh ngắt.

Tonia mở cửa. Cô ta hét to, nhảy lùi lại và giơ súng lên. Súng lập tức xuất hiện trên tay Novak và Georg.

“Bình tĩnh, mọi người”, chất giọng nhẹ nhàng, thích thú của Tamara vang lên. “Tôi đã kiểm soát được tình hình.”

Cô ta bước vào phòng. Connor loạng choạng đi bên cạnh, tay bị giật ra sau, đầu cúi gằm trong tư thế khó chịu. Tamara nắm chặt một nắm tóc, dí khẩu súng lục sát dưới cằm anh. “Khi thấy điện bị cắt, em đoán là ngài muốn thay đổi kế hoạch, ông chủ”, cô ta nói. “Em biết chuyện này có ý nghĩa với ngài nhiều như thế nào.”

Novak nheo mắt. “Cô không nên tự ý mà không tham khảo ý kiến của ta. Hẳn có thể sẽ khuất phục được cô.”

Tamara tỏ ra hối lỗi. “Em xin lỗi. Em đã quá nôn nóng để làm ngài hài lòng”, cô ta nói. “Tha lỗi cho em. Như ngài thấy, em có thể dễ dàng đánh gục anh ta.”

Ánh mắt Connor tìm kiếm cô khắp phòng. Anh thật đẹp trai và xanh xao. Khuôn mặt như điêu khắc của anh thâm tím, đầy máu. Ngọn lửa tình yêu trong mắt anh như năm đấm giáng thẳng vào ngực cô.

Tamara hất cằm về phía Georg. “Cần phải kiềm chế anh ta. Giúp tôi làm anh ta hạ nhiệt nào.”

Georg liếc Novak ngẫm hỏi.

“Làm đi”, Novak sẵn giọng. “Muộn rồi, chúng ta đã bị chậm so với tiến độ.”

Tamara thả tóc Connor ra, từ từ lùi lại, vẫn chĩa súng vào mặt anh. “Ngồi xuống sàn”, cô ta ra lệnh. “Ngồi xuống. Ngay chỗ đó.”

Connor cúi xuống, từ từ làm theo yêu cầu của cô ta.

Georg bước lên, vịn vẹo bàn tay đang đeo găng. “Tao muốn đánh mày bằng cái nạng của mày”, gã rít lên. “Nhưng sẽ rất tuyệt vời khi chiếm đoạt cô ta”, gã hất cằm về phía Erin, “trước mặt mày. Rồi sau đó mày sẽ chết.”

Gã nhảy bổ vào Connor với tiếng gầm gừ hung tợn, đập anh ngã xuống sàn. Connor cuộn người bên dưới gã. Khẩu súng rơi ra. Georg ngửa ra sau, rít lên òng ọc. Tonia hét lên thất thanh. Tamara xoay người, đá thẳng vào mặt cô ta.

Novak giơ súng lên, nhắm thẳng vào Connor. Erin sức tình khỏi cú sốc tê liệt. Cô quăng người vào Novak và rút con dao găm từ tay áo. Cô đập mạnh vào người hắn, bật ra sau, loạng choạng. Viên đạn bị chệch hướng, một cửa sổ vỡ tan.

Novak gầm lên với cơn cuồng nộ, nhảy bổ vào cô.

Erin giơ con dao găm lên, nắm chặt bằng cả hai tay. Nó trúng ngay đà lao tới giận dữ của hắn, lưỡi dao cắm sâu vào họng.

Đôi mắt thất thần của hắn mở to. Dòng máu đỏ thẫm từ động mạch chính phun ra lớp vải trắng tinh, không chút bụi bẩn. Khẩu súng rơi khỏi tay, hắn đổ sập về phía trước, hai tay ôm lấy cô. Máu của hắn có mùi kim loại.

Hắn ngã xuống, kéo theo cả cô rơi vào cái hố thăm thẳm của địa ngục.

Cô nghe thấy tiếng súng nổ, rồi một tiếng nữa nhưng chúng ở rất xa. Cô ngã đập đầu vào thành bàn, nhưng dường như người phải chịu cơn đau

khủng khiếp là một người khác. Cô đang rơi vào cơn lốc xoáy luôn đợi sẵn cô. Rơi thẳng vào bóng tối.

“Erin? Chết tiệt, Erin, tỉnh lại! Nói chuyện với anh!”

Giọng Connor có vẻ rất hài hùng. Cô muốn an ủi anh nhưng không thể nào mở miệng được. Mọi thứ đều rất xa xôi. Cô thật nhỏ bé! Lạc lõng trong khoảng không bao la, vang dội.

“Cả người cô ấy đầy máu”, Connor hoảng hốt. Bàn tay thô bạo giật tung áo cô ra. “Tôi không biết là...”

“Không phải của cô ấy”, tiếng Tamara. “Là của hắn. Bình tĩnh đi.”

Erin chớp chớp mắt. Đầu cô đau dữ dội. Cô gắng gượng tập trung. “Connor?”

“Erin? Em ổn chứ?”

“Em không biết. Em ổn chứ?”

Tay anh xoa nắn khắp người cô, tìm kiếm vết thương. Anh thở ra một hơi dài run run, nhẹ nhõm khi không thấy gì bất thường. Anh vòng tay qua vai, nâng cô dậy. “Chúa ơi, em dọa anh chết khiếp.”

“Đầu em.” Erin cố gắng đưa tay lên đầu nhưng tay cô nặng như chì. Những ngón tay dài của Connor nhẹ nhàng trượt vào tóc cô, thăm dò. Cô rên khe khẽ vì đau.

“Em bị sưng nhưng không rách da”, anh nói. “Bọn anh kiểm tra rồi.”

“Novak?”, cô hỏi.

Anh hất hàm sang bên trái. Cô nhìn theo và nhanh chóng quay đi khi chạm phải cơ thể đầm máu ngay bên cạnh. Cảm giác buồn nôn lại trào lên. Cô nhắm chặt mắt. “Lần này hắn chết thật chứ?”

“Rất chắc chắn”, Tamara đáp. “Cảm ơn cô.”

Cô ngược lên, giật thót. Tamara đang cúi xuống bên cạnh cô. “Tôi à?”

“Cô đã đâm hắn một nhát chí mạng vào cổ.” Rõ ràng cô ta rất tán thành. “Có lẽ phải mất một phút, nhưng rất chính xác. Cô đã cắt đứt động mạch của hắn, cô gái. Máu phun thẳng lên tường. Ở đây trông như một lò mổ ấy.”

Erin nhắm chặt mắt trước khi cô dám nhìn những bức tường tung tóe máu. “Em nghe thấy rất nhiều tiếng súng”, cô nói.

“Để đảm bảo chúng đã chết hẳn”, Tamara lên tiếng. “Connor nói cô là một chiến binh Amazon. Anh ta nói đúng. Tôi rất ấn tượng.” Tamara đang nắm chặt bắp tay cô, ngón tay cô ta đẫm máu.

“Cô bị thương”, Connor bảo cô ta. “Để tôi xem nào.”

“Tonia bắn sượt qua tôi”, cô ta nói. “Con chó cái đó luôn bắn chệch. Không có gì to tát. Tôi đã từng bị thương nặng hơn nhiều và vẫn đi khiêu vũ bình thường.”

Một lần nữa thế giới lại mở rộng thành khoảng không trống rỗng, vang vọng. Erin nghe thấy giọng nói của họ nhưng không thể hiểu họ đang nói gì. Bàn tay ấm áp của Connor đặt lên má cô. “Erin? Cưng? Có ai ở nhà không?”

“Em không chết”, là tất cả những lời cô thốt ra. Điều cô muốn nói với anh vô cùng phức tạp, hàng triệu điều tuyệt vọng xô đẩy nhau để giành quyền ưu tiên. “Em không chết”, cô lặp lại một cách ngớ ngẩn.

“Không, em không chết, em yêu, tạ ơn Chúa.”

Connor gục đầu lên bờ vai bê bết máu của cô. Cô ngửi thấy mùi thơm ấm áp trên mái tóc rối bời của anh đang xoa xuống mặt cô. Anh yêu cô nhưng anh không thể theo cô tới vùng đất hoang lạnh đó. Không ai có thể. Cô không biết con đường nào để quay lại nơi anh đang chờ đợi, ấm áp, nhẹ nhàng nhưng cô đã bị hủy hoại nghiêm trọng nên chẳng còn gì cho anh cả.

“Tất cả đều hỗn loạn”, cô thì thầm. “Chính nó. Tất cả đều ở đó. Bất cứ thứ gì khác chỉ là nói dối. Chỉ là một cái mặt nạ.”

Connor vuốt tóc cô, cau mày. “Anh nghĩ em bị choáng váng, cưng.”

“Tôi cho là cô ấy đang cố nói với anh chuyện gì đó hệ trọng”, Tamara nói. Cô ta nhẹ nhàng nâng cằm Erin lên bằng bàn tay đầy máu. “Cô biết không? Cô vừa tốt nghiệp xuất sắc khóa đào tạo gái hư chuyên nghiệp đấy.”

Thật kỳ lạ, lời nói của cô ta thực sự đã xuyên qua đám mây mù, kéo cô trở lại căn phòng. Cô tập trung vào Tamara, chớp chớp mắt. “Thật sao?”

Tamara mỉm cười. “Chắc chắn. Cô có tất cả yếu tố tiên quyết. Ngoại hình, bộ não, lòng dũng cảm và thái độ linh hoạt. Cô chỉ cần một sự giúp đỡ nho nhỏ kiểu như thế, nhưng chẳng có gì to tát.”

Connor kéo cô sát vào ngực anh. “Cô thật tốt bụng, nhưng đó không phải viễn cảnh của cô ấy.”

“Hãy để Erin tự phát biểu”, Tamara chế giễu. “Hôm nay là một ngày trọng đại. Vụ giết người đầu tiên của cô ấy. Rất hỗn loạn phải không? Tôi đã trải qua cảm giác đó từ lâu rồi, cô biết đấy. Nó tạo nên con người tôi hôm nay.”

Connor cứng người. “Này. Quên chuyện đó đi. Erin không phải...”

“Tôi nợ cô một lần, cô gái xinh đẹp”, Tamara bảo cô. “Nếu cô cần thứ gì đó đáng sợ, hãy để lại tin nhắn cho tôi tại cửa hàng đồ chơi tình dục Honey Pot dọc theo Quảng trường Pioneer. Những thứ đáng sợ là chuyên môn của tôi.”

“Đáng sợ thế này hả?”, Connor gay gắt. “Chúa ơi. Quá lập dị.”

“Tình huống này vượt quá giới hạn của tôi”, cô ta thừa nhận. “Tôi dự định sẽ sống bình lặng một thời gian. Tất nhiên, trừ khi Erin cần tôi.”

Vòng tay Connor siết chặt đầy ghen tuông. “Cảm ơn, nhưng tôi có thể giúp cô ấy mà không cần bất cứ thứ gì đáng sợ.”

Tamara vuốt nhẹ má Erin bằng móng tay dài đỏ rực có vẽ hoa văn là một tia chớp bạc. “Đàn ông tới rồi đi, nhưng chị em gái luôn trông chừng nhau”, cô ta thì thầm.

Erin bật ra tiếng cười cay đắng. “Giống Tonia hả?”

Tamara vung bàn tay đầy máu khô, ngụ ý gạt bỏ Tonia. “Tonia là đồ rác rưởi”, cô ta nói. “Những thứ cô bị mất vì cô ta thì sẽ lấy lại được ở tôi... và những thứ khác nữa.” Cô ta rướn tới, hôn nhẹ lên môi Erin. Đôi môi cô ta mềm mại, mỏng manh. “Nhớ kỹ nhé, cô bạn.”

Connor phát ra tiếng ầm ầm từ trong ngực. “Này. Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của cô và tình chị em vĩnh cửu này thật xúc động, nhưng hôm nay là một ngày khó khăn. Bây giờ cô có thể thôi làm tôi điên đầu được không?”

Tamara bật cười, chọc vào anh bằng ngón tay có tia chớp bạc. “Cứng rắn lên, McCloud”, cô ta nói. “Anh dễ bị lừa quá.” Cô ta đứng dậy, kéo váy lên, nhét súng vào bao. “Nơi này sẽ đầy nhóc cảnh sát trong vài phút nữa,

nên tôi chuồn đây. Cớm luôn khiến tôi phát bệnh. Ngoại trừ anh, tất nhiên, anh chàng to xác.”

“Tôi không còn là cớm nữa”, anh nói.

Tamara rướn mày. “Một lần là cớm thì sẽ mãi mãi là cớm. Tôi đi đây.” Cô ta mỉm cười với Erin. “Chào, cô bạn xinh đẹp. Hẳn là khắc nghiệt lắm.”

“Còn tên ngu ngốc nào đáng lo không?”, Connor hỏi.

Cô ta lắc đầu. “Hẳn tránh gây chú ý tối đa. Những người duy nhất trong nhà là Silvio và Nigel. Có lẽ bọn họ đã chuồn từ lâu khi nghe thấy tiếng súng. Phần còn lại nằm rải rác trong thành phố. Chúng sẽ sớm bay hơi thôi.” Cô ta đá vào hông Tonia lúc đi ngang qua. “Đừng có than vãn, con bò ngu ngốc. Cô sẽ không chảy máu đến chết đâu. Ấn mạnh vào lòng bàn tay và ngậm miệng lại.”

“Tamara?” Erin với theo.

Tamara dừng lại ở cửa.

“Cảm ơn cô”, Erin nói. “Tôi cũng nợ cô. Cô biết tìm tôi ở đâu nếu cần.”

Nụ cười rạng rỡ của Tamara lóe lên. “Gặp lại sau nhé.”

Cô ta biến mất vào bóng tối. Hai người ôm chặt lấy nhau trong căn phòng mờ tối giữa hai xác chết đẫm máu. Tiếng rên rỉ đau đớn của Tonia chọc thẳng vào hệ thần kinh yếu ớt của cô. Connor đang nói gì đó. Nhắc lại lần nữa. Cô vặn vẹo tâm trí để tập trung chú ý.

“... Cất điện thoại ở đâu, cưng?”

“Trong túi xách của em.” Hàm răng cô va vào nhau lập cập. “Đâu đó quanh đây.”

“Anh sẽ tìm nó”, anh nói.

Cô bắt đầu run cầm cập không kiểm soát được vì mất đi hơi ấm lúc anh tìm kiếm xung quanh. Cô nghe thấy giọng anh, chậm chờn xa dần. “Này, Nick. Tôi đây... Phải. Im đi và để tôi nói hết, tôi cần xe cứu thương. Tôi đã tóm được Novak và Luksh... Tự đến mà xem. Chúng chết rồi. Cậu có thể kiểm tra nhân dạng của chúng lúc nào rảnh rồi, rồi có thể bắt giữ tôi nếu vẫn muốn. Có một cô gái bị trúng đạn vào đùi, một trong những... của Novak, mẹ kiếp, tôi không biết. Tôi bất tỉnh khi bị đưa tới đây. Giữ máy.”

Anh quỳ xuống bên cạnh Erin, vỗ nhẹ lên mặt cô. “Cưng, địa chỉ ở đây là thế nào?”

Cô thở hỗn hển, nói qua hàm răng run lập cập. Connor lặp lại cho Nick. “Nhanh lên”, anh nói vào điện thoại. “Erin đang bị sốc.”

Anh quăng điện thoại sang một bên, lột cái áo cánh đẫm máu của cô ra. Cởi áo sơ mi của mình, quấn quanh người và ôm cô vào lòng, phủ cơ thể ấm áp của anh lên người cô.

Cô cảm nhận nỗi sợ hãi trong vòng tay gắt gao của anh. Một phần trong cô mong mọi được an ủi, được bày tỏ với anh cô thấy hối hận ra sao vì đã không tin tưởng anh. Cô biết ơn rất nhiều vì anh đã tới đây cứu cô bằng mọi giá, với tất cả niềm hi vọng. Anh thật hào hiệp và cao thượng, và cô yêu anh rất nhiều.

Cô không thể thốt lên lời. Cô đang run rẩy dữ dội. Cô run bần bật trong vòng tay anh, răng đánh vào nhau canh cách. Tất cả những nỗi sợ hãi sâu sắc đều hiện ra đồng thời trong tâm trí cô, sự bùng nổ của dòng thời gian chết chóc bốc ra từ đòn trí mạng như vết nứt trên tấm kính chắn gió bị vỡ.

Có thứ gì đó bên trong cô đang gào thét, không thể ngừng được.

Đó là quang cảnh lúc hai người anh em và Seth bạn thân của Connor tìm thấy bọn họ. Họ lướt vào phòng như những bóng đen im lìm, nhìn xung quanh, á khẩu với cảnh tàn sát trước mắt. Họ gỡ tay Connor ra, đắp cho cô một cái áo khoác da của nam, vẫn còn hơi ấm. Connor kéo cô vào lòng lần nữa. Cô rúc vào anh với đôi mắt nhắm nghiền.

Ánh sáng chói lòa, căn phòng chật ních người, tiếng ồn ào, huyên náo. Cô không bận tâm nhiều. Connor đưa cô ra khỏi chỗ đó.

Cô đang hướng vào bên trong tâm trí mình, cuộn chặt trong sự im lặng hoàn toàn. Ánh đèn, cảm giác kim đâm đau nhói. Một tiếng còi rú lên rền rĩ. Rồi mọi thứ tan biến.

Chương 25

Connor đậu xe, tắt máy, ngồi đó chịu đựng cơn thèm thuốc đau đớn. Chẳng có lý do chính đáng nào để không đi mua cho mình ít sợi thuốc và giấy cuộn. Anh đã từ bỏ chúng để làm hài lòng Erin, nhưng anh không phải là bạn trai hay chồng, thậm chí cũng không phải là vệ sĩ của cô ấy, vậy thì tại sao chứ? Anh chẳng là gì của cô ấy. Chết tiệt. Đó là lý do anh cần khói thuốc.

Nhưng anh không thể, như thể lời hứa đó là ràng buộc mong manh cuối cùng của anh với cô. Chỉ cần đốt một điếu thuốc là thừa nhận anh chưa bao giờ có cô. Anh không thể đối mặt với ý nghĩ đó. Không thể nào.

Erin đã không liên lạc với anh sau vụ tắm máu từ hơn tuần trước. Cô đã hạ gục hẳn cực kỳ dứt khoát, nên anh đoán có lẽ cô phải chuẩn bị cho phiên tòa. Nhưng anh không thể chờ đợi lâu hơn. Mang nhẫn đính hôn đi loanh quanh đã làm hao mòn thần kinh của anh. Anh cảm giác như đang có một quả bom sắp nổ tung trong túi quần.

Anh bước ra khỏi xe, chà sát các cơ ở đùi luôn bị chuột rút mỗi khi anh căng thẳng, mà dạo gần đây xảy ra khá thường xuyên. Anh nhìn chăm chăm vào kích thước đồ sộ, dữ tợn của nhà tù liên bang. Nơi này luôn khiến anh bồn chồn, giống như bệnh viện. Anh đoán có lẽ đó là toàn bộ vấn đề.

Anh phải chờ đợi rất lâu và mệt mỏi. Anh lôi mấy mẫu giấy kẹt trong túi ra gấp vài con vật, một nỗ lực vô nghĩa nhằm giữ cho tâm trí luôn bận rộn để không tập trung vào điều ngu ngốc anh đang làm. Bao nhiêu hy vọng sai lầm, vô ích của anh đang trông chờ ở nó.

Cuối cùng tên anh cũng được gọi. Anh có cảm giác lo lắng, phát bệnh trong dạ dày, gần giống lúc anh đi gặp bác sĩ hay nha sĩ.

Anh chạm phải ánh mắt tăm tối của Ed Riggs qua lớp kính ngăn dày ạch. Anh có vẻ khập khiễng hơn bình thường. Anh buộc mình phải bước

đi nhíp nhàng hơn.

Erin được thừa hưởng đôi mắt to màu nâu từ ông. Kỳ lạ khi bắt gặp đôi mắt đó, rất giống, nhưng cũng rất khác trên gương mặt cứng như đá của Ed Riggs, áp điện thoại vào tai và chờ đợi.

Connor cũng nhắc ống nghe ở phía anh. “Chào Riggs.”

Ánh mắt của Riggs rất dữ tợn. “McCloud.”

Có rất nhiều cách để tiếp cận. Nhưng tất cả đều có vẻ ngu ngốc.

Riggs gầm gừ thiếu kiên nhẫn. “Không có nhiều thời gian đâu, nên nếu cậu cần nói gì thì phun ra đi.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Tôi đang định cầu hôn Erin.”

Ánh mắt Riggs trở nên trống rỗng. Ông nhìn chăm chăm vào người đàn ông trẻ tuổi qua lớp kính ngấn. “Tại sao cậu lại nói chuyện này với tôi?”, ông chậm rãi hỏi.

Đây rồi. Câu hỏi đáng giá triệu đô. Anh đã chuẩn bị câu trả lời vài ngày nay, ngay từ lúc nảy ra ý tưởng tới nói chuyện với Riggs. “Tôi không biết”, anh thừa nhận. “Để xóa đi cảm giác ngờ vực, tôi đoán thế. Ông là bố cô ấy. Tôi muốn ông được nghe tin đó từ chính tôi.”

Riggs bật ra tiếng cười cay đắng. “Giữa đàn ông với đàn ông hả? Cậu tới đây để yêu cầu sự chấp thuận của tôi à?”

Cơn giận dữ vụn vụn, bùng cháy, cảm giác chua xót quen thuộc vì bị phản bội ăn mòn ruột anh. Anh thở dài và để nó đi. “Tôi không cần sự chấp thuận khốn kiếp của ông”, anh đáp. “Cô ấy cũng thế.”

Riggs lắc đầu. “Cậu là thằng con hoang tự mãn. Cậu luôn chọc tức tôi.”

Connor nhún vai. “Có rất ít khả năng tôi có thể chọc tức ông qua một cái điện thoại và lớp kính chống đạn. Hãy nhìn vào mặt tốt của vấn đề. Ông sẽ không bao giờ phải uống bia và nói chuyện về bóng đá với tôi trong tiệc nướng ngoài trời.”

Miệng Riggs giật giật. “Mẹ kiếp, McCloud.”

“Mẹ kiếp cả ông nữa, Riggs”, anh đốp lại.

Cả hai im lặng, gầm gừ nhìn nhau. Từng giây trôi qua. Ánh mắt Riggs quay đi, vai sụp xuống. “Barbara đã đến đây tuần trước. Bà ấy kể cho tôi

những chuyện đã xảy ra. Chuyện anh làm cho Erin và Cindy.”

Connor chờ đợi. Riggs vùi mặt trong lòng bàn tay. Khi ngẩng lên, nỗi thất vọng của một con vật bị mắc bẫy bồng lên trong mắt ông ta. “Chết tiệt, McCloud, cậu muốn gì? Cậu muốn tôi cảm ơn cậu? Cậu muốn một lời xin lỗi à? Quên đi. Nơi này đã là sự trừng phạt quá đủ rồi.”

“Không, tôi không muốn những thứ đó”, Connor nói.

“Tôi không thể bảo vệ họ, nhưng cậu thì có, đó có phải là điều cậu muốn nói với tôi không? Cậu muốn ưỡn ngực ra, hả hê phải không? Cứ tiếp tục đi. Cứ việc hét toáng lên, đồ con hoang. Cậu đã làm rất tốt. Cậu đã thắng. Cậu đã giành được phần thưởng lớn.”

“Đó chính là điều tôi đang mong đợi”, anh nói.

Riggs nheo mắt. “Ồ phải? Cậu cho rằng mình xứng đáng với con bé à? Cậu nghĩ mình đã giành được nó hả? Cậu nghĩ...”

“Không”, anh cắt ngang. “Erin có quyền quyết định. Chuyện tôi xứng đáng hay không xứng đáng chẳng có tí nghĩa lý quái quỷ nào cả.”

“Vậy cậu đang làm cái quái gì ở đây?”, Riggs rít lên.

Connor quay mặt đi. “Tôi muốn ông chúc tôi may mắn”, anh lặng lẽ.

Anh chuẩn bị tinh thần cho câu trả miếng hằn học. Nhưng chỉ có im lặng.

Khi anh ngược lên, khuôn mặt Riggs không còn đỏ bừng vì giận dữ nữa. Nó chuyển sang màu ảm đạm và xám xịt dưới ánh đèn huỳnh quang. “Cậu là kẻ vô cùng kỳ lạ”, ông nặng nề lên tiếng. “Tôi luôn nghĩ thế.”

Connor nhún vai. “Tôi biết. Nhưng đó là việc ông có thể làm.”

“Cậu đòi hỏi quá nhiều.”

“Ông nợ tôi quá nhiều”, Connor độp lại. “Và tôi chỉ muốn thế thôi.”

Miệng Riggs dẹt xuống, giống như vừa nếm phải thứ gì rất đắng. “Ôi, chuyện quái quỷ gì thế”, ông ta lầm bầm. “Vậy chúc may mắn. Dù có đáng hay không.”

Connor thở ra một hơi dài, run rẩy. “Ừm... Cảm ơn.”

“Đừng có cảm ơn tôi”, Riggs cảnh cáo. “Hãy xem xét mọi khía cạnh. Lời chúc của tôi có thể là một lời nguyền rủa đấy.”

“Tôi sẽ mạo hiểm”, Connor đáp.

“Hết giờ”, một giọng nói quái gở phát ra từ cái loa gắn trên trần nhà.

Anh gật đầu chào Riggs, đặt ống nghe xuống. Riggs ra hiệu cho anh nhắc lên. Connor đặt ống nghe vào tai. “Sao?”

“Cậu sẽ tiếp tục bảo vệ con bé chứ, McCloud”, Riggs nói. “Cậu sẽ quan tâm đến nó chứ?”

“Chết tiệt, phải. Nếu cô ấy cho phép tôi”, anh hứa hẹn. “Tôi sống vì điều đó.”

Riggs thả ống nghe rơi xuống. Ông đứng lên, quay lưng và bước đi.

Căn hộ lúc này trông còn thê thảm hơn vì những bức tranh và rèm cô dùng để che đi vết loang lổ trên tường đã bị gỡ đi. Miles cúi đầu tránh va vào cửa, đi về phía cái gương đứng.

“Cẩn thận, làm ơn”, cô cầu xin. “Nó rất cổ đấy.”

“Em luôn cẩn thận mà”, cậu ta trấn an, gạt mồ hôi trên trán, đỡ cái gương và đặc thẳng đi ra cửa.

Mẹ cô lẳng xăng đi vào. “Tất cả đều đã được xếp kín trong xe tải rồi cưng. Một vài bọc quần áo nữa và con sẽ rời khỏi nơi này.”

Erin gượng cười. “Cindy vẫn đang trông chừng xe chứ?”

“Ừ. Sau khi xếp nốt đồ đạc này vào xe, chúng ta sẽ đi ăn gì đó.”

“Mẹ, con không đói. Con sẽ lau dọn nốt.”

“Lau dọn? Chỗ này còn sạch sẽ hơn nó đáng được thế, cưng à. Nếu con còn lau dọn nữa, nó sẽ vỡ vụn thành cát đấy!”

“Con chỉ cần chút thời gian yên tĩnh”, Erin khẳng định. “Mẹ đừng lo.”

Mẹ cô nhận thấy cái nhìn cứng rắn trên khuôn mặt Erin, bà mím chặt môi. “Gì cũng được.” Bà kéo mạnh bọc quần áo ra khỏi tủ, đi về phía cửa, lưng thẳng đứng.

Erin đứng giữa căn phòng. Hai chân cô mỏi rã rời vì phải đi lên đi xuống sáu tầng cầu thang. Thang máy, tất nhiên vẫn đang hỏng. Nó sớm không còn là vấn đề của cô nữa.

Vấn đề thực sự của cô là thứ đồ vỡ bên trong cô.

Cô sụp xuống nền nhà, ôm lấy mình, run rẩy. Hôm nay là một ngày nắng đẹp, dù đang toát mồ hôi nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh khi nhớ lại

chuyện đã xảy ra. Mặc dù Connor đã cứu cô. Thảm họa đã bị ngăn chặn. Cô không bị thương, hay bị chảy máu trong.

Nhưng Connor không gọi điện.

Chúa ơi. Cô mong muốn gì chứ? Cô còn muốn gì từ người đàn ông đó chứ? Anh ấy rất nỗ lực để bảo vệ cô. Nhưng cô đã chống lại anh, hủy hoại anh và cuối cùng quay lưng lại với anh, cùng với phần còn lại của thế giới. Cô không thể đổ lỗi cho anh nếu anh không còn muốn gặp lại cô. Chắc hẳn anh rất ghê tởm cô. Chính cô cũng ghê tởm bản thân mình.

Tuy nhiên, anh đã liều mạng vì cô. Anh đã bế cô rời khỏi căn nhà chết chóc đó trong vòng tay. Rồi sau đó anh tan biến như làn khói.

Vài ngày đầu khi mẹ đưa cô từ bệnh viện về nhà, cô chẳng bận tâm mình sống hay chết. Cô đã bị đóng băng. Không chút cảm xúc. Cô chỉ nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào giấy dán tường đến khi Cindy và mẹ phát điên. Cô chẳng quan tâm. Đến lượt họ phải cắn móng tay, vò đầu bứt tai, để trở thành người lớn. Mặc kệ họ đổ mồ hôi.

Rồi một ngày, cô đang nằm sấp trên giường, hai tay lưng lảng chạm xuống sàn nhà, các ngón tay quơ phải một con vật bằng giấy.

Con kỳ lân Connor đã gấp.

Cảm xúc gặm thét trên vùng đất tan hoang trong trái tim cô, rồi cô nhớ lại. Cô nhận ra mình đã mất mát thế nào. Đó là đêm kỳ diệu của tình yêu và niềm tin tuyệt đối. Chàng hiệp sĩ lang thang hào hiệp của cô, dịu dàng, đầy nhiệt huyết và dũng cảm. Nó làm cô vỡ vụn.

Cô ấn tay lên bụng, nhìn chăm chăm vào miếng vải son lót sàn sứt sẹo. Ký ức về đêm hôm đó cùng anh vẫn sắc như lưỡi dao.

Chẳng có dấu hiệu nào tốt đẹp hơn trong suốt một tuần của ngày dài đặng đặng và những đêm không ngủ, nhưng cứ mỗi lần nhắc điện lên gọi cho anh, cô lại ngập ngừng. Cô hầu như chẳng còn gì để mang lại cho anh. Chỉ có bản thân cô và lúc này cô cảm thấy thật nhỏ nhoi. Như một phần thưởng tồi tàn. Và nếu anh từ chối cô, mà chắc chắn là thế. Cô sẽ tàn úa như một bông hoa khô héo, tan thành cát bụi.

Có lẽ như thế sẽ dễ chịu hơn một điều chắc chắn đáng sợ. Từng ngày cô lại gác điện thoại lên giá và tự nhủ, ngày mai. Ngày mai mình sẽ dừng

cảm hơn.

Chà, sẽ không còn ngày mai nào để chần chừ nữa. Cô phải gọi cho anh hôm nay. Cô đã có sẵn kế hoạch dự phòng. Nếu anh trả lời không, ngày mai cô sẽ lập tức rời đi. Sasha, bạn cô, đang thuê một căn nhà riêng ở Portland và còn một phòng trống. Giống những ngày đại học. Có lẽ đó là một bước lùi nhưng là tất cả những gì cô có thể cố gắng, một ngôi nhà đầy các cô gái trẻ bận rộn có lẽ sẽ tốt cho cô. Cô có thể ở tại Portland một thời gian trong khi gửi hồ sơ xin việc. Chẳng còn gì khiến cô phải bận tâm ở Northwest nữa, nếu... nếu câu trả lời cho câu hỏi quan trọng nhất là không. Mẹ đã đi làm và yêu thích công việc. Miles đang dạy kèm Cindy trong kỳ nghỉ hè. Họ không cần cô bận tâm nữa và thế thật tốt, bởi vì cô đã quá kiệt sức. Cô sẽ rất may mắn nếu có thể xoay sở để quan tâm đến chính bản thân mình.

“Con yêu? Mẹ quyết định lên lấy đồ lần cuối. Chúng ta sẽ cùng đi xuống.”

Erin mỉm cười khi thấy khuôn mặt lo lắng của mẹ, đấu tranh để đứng lên. Cô ôm bọc quần áo cuối cùng từ trong tủ rồi theo Barbara xuống dưới. Cô đá cánh cửa mở ra.

Cô cứng đờ như thể đã hóa thành đá.

Connor đang thơ thẩn cạnh xe của anh. Thân hình cao gầy của anh được bọc trong cái quần kaki tả tơi cùng cái áo phông cộc tay màu ôliu xám xịt. Mái tóc lòa xòa, bay phơ phất quanh vai. Khuôn mặt khắc nghiệt. Cảnh giác.

Bọc quần áo trượt khỏi tay cô, rải rác theo mỗi bước đi.

“Chà!”, mẹ mĩa mai. “Cậu lựa chọn thời gian xuất hiện tùy tiện nhỉ.”

Cindy nhìn mẹ cô kinh hãi, cúi xuống nhặt quần áo vương vãi của Erin. “Mẹ! Đừng làm mọi chuyện tồi tệ hơn nữa!”

“Tồi tệ? Còn có thể tồi tệ hơn được nữa sao? Đâm những tên đều cáng đến chết à? Vấy đầy máu à? Bị đe dọa hãm hiếp, tra tấn và giết người hả? Con bé không ăn, không ngủ. Đừng nói với mẹ về chuyện tồi tệ hơn.”

Nét mặt Connor dịu đi. Anh gần như đã mỉm cười. “Rất vui được gặp lại bà, Barbara.”

“Cậu dám sàm sỡ với tôi hả Connor McCloud? Tôi vô cùng tức tối với cậu và đã có một tuần tồi tệ.”

“Tôi cũng thế”, anh thừa nhận. Ánh mắt anh hướng vào Erin.

Mẹ cô ném bọc quần áo vào xe tải. Erin vẫn đứng như trời trồng. Im lặng kéo dài. Đến mức không chịu đựng nổi.

“Chào Erin”, anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Lời nói đơn giản, vô thưởng vô phạt đó dâng lên một luồng sóng cảm xúc. Quét qua cô, khiến cả người cô chấn động, run rẩy, “Chào”, cô thì thầm.

Connor liếc về phía Barbara, Miles và Cindy. “Tôi mong được đi cùng Erin một chuyến”, anh nói. “Mọi người không phiền chứ?”

“Hãy hỏi con bé, không phải chúng tôi”, Barbara hất cằm về Erin. “Con bé là người đã nín thở, chờ đợi suốt một tuần.”

“Mẹ!”, Cindy rên rỉ. “Thôi đi! Mẹ sẽ làm hỏng mọi chuyện đấy.”

Connor nhìn thẳng vào Erin. “Erin? Em đi cùng anh chứ?”

Bằng cách nào đó, cô đã xoay sở để gạt đầu được.

“Vậy chúng ta sẽ không làm phiền con nữa”, mẹ nói. “Mẹ chắc con có rất nhiều chuyện cần nói. Connor, con bé chưa ăn uống gì. Kiểm thử gì cho nó nhé.”

Cindy giơ ngón tay cái lên chúc may mắn lúc cô đóng cửa xe. Miles nhồi nhét cơ thể dài ngoẵng khó tin của cậu ta vào ghế hành khách. Barbara mở cửa xe bên ghế lái, do dự.

Bà bước về phía Connor, vòng tay qua eo và ôm chặt lấy anh. Rồi lùi lại một bước, đâm vào ngực anh, mạnh đến nỗi làm anh nhăn nhó, bật ra sau.

“Ồi!”, anh xoa xoa chỗ bị đâm, phẫn nộ. “Cái quái gì thế?”

Bà phát ra một âm thanh thất vọng.

Connor nhảy bổ vào, chặn giữa bà và xe của anh, dang tay ra ngăn chặn. “Sao bà dám đụng vào xe của tôi, Barbara. Tôi rất yêu con xe này.”

“Ngớ ngẩn”, bà lẩm bẩm. Bà liếc nhanh Erin rồi vội vàng đi về phía xe tải. “Gọi cho mẹ nhé”, bà dặn dò. “Đừng làm mẹ lo lắng, cho dù con có làm gì. Mẹ sẽ không thể chịu nổi đâu.”

“Được ạ”, Erin yếu ớt đáp.

Họ đợi đến khi chiếc xe tải rẽ vào góc đường và biến mất.

Connor bóp ngực. “Anh bị bầm tím mắt. Chúa ơi! Bà ấy thật nguy hiểm.”

“Mẹ đang phải trải qua rất nhiều cảm xúc mâu thuẫn.”

“Ha. Chẳng phải tất cả chúng ta đều thế sao”, anh càu nhàu. “Chừng nào bà ấy còn chưa cầm còi móc lốp đến thương lượng thì chúng ta vẫn còn yên ổn.”

Đã đến lúc phải nhấc chân lên, nhưng chỉ cần hơi nhích chân thôi là tất cả nghị lực của cô sẽ tan biến hết và cô sẽ ngã đập mặt xuống đường.

Đó chính là, bây giờ cô nghĩ về nó, cảm giác cô đã có trong suốt tuần vừa qua. Cô nhấc chân lên, từng tí một. Cô bước một bước, rồi lại bước nữa. Cô cứ tiếp tục đến khi sát gần chiếc xe mà không bị ngã.

Anh giữ cửa xe cho cô như một quý ông hoàn hảo. Không cuốn cô vào trong vòng tay hay bao phủ cô bằng những nụ hôn, hoặc bất cứ thứ gì tuyệt vời và làm an lòng như thế. Không, anh chỉ lịch sự mở cửa xe ô tô như thể cô là bà cô chưa chồng tám mươi tuổi của anh.

Cô chui vào trong xe, lí nhí cảm ơn.

Connor khởi động xe, còn cô lục lọi dữ liệu lưu trữ trong đầu để tìm ra một trong hàng tỉ chủ đề cô đã chuẩn bị. Chúng trốn đâu đó và không thể tìm được nữa. Cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào quai hàm như chạm khắc cùng cái cằm tuyệt đẹp của anh. Vết bầm tím, trầy xước vẫn còn mờ mờ trên mặt anh. Cô muốn hôn lên từng vết một.

“Trông em như đang dọn nhà”, anh lên tiếng.

Giọng nói của anh rất bình thản. Cô không thể suy ra điều gì từ đó. “Vâng”, cô đáp. “Em định để hết đồ đạc ở căn phòng gác mái của mẹ. Chỉ mang theo hai va li nhỏ thôi.”

“Em định đi đâu?”

Cô cũng sử dụng giọng điệu hờ hững như của anh. “Portland, điểm đầu tiên. Một người bạn của em đang thuê nhà riêng ở đó. Em định ở đó một thời gian ngắn trong khi gửi hồ sơ xin việc, tìm kiếm cơ hội. Chỉ để thay đổi không khí. Sẽ rất vui nếu được ở cùng bạn học lần nữa.”

“Thay đổi không khí”, anh lặp lại.

“Phải, đã đến lúc”, cô ấp úng. “Em phải tiếp tục công việc của mình. Cindy và mẹ đã ổn rồi, nên em rảnh rồi để... để...”

“Để đi”, anh nói nốt. “May là anh đến kịp. Anh có thể hoàn toàn không gặp được em.”

“Ồ không”, cô vội vàng. “Em định gọi cho anh trước khi đi.”

“Chỉ để tạm biệt à?”, anh gay gắt.

Anh dừng xe trước một căn nhà hai tầng màu trắng với hàng hiên rộng được bao quanh bởi các khóm hoa hồng và hoa cẩm tú cầu.

“Chúng ta đang ở đâu đây?”, cô hỏi.

Anh lặng lẽ nhìn cô hồi lâu. “Nhà anh.”

Ánh mắt cô trượt khỏi anh. “Ồ. Nó, ờ, rất đẹp.”

“Vào nhà đi”, anh nói.

Cô theo anh ngang qua bãi cỏ tươi tốt, xanh mướt, lên nhìn xung quanh khi bước vào trong.

Căn nhà rất giản dị và gọn gàng. Nội thất tương phản nhau nhưng với gam màu ấm áp. Sàn lát gỗ, một tấm thảm nâu đỏ trải trước chiếc sofa dài màu xanh hải quân. Một lò sưởi. Hệ thống loa và âm thanh đời mới nhất. Vài bức tranh được treo cẩn thận trên tường, đa số là tranh phong cảnh được vẽ bằng chì.

“Vào bếp đi”, anh mời mọc. “Mẹ em bảo em chưa ăn uống gì. Anh làm bữa trưa cho em nhé.”

“Không cần đâu, cảm ơn anh”, cô đáp.

“Vậy uống chút gì nhé? Anh có ít bia trong tủ. Hay trà lạnh?”

“Em thích bia hơn.”

Connor lấy ra hai chai bia từ tủ lạnh. Anh bật nắp bằng cái móc khóa, lấy cốc cho cô từ trên giá. Kéo ghế cho cô. Lần đầu tiên cô bỏ qua nỗi lo lắng của riêng mình và chú ý thấy nét mặt anh rất căng thẳng.

Anh ngồi đối diện với cô. “Sao em không gọi điện cho anh, Erin?”

Câu hỏi lơ lửng giữa hai người, nặng nề và quan trọng. Cô rút đầy cốc bia, nhìn chăm chăm vào nó và nói với anh một sự thật đơn giản. “Em cảm thấy rất tồi tệ”, cô nói. “Vì đã không tin tưởng anh.”

“Đừng tự trách mình vì chuyện đó”, anh nói. “Anh cũng có lúc không tin bản thân mình. Không ai tin. Kỳ lạ mà, anh chỉ có thể tin vào bản thân.”

Cô lắc đầu. “Tất cả những bạo lực, hận thù và căm ghét đó. Chúng khiến em cảm thấy mình... nhỏ bé. Bị nghiền nát.”

“Mẹ em nói em đã không ngủ. Gặp ác mộng à?”

Cô gật đầu.

“Rồi sẽ qua thôi”, anh nói. “Em rất mạnh mẽ.”

Sự thấu hiểu thầm lặng của anh làm mắt cô cay xè. Cô cố gắng đáp lại, nhưng lời nói rồi rằm thành nút thắt nóng rực trong cổ họng.

“Thực tế em có biết vì sao anh đoán ra không?”, anh hỏi.

Cô lấy hộp khăn ướt, ra hiệu cho anh tiếp tục.

“Anh đã đến bệnh viện”, anh nói. “Sean đã gặp Tonia ở đó lúc anh còn hôn mê. Anh kiểm tra thông tin. Chỉ có duy nhất một y tá tên là Tonia Vasquez từng làm việc ở đó lúc bà ấy sáu mươi tuổi và nghỉ hưu nhiều năm trước.”

“Ồ”, cô hơi bất ngờ. “Em hiểu.”

“Nhưng chưa hết. Họ cho anh xem quyển sổ đăng ký thăm bệnh nhân.”

Erin che mặt, chuẩn bị tinh thần.

“Anh tìm thấy tên em, Erin. Từng ngày một trong suốt thời gian anh hôn mê man, em đã đến thăm anh.”

Erin hé mắt nhìn anh qua kẽ tay, cô mỉm cười. “Ôi”, cô lẩm bẩm. “Lộ rồi.”

Anh không cười. Chỉ chờ đợi.

Erin bỏ tay xuống. “Em đã nghe đâu đó là có thể giúp một người bị hôn mê tỉnh lại nếu hát hay trò chuyện hoặc đọc sách cho họ”, cô nói. “Em không thể hát và chưa bao giờ dám nghĩ đến chủ đề trò chuyện với anh ngay cả khi anh tỉnh táo, chứ đừng nói đến lúc anh bị hôn mê. Nhưng em có thể đọc. Em nhớ có lần anh từng nói anh thích truyện trinh thám giật gân. Em đã mua một cuốn tiểu thuyết của Dean Koontz^[44]. Không sợ

hãi^[45]. Em chọn nó vì cái tên. Rồi em mua cuốn Hiểu thấu bóng đêm^[46], vì nó là tập tiếp theo.”

Cô ngừng lại. Anh chỉ im lặng chờ đợi, ánh mắt hướng đi nơi khác. Khuôn mặt anh cứng rắn như thể thực sự được chạm từ đá.

“Cuối truyện Hiểu thấu bóng đêm, nam chính Christ cầu hôn với bạn gái”, cô tiếp tục. “Khiến em bật khóc. Em gập sách lại và bắt đầu nói chuyện với anh. Lần đầu tiên, em nắm tay anh và trò chuyện.”

Anh bật ra tiếng thở dài ngớ ngẩn, chà xát mặt mình. “Em đã nói gì?”

Nước mắt lăn dài trên má, cô lấy khăn ướt từ trong túi, lau đi. “Em nói với anh cảm nghĩ của em về anh. Em muốn anh tỉnh dậy nhiều thế nào. Em hy vọng vô cùng ngày nào đó chúng ta có thể ở cùng nhau. Đó là lần cuối cùng em đến đây.”

Anh quay ngoắt đầu lại, gặng hỏi. “Tại sao?”

“Bởi vì đêm đó anh tỉnh lại”, cô nói.

Trông anh rất khó hiểu. “Tại sao? Tại sao em dừng lại sau tất cả chuyện đó? Tại sao em không đến thăm anh nữa?”

Cô hỉ mũi. “Ôi làm ơn. Vì anh hầu như không tỉnh táo, trong cơn đau đớn khủng khiếp, chỉ chăm chăm tìm ra nguyên do vì sao đồng nghiệp bị sát hại. Em nghĩ một cô gái ngớ ngẩn, mê muội đòi hỏi sự quan tâm của anh là điều cùng cùng anh cần. Em rất hoang mang. Em không muốn làm phiền anh.”

Anh bật dậy, quá đột ngột khiến cái ghế bật ra sau, đập mạnh vào tường. “Làm phiền anh? Chúa ơi, Erin. Đó có phải là lý do vì sao em không gọi điện cho anh tuần này? Em hoang mang à? Em không muốn làm phiền anh hả?”

“Connor, em...”

“Em nghĩ vì cái quái gì mà anh tỉnh lại chứ?”, anh giận dữ hỏi. “Có bao giờ em tự hỏi mình câu hỏi đó không?”

Cô bụm miệng, lắc đầu.

Anh giơ tay lên trời. Khuôn mặt anh dúm dỏ vì đau đớn. “Anh trở về từ cõi chết là vì anh nghe thấy em nói em muốn anh.”

Anh lao ra khỏi bếp.

Cô đuổi theo, chộp lấy tay anh. “Connor?”

Anh quay phắt lại. Rồi không thể nói ai ôm ai. Họ lao vào nhau, bằng sức hút dữ dội, không thể tránh khỏi của lực hấp dẫn. Họ đến với nhau trong nụ hôn dai dẳng, tuyệt vọng và hoang dã.

Bằng cách nào đó họ quấn lấy nhau, run rẩy trên tấm thảm ở phòng khách. Cô vật lộn leo lên trên, quấn chặt quanh người anh, kéo áo phông của anh lên. Anh là thực, anh muốn cô và cô khao khát từng phần thơm tho, mẫn mẫn, phàm tục của anh.

Anh giữ chặt tay cổ tay cô. “Khoan đã. Chậm thôi.”

“Không.” Cô cọ xát luồng nhiệt nóng rùng rục giữa hai đùi cô vào anh. “Không.”

“Không quanh co nữa”, anh thẳng thắn. “Anh muốn tất cả. Anh sẽ không bị lấn át đến khi nhãn của anh được lồng vào tay em. Vì thế đừng bắt đầu với mảnh khóe của nữ thần tình dục với anh.” Mắt anh sáng lên thách thức cô.

Một nụ cười bắt đầu, từ sâu bên trong cô, ở nơi bí mật mà nỗi xấu hổ và nước mắt cũng được sinh ra. Một niềm vui sâu sắc bùng nổ, cơ thể cô tỏa sáng với nó, mở rộng vào không gian bao la. “Anh nghiêm túc chứ?”

“Không đeo nhãn, không làm tình”, anh nghiêm khắc nói.

“Anh đang đùa hả? Anh không thể từ chối em. Em sẽ không cho phép. Em sẽ sử dụng tất cả sức mạnh để quyến rũ anh. Đó là lòng tự trọng.”

Anh tựa người trên khuỷu tay. “Quên chuyện đó đi. Anh không ngốc đâu. Anh biết thừa chuyện sẽ xảy ra thế nào. Tại sao anh phải kết hôn nếu được quan hệ tình dục thoải mái chứ?”

Cô bật cười nhưng nước mắt tràn ngập. “Thật thô bỉ?”

Connor nhắc người lên, móc vào một cái túi tơ tằm ở quần anh. Anh trao cho cô một cái hộp nhỏ bọc nhung đen, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. “Anh đã mang nó đi khắp nơi cùng anh trong hơn một tuần qua”, anh nói. “Nếu em không thích, chúng ta sẽ tìm cái khác.”

Cô ấn miếng khăn giấy sũng nước vào mũi và mở nắp hộp.

Một chiếc nhẫn theo phong cách cổ điển. Mặt nhẫn là một viên đá hình bầu dục màu xanh nước biển, phong phú với các gam màu chuyển từ xanh xám, xanh trắng và xanh lá cây, được đặt trong vòng tròn bạch kim tinh xảo. Nó rất thanh tú, độc nhất vô nhị. Tinh tế.

Màu sắc từ viên đá phản chiếu, pha trộn trong mắt cô thành một vòng xoáy của xanh lá cây, xanh da trời và trắng. Cổ họng cô thít chặt, không thốt lên lời.

“Anh không chọn kiểu gắn kim cương truyền thống”, anh thận trọng. “Cái này, à... phù hợp với tưởng tượng của anh về kiểu em có thể thích.”

“Tưởng tượng của anh rất hợp ý em”, cô thì thầm. “Đẹp quá.”

Anh lấy cái hộp từ tay cô, lôi nhẫn ra. Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Em sẽ đeo nó chứ?”

Cô chìa bàn tay trái ra không chút do dự. “Vâng.”

Anh đeo cho cô, rồi đưa bàn tay cô lên miệng, áp vào má. “Ôi Chúa ơi”, anh run rẩy. “Cảm giác thật sự rất đáng sợ. Và anh đã làm được. Nhìn anh xem. Anh vẫn còn sống.”

Chiếc nhẫn sáng rực trên tay cô như thể ánh sáng tỏa ra từ bên dưới. “Vừa khít tay em”, cô mềm mại nói. “Chúng ta thậm chí không cần phải đo thử nữa.”

“Anh đã đo rồi. Anh thử một trong số nhẫn của em. Nó vừa đến đây, trên ngón út của anh. Anh chỉ cần nói thế với thợ kim hoàn.”

Cô choáng váng. “Anh chắc chắn thế sao? Trong thời gian vừa rồi à?”

“Chết tiệt, phải. Chúa luôn ủng hộ những người có chuẩn bị. Đó là điều mà ông bố điên khùng của anh vẫn nói, khi ông dạy bọn anh cách chế tạo bom hay tiến hành phẫu thuật mở khí quản khẩn cấp.”

Cô bật cười, vòng tay quanh cổ anh. “Em yêu anh, Connor. Em xin lỗi vì tất cả những lần hèn nhát không đủ can đảm nói với anh điều này.”

Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô. “Em có tin anh không, Erin?”

Niềm khao khát trong giọng nói của anh làm tim cô đau nhói. Cô tựa trán vào trán anh. “Bằng cuộc sống, bằng trái tim em. Bằng tất cả mọi thứ. Mãi mãi.”

Một cơn chấn động chạy khắp cơ thể anh, giống như anh đang giữ bó bóng đen của vài nỗi sợ hãi còn rơi rớt lại. “Em sẽ lên gác với anh chứ?”

“Em có thể đi bất kỳ đâu với anh”, cô đáp.

Họ lao đảo đứng lên, anh nắm tay cô. Cô theo anh lên gác, vào một phòng ngủ to rộng, nội thất sơ sài. Ánh nắng vàng ấm áp của buổi chiều xuyên qua rặng tre. Tường màu trắng đơn giản, một tủ quần áo kiểu cổ, một chiếc giường cỡ lớn với khăn phủ giường bằng vải thô màu xám bạc. Một tủ ngăn kéo dài làm thủ công đặt dưới cửa sổ. Căn phòng rất rộng, gần như thuộc về thời trung cổ trong sự giản dị của nó.

Anh quan sát cô đang xem xét khắp căn phòng. Mỗi bước đi họ lại cảm giác giống như đang ở một buổi lễ linh thiêng. Hàng loạt các ô cửa dẫn họ vào sâu hơn trong phần bí mật và dịu dàng nhất của nhau.

“Em yêu căn phòng của anh”, cô dịu dàng nói. “Rất hợp với anh.”

“Anh đã mơ được quyến rũ em ở đây từ rất lâu rồi”, anh nói. “Thậm chí anh còn thay ga giường sáng nay. Để lấy may.”

Erin kéo áo thun của cô qua đầu, tháo móc áo lót, đá văng đôi giày đế mềm. “Chúa luôn ủng hộ những người có chuẩn bị.”

“Phải.” Hai má anh đỏ bừng lúc nhìn chăm chăm vào cô. Anh bật cười và xoa mặt. “Chúa ơi. Sao em lại có thể làm thế này với anh nhỉ?”, anh tự hỏi. “Anh cảm thấy mình như lại trở lại về tuổi mười ba.”

“Sao?”, cô trêu chọc. “Em đang đeo nhẫn của anh, Connor. Chẳng còn gì nữa. Em đã dùng bản thân mình để thỏa thuận. Anh định làm gì với em bây giờ?”

Anh vòng tay quanh eo, áp khuôn mặt nóng rực vào bụng cô. “Mọi thứ”, anh nói. “Mọi thứ em muốn. Bất kỳ cái gì em từng mơ. Trong phần đời còn lại của chúng ta.”

Cô vùi mặt vào mái tóc thơm ngát của anh. Đôi môi anh di chuyển trên làn da cô, tay anh vuốt ve khắp người cô. Anh biết cô quá rõ, biết cách để làm cô run rẩy, mềm mại, ẩm ướt và khao khát.

“Trêu chọc đủ rồi”, cô kéo áo phông qua đầu anh. “Đã mười ngày rồi, em thèm muốn anh. Vì thế sẵn sàng cởi đồ ra đi, Connor McCloud.”

“Nhưng chúng ta chỉ vừa mới đính hôn”, anh phản đối. “Anh nghĩ sự rung cảm lãng mạn, dịu dàng sẽ hơn...”

“Nghĩ lại đi.” Cô kéo cái quần kaki khỏi người anh, nhìn chăm chăm xuống cơ thể mạnh mẽ, tuyệt đẹp của anh bằng con mắt đói khát. “Anh có thể dịu dàng, lãng mạn sau. Khi em đã mệt.”

“Được”, anh hớn hởi. Cô yêu các cơ bắp căng tròn, gợn sóng ở tay, lưng và bụng anh. Rất dễ chịu, chính xác là điều cô khao khát, được cuộn tròn quanh cơ thể rắn chắc, nóng bỏng và uyển chuyển của anh. Mọi thứ cô muốn làm với anh, mọi niềm vui cô muốn dành cho anh chen lấn trong đầu cô cùng lúc. Cô bực bội vì giới hạn của thời gian và không gian buộc cô phải làm từng thứ một. “Ngay bây giờ”, cô cầu xin. “Làm ơn.”

Anh lấp kín cô bằng cơ thể mình, làn sóng khoái cảm đầu tiên vỡ òa trong cô ngay lập tức, trước khi anh bắt đầu di chuyển.

Cô sụp đổ trong vòng tay anh, trong những giọt nước mắt rửa sạch tội lỗi, chữa lành vết thương.

“Ôi, Erin”, anh thì thầm. Anh nâng niu khuôn mặt cô, hôn lên những giọt nước mắt. Chính tình yêu đã gạt đi cái bóng ghê tởm và thối nát của Novak. Nhưng tình yêu cũng là sự hỗn loạn. Cô không thể kiểm soát và không muốn thử. Mọi thứ xinh đẹp, hoang dã, tự do là một phần của sự hỗn loạn. Cuối cùng cô nắm bắt được khái niệm mờ ảo của ý tưởng đẹp đẽ và phong phú ẩn bên dưới. Cô sẽ không bao giờ chống lại nó lần nữa: Những bất ngờ và tự hỏi, hơi nóng, ánh sáng và tiếng cười, màu sắc sáng chói và giọng nói khàn khàn. Lộn xộn và sai lầm, thay đổi, lớn mạnh và rui ro. Ma thuật và tình yêu.

Mọi thứ làm cuộc sống trở nên ngọt ngào, có ý nghĩa.

Connor ngẩng đầu lên. “Đến Vegas cùng anh nhé”, anh nói. “Chúng ta sẽ kết hôn vào ngày mai.”

“Nhưng em... nhưng chúng ta...”

“Anh muốn nó được xác nhận. Anh muốn đem tâm hôn cùng cô dâu xinh đẹp của anh và anh muốn nó ngay bây giờ.”

Cô bật cười. “Nhưng chuyện đó là chắc chắn. Chúng ta chỉ phải đợi đến khi...”

“Anh đã phải đợi quá lâu rồi.”

“Đó là một trò lừa đảo bản thủ”, cô nghiêm khắc nói với anh. “Và đây không phải lần đầu tiên anh áp dụng với em.”

“Trò lừa nào?”, anh chớp chớp mắt, ngây thơ nhìn cô.

“Anh biết mà.”

Cô có thể cảm nhận được nụ cười của anh trên môi lúc anh hôn cô. “Nó đến từ cả hai phía, em biết đấy”, anh nói. “Em cũng có lợi thế tương tự như vậy với anh. Chỉ là em chưa sử dụng thôi. Thôi nào, em yêu. Đi bằng xe hơi với anh nhé. Lúc này là thời điểm hoàn hảo. Cả hai chúng ta vẫn chưa đi làm, nhưng có lẽ không còn lâu nữa. Anh có ít tiền tiết kiệm. Chúng ta sẽ thuê một căn phòng trắng mát ở một khách sạn có sông bạc hạng bét với bồn tắm Jacuzzi và cái giường rung bần bật. Chúng ta sẽ đặt đồ ăn mang lên phòng. Anh sẽ mua cho em một bộ váy dạ hội. Trên đường về chúng ta sẽ cùng khám phá sa mạc với nhau. Em đã bao giờ chiêm ngưỡng hoàng hôn trên sa mạc chưa?”

“Mẹ em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh gạt bà ra khỏi kế hoạch đám cưới của chúng ta.”

“Ai bảo bà ấy cần phải biết? Chúng ta sẽ tổ chức lại lần nữa để làm hài lòng bà. Một đêm tân hôn nữa, một tuần trăng mật nữa.”

Anh cười toe toét, tỏa sáng với niềm hạnh phúc. Quá rực rỡ, trái tim cô sắp nổ tung. Cô kéo khuôn mặt anh lại gần và hôn anh. “Hãy thuyết phục em”, cô yêu cầu. “Tiếp tục đi. Làm điều xấu xa nhất của anh.”

“Hả?” Anh tỏ ra bối rối nhưng có mưu đồ.

“Tiếp tục nào. Khuất phục em bằng ý chí của anh đi. Áp đảo em bằng tính hách dịch của anh. Làm em choáng váng vì anh. Anh biết em thích thế mà.”

“Em đã ngã ngựa rồi còn gì”, anh nhận xét.

“Chà, vậy thì. Anh đã có một sự khởi đầu tốt”, cô nói. “May mắn cho anh.”

Những nếp nhăn khi anh cười dường như sâu hơn trên khuôn mặt gầy gò của anh và cô thở phào với niềm vui sướng. Cô đã có được nụ cười lóa mắt đó sau bao nhiêu năm may mắn rời bỏ cô.

“Được, tốt thôi”, anh nói. “Nó sẽ xảy ra thế này. Anh sẽ làm tình say đắm với em đến khi nhấn chìm em trong niềm hạnh phúc thỏa thuê. Rồi anh sẽ đưa em ra xe. Khi em tỉnh dậy, chúng ta đã đang ở một nơi xinh đẹp nào đó. Vùng núi, sa mạc, ai biết được. Bình minh sắp ló dạng, nhuộm hồng mọi thứ. Nếu em gây ra bất kì rắc rối nào, anh sẽ tấp xe vào lề đường, kéo em ra mui xe, dùng miệng âu yếm em trong khi em nhìn lên những ngôi sao buổi sớm, lấp lánh trên bầu trời bao la, rộng mở. Chỉ có anh và em cùng một con đại bàng cô đơn lượn lờ xung quanh, dòm ngó chúng ta. Em sẽ nói gì? Nghe như một kế hoạch nhỉ?”

Cô kéo sát anh hơn. “Ôi Chúa ơi, em yêu anh. Em yêu điều đó.”

Anh ôm cô chặt hơn, trái tim họ hòa nhịp với nhau. “Anh cũng yêu em. Nhưng kế hoạch của anh thì sao? Nó có đủ hách dịch không? Em sẽ bị choáng ngợp và lấn át chứ? Hay anh cần phải điều chỉnh lại?”

“Nó rất tuyệt vời”, cô trấn an anh. “Nhưng còn phần em sẽ đè ngửa anh ra trên mui xe dưới bầu trời bao la thì sao? Công bằng mà, đúng không?”

Họ đắm đuối nhìn vào mắt nhau. Connor lắc đầu. “Chà, em yêu”, anh dịu dàng nói. “Chuyến đi sẽ khủng khiếp lắm đấy.”

--- HẾT ---

Chú Thích

- [1] Kickboxing là môn võ hiện đại, kết hợp giữa quyền và cước.
- [2] Là đơn vị đo lường của Mỹ, 1 pound tương đương 0,454 kg.
- [3] Là một thành phố cảng quan trọng ở miền Đông Nam nước Pháp.
- [4] Nền văn hoá của người Celt hay còn gọi là người Celtic, là một nhóm đa dạng các bộ lạc thời kỳ Đồ sắt và thời kỳ La Mã ở Châu Âu.
- [5] Greyhound là một hãng xe bus tư nhân nổi tiếng ở Mỹ.
- [6] Nằm trong khu vực rừng quốc gia Snoqualmia, tiểu bang Washington, Mỹ.
- [7] Tập tục của các chiến binh Celtic, gội nước vôi và chải mái tóc ngược ra sau để trông giống bờm ngựa.
- [8] Tên đầu đủ là Gentlement's Quarterly: là một tạp chí hàng đầu dành cho nam giới.
- [9] Là một của thập niên 80 với quần áo đen, son môi đen và kẻ mắt đen.
- [10] Banff là công viên âu đồi ở Canada với vẻ đẹp kỳ vĩ, ấn tượng và là khu trượt tuyết nổi tiếng.
- [11] Là một chương trình truyền hình dài tập của Mỹ được phát triển bởi Larry Gelbart.
- [12] Là một trong những chuỗi siêu thị lớn ở Mỹ.
- [13] Một kiểu đồ ăn làm sẵn, đóng gói và bảo quản lạnh, chỉ cần hâm nóng trước khi ăn.
- [14] Một tấm bảng bằng giấy dùng để dán ảnh, hoặc các đồ trang trí.
- [15] Chica: tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là cô gái.
- [16] Geoffrey Chaucer (1343 – 1400) được coi là cha đẻ của Văn học Anh.
- [17] Sigmund Freud (1856 – 1939) là bác sĩ thần kinh người Úc
- [18] Một trường Đại học ở Paris, Pháp chuyên về khoa học và văn chương.
- [19] Một cuốn tiểu thuyết của nhà văn Eric.
- [20] Một bộ phim được sản xuất năm 1986 do Micheal Chman và kịch bản chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của Jean M.Auel về cuộc sống trên Trái Đất trong kỷ băng hà, cách đây khoảng 30,000 – 22,000 năm trước công nguyên.

- [21] Nhạc Blues có nguồn gốc từ những điệu hát của miền Tây châu Phi, được các nô lệ da đen mang sang Bắc Mỹ và dần trở nên phổ biến.
- [22] Là một loài tôm biển.
- [23] 1 foot = 0.3048m.
- [24] Tiếng Pháp, có nghĩa là “Đây rồi!”
- [25] Thời kỳ Nhiếp Chính ở nước Anh, giai đoạn 1811-1820.
- [26] Nguyên văn: Buns of Steel: đĩa hướng dẫn luyện tập để móng trở nên săn chắc hơn.
- [27] Người yêu của thần Vệ Nữ.
- [28] Percocet: là loại thuốc giảm đau liều nặng, kết hợp giữa acetaminophen và oxycodone.
- [29] New Age còn được gọi là Tân thể hệ, là một trào lưu tâm linh phổ biến những năm 1980s.
- [30] Thời kỳ Đồ sắt.
- [31] Jolt: một loại cô - ca tăng lực
- [32] Thành phố lớn nhất của Thụy Sĩ, nổi tiếng với các hoạt động tài chính lớn.
- [33] Tổ chức cảnh sát hình sự Quốc tế.
- [34] Một giáo phái do Mary Barker Eddy sáng lập năm 1830, chủ trương là có đức tin và thực hành đức tin thì sẽ khắc phục được bệnh tật.
- [35] Là công nghệ giám sát, có thiết bị thu, phát hình ảnh quét bằng tia X, cho phép người dùng thấy được hình ảnh xuyên qua quần áo, lớp vỏ của người hoặc vật bị quét.
- [36] Môn võ của Nhật Bản.
- [37] Là kiểu túi nhựa trong suốt, đóng kín bằng cách ấn hai mép túi vào nhau.
- [38] Một loại súng ngắn.
- [39] Theo thần thoại Hy Lạp, Amazon là nhóm nữ chiến binh ở Scythia đã từng tham gia cuộc chiến thành Troy.
- [40] Một nhân vật hư cấu từ nhượng quyền thương mại của hãng Ghostbuster, là một quái vật khổng lồ, huyền bí, ngồn ngộn mỡ thừa.

[41] W-4 là một giấy chứng nhận trên đó nhân viên cho phép chủ giữ lại một khoản tiền thuê tạm khấu trừ từ lương của mình.

[42] Nền văn hóa Latinh dưới thời đế chế La Mã.

[43] Thủ phủ của miền Tây nước Áo.

[44] Dean Koontz sinh 9/7/1954, là tiểu thuyết gia nổi tiếng người Mỹ, chuyên viết truyện phiêu lưu mạo hiểm, du hành vượt thời gian, đồng hành cùng kẻ giết người.

[45] Nguyên tác: Fear Nothing.

[46] Nguyên tác: Seize the Night.

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)